

The book cover features a dramatic scene of a fighter jet in flight. The jet is shown from a low angle, banking to the right, with its engines glowing with bright yellow and orange flames. In the background, a landscape with a winding river is visible under a cloudy sky. To the right of the jet, a large, bright yellow and orange explosion or fireball radiates outwards. The overall color palette is dominated by the reds of the text, the yellows and oranges of the jet's engines and explosion, and the muted greens and browns of the landscape.

**DALE
BROWN**

**A
PARANCS**

Dale Brown

A PARANCS

VICTORIA

CHAINS OF COMMAND
Copyright 1993 by Dale F. Brown
All rights reserved

Magyar kiadás:
Copyright 1994 by Victoria Ltd.
Minden jog fenntartva!

Kiadja a Victoria Kft.
Felelős vezető a Victoria Kft. ügyvezetője
ISBN 963 7660 410

Lvov, Ukrán Köztársaság, Kelet-Európa

1994. december

A metszően hideg levegőben a kétülékes MiG-23UB vadászgép úgy szökkent a magasba egy lángnyelv csúcsán, mint a zsákmányát üldöző tigris. Pavlo Grigorjevics Ticsina, az Ukrán Köztársaságban, Lvovban állomásozó tizennegyedik légi hadtest első osztályú kapitánya ütközésig nyomta a gázkart, mire a magasságmutató nekiiramodott. Nagyszerű nap volt a repüléshez, enyhe széllel és majdnem ötven kilométeres látótávolsággal; és az sem tudta megzavarni, mikor a pneumatika nyomáscsökkenést jelző lámpája kigyulladt. Egyszerűen a jobb térde melletti kézipumpát hozta működésbe, hogy a futómű teljes felemeléséhez szükséges nyomást összehozza. Semmi sem ronthatja el ezt a repülési napot, még ez a rozoga, huszonöt éves gép sem.

Ticsina, az ukrán légierő huszonnyolc éves pilótája és kötelekparancsnoka máris levette oxigénmaszkját, és olyan mélyet lélegzett, mint egy gyöngyhalász, amikor a mélységből a felszínre bukkan, aztán szája elé igazította a kis segédmikrofont. Mindig is utálta az oxigénmaszkot. Különben is fölösleges volt, hiszen ritkán repültek öthatezer méter fölött, ahol valóban szükség lett volna rá. Délkelet-Európában elég jól lehetett repülni már a körülbelül egyezer méteres szmogszint fölött is. A 450 kilométeres sebességet átlépve megemelte a csűrőlapokat, aztán jobbra kipillantott fülkéje ablakán, hogy lássa, hol tart a szárnya a mai tájékozódó repülésben.

A szárnygép egy F-16D Fighting Falcon volt a Török Köztársaságból. A karcsú kétülékes vadászgép a NATO képviselőjében tisztelgő látogatáson tartózkodott itt. Mivel az év elején Ukrajna felvételért folyamodott a NATO-ba, a tagországok egyre több ilyen vegyes repülést iktattak be, hogy megismerkedjenek ukrán partnereikkel. E vegyes repülések alkalmával a török radarkezelők és katonai vezetők az ukrán radarberendezéseket és katonai támaszpontokat tanulmányozták, míg ukrán katonai vezetők és politikusok ugyanezt tették Törökországban, Németországban, Belgiumban sőt az Egyesült Államokban is. Pavlo Ticsina álmában sem gondolta volna, hogy hazája valaha is egy nyugati szövetséghez csatlakozik, s azt még kevésbé, hogy a Nyugat ilyen barátságosan fogja hazáját keblére ölelni.

Előbb-utóbb, gondolta Ticsina, Ukrajna elég gazdag lesz ahhoz, hogy az F-16-oshoz hasonló gépeket építsen. A fenébe is, Törökország mezőgazdasági ország, alig iparosodottabb, mint Ukrajna, mégis megvették az F-16-os szabadalmát, és még exportálják is harmadik

országokba. Rosszkedvűen bólintott. Ukrajnának a saját MiG-23-asa-
it, MiG-27-eseit és Szuhoj-17-eseit kellene eladnia. Az F-16-os va-
dász- és csapásmérő gépként is helyettesíteni tudná mindegyiket. Ál-
ma, hogy egy ukrán lobogóval ékesített F-16-os Fighting Falconon
repüljön, tényleg csak álom volt, Ticsina figyelme tehát útitársára te-
relődött.

— Hátul minden rendben? — szólt hátra angolul a fedélzeti rá-
dión.

— Kitűnően érzem magam, uram — jött a válasz. A MiG-23UB
hátsó ülésén egy amerikai katonai operatőr ült, aki a kaliforniai
March légi támaszpontból érkezett, és felvette az egész repülésüket.
A NATO operatőrei az egész hetet a Ivovi és más támaszpontokon
töltötték, interjúkat és felvételeket készítettek. Milyen messze volt
mindez a hajdani, többlépcsős szovjet titkosítási és elszigetelési elő-
írásoktól! Ticsina és bajtársai viszont jól érezték magukat így, mintha
végre a nemzetek nagy családjának tagjaivá váltak volna, mintha
végre valami más vette volna őket körül, nem a merev, lélektelen
oroszuralom.

Mihelyt átlépték a 650 kilométeres óránkénti sebességet, Ticsina
45 fokra bevonta a szárnyakat, és repülésük egyenletesebbé vált. Ke-
letnek fordultak, hogy távol maradjanak a lengyel és szlovák határtól,
aztán szintbe álltak háromezer méteren. A látótávolság több mint 160
kilométer volt. A Fekete-tengert és a Krímet övező hegységek gyö-
nyörűek voltak, tele természetes útjelzőkkel a szórakozott pilóták út-
baigazítására, a légi forgalmi korlátozások pedig sokat enyhültek még
a lengyel vagy az orosz határ közelében is. A lengyel légiirányítók
előszeretettel próbálták ki ukrán és angol nyelvtudásukat a MiG-ek
pilótáin.

Sajnos, Moldáviára ez nem állt. Majdnem öt éve tartott az etnikai
konfliktus a hajdani Moldáviai Szovjet Szocialista Köztársaság ro-
mán és orosz származású lakói között. Mióta Moldávia 1991-ben ki-
kiáltotta függetlenségét és Moldáv Köztársasággá alakult át, a köztár-
saság orosz nemzetiségű lakói, különösen a Dnyeszter környéki gaz-
dag föld- és gyártulajdonosok attól féltek, a román nemzetiségű többség
elüldözi őket. Moldávia a második világháború előtt Romániához
tartozott, és rengeteg szó esett arról, hogy ismét egyesülni fog Romá-
niával; a fenébe is, hiszen még a főváros nevét is visszaváltoztatták
Kisinyovról Chisineu-ra, éppen úgy, ahogy Oroszországban Lenin-
grádból ismét Szentpétervár lett.

A Moldáviában élő gazdag oroszok, a hatalmas földbirtokok és
modern, német tervezésű gyárak tulajdonosai attól rettegetek, hogy az
egyesülés után Románia megfoszthatja őket birtokaiktól és tulajdo-

nuktól, s ezért fellázadtak a moldáviai kormány ellen — emlékezett vissza Ticsina a hírszerzői tájékoztatókra. Az biztos, volt vér a pucájukban, hiszen Moldávia még a hajdani Szovjetunió része volt, amikor a Dnyeszter-vidéki oroszok kikiáltották függetlenségüket. De azoknak a srácoknak ott mindig is több vér volt a pucájukban, mint agyvelő a fejükben. Az új moldáviai kormány természetesen a falat kaparta tőlük, csak hogy nem sokat tehetett, tekintve, hogy katonai erejük többsége éppen a Dnyeszter környéki oroszokkal volt szomszédos. Az orosz hadseregnek főleg Benderijben és Tiraszpolban, e két Dnyeszter-parti városban állomásozó egységei kétszer akkora erőt képviseltek, mint az egész maradék moldáviai haderő.

Erre jött Románia, és felajánlotta katonai segítségét a Dnyeszter-vidék visszafoglalásához. Oroszország közbelépett és követelte, Románia tartsa távol magát és követelését Minszkből, Bresztből, Hrjanszkból és Moszkvából végrehajtott berepülésekkel nyomatékosította. Az ügy szépséghibája, hogy Oroszországnak eszébe sem jutott az ukránok hozzájárulását kérni, mielőtt katonai repülőgépeket küldött Moldáviába. A Független Államok Közössége által elfogadott egyezmény lehetővé tesz közös katonai hadműveleteket, és közös védelmet helyez kilátásba Oroszország és Ukrajna esetében, arról azonban nem szól, hogy egy tagállam területét kiindulópontként lehetne használni egy másik állam elleni támadáshoz. Az ukránok tűzszünetet, tárgyalásokat és területi szuverenitásuk tiszteletben tartását követelték; Oroszország szabad átrepülést és teljes körű ukrán támogatást követelt. Moldávia természetesen sem Oroszországban, sem Ukrajnában nem bízott. Tiszta örület volt az egész: Ukrajna nagy ország, ámde az Orosz Föderációnak minden szempontból alig egytizede; abból a szempontból is, ami itt igazán számított: katonai erő tekintetében. Oroszország a legcsekélyebb erőfeszítés nélkül végezhetett volna Romániával, Moldáviával és Ukrajnával egyszerre.

Mindenesetre senki sem bízott senkiben azokban a napokban, a legkevésbé az orosz elnök, Vitalij Velicsko, ez a keményvonalas örült, aki megbuktatta és szibériai száműzetésbe küldte elődjét, Jelcint. Így aztán a moldáv—ukrán határ szigorúan kerülendő volt, akár csak az ukrán—orosz határ. A moldáv légvédelem föld-levegő rakétákat lőtt ki minden azonosítatlan repülőgépre. Rendszerint vállról indítható SA-7-eseket vagy kis kaliberű légvédelmi lövegeket használtak — nem nagy veszély a kétezer méter felett repülő vadászgépek számára —, mégis jobb volt nagy ívben elkerülni a viszkető újjú moldávokat.

— Mit szeretnének látni? — rádiózott át Ticsina a F-16-os legénységének. — Kicsit délebbre nagyon szépek a Kárpátok. Vagy

esetleg a Krím hegységet nézzük meg a Fekete-tengernél? — kérdezte Ticsina.

— Szeretnénk egy kis mélyrepülést meg pár éles fordulást — rádiózta vissza a fotós.

— Rendben — felelte Ticsina a legjobb angolságával, amelyet napról napra tökéletesíthetett mostanában. — Ezer méter fölött kell maradnunk a... láthatóság miatt, de azért mehetünk kicsit lejjebb. — Majdnem szmogot mondott láthatóság helyett.

— Célpont a radaron két óránál, hatvan mérföldre, alacsonyan, kábé kétezer lá... bocsz, kábé hatszáz méter magasságban — rádiózott át a török gép pilótája. Valami fejese volt a török légierőnél, ezredes vagy tábornok, és mindig megjátszotta magát a kameráknak. — Menjünk és kapjuk el, rendben?

Ticsina vételre kapcsolta a Sapfir-23D keresőradart, de nem bajlódott a céltárgy felkutatásával, mert ennek a radarnak csak száz kilométer volt a hatótávolsága, a mélyen alattuk levő céltárgyakat pedig gyakorlatilag csak akkor szúrta ki, amikor már a gép hasát súrolták.

— Az ukrán radarernyő gyenge ezen a környéken — mondta Ticsina. A radarernyő Ukrajnában mindenhol gyenge volt, de persze esze ágában sem volt ezt bevallani. — Előbb engedélyt kell kérnünk. — Átkapcsolt a másik rádióra, és ukránul bejelentkezett: — Vinnyica radar, itt Imperiál Kék Egyes kettős kötelék, háromezer méteren Vojnyilovtól keletre, egyes-egyes-hetes repülési kód, engedélyt kérek.

Egy ideig eltartott, amíg a repülésirányító egyeztette a hívójelét és repülési tervét, majd megtalálta pontocskájukat a radaron; aztán nagyon ingerülten, ukránul válaszolt: — Imperiál Kék Egyes, mire kér engedélyt?

— Fontos utasom kérésére lemennék ötszáz méterre, és gyakorolnám az elfogást azon az alacsonyan repülő gépen, amelyik maguknak tizenkét óránál száztíz kilométer távolságban halad. Vétel — mondta Ticsina.

Újabb hosszú szünet következett, ami valószínűleg arra kellett, hogy a repülésirányító az elfogásra kiszemelt gép repülési tervét, s még inkább utasai státuszkódját tanulmányozza. A legtöbb politikus és néhány magas rangú tiszt utálja, ha vadászgépek röpködnek körülötte, még ha fegyverzet nélkül is.

— Imperiál Kék Egyes, azt mondja, egy gépet lát Csorkov közelében, ötszáz méteren?

— Így van, Vinnyica. Várjon csak! — mondta Ticsina, és a gépközi csatornán a török tábornokot kérdezte angolul: — Uram, milyen sebességgel és milyen irányba repül is az a gép?

— Irány dél, irányszög egy-hét-nulla, sebesség háromszáz csomó felelte a török tábornok. — Nem sugároz IFF azonosítókodeot. Ticsina megfeledekezett róla, hogy az F-16-os fejlett radarjai nemcsak hihetetlenül nagy távolságból látják az alacsonyan repülő célpontokat, hanem még az azonosítójelüket is lekérdezik. Bekapcsolta a másik rádió mikrofonját. — Vinnyica, célpont iránya dél, sebesség ötszázötven kilométer óránként, nem sugároz azonosítójeleket.

— Imperiál Kék Egyes, vettem, várjon. — Újabb hosszú szünet következett, amitől a huszonnyolc éves Pavlo Ticsinának rossz sejtelmek támadtak. Érezte, ezt a csodás repülőnapot hamarosan elviszi az ördög. — Imperiál Kék Egyes, haladéktalanul fogja be és azonosítsa a céltárgyat, ez parancs — mondta végül ukránul a repülésirányító. — A gép azonosítatlan, és kívül van a radarom hatókörén. Haladéktalanul jelentse az azonosítás eredményét ezen a sávon.

— Imperiál Kék Egyes vette — sóhajtott Ticsina. Mi az ördög... egy azonosítatlan gépbe, netán betolakodóba botlottak? Bekapcsolta a gépközi rádiót. — Tábornok, a területi radarirányítás elrendelte, fogjuk be azt a gépet. Én nem csíptem el a radarommal, és túl alacsonyan száll a földi befogás számára. Segítene nekem?

— Örömmel, Pavlo — felelte a török pilóta. — Én megyek elől. Próbáljon rajtam maradni — és a Falcon már ki is vágott a MiG elé, utánégetője végigsepert Ticsina gépének szárnyán és törzsén. Ticsina is belökte a MiG-23-as utánégetőjét, ami a Falconéval ellentétben nem sávosan gyújtott, hanem egyszerre lobbant be teljes erővel, hatalmas bumm!-mal, aztán kieresztette a szárnyakat hetvenkét fokra. Egy szempillantás alatt hangsebességen voltak, és alig háromszáz méterre megközelítették a talajszintet.

Idelent a szmog miatt a látótávolság kevesebb volt húsz kilométernél. Ticsina villámgyorsan felidézte a terület nagy felbontású térképét, próbált visszaemlékezni, nincsenek-e nagyfeszültségű vezetékek vagy magas gyárkémények a környéken, de minden erejét igénybe vette, hogy lépést tartson az F-16-ossal. Néhányszor föl kellett kapniuk a gépet, amikor a török tábornok észrevett egy-egy áramvezetékot, és Pavlo meg mert volna esküdni rá, hogy a Zbrut folyón átívelő nagyfeszültségű vezeték alatt repültek át.

— Megfogtuk — kiáltotta Ticsina. Egy Iljusin-76M tehérgép volt, nagy, négymotoros katonai szállítógép, a hasonló civil teherszállító repülőgép katonai változata, ami azonnal nyilvánvalóvá is vált, mihelyt közelebb értek, mivel az Il-76-os tüzet nyitott rájuk a farkán elhelyezett két 23 milliméteres dupla csövű gépfegyveréből.

— Kemal verje meg őket! — üvöltötte dühösen a török tiszt a rádióba. Tüstént elkanyarodott jobbra, és távolodott, kikerülve a löveg-

torony tűzszögéből. Ticsina keményen balra fordult, és felkapta a gépet. Mikor az Il-76-os fölé és a szárnyvonala elé ért, tudta, már biztonságban van. A gépen az Aeroflot jelvényét látta, és orosz lobogót a függőleges vezérsíkon...

... Nem vitás, egy rohadt orosz gép volt!

A török tábornok még mindig szitkozódott, félig angolul, félig törökül. — Ez a mocsok ránk lőtt!

— Maradjon kívül a tűzszögön! — mondta neki Ticsina, és átkapcsolt a másik rádióra. — Vinnyica irányítás, itt Imperiál Kék Egyes, egy orosz Iljusin—76-os szállítógép tüzet nyitott ránk. Ismétlem, egy orosz Iljusin 76-os tüzet nyitott ránk. Utasítást kérek!

Nem kapott választ, csak sustorgást hallott, mert túl távol voltak Vinnyicától.

Ticsina a 121,5-ös nemzetközi segélykérő VHF sávra kapcsolt, és orosz nyelvre váltott: — Azonosítatlan orosz szállító repülőgép Kelj-mencsi város közelében, itt Imperiál Kék Egyes kettős kötelék az Ukrán Köztársaság légierejéből. Illegálisan tartózkodnak ukrán légterben. Haladéktalanul emelkedjenek ötezer méterre, és azonosítsák magukat! — Megismételte a felszólítást angolul és ukránul is, de a nagy szállítógép csak repült tovább. Hamarosan elérte a moldáv határt, és Ticsina nem követhette tovább. Északnyugatnak fordult és emelkedett, hogy helyreállíthassa a rádiókapcsolatot Vinnyicával.

— A rohadékok — szitkozódott a gépközi rádión a török tábornok —, bár lenne egy sorozat az ágyúmban, jól helybenhagynám ezt a mocskot. Álmomban sem gondoltam volna, hogy rám lőhet valaki vizsonzás nélkül. Lószar!

Ticsina egyelőre kikapcsolta ezt a rádiót, csak ne kelljen az ingerlékeny török átkozódását hallgatnia. — Vinnyica, itt Imperiál Kék Egyes, hall engem? — mondta a másikba.

— Most jól hallom — felelte az irányító. — Mi nem hallottuk az előbb, de a távolsági lehallgatók fogták és közvetítették, amit mondott. Látja még az Iljusint?

— Igen — felelte Ticsina. — Most... jaj Istenem...!

Alighogy megtalálta tekintetével a nagy szállítógépet, a lenti hólepte erdőből fehér füstkígyók röppentek fel, és eltalálták az Iljusin-76-ost.

Levegő-föld rakéták voltak, közvetlenül a moldáv határ mögül lőték ki őket.

— Vinnyica, itt Imperiál Kék Egyes, az Iljusint épp most találták el moldáv föld-levegő rakétákkal. Két... három rakétát látok, kicsik, valószínűleg hordozható SA-7-esek... az Iljusin ég, a bal motorja lángol, a farka füstöl... várjon! Vinnyica, ejtőernyőket látok, a le-

génység... nem, több ejtőernyőt látok, több tucatot! Vinnyica, légi deszantosok ugrálnak ki a raktérből, a hátsó rámpán. Több mint két tucat... Délkeletnek fordulok, hogy ne veszítsem szem elől... Vinnyica, hall engem?

A leghihetlenebb látvány volt, amiben Ticsinának valaha is része volt. Mint amikor apró cápák támadnak meg egy óriásbálnát, úgy lyuggatták ki az Iljusin-76-ost a vállról kilőhető SA-7-es hőkeresős rakéták. Ereszkedett lefelé, az egész bal szárnya lángokban, és tucat-szám okáda magából az ejtőernyősöket. Legtöbbjük be is végezte ezzel. Ticsina rengeteg kiugró alakot látott, de csak kevés kinyíltott ejtőernyőt. A gép már olyan alacsonyan repült, hogy nem volt idejük kinyitni, mielőtt nekicsapódtak a fagyos moldáv talajnak. Aztán az Iljusin látványos lánggomolyagban a bal oldalára fordult, becsapódott, és legalább öt kilométert bukdácsolt a földön, fémdarabokat és tete-meket hagyva maga után az összezsugló ejtőernyők alatt.

Jézusom, végül elkezdődött, gondolta hideg verejtékben fürödve Ticsina. A kurva oroszok és moldávok egymás torkának estek. És ami még rosszabb: tudta, Ukrajnát is bele fogják rángatni. Valójában már meg is tették, amikor a pökhendi anyaország úgy döntött, átrepülhet Ukrajna felett, és vizein tologathatja a fekete-tengeri flottát engedély nélkül. Ticsina keserű fintorral gondolt arra, mi következhet ezután. Mert mindeddig alig történt több, mint némi lökdösődés és férfias pózolás.

De ez... ez pontosan az a fajta incidens volt, ami valami sokkal nagyobb bajnak az előjátékaul szolgálhat.

Nemzeti Parancsközpont Washington, USA

Másnap

— Száznegyven deszantos, tízfőnyi legénység és egy kétszázmillió dollár értékű szállító gép, mindezzel negyedmillió dollárt érő rakéták végeztek — foglalta össze az előtte fekvő jelentést Philip T. Freeman, a vezérkari főnök. A Nemzeti Főparancsnokságon tartózkodott, a Pentagon legfőbb hírközlési és parancsközpontjában, azokat a jelentéseket és szerkesztett videofelvételeket nézte át, amelyeket a Nemzetbiztonsági Tanácsnak és az Egyesült Államok elnökének fog átadni alig néhány óra múlva. Freeman tudta, jelentése nem egyszerűen csak fontos, hanem egyenesen létfontosságú annak eldöntésében, mi lesz az Egyesült Államok válasza erre az incidensre. Külö-

nösen az elnök esetében, aki mindent elkövetett hogy a hadseregnek ne csak a méretét csökkentse drasztikusan, hanem az amerikai életre gyakorolt hatását és befolyását is. Freeman, aki harminc éve hordott uniformist, tudta, hogyan játssza meg a labdát.

Philip Freeman magas, választékos külsejű férfiú volt, rövidre nyírt, fekete haja elegánsan őszbe hajlott a halántékán, szeme kicsi és élénk volt. A New York-i egyetemen végzett, alhadnagyként kezdte, két turnusban szolgált Vietnamban tüzér- és aknavető ütegparancsnokként, egy turnust szolgált a belgiumi NATO-főhadiszálláson, aztán számtalan szakmai tanfolyam és vezérkari beosztás után az Európai Főparancsnokság vezérkari főnöksége következett, majd az elnök nemzetbiztonsági tanácsadójának helyettese lett, mielőtt az Egyesült Államok legmagasabb rangú katonatisztje lett.

Abban a szerencsében részesült, hogy tanúja lehetett a világban az utóbbi öt évben lezajlott hatalmas változásoknak. Sajnos most úgy tűnt, e változások visszavonódásának is tanúja lesz éppoly gyorsan, mint ahogyan a változások bekövetkeztek.

Az egyesített törzs és az elnök nemzetbiztonsági tanácsának képviselői az imént látták azt a hihetetlen videofelvételt, amit a török és ukrán vadászgépek hátsó ülésein dolgozó amerikai operatőrök készítettek. Végignézték az egész befogást, hallották a rádióközleményeket, és látták, hogy robbantották darabokra a moldáv föld-levegő rakéták a nagy orosz szállítógépet.

— Senki sem élte túl? — kérdezte Martin Baylock tábornok, a légierő goromba törzsfőnöke. — Láttam néhány ernyőt...

— Információink rádióközleményekből és a moldáv kormány hivatalos nyilatkozataiból származnak — felelte Albert Sparlin, a CIA kelet-európai aligazgatójának helyettese. Sparlin egy csomó háttéranyagot hozott az incidensről, olyasmit, amit a CIA a saját hatáskörében nem gyűjt. — Nem nevezném feltétlenül megbízhatónak ezeket az információkat. Ha a moldávok vagy a románok elfogtak volna néhány orosz, mindenekelőtt halottnak nyilvánítanák őket. Könnyebb információkat kitaposni egy fogolyból, aki halottnak tudja magát. A felvétel alapján néhányan túlélhették. De a moldáv hadsereg nagy halat fogott.

— Nagyszerű. Az oroszok úgyis készek a Dnyeszter-vita miatt lešöpörni Moldáviát a térképről, és ha most rájönnek, a moldávok erőszakoskodnak foglyul ejtett embereikkel, szét fogják rúgni a seggüket — mondta Freeman, és érezte, fejfájás kerülgeti.

— Oroszország nyilvánosan megfenyegette Moldáviát a szállítógép lelövése miatt — folytatta Freeman —, és Romániát vádolta a fegyverek szállításával, mi több, megvádolta Ukrajnát és Törökorszá-

got, hogy részt vettek a támadásban, ugyanis az ő vadászgépeik adták le rádióan a szállítógép koordinátáit. Azt hiszik, Törökország Ukrajnát segíti, ahogyan Románia Moldáviát, hogy egyesült erővel üzzenek ki minden orosz nemzetiségűt a földjeikről és a korábbi köztársasági kormányokban betöltött magas posztokról.

— Úgy véli, Philip, Oroszország ebben a közleményben megnevezte egy esetleges bosszúakció valamennyi lehetséges célpontját? — kérdezte Roger Picco, a tengerészgyalogság parancsnoka.

— Biztos vagyok benne — mormogta Freeman. — A határsértések, az orvlövész akciók, a lövöldözések és a haragos szavak egyre szaporodnak évek óta. Most, amióta Törökország Ukrajna NATO-tag-ságát támogatja, nem szólva arról, hogy elítéli az oroszok agresszivitását a fekete-tengeri térségben, Oroszország még hangosabban csörteti a kardot. Azt állítja, sarokba van szorítva: szerintem azt érzékeli, hogy ütközőállamai leszakadnak, befolyása egyre csökken a térségben, és megpróbálja elállítani a vérzést. A keményvonalasok vannak hatalmon, uraim. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy csak ül-jünk és várjunk, míg az egész a pofánkba nem robban.

— Csakhogy szinte lehetetlen az elnöknek bármiféle katonai akciót eladni — sóhajtott borúlátón Marise tengernagy. — Nem is akarja hallani, mekkora volna az esély a sikerre vagy a kudarcra, hiszen szerinte sértetlenül megúszunk mindent, csak azt akarja tudni, mennyibe kerülne a dolog.

— És amikor a kongresszus előjön egy számmal — tette hozzá Patrick Goff hadseregtábornok, a hadsereg törzsfőnöke —, akkor az elnök inkább hisz nekik, mint nekünk.

— Nem kértem a megjegyzéseiket, uraim! — vágott közbe Freeman. — És jobban tennénk, ha nem szellőztetnénk a szennyesünket olyan ember előtt, aki más színű öltönyt visel — nézett egyenesen a CIA emberére.

Sparlin, a CIA embere együtt nevetett velük.

— Nahát, én magukkal vagyok, fiúk; amikor az elnök éppen nem a Pentagon költségvetését kalapálja, olyankor a mi hírszerzési költségvetésünk körül settenkedik egy lángszóróval. Viszont nagy bajokat jósolok Kelet-Európában, ha nem teszünk valamit. Oroszország elvesztette a kijáratát a Fekete-tengerre és a Balti-tengerre, amikor a Szovjetunió szétesett. Visszaszerezték, amikor megalakították a Független Államok Közösségét, de most, hogy a FÁK felbomlott, megint elveszítették. Oroszország ebbe nem fog belenyugodni, és az a kiszámíthatatlan Velicsko még kevésbé. Ez a moldáv ügy a legjobb alkalom lehet nekik a cselekvésre.

— Akkor rá kell vennünk az elnököt a cselekvésre; diplomáciai

és katonai téren egyaránt — döntött Baylock, a légierő tábornoka. — Sokat vesztettünk a tekintélyünkben, amikor Németország vezette a NATO-t a jugoszláv válság idején. Odavittünk néhány géprakomány segélyt, és sikerült lelövetnünk pár C-130-asunkat Bosznia fölött. Aztán Németország bevitte a NATO-t a térségbe, és mindenki leüli a tárgyalóasztalhoz. Még itt van a pofánkon a záptojás abból az időből. Most azt akarjuk, Törökország kezdeményezzen az orosz válságban, vagy végre a saját lapjainkat játsszuk meg?

Nekem nem kell akcióterv csak azért, hogy legyen — vonta meg a vállát Freeman, — Végrehajtható tervre van szükségem, ami a lehető legjobb helyzetbe hozza erőnket arra az esetre, ha Oroszország úgy dönt, leüli a lámpást. Szerintem Törökország mellé kell állnunk, hogy egyesítsük és megerősítsük NATO-szövetségeseinket. Ha megszilárdítjuk a NATO-t, és megmutatjuk az oroszoknak, még mindig egy erős és egységes katonai szövetséget tudunk szembeállítani velük, akkor kétszer is meggondolják, mielőtt nagyobb hadműveletet kezdeményeznének.

Tehát azt fogja tanácsolni az elnöknek,— és a mi bájos First Ladynek, hagyjon fel a közös ukrán—török csapatmozgásokat elítélő kijelentésekkel? — kérdezte tamaskodva Marise tengernagy. Mindenki tudta, kettő van egy ellen, ha valaki az Egyesült Államok legfőbb közméltóságával tárgyal. Az egyik oldalon ő, a másikon az elnök és a felesége. Néhány összecsapásuk alapján úgy tűnt azonban, Philip Freeman tudja, miként kezelje a mindig kiszámíthatatlan, véleményéhez makacsul ragaszkodó First Ladyt; találkozásaik, ha nem is szívélyes vagy barátságos, de legalábbis kölcsönös tiszteletről tanúskodó légkörben zajlottak le. Freemannek egyszerűen megvolt a véleménye az olyan nőkről, akik egyszerre viselték a lánynevüket és férjük nevét.

— Na, én nem örülök annak, hogy a török F-16-osok az orosz határ közelében röpködnek — felelte Freeman —, vagy hogy bombázógyakorlatokat tartanak olyan gyakorlótereken, amelyek véletlenül éppen az orosz kormány valamelyik tagjának a fekete-tengeri dácásája közelében vannak; ahogy annak sem, hogy a törökök állítólag átvették megőrzésre az ukránok felesleges fegyvereit és felszereléseit.

— Ez nem álhír — vetette közbe Sparlin. — Ez az igazság. Átlag napi tíz hajórakománynál tartottak, amikor a Washington Post a múlt hónapban kiszivárogtatta a hírt.

— Törökország tagadja, higgyünk tehát szövetségésünknek — sóhajtott Freeman. — Bár jobb szeretném ha Törökország tiszta lapokkal játszana velünk. Nos, valóban azt fogom javasolni, hogy támo-

gassuk az egész NATO-t, de különösen a törököket. Törökország újabb Patriot rakétakilövőket és védelmi légierőt kért, és szeretnék megvásárolni a felesleges F-111-eseinket. Javasolni fogom, menjünk bele az üzletbe.

— Sok szerencsét! — dünyögte valaki.

— Nagyon köszönöm. Nos, mit kell még megbeszelnünk? — kérdezte Freeman. — Tegyük fel, az elnök semmit sem tesz az oroszok ellen mindaddig, míg el nem kezdődik a lövöldözés, aztán viszont mihelyt a Vörös Hadsereg előzőli Ukrajnát, és az elnök végre elszánja magát a cselekvésre, a szövetségesek majd kapkodhatják össze magukat. Mire lesz akkor szükségünk? Mit tehetünk, hogy jobb pozícióban legyünk, mikor a szar a ventilátorra pottyan?

Felmerült néhány ötlet az asztal körül, ám egyedül Martin Baylock repülőtérből észrevétele ragadta meg valamennyiük figyelmét. — Talán a lehető legrosszabb esetből kellene kiindulnunk, Philip. Mi van akkor, ha az oroszok megpróbálják megszállni Ukrajnát; azok belerángatják Törökországot, az oroszok nekimennek a törököknek, a NATO is belekeveredik, és egyik napról a másikra felforrósodik a hidegháború? Tegyük fel, hogy nukleáris készenlétre kell helyezniük a tartalékokat, riadóztatnunk kell a B-1-eseket, esetleg az F-111-es és a B-2-es bombázókat a tartalékkal együtt, és újra járőröztetnünk kell a bombázókat. Mi van akkor?

Ez volt az a kérdés, amely minden egyéb kérdésre pontot tett. A legnagyobb költségvetés-csökkentési manőverként az elnök majdnem felére faragta a hadsereg tényleges szolgálati állományát. Ugyanakkor, a készség miatt nyugtalankodók kedvéért soha nem látott szintre emelte a tartalék és a Nemzeti Gárda létszámát, s az majdnem megközelítette az aktív állományét. A megtakarítás óriási volt. Csakhogy sok elsővonal-beli egységet most tartalékosok alkottak, különösen Baylock légierijénél. Ha kilencven B-1-est nukleáris készenlétbe kell helyezni, abból legalább húszon tartalékosok lesznek. A B-52-eseken a legénység fele tartalékosokból állna, és az egész légierőnél az állomány egynegyedét nők tennék ki.

— Jó észrevétel, Marty — mondta Freeman. — Szerintem előállhat ez a helyzet. Tudom, maga lenne a vezére ennek a libafalkának, úgyhogy lefogadom, van forgatókönyve róla, mit kellene tennünk és mire számíthatnánk. Igazam van?

— Eltalálta, uram — mondta Baylock. — Összejöttem a főparancsnokság stratégiai parancsnokával, Chris Lairddel, és összeállítottunk önnek egy kis cirkuszi számot. Szeretném, ha Laird bejöhethetne előadni.

— Nem — felelte Freeman. Válasza mehökkentette a résztvevő-

ket, de kezét felemelve lecsendesítette őket és folytatta: — Kérem a tájékoztatót, de szeretném, ha az egész Nemzetbiztonsági Tanács hallaná, az elnököt és Veepet is beleértve. Laird tábornok legyen itt a lehető leghamarabb, és készítsenek elő egy tájékoztatót.

— Igen, uram — felelte gonosz mosollyal Baylock. — De kétszer is ellenőrizze, hogy a First Lady ráér-e abban az időpontban.

Senki sem nevetett ezen.

Kelet-Törökország felett

1994. december

— Nem, nem, nem — üvöltötte Daren J. Mace, az amerikai légierő alezredese az interfonba. — Ha forró lesz a helyzet, nem tud majd meglőgni. Hozzá ne merjen nyúlni a gázkarhoz! Maradjon a célpon-
ton, és tartsa teljes gázon, míg be nem kell löknie az utánégetőt. Értette?

— Azt hiszem, elszúrtam — felelte Kondratyevics, az ukrán légi-
erő hadnagya. Mace alezredessel egy kétüléses, ukrán Szuhoj-17-es
támadógépen repültek egy kelet-törökországi bombázóterep fölött.
Bombázást és légilövészetet gyakoroltak török F-16-osokkal és más
NATO-gépekkel együtt. — Túl magasan vagyok, közelebb megyek.

— Nem lehet, Iván — felelte Mace. — Bajba kerül, odakozmál a
célpontra. Mutassa, mit akar csinálni, Iván.

— Nem értem, Daren ezredes.

— Megmutatom. Átvesszem a gépet — markolta meg a botkor-
mányt Mace a Szu-17-es hátsó ülésén. Ellenőrizte, teljes gázon van-
nak-e, és fejre állította a gépet. Mint várni lehetett, a nagy, nehéz va-
dászbombázó zuhanni kezdett, mint a kő. — Szárny negyvenötre —
parancsolta Mace. Kondratyevics középállásba tolt a Szuhoj-17-es
szárnybeállító karját, amitől a gép sokkal jobban rázkódott ekkora se-
bességnél, de irányíthatóbbá vált. A nagy gép most lehetetlenül me-
redék szögben állt, és a magasságmérő úgy pörgött lefelé, mintha kü-
lön villanymotor hajtotta volna. Mivel a láthatóság előrefelé nagyon
gyenge volt, Mace csak úgy láthatta a célpontot, ha kinézett a fülke
tetején, és jól kimeresztette a szemét.

Kétezer láb magasságban Mace visszafordította a gépet. — Magáé
a kormány — üvöltötte Kondratyevicsnek. — Most nyírja ki azt a rossz
fiút. — Mace érezte, a fiatal ukrán pilóta, ahelyett, hogy a gépfegy-
vert sütné el, kiengedi a Szu-17-es négy hatalmas féklapját. — Ne
csinálja! Vonja be a féklapokat, Iván! — A fiú megtette. — Most
pörköljön oda, Iván, most!

Mace a saját botkormányával segített egyenesbe hozni a gépet, Kondratyevics pedig megnyomta a tűzgombot a sajátján. A szárnyak tövén elhelyezett két 30 milliméteres fedélzeti ágyú hatalmas dörejével működni kezdett, és legalább harminc láb hosszú tűznyelvek csaptak elő a Szu-17-es két oldalán. Alig nyolc sorozatot adtak le a célpont-ra, egy kiöregedett szovjet tankra, de a 30 milliméteres gránátok tökéletesen darabokra tépték a járgányt, és legalább ötven csomóval lelassították a Szu-17-est, pedig hajmeresztő zuhanásban voltak. — Jó lövés, szép találat — mondta Mace. — Álljon vissza!

Nem jött válasz de Mace fel volt készülve erre. Sok kezdő támadópilótával előfordul, különösen ha levegő-levegő vadászok voltak korábban, hogy ráragadnak a célra, vagyis a támadás befejezése után is a célponton hagyják a gép orrát. Ez talán a radarvezérlésű rakéták miatt van; ott a pilótának sokáig a célon kell tartania a gép orrát, hogy megvilágítsa a radarral, és így rávegyesse a rakétát. Vagy talán azért, mert egyszerűen nem tudnak elszakadni a földi céltárgy megsemmisülésének látványától. Mindenesetre jó sok srác hagyja ott a fogát, mert elfelejti felhúzni a gépet támadás után.

— Átveszem a gépet — ordította Mace, és két kézzel megragadta a kormányt. Szinte küzdenie kellett Kondratyeviccsel, aki még mindig lefelé nyomta az orrot, hogy lássa a célpontot; aztán a fiatal pilóta rájött, milyen alacsonyan vannak. — Szárnyat harmincra — üvöltötte, és Kondratyevics előrébb tolt a szárnyakat, hogy az utolsó csepp felhajtóerőt is visszanyerjék. Végre sikerült felemelniük az orrot, és biztonságosan emelkedni kezdtek alig hatvan lábról.

— Nagy a por, Kijev Három, nagy a por — rikkantott a repülés-irányító.

— Ez mit jelent? — kérdezte Kondratyevics.

— Gratulálnak, mert olyan alacsonyra mentünk, és mégsem törtük össze magunkat, Iván — felelte Mace. — Tudja, most földi célpontot támad, nem vadászokkal cicázik. A levegő-föld fegyverzetben nincsenek olyan eszközök, amik megkövetelnék, tartsuk lent az orrot a tűzgomb megnyomása után. — Valójában az ukránoknak volt egy ilyen fegyverük, az AS-7-es Kerry, de az elavult szerkenyű volt, és ők most Maverick-féle, infravörös vagy lézervezérlésű lövészetet gyakoroltak, nem régimódi radarvezérlésű rakéták célba juttatását. — Lőj és pucolj, ne ácsorogj ott, ne bámuld a munkádat!

— Lőj és pucolj — mondta utána Kondratyevics. — Emelkedj vagy meghalsz, igaz?

— Jól mondja — helyeselt Mace. — Emelkedj vagy meghalsz. Most álljon kilépési irányba, és menjen föl a kijelölt magasságba, mielőtt a szárnya összetéveszti egy rossz fiúval.

— Értettem — mondta Kondratyevics, beállt irányba és ötezer lábba emelkedett, hogy csatlakozzék a vezérgéphez. — De nagyon szép nap ez a meghaláshoz, nem gondolja?

Mace ledobta az oxigénmaszkját, a ragyogó napra és a tiszta kék égre pillantott, és válaszul kétszer ki-be kapcsolta a mikrofonját. Igen, valóban szép nap ez a meghaláshoz.

Néhány perccel később talajt fogtak, és Iván Kondratyevics anynyira feldobódott a sikerétől, hogy szinte még meg sem állt a gép, már kint is volt a fülkéből, és rohant ukrán pilótatársaihoz. Mace-nek mosolyognia kellett, ahogy elnézte az aszfalton rohangászó, bajtársai hátát csapkodó lelkes, fiatal pilótát. Mikor a műveleti tisztjük néhány perccel később megjelent, hogy közölje a találati pontszámukat, Iván szó szerint cigánykereket hányt a jeges rámpán. Mace ebből kitalálhatta a pontszámait. Néhány figyelemkihagyástól eltekintve jó anyag volt. Még pár hét Red Flagben, az amerikai légierő nevadai harci gyakorlótámaszpontján, és talán a harmincat is megéri.

Rég volt, amikor Mace boldogan tért vissza egy bevetésről, és még régebben volt, amikor betöltötte a harmincat. Magas volt, zord megjelenésű, kurtára nyírott haja szőke, szeme sötétzöld. Száznyolcvanas természetével, kilencven kilójával, és fejlett izomzatával a háborús filmek rendezőinek álma lehetett volna. Egy fiatalabb, kevésbé viharvert Robert Redfordot láttak volna benne. Két évet szolgált sorkatonaként a tengerészgyalogság légierőjének El Toro-i támaszpontján, Kaliforniában, először A-4-es Skyhawk-ok, aztán F-4-es Phantomok mellett dolgozott. A hatalmas, erős Phantom keltette föl benne a vágyat, hogy harci pilóta legyen, úgyhogy jelentkezett a tisztképző iskolába. A tengerészgyalogságnak azonban inkább gyalogosokra, mint tisztekre volt szüksége, és az egyetlen hely, ahol a tisztképzőre bejuthatott, a légierő iskolája volt a kelet-mexikói Állami Egyetemen.

1974-ben tudományos fokozattal végzett, és az Egyesült Államok légierőjéhez osztották be. Gyakorlatilag ugyanazon a napon kezdte meg a navigátori kiképzést, amikor a Vietkong elfoglalta Saigonban az amerikai nagykövetséget. Sorkatonai múltja segítette az alhadnagyk között gyakori újfiú-szindróma elviselésében, a katonai tanfolyamok kemény követelményeit pedig a tengerészgyalogságnál már megszokhatta. Osztályelsőként végzett 1975-ben, és egy F-4E Phantomra osztották be a georgiai Moody légi támaszponton.

De csak a SAC, azaz a stratégiai légi parancsnokság nevadai bombázógyakorlatán ismerkedett meg az F-111-es Aardvarkkal, és örökre kikötött mellette. 1980-ban, nem sokkal miután feltűzhetette a kapitányi váll-lapokat, elvégezte a karcsú, szexis FB-111A irányításához

megkövetelt átképzőtanfolyamot, és 1982-ben áthelyezték New Hampshire-be, a Pease légi támaszpontra, ahol stratégiai készenlélet teljesített nukleáris fegyverzetű Aardvark bombázókon. Ő és az FB-111A egyé váltak. Instruktor lett, szimulátorkezelő, főnavigátor, majd fegyvertiszt, az ország két FB-111-es támaszpontja, Pease és Plattsburgh között ingázva.

Daren Mace az F-111-es beosztás minden formáját ki akarta próbálni. Szolgálati hasznosnak bizonyultak az F-111-es navigációs és fegyverrendszerének digitális modernizálásakor, navigációs instruktorként egy ízben megnyerte a légiparancsnokság bombázó és navigációs versenyét, és az FB-111-es olyan új fegyvereinek kipróbálásában vett részt, mint az AGM-131 SRAM II támadó rakéta, az AGM-84E SLAM, az AIM-9 Sidewinder önvédelmi rakéta. Amikor az FB-111-esek nukleáris elrettentő szerepe csökkent, Mace azon dolgozott, hogy a SAC állománya begyakorolja a hagyományos bombázótaktikát, és segédkezett az F-111-es olyan új fegyvereinek és felhasználásainak tervezésénél és kipróbálásánál, mint amilyen az elleneséges légvédelem bénítását és a taktikai felderítést szolgáló rendszer volt. Szakértője lett a nagy kockázatú bombázás taktikájának, a nagy pontosságú célra vezérlésnek és a védekező taktikának.

A bombázónavigáció helyettes parancsnoka volt Pease-ben 1989-ben, amikor jóváhagyták a döntést, hogy az FB-111-eseket áthelyezik a taktikai légiparancsnoksághoz, és bezárják a Pease légi támaszpontot. Mace nekilátott átszállítani az FB-111-eseket a kaliforniai McClellan légi támaszpontra, ahol F-111G-vé alakították át őket, hogy beilleszkedjenek a taktikai légiparancsnokság rendszerébe. McClellanban, a legnagyobb repülőgép-karbantartó és -javító üzemben többet tanult meg az Aardvarkok belső működéséről, mint valaha; sokat segített ebben a tengerészgyalogságnál szerzett gépszerelői tapasztalata is. Néhány hónap elteltével az F-111-es fegyverrendszereinek legnagyobb szakértőjeként tartották számon.

Aztán jött 1990, Kuvait iraki inváziója. Amerika háborúba lépett. Titkos megbízatást kapott, a véleményét nem kérdezték. Egyetlen végzetes éjszakán Daren Mace egész élete felfordult. Semmi sem volt már olyan, mint régen.

A Sivatagi Vihar után Mace igyekezett olyan messzire kerülni az Egyesült Államoktól, amennyire csak lehet. Gyakorlatilag száműzésbe vonult. Ritkán repült, csak amikor ő akarta. Hírverés nélkül alezredessé léptették elő 1992-ben, engedélyt kapott a Repülő Akadémia látogatására, aztán 1993-ban tengerentúli kiküldetésre Törökországba ment.

Az iszlám háborúk 1993-ban és 1994-ben, amelyek során a meg-

erősödött Irak Szíriával, Jordániával és más radikális iszlám államokkal szövetségben ismét megpróbálta káoszba dönteni a Perzsa-öböl térségét, Daren Mace számára az újjászületést jelentették. A törökországi Incirlik légi támaszponton állomásozó ideiglenes légi hadtest fejezték ellenőrizte a sietősen összehozott NATO-koalíció fejeztét, és sikerült minden támadó gépet felszerelnie, amit a háború kitörése utáni első kritikus hetekben odaküldtek. Segített harci formában tartani kétszáz török, amerikai, szaúdi és néhány izraeli gépet, míg a nagyobb erők megérkeztek. Daren Mace csinált mindent: üzemanyagot töltött, bombákat és rakétákat szerelt fel, hajtóművet cserélt, és néhányszor még repült is F-15E, F-111F, F-4E és F-4G vadászbombázók fejezték.

Most pedig, az Incirlik légi támaszponton állomásozó harminchetedik taktikai egység fejezték és főinstruktoraként az ő feladata volt megtanítani a NATO-állománynak, hogyan harcoljanak egy csapatként. Tanítványai az egész világból jöttek, néha F-111-esekkel is, de az utóbbi néhány hónapban kezdett MiG-27-eseket és Szuhoj-17-eseket is kapni Ukrajnából és Litvániából. Nagyszerű volt itt Törökországban, vagy legalábbis lehetett volna, ha nincsenek az oroszok. Minél közelebb jutott Ukrajna a NATO-val való integrációhoz és esetleg a teljes NATO-tagsághoz, annál idegeesebb, fenyegetőbb, sőt kiszámíthatatlanabb lett Oroszország. Ugyanakkor úgy látott, az Egyesült Államok napról napra gyengébb. Mace rengeteg tartalékot látott Incirlikben, köztük olyan egységeket, amelyekről tudta, aktív szolgálatosokból szoktak állni, most azonban egészében vagy részben tartalékos állománnyal voltak feltöltve. Nem most kellene leépíteni a hadsereget, gondolta; éppen most kellene fölfejlesztetni. Csak oda kellene figyelni a széljárásra.

Amint Mace kilépett a Szu-17 pilótafülkéjéből, az egységparancsnokba, Wes Hardin ezredesbe ütközött. — Nos, nagymenő, hogy sikerült?

— Pompásan! Kis híján otthagytam a fogam — felelte Mace.

— Láttam videón — mondta Hardin. — Körülbelül egytized másodpercen múltott, tud róla?

— Hatvan láb éppolyan jó, mint hatvan mérföld. Mennyire odavan az ifjú Iván, hogy jól csináltuk!

— Maga csinálta jól. Pedig kettőjük dolga. Túl könnyűnek fogja hinni az egészet. — A jobb szárny fix felületén, a mozgatható részen belül felszerelt kapszulára mutatott. — Az elektronikus csatoló jól szuperált?

— De még mennyire — felelte Mace. Az AN/AQQ-901-es elektronikus csatoló arra szolgált, hogy a régebbi szovjet gyártmányú re-

pülőgépeket modern harci gépekké varázsolják, ellátva őket mindenféle szükséges elektronikus fekete dobozokkal, egy könnyen felszerelhető egység formájában, amely nem igényelt nagyobb átalakításokat a gépen. A kapszula műholdas navigációs adatfrissítést biztosított az amerikai GPS vagy az orosz GLOSZNASY rendszer segítségével; gyűrűlézeres giroszkópot a pontos irány- és sebességadatokhoz; MIL-STD adatbuszt az olyan precíziós fegyverekhez, mint a nyugati lézervezérlésű bombák és tehetetlenségi vezérlésű rakéták; továbbá bonyolult célra irányítási és fegyverzetbővítési lehetőségeket.

Egy napon, amikor Ukrajna a NATO tagja lesz, olyan bonyolult fegyverekhez juthat majd hozzá, mint a brit Tornado vagy az amerikai F-16-os és F-111-es vadászbombázók; egyelőre azonban be kell érniük a régi szovjet felszereléssel, amelyet egy maroknyi csúcstechnológiájú elektronikus kapszulával közelítenek a nyugati szinthez. De ez cseppet sem csökkenti az ukrán állomány repülési és harci képességeit.

— Jók ezek az ukrán srácok — mondta Mace. — Most meg kell tanulniuk repülni is a gépeiken, nemcsak kormányozni. Három dimenzióban kell gondolkodniuk. De elég egyszer megmutatni nekik, mennek és csinálják. Sajnálom azt a pasast, aki legközelebb Kondratyevicssel fog repülni: egy csomó időt fog fejjel lefelé eltölteni, azt hiszem. Nos, ki a következő áldozatom?

— Senki, Daren — felelte Hardin. — Híreim vannak a maga számára. Nem tudom, jó hírek-e vagy rosszak, de sok hírem van.

Mace számított már erre, amióta betöltötte a huszadik szolgálati évét. Nem fogják megengedni neki, hogy ezredes lehessen. — Ki vele, Wes. Mikor megyek nyugdíjba?

— Most — felelte Hardin. — Hivatalosan a múlt hónapban heccselték.

A HECS, vagyis a haderőcsökkentés a jelenlegi kormányzat soros programja volt az amerikai haderő egymillió fő alá csökkentésére 1996-ig. A leépítés mindenhová elért, kíméletlenül. Mace-et nem lep- te meg, hogy a listára került, de most, amikor tényleg bekövetkezett, mégis súlyosan érintette. — És mikor kell búcsút mondanom?

— Nem kell búcsút mondania, Daren. A múlt hónaptól kezdve tartalékos beosztásba került — felelte Hardin. — Harminc napot kapott eldönteni elfogadja-e. A határidő... kábé öt perc múlva jár le.

— A francba, akkor gyerünk a klubba és ünnepeljük meg az utolsó szolgálati perceimet — mondta Mace. — Tartalékos beosztást nem fogadok el. Ugyanolyan rohadt keményen dolgozhatsz, mint aktív szolgálatban, csak fele annyi pénzért. Mondja meg a csodálatos elnö-

künknek meg az embereinek, kösz, de nem kérek belőle. Felejsék el. Igyuk le magunkat!

— Ha elfogadná a tartalékos beosztást, új szolgálati helyre kerülne.

— Kit érdekel? Nem akarom — rázta meg a fejét Mace.

— És ha ez a hely 39. légi harcezred karbantartási parancsnoksága volna a Plattsburgh légi támaszponton, Daren?

Mace megtorpant és Hardinra meredt. — Azt mondtam, nem... mit is mondott, Wes?

— Hallotta, nagyfiú — mosolygott Hardin. — A légierő legforróbb támaszpontjának karbantartási parancsnoksága. A maga támaszpontja, ember, a maga gépei. Maga lőtte be az RF-111G felderítő változatának tervezési adatait, maga repülte be a 111 -eseket HARM radarelhárító rakétákkal és fotókapszulával. Ezt a beosztást magának kellett megkapnia. Ha elfogadja, biztosra veheti, két-három éven belül teljes ezredesi toldásig pompázhat.

— Nem azt az egységet tartják az első számú primadonnának? — érdeklődött Mace. — Egy csomó anyuci fiacskája, csupa hervadt faszú...?

— Meg repülőcuncik is, Daren — segített neki Hardin. — Hat vagy hét nő a 111-eseknél, köztük Paula Norton, az a didis szőke, aki néhány hónapja még forrónadrágos plakátokat csinált, a volt NASA-űrhajós...

— Egy nagy szart, Wes, nőkkel röpködjek? — mondta Mace.

— Ez aztán pokoli cikis. Különösen a 111-eseken, összeér a seggünk. Kicsit furcsa.

— Isten hozta az új hadseregben, fiacskám!

— Na és Furness, az első nőstény harci pilóta; ő is ott van, igaz?

— vetette közbe Mace. — Igazi menő, mi? Megsüti a srácok golyóit, és bekapja ebédre.

— Rebecca Furness, a Vaspipi — nevetett Hardin. — Igen, ő az egyik kötelékparancsnok, most állítja át az embereit a kiképző repülésekről bevetési készülségre. Nem tudom, a „vas” a seggére vagy az erényövére vonatkozik-e. Szeretné megtudni, Daren? Hogy dönt?

De Mace már nem figyelt oda. Ez a név... Rebecca... és a gondolat, hogy visszatérhet.

Évekkel ezelőtt repült az F-111G-vel, a Sivatagi Vihar hadművelet idején; ez volt az egyetlen alkalom, hogy az FB-111A/F-111G modell tényleges ütközetben vett részt. 1991. január 17-én szállt fel, a koalíció ezernyi gépével egy időben, csak éppen ő nem a Sivatagi Vihar résztvevőjeként. Speciális megbízatása valami másra szólt. És minél többet gondolt rá, annál inkább szerette volna elfelejteni. Egé-

szen mostanáig. És mégis, a lelke mélyén tudta, soha nem szabadulhat attól a szörnyű történetől, hiába igyekezik. Mindig vele marad, Úgy emlékszik rá, mintha tegnap történt volna...

A Murat-folyó völgye fölött, Kelet-Törökországban,

1991. január 17., helyi idő szerint 05 óra 39 perc

Daren J. Mace, az Egyesült Államok légierijének őrnagya letépte az oxigénmaszkját, és olyan hangosan káromkodott, hogy a hajtómű dübörgésén és a süvítő ellenszélén át is hallani lehetett. — A rohadt lopkodók elvették! Elvették a kurvák! — Egy papírdarabbal hadonászott, amit az előbb tépett ki a műholdas hírközlés nyomtatójából. A gép parancsnoka, Robert Parsons alezredes, aki Mace balján ült a vadászbombázó szűk fülkéjében, meglepett képet vágott.

Nem erre a hírre számítottak.

Húszezer láb magasan repültek egy F-111G Aardvark vadászbombázóban, parkolópályán a kelet-törökországi Elazig városka fölött. Két órával ezelőtt egy Batan nevű kelet-törökországi kis légi támaszpontonról szálltak fel, kétszáz mérfölddel keletre Incirlikről, a koalíció fő légi támaszpontjától. A rádiócsatornákat betöltötte a háborúba induló férfiak izgatott, el-elcsukló hangja.

Most úgy tűnt, Parsons és Mace ideje is elérkezett.

A második világháború óta a legnagyobb légitámadás első órái voltak ezek. A Sivatagi Vihar hadművelet. Az egyetlen biztos dolog, amit mostanáig erről a háborúról tudni lehetett, az volt, hogy óriási zűrzavar közepette zajlott.

Az Incirlik légi támaszpontonról tucatjával szálltak fel a gépek nyugat felé, áthúztak Szíria fölött, mások százával száguldottak észak felé Szaúd-Arábiából, a Perzsa-öbölből és a Vörös-tengerről. Mind azt az utasítást kapták, csak vészhelyzetben használják a rádiót, ám úgy tűnt, a légiflotta fele vészhelyzetben van, mert minden csatorna zengett. Egy korábbi támadóhullám gépei visszatérőben voltak Bagdadból, és nagy részük sérült volt, ami persze nem enyhítette a feszültséget. A légharító tűz valóságos függönyéről, radar- és infravezérlésű föld-levegő rakéták százairól szóló beszámolók tucatnyi különböző nyelven harsogtak valamennyi sávon. Az iraki hadsereg teljes erejét, köztük a világ néhány legfejlettebb fegyverét bevetette az ellene szövetszerezett nemzetek koalíciójával szemben.

Felszállás után Mace és Parson nyomban megszakított minden kapcsolatot, két létfontosságú rádiósáv kivételével: az egyik egy tit-

kos UHF-sáv volt, a számukra létfontosságú üzemanyag-szállító gép; a másik egy speciális UHF-kapcsolat a SAC huszonkétezer mérfölddel feljebb, a világűrben keringő műholdjával, amely az amerikai hadsereg főhadiszállásáról vagy a Pentagonból érkező üzenetek továbbítására szolgált.

Az utolsó üzenet, amit a navigátor jobb oldali műszerfalán elhelyezett kis hőnyomtató közvetített, nem Schwarzkopftól vagy Hornertől érkezett. A feladó az NFP volt, a Nemzeti Főparancsnok. Magától az Egyesült Államok elnökétől érkezett tehát az üzenet.

Csak „egyféle” üzenet jöhetett közvetlenül és személyesen az elnöktől.

— Adja ide az egészet, Daren — kérte idegesen Parsons a navigátort —, aztán csináljuk végig együtt a hitelesítést. Mutassa betűről betűre, hogy biztos lehessen benne.

— Nem tetszik a szaga — dűnnyögte Mace. Kinyitotta a piros borítású dekódolófüzetet, rácsíptette a műholdas hírközlő nyomtatott papírszalagját, és átmásolta a kódolt szöveget. Sorról sorra mutatva a dekódolt szavakat, hogy Parsons követhesse, felolvasta: — Küldi NFP, éles üzenet, egyezményes dátum-idő csoport, SAC Nyolcas Repülőezred, műveleti kód X-Ray-Bravo.

Mace kinyitott egy másik, szigorúan titkos jelzésű mappát, fella-pozta a dekódolt üzenetben jelzett dátum-idő csoportnak megfelelő oldalt. — Harminchatodik oldal, XB kódok a Sivatagi Vihar hadművelethez.

Parsons bólintott.

A kódkönyv tucatnyi előre tervezett bevetést sorolt fel a Sivatagi Vihar első reggelére, ám ezek közül csak egy vonatkozott Parsonsra és Mace-re: a Sivatagi Tűz. Ha a dekódolt üzenet bármelyik másik bevetésre vonatkoznék, akkor érvénytelennek kell tekinteni, még akkor is, ha a hitelesítés rendben lezajlik.

— Itt van a repülési terv kódja, a fegyverzetkibiztosítás kódja, és itt a hitelesítési kód és szekvencia.

Egy harmadik szigorúan titkos füzetből a hitelesítési kód alapján Mace kikereste a megfelelő kódszöveget, és a titkosított táskából előhúzott egy vékony, merev lyukkártyát. Miután Parsons ellenőrizte, hogy a megfelelőt vette elő, Mace rátette a kártyát a szövegre, és a szabadon hagyott betűket és számokat összehasonlította a dekódolt üzenet utolsó hat betűjével. Egyeztek, és a sorrendjük is a megfelelő volt.

— Üzenet hitelesítve — mondta Mace. — Kezdjük. Lószar. Parsons bánatosan sóhajtott, miközben Mace nekilátott a válasz-

üzenet összeállításának. Némán mérlegelte a rájuk váró feladatot. Olyan kihívás volt az, amellyel soha senki nem kívánt valóban szembesülni, ám része volt a munkának. Ő már szembesült vele, igaz, nem ebben a mértékben, Vietnamban, Líbiában és Panamában. De ő már öreg pilóta volt. Átpillantott Daren Mace-re és eltűnődött, hogyan fogadja majd ez a tehetséges navigátor mindazt, amit elkerülhetetlenül végig kell csinálniuk.

A negyvennégy éves Robert Parsonsnál nem sokkal fiatalabb Daren Mace több szempontból is a légierő tisztjeiről alkotott elképzelések megtestesülése volt: magas termet, szőke haj, élesen metszett arcvonások, gyöngyfehér fogsor, napbarnított bőr. Daren Mace azonban sok más szempontból eltért a tipikustól, magatartása éles ellentétben állott megjelenésével. Utálta a gyakorlatokat (és nem is volt rájuk szüksége, ahhoz a ritka fajtához tartozott, amelyik nem romlik és nem javul, hanem észvesztően ugyanolyan marad az évek során), és mindenféle sportnál jobban kedvelte a söröskorsó emelgetését meg a lányok hajszolását. A 39. bombázóosztálynál szigorúan szemmel tartották Mace-t, aki fennhangon időpocsékolásnak nevezte és a repülőorvosok nagy bosszúságára rendre kihúzkodta a programból a havonkénti erőnléti vizsgálatokat. Amikor a légierő elkezdte a valóságos mutatók helyett a járulékos ismérvek szerint kiértékelni tisztjeit, Mace a szemét forgatva rendszerint egy rakás szart emlegetett, és megszegett minden szabályt, ami nem volt kapcsolatos a repüléssel. Mert Daren Mace szerint a repülés volt a dolga. Pont. Semmi ha, semmi és, semmi de.

Viselkedése ellenére, ami örök szálfka volt felettesei szemében, senki sem tagadhatta, hogy Daren Mace a legjobb. Így történt, hogy ezen a napon, a Sivatagi Vihar első napján Mace volt Robert Parsons társa. Mace a pokolba is elnavigálta volna a F-111G bombázót, és senki nem ismerte nála jobban az Aardvarkot. Képességei miatt rendszerint a tacsókókkal, a repülőosztály újonc pilótáival repült együtt, míg össze nem szedtek elegendő repülőidőt; és rendszerint a legalacsonyabb, M (megfelelt) fokozatúakat, nem a GY (gyakorlott) vagy a K (kitűnő) minősítésűeket osztották be mellé. Független viselkedése miatt rendszeresen mellőzték a magasabb szintű bevetéseken vagy gyakorlatokon. Az egységparancsnokok tudták, melyik felén van megvajazva a kenyér, s hogy bármilyen tehetséges is Mace, egy rossz benyomás a főtiszteknél véget vethet az egész egység reputációjának. .. meg az ő karrierjüknek. Így aztán Mace-t gyakorlatilag a sub-lótban tartották.

— Tényleg nem tudom elhinni — dünnyögte Mace, miközben összeállította, kódolta és beütötte a válaszüzenetet a terminál billen-

tyüzetén. — Olyan menő szarnak tartják azokat a lopakodó bombázókat, mégse tudták eltalálni a célpontot.

— Nyugi, Daren — szólt át Parsons a navigátorának. — Mit vár, mikor a szőnyegfejük minden bagdadi háztetőre egy légvédelmi üteget telepítettek?

— Na ne — mondta Mace. — Panamában sem találtak el semmit. Micsoda pazarlás! Ha Schwartzkopf azt akarta, hogy rendesen elvégezzék a munkát, elsőre az F-111-eseket kellett volna küldenie.

— Hát, történt, ami történt — felelte Parsons. — A 117-eseknek volt egy esélyük. Elcseszték. Most mi jövünk.

Robert Parsons alezredes a 710. bombázózászlóalj parancsnoka volt, a SAC egyik közepes F-111G bombázórajáé, amelyet titokban fejlesztettek fel a törökországi Batan támaszponton. Gyér ősz haja és tászkás szeme tanúsította, mennyi töprengéssel és tervezgetéssel készíti elő minden bevetését, a legkönnyebb kiképzőgyakorlattól a legkeményebb harci bevetésig. Majdnem húsz éve repült a General Dynamics F-111-es közepes bombázójának különféle típusain, de úgy tanult, tervezett és aggódott, mint egy kezdő hadnagyocska.

Parsons egysége négy bombázóból, tizenhat főnyi legénységből, negyvenfős karbantartó és fegyverzetkezelő személyzetből, harminc biztonsági őrből és öt kiségitőből állt, de hivatalosan ez az aprócska egység több szempontból is nemlétező volt. Az Egyesült Államok mindkét F-111G-kezt állomásoztató támaszpontját bezárták, az egységeket pedig feloszlatták azoknak a súlyos költségcsökkentéseknek a következményeként, amelyeket jóval az Öböl-háború előtt hajtottak végre. A SAC 1970 óta szolgáló FB-111A szuperszonikus bombázóit átirányították a taktikai légi parancsnoksághoz, és átalakítva F-111G típusjelen futottak tovább, úgyhogy hivatalosan maga az FB-111A bombázó sem létezett. A Sivatagi Vihar idején felfejlesztett négy bombázót molyzsákban tartották a McClellan légi támaszpont raktárhangárjaiban, mielőtt a Sivatagi Tűz hadművelet megkezdődött.

Még a törökországi előre tolt bombázó támaszpont léte is titok volt. Batan a török hadsereg támaszpontja volt, és az Egyesült Államok a Bagdadra irányuló különleges akciók kiindulópontjául használta: különleges egységek becsempészésére mélyen a hátszországba, lezuhant pilóták kimentésére az iraki vonalak mögül, iraki rádióközlemények lehallgatására vagy zavarására, sőt megadásra felszólító röpcédulák szórására az iraki katonai támaszpontok vagy városok fölött. Az összes ide telepített gépet, Parsons négy árva bicskaszárnyú szuperszonikus bombázóját is beleértve, gondosan álcázott és őrzött hangárokból tartották. Az F-111-esek kegyetlen, huszonkét órás megállás nélküli repüléssel egyenesen Kaliforniából érkeztek ide,

mindig távol a koalíció többi gépének útvonalától, hogy itt létük biztosan titokban maradjon.

Noha hivatalosan senki sem ismerte volna be, hogy léteznek, a kis egységnek a háború egyik legfontosabb és legvégzetesebb feladatát szánták,

— Göngyölje vissza az időnket, hogy időzíthessük az utolsó tanakolást — adta ki a parancsot Parsons.

— Rendben — felelte Mace. A végrehajtási üzenet egyezményes dátum-idő csoportja segítségével kiszámította a két kijelölt célpontra a bombakioldási időt, aztán a repülési tervben visszaszámolt ettől az időponttól, és megkapta azt az időpontot, amikor el kell érniük a KMBP-t, a kis magasságú belépési pontot, majd innen visszaszámolt az utolsó utántöltési pontig, s innen az UP-ig, az utántöltési pontig.

A CFI, a cél fölötti idő olyan rövid volt, hogy kénytelenek lesznek legalább tizenöt másodperces pontossággal tartani az UP időt is, meg a cél fölötti időt is. Semmi lötyögés nem volt ebben a tervben.

— Varangy Egy-Öt, Varangy Egy-Öt, itt Béka. UP 12.55-kor. Ismétlem, UP 12.55-kor. Vették? — kérdezte Mace. Háromszor kellett próbálkoznia, átverekednie magát a csatornát használó amerikai, brit, francia, arab, ausztrál sőt dél-amerikai koalíciós gépek nyelveinek és akcentusainak iszonyú labirintusán, mire üzemanyag-szállítójuk navigátorra nyugtázta a találka új időpontját.

— Meglesz, Bob — mondta Mace. Parancsokat ütött be a fedélzeti számítógépbe, és a kapitány mankójának nevezett szélvédő kijelzőn a kurzor északnyugati irányba lendült. — A kapitány mankója az UP-n. Tizenöt perc múlva ott vagyunk.

Parsons műszerfala többcélú kijelzőjén az IDŐ A CÉLIG számlálóra pillantott, gyors fejszámolást végzett, és majdnem teljes gázra tolta a fúvókákat. Aztán kiválasztotta az ÍRÁNY jelzést a robotpilótán, és az F-111G Aardvark bombázó engedelmesen balra kanyarodva automatikusan beállt az új irányra. — Leszakad a tőkünk, hogy ott legyünk az UP-n, a kismagasságához meg 540-nel kell tépnünk. Nem sok lötyögés marad a... dologra.

A dolog alacsonyabb szintű harci bevetéseknél rendszerint az ellenséges légvédelemmel való találkozást jelentette. A légvédelmi ütegek kerülgetése, a föld-levegő rakéták kicselezése és az ellenséges vadászok lerázása a fák magasságában repülve rendszerint rengeteg üzemanyagot emésztett fel, amit ritkán vettek számításba a repülési terv összeállításakor.

— Ha nem jön össze, visszafordulunk — mondta Parsons. — Ott vannak a repülési terv távolságbecslései?

— Kézben van. — Mace összehasonlította a repülési terv üzem-

anyagadatait a kis magasságú repülés nagyobb sebességéhez szükséges új adatokkal. — Ha sikerül a légi utántöltés, akkor rengeteg ka-kaóánk lesz — mondta. — Nem kell visszafordulnunk. Csak akkor, ha nem sikerül mind a két külső tartályt feltöltenünk.

Parsons a társára pillantott, fanyarul elmosolyodott és megkérdezte: — Imádkozik, hogy elduguljon a cső, igaz, Daren?

Igazi 22-es csapdája lett volna, ha válaszol zászlóaljparancsnokának: ha nemet mond, hazudik; ha igent, akkor meg gyáva. Inkább ki-térően válaszolt. — Ha a 117-esek elvégezték volna a dolgukat, most nem ez lenne az első számú témánk, uram.

A nagymenő F-117A lopakodó bombázós mukik a Nevada siva-tag szigorúan titkos Tonopah légi támaszpontjáról, akiket bársonybélésű személyszállító gépeken hordoztak a munkahelyükre, és akiknek az előléptetés csak annyi volt, hogy kezet ráztak néhány kigúvadt szemű generálissal, és megmutatták neki a csapatjelvényüket, szem-látomást elvették a kijelölt célpontot. Akárcsak 1986-ban Panamában: az a hülyeség, hogy a lopakodó bombázókat csak a panamai védelmi erők félrevezetésére vetették be, süket duma. Elvették a célpontot akkor, és elvették most is. És ez nem jött valami jól az F-111G ifjú harcosának.

A tanker késett az utántöltési ponton. Parsonsnak és Mace-nek várnia kellett a kísérő gépre is, egy EF-111-es Raven taktikai zavarógépre a 42. elektronikus hadviselési zászlóaljból, az angliai Upper Heyford támaszpontról; ezt a gépet egy F-111-es vadászbombázóból alakították át, és telezsúfolták a legművészebb elektronikus zavaróbe-rendezésekkel. Az F-111G rendes esetben egyedül szokott a célpontra repülni, a feladat fontossága azonban most megkövetelte, hogy ez a szuperfejlett, rigótojáskék zavarógép is elkísérje; az EF-111 ugyanolyan gyorsan, ugyanolyan messzire, és ugyanolyan alacsonyan tud repülni mint az F-111G, úgyhogy végig tudja kísérni Parsonst és Mace-t a célpontig és vissza.

Mindkét gép befejezte az utántöltést. — Minden tankot megtöltöt-tek — nyugtázta Mace csalódottan, mert a visszafordulás lehetőségé-től elestek. Az iraki határ felé kanyarodva felkészültek a támadásra. Az EF-111 Raven saját repülési tervvel rendelkezett, gondosan Par-sonsék tervéhez igazítva, hogy egyik se vonjon támadást a másikra, ugyanakkor a legjobb védelmi helyzetben legyenek arra az esetre, ha az Aardvarkot sikerül megvilágítania egy ellenséges radarnak. Ez na-gyon megfelelt Mace-nek, mert semmi kedve nem volt éjszakai kö-telékrepülésben a szárnya miatt aggódni.

Tíz percük volt, hogy elérjék a kis magasságú belépési pontot, és hajszállal a hangsebesség alatt repülve igyekeztek behozni késésüket.

Ezen a bevetésen az időzítés nem egyszerűen csak fontos volt, hanem egyenesen életbevágó. Mégpedig nem csupán Parsons és Mace számára, hanem több száz más gép számára is, amelyek a levegőben lesznek Irak középső és déli részén, amikor Mace kioldja a bombáit. Az ereszkedési pontig eltelő tíz percet az ellenőrző listák töltötték ki: a terepkövető radar ellenőrzése, a fülke ellenőrzése, az útvonal ellenőrzése és az üzemanyagtartály-leválasztás ellenőrzése.

— Tartályok lent — jelentette Mace. Minden kapcsolót visszaállított alapállásba, és bejelentette: — Fegyverzet kibiztosítása!

A végrehajtási parancs kibiztosítókódjához Mace egy újabb dekódolófüzetet használt, megfejtette a hat számjegyű fegyverzetelésítési kódot, és beütötte a kódolóbillentyűzeten. Két perc múlva zöld ÉLES felirat gyulladt ki a fegyverzetpanelon. Ekkor elvégezte a fegyverzetösszeköttetés és folytonosság ellenőrzését, megbizonyosodott róla, hogy a teljes elektromos és adatátviteli kapacitás érintetlen, aztán a fegyverzetpanelt KI állásból BIZTONSÁGI állásba kapcsolta.

— Megerősítést — mondta Mace.

Parsons átnyúlt bal műszerfalához, letépett egy vékony biztosítóhuzalt egy vörös kapcsolófedélről, felnyitotta a fedelet, és felkattintotta a magányos kapcsolót. — Megerősítés bekap.

Mace kattintott neki az interfonnal, és a saját fegyverzetpaneljén letépett egy hasonló biztonsági huzalt egy ezüst csúszókapcsolóról, majd a kapcsolót MEGERŐSÍT állásba tolt. A nukleáris töltetet hordozó repülőgépeken, akárcsak minden amerikai nukleáris kilövőberendezésen a hatvanfontos taktikai gránátoktól a száztonnás interkontinentális ballisztikus rakétákon át a kétezzer tonnás atom-tengeralattjárókig, két fizikailag elkülönített kapcsolót működésbe hozva lehetett csak élesre állítani a fegyverzetet. Mace a fegyverzetpanel nagy gombját BIZTONSÁGI állásból START állásba tolt. Két fehér jelző gyulladt ki a fegyverzeti panelen: mindkettő felirata AGM-131X volt. A fegyverválasztó kapcsolót MIND-re tolt, az ezüst csúszókapcsolót pedig ÉLES állásba. A státuszindikátor BIZTONSÁGI-ról ÉLES-re váltott.

— Jól van — mondta Parson halk és feszült hangon. — Mijevan?

— Fegyverzet éles, kivető zárva — felelte Mace. — Ellenőrizze a kapcsolóimat. — Odafordított egy kis olvasólámpát a fegyverzetpanelra, hogy Parsons ellenőrizhesse a kijelzéseket, aztán elkezdett összeállítani egy újabb kódolt üzenetet a Pentagonnak és a főhadiszállásnak arról, hogy sikeresen kiélesítette a fegyverzetet...

Két termonukleáris, rövid hatósugarú AGM-131X rakéta.

— Ellenőrizve — mondta rosszkedvűen Parsons. Visszasüllyedt

az ülésébe, és eszébe jutott, most éppen egy történelmi esemény tanúja volt, mert ez volt az első eset a második világháború óta, hogy egy harci egység élesre állított nukleáris fegyverzetet. Számtalan repülőgép szállt fél nukleáris rakományal a hidegháború folyamán, előfordultak véletlen kioldások, és néhány atomfegyvert hordozó gép le is zuhant, ám ez volt az első eset, mikor egy nukleáris fegyverzetet élesre állítottak, és támadáshoz előkészítettek. És mindez azért, mert a tizenkét F-117-es lopakodóbombázó kétezer tonnás bombáival nem tudott megsemmisíteni egyetlen épületet Karbala tartományi központ közelében, körülbelül ötven mérfölddel Bagdadtól délnyugatra, és harminc mérfölddel nyugat-északnyugatra Babilon ősi városának romjaitól. A nagy katonai támaszponton, vasúti pályudvaron, és nagy légi támaszponton kívül Karbalában volt a világ egyik legfejlettebb parancsközpontja is. Egy mély föld alatti vasbeton bunkerban, amit a jelentések szerint Irak teljes fix és mozgatható elhárító rakétaereje védelmezett.

Karbalt a konfliktus elején el kellett pusztítani, mielőtt az irakiak nehézzrakétaikkal támadást indíthattak volna Szaúd-Arábia, vagy az iraki határ közelébe telepített koalíciós légi támaszpontok, vagy Izrael ellen. Ha Szaddam elég örült, hogy Scud rakétákat lőjön ki Izraelre, azok biztosan atomfegyvert vetnek be, hogy megállítsák az iraki hadigépezetet. Annyira fontos volt Karbalt elpusztítani, hogy az Egyesült Államok tervbe vette a legvégső eshetőséget is, egy kis erejű nukleáris töltet bevetését Irak ellen.

A flotta hajóin található szokásos nukleáris csapásmérő fegyvereken kívül a Mace és Parsons gépén található két AGM-131X rakéta volt az egyedüli atomfegyver, amit a Sivatai Pajzs keretében fejlesztettek a térségben, és ami most a Sivatai Vihar keretében a helyszínre érkezett. Mindkét rakéta robbanófeje úgynevezett szubnukleáris eszköz volt, nagyon kis robbanóerejű, alig egy kilotonnás töltet, ami ezer tonna TNT-nek felel meg, és körülbelül a tizenkettede annak a bombának, ami Hirosimát és Nagaszakit a második világháború idején elpusztította; de még mindig annyi robbanóerőt képviselt, mint ötven darab, teljes hagyományos fegyverzetrel felszerelt B-52-es bombázó.

Mace ismerte a kioldási procedúrát, eleget gyakorolta odahaza. A rakétát kis magasságból engedik el, saját kétlépcsős, szilárd hajtóanyagú rakétamotorjával felemelkedik ötven-hatvanezer lábba, aztán ballisztikus pályán repül a célpont felé, amelyre tehetlenségi navigációs rendszere és a tökéletes pontosságú, műholdvezérelt globális helyzetjelző rendszer fogja rávezetni. A rakéta kábé negyven mérföld-

det repül, ez bőséges idő Mace és Parsons számára, hogy elhagyják a robbanás körzetét.

Csak az egyik rakéta kilövését tervezték; a második tartalék volt. Mace látta a rádióaktív csapadék vonulási irányát, a sugárfertőzött terület valószínű kiterjedését jelző térképeket, és a listát arról, mi történik, amikor az elektromágneses hullám beüt, de az alaphelyzet sokkal egyszerűbb volt: kiterjedt, mindent átfogó réműlet, pánik és jajszó az Egyesült Államok, a Pentagon, a légierő ellen, és öellene.

A Pentagon tervezte, a Fehér Ház pedig reménykedett benne, hogy Irak a támadás után azonnal békét kér.

Miközben a belépési pont felé száguldottak, Mace nagyfrekvenciás rádióját az izraeli adásra állította. A Közel-Keleten állomásozók mind fejből tudták a tel-avivi adó frekvenciáját.

— Cssesse meg! Most mondta be, Bob — fordult Parsonshoz — Tel-Avivot és Haifát Scud-találat érte. A jelentés szerint a Tel-Avivban becsapódott rakéták vegyi fegyvert hordoztak. Az izraeli támadó gépek a levegőben vannak.

— Jó kis szar — mondta Parsons. Ő tudta, a civil rádióadásokat soha nem szabad hivatalos hírforrásként kezelni, csakhogy ez a jelentés csupán megerősítette azt, amit a Pentagontól már hallottak. — Nem hittem, hogy megteszik, fiacskám.

— Az öreg Szaddam — mutatott rá Mace —, mindig megteszi, amivel fenyegetőzik. Mindenkinek megmondta, elpusztítja Izraelt, ha megtámadják Irakot. Remélem, ott lesz a bunkerban, mikor befűtünk nekik. — Mace a gép kronométerére pillantott. — A Scudok valamivel négy után csapódtak be. A találat után alig tíz perccel kaptuk meg a végrehajtási üzenetet. Jesszusom, a fejesek nem sokat gatyáztak.

— Úgy tűnik, a kezdet kezdetétől erre a bevetésre tartogattak minket — mondta Parsons. — Nem sokat hallottunk Izraelről a fölfejlődés idején; mi lehattunk a titkos garancia, hogy Szaddam nem fogja elpusztítani őket.

Mace hallgatott egy ideig, aztán beleszólt az interfonba: — Hát, ez jellemző a fejesekre: megkötik a kibaszott alkuikat a hátsó udvaron anélkül, hogy egy mukkot szólnának, aztán dobjuk le mi a nukit, és viseljük mi a felelősséget ezek kinyírásáért, miközben ők nyugodtan hátradőlnek, szívják a szivarjukat, és a jó! végzett munka tudatában veregetik egymás vállát. Aztán a koktélpártit majd a Fehér Ház rendezi meg a Nagyfőnöknek. A rohadtak.

Parsons tudta, Mace joggal kesereg. Ő ugyanezt érezte, meg valami lassú, sülyedő élmelygést a gyomrában, amit már jó ideje nem érzett, Vietnam óta, amikor napalmzáporban futkosó vietnami csöppséget látott; a fejesek által ledobott napalm csontig égette a húsu-

kat. Émelygett ettől akkor, és ettől émelygett most is. De tiszt volt, aki a hazáját szolgálta, és feladata volt. Az elnök, a főparancsnok kiadta a parancsot, és ők teljesítik.

— Daren, én éppúgy utálok a gondolatát is, mint maga. De meg fogjuk csinálni. Erre képezték ki. Tudta, hogy esetleg meg kell tenünk, amikor beszállt ebbe a pilótafülkébe.

— Jézusom, de én soha...

— Figyeljen ide — vágott közbe Parsons. — Maga éppúgy aláírta, mint én. Senki sem kényszerítette fegyverrel. Ha el akar itt ájulni nekem, most szóljon, mielőtt bemegyünk az indiánok közé!

— És mi van, ha nem akarom? — füstölgött Mace. — Ezer és ezer embert megölni...

— Akkor visszafordulunk. A pályafutásunk véget ér. Tíz évet töltünk börtönben, nagy köveket apró kövekké törünk össze, aztán rangfosztással kirúgnak minket. Senkinek ép elmével nem jut eszébe ledobni egy nukit, de egész életünkben gyáva szarnak és páriának fognak tartani minket, amiért megtagadtuk a parancsot. — Odafordult a navigátorához, és hozzátette: — A légierőnél töltött évek után annyira fél meghalni, hogy képes feladni mindent, amit csak elért...?

— Én nem félek meghalni, ezredes — válaszolta határozottan Mace —, és nem félek attól, hogy pária leszek. Én valami egészen irtózatot nem akarok megtenni pusztán azért, mert parancsot kaptam rá.

— Tudja, őrnagy, mindezt el kellett volna mondania mielőtt beszállt a gépbe, mielőtt önként jelentkezett tengerentúli szolgálatra, mielőtt beállt a bombázózászlóaljba. Hatvan perccel a CFI előtt nem alkalmas az idő a meggondolásra. De hadd mondjak valamit: nem teszem kockára az életemet olyan társsal egy harci bevetésen, akiben nem bízhatok meg százszázalékosan. Nem akarok tíz évet börtönben tölteni, de nem akarok fölöslegesen meghalni sem azért, mert a navigátoromnak lelkifurdalása támadt. Vagy mind a ketten igent monduk, vagy inkább megfordulunk, és hazahúzzuk a csíkot. Megyünk vagy visszafordulunk?

Mace az idő kijelzőre pillantott a sok célú képernyőn: csak három perc a belépési pontig. Az EF-111 Raven már bizonyára előrevágott, keresi az ellenséges állásokat, és elfojtja az ellenség rakétavezérlő és vadászbefogó radarjait. Háború van, gondolta Mace. Az irakiak lerohanták Kuvaitot, Szaúd-Arábiát, és Izraelt fenyegetik. Réges-rég elkötelezte már magát, mielőtt a végrehajtási parancs megérkezett.

— Megyünk — mondta Mace.

— Biztos benne, Daren?

— Igen. Biztos vagyok. — Felcsatolta az oxigénmaszkot, felhúzta

az ujjatlan Nomex pilótakesztyűjét, és bólintott a gép parancsnokának: — Ereszkedés előtti ellenőrző lista, ha készen van...

Még mindig száz mérföldre az iraki határtól, az F-111G vadász-bombázó legénysége gyorsan ereszkedni kezdett terepkövetési magasságig.

Még harminc mérföldre bent voltak a török légtérben, amikor az AN/APS 109B irányító- és vészjelző radar kerek képernyőjének felső s/élénél egy S betű gyúlt ki. Az ernyőn több H betű is látható volt végig a határ mentén. Ezek amerikai gyártmányú Hawk rakétakilövőök voltak, a török hadsereg kezelte őket. A H betűk vonala világosan kirajzolta a határt. Az S jelzés azonban új volt, és nem barátot jelölt.

— Keresőradar tizenkét óránál — jelentette Mace. — Vészjelző bekapcsolva, nyomtörlő kikapcsolva. — A bombázó saját elektronikus elhárítórendszere, amit a legénység nyomtörlőnek nevezett, automatikus indítású megtévesztő-zavaró berendezés volt, ami hatásosnak bizonyult, olyan rövid hatósugarú, alacsony energiájú radarok ellen, mint amilyen a levegőből kilőtt rakétáké vagy a mozgatható föld-levegő rakétarendszereké, de gyakorlatilag használhatatlan volt az olyan nagy, erős, földi telepítésű radarokkal szemben, mint a légvédelmi rendszerek radarjai. Ez volt az oka annak, hogy Mace nem kapcsolta be. Az őket kísérő EF-111 Raven különben is épp arra készült, hogy az ilyen radarokat zavarja. — Léphetünk lejjebb?

— Adjon négyszázat! — felelte Parsons.

Mace két kattanással balra csavarta a terepkövető gombját, és a nagy bombázó az orrát puhán a fekete, kivehetetlen talaj felé fordította. Most száz méterre az egyenetlen terep fölött repültek, csak az ellenség legközelebbi és legerősebb radarjai számára láthatóan. Pár másodperc múlva ellenséges területre lépnek, és kezdődik az igazi örület.

A török—iraki határ a világ egyik legjobban megerősített határa, több mint százezer katona néz farkasszemet egymással a kétszáz mérföldes szakaszon. Amint a baráti Hawk radarok eltűntek a vészjelző ernyőjéről, A és 3 jelzések váltották fel őket: ezek iraki léghárító ütegek, és szovjet gyártmányú SA-3-as mozgatható föld-levegő rakétaütegek voltak, amelyeket az iraki csapategységekhez telepítettek a határra. Egyik sem jelentett különösebb veszedelemet a gyors, alacsonyan repülő F-111G számára, ám az A jelek is szinte összefüggő falat alkottak előttük, — Itt nem jutunk át — mondta Mace. — Gyerünk, Raven pajtás, ne hagyj el minket!

— Adjon kétszázat, kemény menettel — üvöltötte Parsons a vészjelzőrendszer szakadatlan sípolása közben. A figyelmeztető jelzés fel-

hangzott, valahányszor egy újabb légelhárító üteg jelent meg a képernyőn. Hamarosan öt, tíz, majd több mint egy tucat A betű volt az ernyőn, pont szemben velük. Időnként nagy kaliberű ágyútűz ritkás sorozatai hasították át a kinti sötétséget, de célt tévesztve söpörtek végig az égbolton. Az EF-111-es szemlátomást végezte a dolgát. Mace két kattanással balra forgatta a terepkövető gombját, majd a MENET feliratú gombot NORMÁL-ról KEMÉNY-re állította. Hegyvidékek felett használták ezt a módot, meredekebbé tette a süllyedéseket és emelkedéseket. Éjszaka, tagolt terepen, támadás alatt ez volt az elképzelhető legnehezebb repülési mód egy bombázó legénysége számára.

— Kétszáz és kemény menet beállítva — jelentette Mace. — Magas terep, hat mérföld, fölötte nincs festődés... öt mérföld... négy mérföld... adjon húszat balra, hogy kikerüljük ezt a szart.

Támadóradarján a magas hegylánc a képernyőn keresztben húzódo sárga hullámvonalaként jelent meg, mögötte feketeséggel. A fekete sáv jelezte, milyen magas a terep a bombázó repülési vonalához képest; ha a fekete mező csökkent, amint közeledtek, akkor a bombázó átrepült a csúcs fölött; ha viszont növekedett, és kezdte megközelíteni a képernyő tetejét, az azt jelentette, hogy bele fognak ütközni a csúcsba. Kétszáz láb magasságnál hatalmas volt a fekete mező.

Parsons hüvelykujjával megnyomott egy gombot a botkormányon, ami rövid időre kikapcsolta a robotpilóta iránytartó rendszerét, és lehetővé tette a kisebb útvonal-változtatásokat anélkül, hogy a terepkövető funkciót megbénította volna, és kissé balra tolt a botkormányt. Amint túl voltak a hegycsúcson, Parsons elengedte a nyomógombot, és a bombázó automatikusan visszaállt a következő iránypontra.

— Légelhárító üteg két óránál, éppen a hordtáv határán — jelentette Mace. — SA-3-as keresőradar egy óránál, lőtávon kívül. Sirsenk helyőrség. — Sirsenk volt a legészakibb iraki légi támaszpont, de ennél fontosabb volt, hogy Sirsenk őrizte a Torosular-hegyvidék északi peremét. — Magas terep, tizenegy mérföld, fölötte nincs festődés.

Parsons nem nyugtázta ezeket a fontos bejelentéseket.

Hírtelen, alig néhány mérfölddel előttük, légvédelmi tűz borította el az égbolton. Nyomjelző lövedékek csíkjai hasítottak a sötétségbe. Parsons önkéntelenül balra húzta a gépet, hogy kikerülje a nyomjelzőket, és a bombázó orra felemelkedett.

— Ne forduljon balra! — üvöltötte Mace. — Keleten magas terep!

Parsonsnak kiszáradt a torka; miközben az újabb szirtvonalat fölé kúsztak, szinte érezte, amint a gép hasát végigszántja a fagyos szik-

lataraj. A terepkövető rendszer olyan hirtelen rántotta a gép orrát egy gleccserszakadék feketesége felé, hogy mindketten hirtelen könnyűnek érezték magukat, mintha egy pillanatra súlytalanná váltak volna.

— A nyomjelzőkből ítélve déli irányban mellénk céloztak — mondta Mace. — Nyilván a Raven csalogatta arra őket. A srácok nem fogják maguk fizetni a sörüket, míg a közelükben vagyok. — Amint a vészjelző radar ernyője kitisztult, Mace kinullázta a zavaró négy fénykapcsolóját, a következő fenyegetésig leállította az elektronikus elhárítórendszert.

A Torosular-hegyvidék első szakasza száz tengeri mérföld hosszú volt, és percnként kilencmérföldes sebességnél ez volt Mace életének leghajmeresztőbb tízperces repülése. A sziklavonulatok teteje helyenként kétezer méterrel emelkedett, a bombázó repülési vonala fölé, és némelyik hágó alig százméteresre szűkült össze, vagy hirtelen ezer méter magas, meredek sziklafalban végződött. Parsonsnek néhányszor hármas fokozatra kellett kapcsolnia az utánégetőt, hogy biztonságosan átemelje a gépet egy hegyláncon.

— Inkább menjünk fel háromszáz méterre — mondta Parsons. — Egyelőre biztonságban vagyunk itt a hegyek között, és nem szabad ennyit használnunk az utánégetőt a csúcsok kerülgetésére.

— Úgy legyen — mondta Mace, és gyorsan átállította a terepkövető kapcsolóját. Amint magasabba kúsztak a tagolt hegyvidék fölé, kissé fellelegezhettek, hiszen radarjuk hatóköre is néhány mérföldről majdnem húsz mérföldre növekedett.

A pilótafülkében egyelőre nyugalom honolt, a legnagyobb biztonság magasságon voltak. — Okés. Ellenőrzés, oxigén, kapcsolók.

— Rendben. — A harcálláspont ellenőrzése a pilótafülke valamennyi műszerének és rendszerének és minden működő személyi rendszernek a gyors, de alapos és összehangolt felülvizsgálatát jelentette.

Az egész körülbelül harminc másodpercet vett igénybe. — Itt kész — jelentette Parsons, miután a botkormány megkavarásával és a fűvókák megmozgatásával ellenőrizte a robotpilótát és az iránytartást; — Úgy tűnik, minden...

Soha nem fejezte be ezt a mondatot. Az interfonban fülsiketítő, gyors bip-bip-bip harsant fel, és a vészjelző radar képernyőjének közepén villogó 9-es jelent meg. Ugyanebben a pillanatban rikító sárga RAKÉTAVESZÉLY és RAKÉTARIADÓ feliratok gyulladtak ki az elülső műszerfalon.

— Jézusom! — üvöltötte Mace. — SA-9-es rakéta!

Két kézzel kapott az elektronikus elhárító paneljéhez, lenyomta a zavaró fénygombjait; egyidejűleg jobb keze három ujjával beütötte a

J CSALI, B CSALI és FÁKLYA gombokat, amelyek tűzfehér magnéziumfáklyákat és fémszalag-kötegeket dobtak ki a radar- és hőkeresős rakéták félrevezetésére.

— Csalik, fáklyák kint! — kiáltotta Mace. Létfontosságú volt lekötni az SA-9-es radarját, mert ha ezeket a rakétákat egyszer kilőtték, szinte soha nem vétették el a célt. — Kitérés! Gyorsít! Ereszkedik! Terepkövető készen!

— Kétszáz, kemény menet — üvöltötte Parsons. Miközben Mace visszacsavarta a terepkövető gombját kétszáz lábra, Parsons 72 fokig kiengedte a szárnyakat, és teljes gázra állította a hajtóműveket, majd ötös fokozatú utánégetésre kapcsolt. — Merre?

— Jobbra! — ordította Mace. Parsons 120 fokos fordulóba döntötte a gépet, és az késként csapott le. Ahogy a dőlési szög meghaladta a 45 fokot, a terepkövető rendszer automatikus biztonsági emelkedést váltott ki, de mivel majdnem fejfelé voltak, ez a korrekció csak még jobban a föld felé lökte a gép orrát — Parsons a gyors süllyedés érdekében használta ki ezt a lehetőséget. Három teljes másodpercig maradt így, aztán hirtelen egyenesbe állította a gépet, és kapcsolta az utánégetőt.

— Csalit! Fáklyát! — kiáltotta Parsons, miután meggyőződött róla, hogy a terepkövető tartja a gép magasságát. Amikor látta, Mace rácsap a kidobógombokra, újabb éles fordulót kezdett, ezúttal balra, és közben maga felé húzta a botkormányt; az automatikus emelés annyira balra rántotta az orrot, hogy a gép kezdett orra állni. Amikor a csúszásjelző felbűgött, kissé visszaengedte a botkormányt. — Keresse meg a rakétát! — kiáltotta.

Mace gyakorlatilag felmászott az ülése támlájára és a fülke tetejére, és kétségbeesetten kereste az SA-9-es rakétára utaló jeleket körös-körül. Ez a rakéta azonban mindössze hetven font súlyú és hat láb hosszú volt, csak kivételes szerencsével lehetett szabad szemmel észrevenni. — Semmi! — kiáltotta Mace. A vészjelző ernyőjén még mindig ott villogott a 9-es, a RAKÉTARIADÓ felirat is világított, úgyhogy Parsonsnak azt kellett feltételeznie, a rakéta még repül, és keresi őket. Újra csalikat és fáklyákat kért, és gyomorfacsaró fordulóba lökte a gépet, olyan keményen, hogy Mace nekicsapódott a fülke középső tartóoszlopának.

A vészjelzőn még mindig ott villogott a jel. — A radar még rajtunk van! — üvöltötte Parsons. — Ellenőrizze a nyomtörőket!

Mace végigfuttatta ujjait a kontrollkapcsolókon, és rájött, két gombot nem nyomott le. Mihelyt rájuk csapott, kigyúltak a fénykapcsolók, jelezve, hogy a zavarók észlelik az SA-9-es nyomkövető radarját, és elkezdték zavarni.

Egy másodperc múlva kialudt az ernyőn a 9-es jel, éppen a legjobbkor. Mace felettük és kissé balra megpillantott egy gyors fényvillanást, ahogy az SA-9-es elhúzott mellettük, és körülbelül ötvenlábnyira ártalmatlanul robbant. — A francba! Most sült el tőlünk balra! Még egy másodperc, és piritóst csinál belőlünk!

— Készüljön újabb kidobásra — mondta Parsons. — Ezeket az SA-9-eseket négyesével lövik ki. — Épp csak befejezte a mondatot, amikor a vészjelző ernyőjén ismét megjelent a 9-es, a RAKÉTAVESZÉLY felirattal együtt. Parsons hármás utánégetésre kapcsolt. — Csali! Fáklyát! — üvöltötte, és keményen jobbra rántotta a gépet, amint Mace rácsapott a kidobógombra. Ellenőrizte a nyomtörő állását, nyugtázta, hogy a fénykapcsolók égnek, jelezve a zavarók működését. Másodpercekkel később a RAKÉTAVESZÉLY felirat és a 9-es kialudt az ernyőn. — Azt hiszem, leráztuk.

— Látom! Látom a rakétát! — ordította Mace. Messze jobbra és mögöttük egy fénycsík hasította át a sötétséget a Bashur támaszpontot jelző fényfolt környékén, és jobbról balra áthúzott előttük. Egy töredék másodperccel később két újabb rakéta követte. Abban a pillanatban, amikor az F-111G bombázó lebukott egy hegyvonulat mögött, Mace kis fénybuborékokat látott fellobbanni a fekete űrben. — Fáklyák! — kiáltotta. — Biztosan a Raven! Fáklyákat dobál ki!

— Irányt kérek, Daren! — mondta Parsons. Sietett volna vissza a hegyvidék óvó radarszórásába.

Mace a radarját tanulmányozta. — Balra nagyon magas terep — jelentette. — Emelje fel az orrot. Még egy hegylánc, és lent vagyunk a következő völgyben, mögöttünk hagyjuk Bashurt.

— Mennyit emelkedjek?

— Kábé ezer láb lesz, de nagyon szorosan... orrot fel, és adjon egy kis kakaót, Bob... magas terep három mérföldre, fölötte nincs festődés... ellenőrizze a szárnyszöget!

A terepkövető hangjelzéssel tudósított a magasságváltoztatásokról, mély bup-bup-bup jelezte az ereszkedést, és magas bip-bip-bip hangzott fel, amikor emelkedésre volt szükség, a csipogás szaporasága pedig az emelkedés vagy süllyedés sebességével volt arányos. Most éppen olyan szaporán csipogott, hogy szinte egyetlen sípolássá folytak össze a hangok. Parsonsnak ötös utánégetésre kellett kapcsolnia, és a szárnyakat teljesen csukott 72 fokos állásból 54 fokig kinyitnia, majd még előrébb 30 fokig, hogy a nehéz súlyú bombázó csúszás nélkül átemelkedhessen a gerincen.

Alig háromszáz csomóval lebegtek át a gerinc fölött; ez mindössze száz csomóval volt több a csúszási határértéknél. A terepkövető hangszórójából egyenletes bup-bup-bup hallatszott, és az orr vízszin-

tesbe állt. Egy pillanatra kigyulladt a RAKÉTAVESZÉLY felirat és az SA-9-es rakéta jele, de szinte azonnal ki is hunyt, amint a gép orra lefelé fordult. — Irány jó a következő pontig, Bob. Adjon harmincat!

Alig öt-hat mérfölddel előttük, ekkor erős fényvillanást és tűzcsóvát láttak. Tisztán láthatták a lángcsóvát, akár egy hatalmas, lassú meteort. Ugyanebben a pillanatban üzenetet fogtak a taktikai parancsfrekvencián: — Béka, itt Talált Pénz, eltaláltak, eltaláltak. Zuhanunk. Zuhanunk. Zuhanunk...

Aztán csend lett. A terep eltakarta a kilátást, mielőtt Mace látta volna becsapódní a tűzcsóvát.

— A szentségit...

— Kijutottak — mondta Parsons gyorsan. — Mintha hallottam volna a háttérben a rakéták gyújtását.

Mace nem hallotta az EF-111 katapultakétáinak gyújtását, de nem volt kedve vitatkozni ezen. — Egy nekünk szánt rakétát fogtak el — mondta komoran. — Küldök egy Üvegszem jelentést. Jobb, ha felmegyünk ezer lábba. — Miközben Parsons biztonságos magasságba vitte a gépet, Mace előhívta a számítógépből a repülőgépek lezuhanásának közlésére szolgáló Üvegszem-jelentés alapszövegét, beszúrta az EF-111 hozzávetőleges helyzet- és időadatait, és továbbította az anyagot. A jelentés előbb Washingtonba kerül, de a washingtoni fejesek talán továbbküldik a szaúd-arábiai parancsközpontnak, hogy megszervezhessék a mentőakciót. Rendes esetben egy E-3-as AWACS kísérte volna a támadógepeket, ők kérték volna a felkutatást és a mentést, Mace, Parsons és az EF-111-es legénysége azonban AWACS-kíséret nélkül indult el Incirlikből.

Parsons az időkijelzőjére pillantott. — Harminc percünk van a célpontig. Harcálláspont ellenőrzés.

Mace a jobb oldali műszerfalba épített képernyőjén ellenőrizte, mindkét rakéta élesre van állítva és kilövésre kész. — Fegyverzet éles — jelentette Parsonsnak.

— Vettem — nyugtázta Parsons. — Ellenőrizze, kézi vezérlésen vannak-e.

Mace libabőrös lett. Kicsit várt, aztán bal lábával megérintette a padlóba szerelt kapcsolót. — Megvan, Bob.

— Ellenőrizze a rohadt kapcsolót — sziszegte Parsons.

— Mondom hogy megvan!

— Ellenőrizze azt a rohadt kapcsolót! — üvöltötte Parsons.

Mace soha nem látta Parsonst így őrjöngeni. Rendes körülmények között a fegyverzet a navigátor dolga volt, a gép pedig a pilótáé, és ritkán avatkoztak bele egymás hatáskörébe; ám Mace-nek most elég

volt egy pillantást vetnie a pilótára, hogy befogja a száját. Parsons nyilván még mindig abban reménykedett, talán lefűjják ezt a végzetes bevetést, és nagyon nem szerette volna, hogy a nukleáris töltetű rakéta elinduljon, mielőtt a Fehér Ház megállíthatná.

— Hé, maga csak tartsa távol a rohadt gépét a szikláktól, a fegyverzetről majd én gondoskodom — mondta Mace. De ha a pilóta azt akarja, hogy kétszer vagy háromszor is ellenőrizték a kapcsolókat, neki aztán mindegy. Kezét az indítási mód kapcsolóra tette — KÉZI üzemmódban volt, a kivető rendszer pedig kikapcsolt állásban. — Kézi és kikap, Bob — jelentette. Kis szünet után hozzátette: — Kézben tartom a bombát, Bob, nyugalom.

— Teljes kontrollt akarok, Daren — mondta Parsons. — Teljes kontrollt. Az a kapcsoló minden körülmények között kézi állásban marad!

— Hát persze — mondta Mace. — Csigavér.

Parsons bólintott, aztán jobb karját a botkormányra támasztotta, mintegy lazításul. — Bocs, Daren. Harcálláspont-ellenőrzés.

A fülke és a műszerek ellenőrzése ezúttal egy hibát fedett fel, méghozzá súlyosat. — Lószar! Az üzemanyag-összesítés nullát mutat. A szárnytartály van kiválasztva — jelentette Mace.

— Micsoda? — Még mindig terepkövető magasságon, de már ezer lábbal a föld fölött Parsons is ellenőrizte az üzemanyag-összesítőt: nullát mutatott, és mindkét törzstartály mutatója is a nullán állt. — A szentségít, tönkrement a műszer elektronikája, amikor ledobtuk a külső tartályokat.

— Egy szart, már pumpáltunk hátrafelé — vetette ellen Mace. Az automatikus üzemanyag-elosztó rendszer így tartotta fenn a megfelelő súlyeloszlást az elülső és a hátsó tartályok között. Ha az elülső tartály műszere túl alacsonyan állt, a szivattyúk előre pumpálták az üzemanyagot, nehogy a gép faroknehézzé váljon; ha azonban a műszer elromlott, és az elülső tank a valóságban már tele volt, az üzemanyag túlfolyószelepeken visszafolyt a faroktartályba. — És jó régen volt, amikor ledobtuk a tartályokat.

— Három perc, ötszáz font percenként. Ezeröttszáz font üzemanyagot veszíthettünk — számolt Parsons. — Mit mutat az üzemanyaggörbe?

Mace a repülési terv minden igazodási pontján kiírta az üzemanyag-adatokat, és összehasonlította a terv számaival. — A legutóbbi leolvasáskor kétezer volt a mínuszunk — jelentette. — Ez három egész öttel van a vonal alatt. A terv szerint hatezer fonttal kellene visszafelé indulnunk.

— És amíg kétezerrel nem kevesebb, addig még visszafordulha-

tunk, legalábbis a bevetési előírások szerint — mondta Parsons. — Még mindig van ötszáz font tartalékunk.

— Ötszáz font nem elég, Bob — vetette ellen Mace. — A műszerek ezer fontnál kezdenek jelezni. Ha elkezd leállni a törzstartály szivattyúja vagy valamelyik generátor, hamarosan faroknehezék leszünk...

— De nem állt le egyik szivattyúnk sem — ellenkezett Parsons. — A rendszer kitűnően működik kézi vezérléssel. Nincs más választásunk, megyünk tovább.

— Lehetséges — mondta Mace —, de mindenesetre jelentem a hibát a műholdas csatornán, és utasításokat kérek. Ők még visszafordíthatnak.

— Rajtam kívül senki sem fújhatja le ezt az akciót — csattant fel Parsons.

Mace meglepetten fordult a pilóta felé.

— A Pentagon lefújhatja vagy befejezettnak nyilváníthatja ezt az akciót, de nem fordíthat vissza bennünket egy rendszerhiba miatt. Felfogta, őrnagy?

— Hé, ezredes! Ez a gép nem együlékes. Ketten vagyunk itt! A döntés a legénységé.

— Én döntöm el, mikor és hová megy ez a gép — jelentette ki Parsons. — A maga feladata az, hogy közben tartsa a navigációs és a bombázó rendszert, és segítsen nekem.

— Ne mondja nekem, mi a dolgom — vágott vissza Mace. — Nem tudom, mikor tört ki magán ez a nagyzási hóbort.

— Körülbelül akkor, amikor maga becsinált — lőtt vissza Parsons. — Maga le akar lépni, amióta csak a végrehajtási parancs megjött. Valószínűleg a műszerhibát is régen észrevette már.

— Baromság — mondta dühösen Mace. — Abban az egyben halálbiztos vagyok, hogy nem félek ettől a bevetéstől. Utasításunk van, hogy küldjünk állapotjelentést, mihamarabb komolyabb gép- vagy műszerhibát észlelünk, és én éppen ezt akarom megtenni. — Máris nekilátott az állapotjelentés összeállításának, és a SATCOM-rendszeren keresztül továbbította is a Pentagonnak; Parsons nem tehetett mást, figyelte a műszereket.

A bombázó keletről megkerülte a kelet-iráni Dukan víztárolót, aztán egyenesen délnek fordult Kirkuk és Asz-Szulajmanija városok között, de rakétavészjelzést nem észleltek.

Most már mögöttük volt a Torosular-hegység, végtelen sivatagos síkságon jártak, alig tizenöt percre a célkörzettől. Ha a hegyek nem takarták volna őket, szinte az egész Arab-félszigeten láhatták volna őket.

A SATCOM sárga fénye villogni kezdett az elülső műszerfalon, és Mace türelmetlenül várta hogy a hőnyomtatóból kicsússzon a vékony papírlap. Parsons figyelmét lekötötték a műszerek, miközben alacsony sziklavonulatok és kiszáradt folyómedrek fölött dübörögtek el, ám időről időre lopva társára pillantott, miközben az dekódolta az üzenetet: — Állapotjelentést vettük — olvasta néhány perc múlva Mace. — Más utasítás nincs.

Parsons egy szót sem szólt.

A bombázó az Asz-Szadija víztárolótól keletre súrolta az irak—iráni határt, és itt, Tolafarus város közelében ragadt rájuk az első vadászgép. Egy szubakhui radar észlelte, és befogta őket. — Kereső radar... magaskereső, ha érdekli... Ereszkedjen és gyorsítson.

— Tisztázza azokat a távvezetékeket, és bal fordulat — mondta Parsons. — Csalikat készenlétebe.

— Balra tiszta kétszáz lábíg — jelentette Mace, miután a radarra pillantott. A távvezetékek és az oszlopok elég jól kivehetők voltak a támadóradaron, a terepkövető radarnak azonban nemegyszer nehézséget okoztak. A terepkövető automatikáját kétszáz lábra kapcsolta, és csalikat vetett ki, amint Parsons élesen balra kanyarodott. — Újabb távvezetékek tizenkét óránál. Kábé hatvan másodpercen belül emelkednünk kell. Tizenkét perc a kioldási pontig. Gyorsítunk hatszázra.

— Már hatszázon vagyok — jelentette Parsons... Elkéseredett hangszíne elárulta, hogy ugyanarra gondol: minél hamarabb kapcsolnak nagyobb sebességre, annál lejjebb száll az üzemanyaggörbéjük. A bingóig, a visszatérésig rendelkezésre álló ötszáz fontot a gép pillanatok alatt felzabálja, és nem lesz más választásuk, mint lefűjni az akciót. Csakhogy akkor éppen Bagdad légvédelmének kellős közepén lesznek, és semmiért vitték vásárra a bőrüket. Parsons azonban már döntött, és esze ágában sem volt alkalmat adni arra, hogy egy ilyen Daren Mace-félének legyen igaza. Erősebben megmarkolta a botormányt, egy nagyot nyelt, és hozzátette: — Megyünk tovább. Adjon visszaszámlálást ahhoz a távvezetékhez.

Parsons inkább elpazarolja a tartalékot, mint hogy az üzemanyag miatt visszaforduljon, jött rá Mace. Valami nagyon komoly dolognak kellene ahhoz bekövetkeznie, hogy mégis hajlandó legyen lefűjni ezt a bevetést.

Mace beletörődött, befogta a száját és visszafordult a támadóradarhoz. — Rendicsek. Táv öt mérföld. Három... Ebben a pillanatban egy fordított V betű jelent meg a vészjelző ernyőjén, magas, vibráló hangjelzés kíséretében. — Vadászgép három óránál — jelentette Mace. A jel a képernyőn maradt, és három órától négy órára tolódott el. Ugyanekkor kigyulladt a sárga RAKÉTAVESZÉLY felirat, és egy I

betű jelent meg a kijelzőn, annak jeleként, hogy az elhárítórendszer infravörös érzékelője, ez a mélyhűtött hőkereső szem, amely a bombázó mögötti térséget fürkészte, befogta a vadászgépet. — Befogtuk... Jesszusom! Most fel!

Majdnem megfeledkezett a távvezetékéről, a terepkövető radar pedig nem reagált rá. Alig két másodperccel az ütközés előtt Parsons maga felé rántotta a botkormányt. Mace belepréselődött az ülésbe, aztán nekivágódott a tartóoszlopnak, amint Parsons meredek jobb fordulóba döntötte a gépet, aztán mélyen belesüppedt megint az ülésbe, amikor a terepkövető visszaemelte őket kétszáz lábra a meredek zuhanásból. — Csalit! Csalit! — üvöltötte Parsons, a radar vészjelzője pedig tovább vijjogott.

— Kisebb gyorsulást, a francba! — ordította Mace. A tehetetlenségi erő megakadályozta abban, hogy elérje a kidobógombot.

Parsons kissé csökkentette a fordulási ívet, hogy Mace elérhesse a kidobót, mégis ő csapott le rá hamarabb. — A francba, Daren, dobja ki a csalit, mielőtt fordulok! — A vadászgépet jelző denevérszárny még mindig ott volt, és még mindig ragadt rájuk, úgyhogy Parsons két köteg csalit kidobva irányt váltott, ezúttal balra. A denevérszárny eltűnt. Sikeresen megszakították a kapcsolatot a vadászgép radarjával. Mace még jobban elanyátlanodott attól, hogy a pilótája működtette azokat a gombokat, amelyek az ő gondjaira vannak bízva. — Hazarugdosom New Hampshire-be, ha nem szedi össze magát! — üvöltötte Parsons.

— Lófasz a... — Újra megszólalt a vibráló hangjelzés, és kigyuladt a vörös RAKÉTAINDÍTÁS felirat. Ha az infraérzékelő már befogott egy tárgyat a gép mögött, és újabb energiimpulzust észlelt, akkor azt egy hőkeresős rakéta indítási energiájaként értelmezte. Miközben figyelmeztette a legénységet, a rendszer automatikusan csalikat és fáklyákat dobott ki. Parsons teljes utánégetésre tolt a hajtóműveket, balra döntötte a gépet, és berántotta a botkormányt, ami Mace-t megint az ülésbe préselte. A villámgyors, összevissza irányváltoztatásoktól forgott körülötte a világ, és életében először teljesen elveszettnek érezte magát; a belső füle azt jelezte, hogy pörög; az ülés azt jelezte, hogy nem pörög, hanem süllyed; a szeme pedig elhitte mind a kettőt. Repülés pályafutása során először a hányinger kerülgette, és éppen idejében kapta le az oxigénmaszkot, mielőtt leokádt a lába között lévő ellenőrző konzolt.

— Fáklyát! Fáklyát! — visította Parsons, miközben ismét irányt váltott. A csúszásjelző kürt bögött; noha több mint hétmérföldes percenkénti sebességgel száguldottak az északai égbolton, a szárny teljesen hátra volt csapva, és a gyors fordulók okozta sebességvesztés

miatt véstesen csökkent az emelőerő. Mace hüvelykujjával a kidobógombra ütött, aztán görcsösen megkapaszkodott a fényvédő lemezbe, és szemét az elülső műszerfalra szegezve megpróbálta összeszedni magát.

Noha a motor teljes hangerővel dübörgött, Mace érezte, hogy a gép süllyed, miközben Parsons pontosan a csúszáshatáron tartotta. A gép már nem repült, hanem bukdácsolt. — Csúszáshatár! — üvöltötte Mace az interfonba. Parsons mintha a csúszásgátlórendszert akarta volna legyőzni, amelyik lefelé nyomta volna a gép orrát, hogy sebességet nyerjen. — Le az orrot! Szárnyat ki!

Parsons végre magához tért a pánikból, megragadta a szárnyállító kart, és egészen 24 fokig előretolta. A botkormányt is előrébb engedte kissé. Az Aardvark orra még mindig esetlenül imbolygott a magasban, olyan volt, mintha leszálláshoz készülődne, és legalább olyan lassú is volt. A csúszásjelző még mindig bögött, de a gép már stabilabb volt. — Keresse meg azt a vadászt! — üvöltötte Parsons.

Mace a vészjelző ernyőjére pillantott. Üres volt, csak egy villogó S betűt látott, ami a subakhui keresőradarokat jelezte, most már néhány mérfölddel mögöttük. Rövid időre pásztázó üzemmódba kapcsolta a radart, egy kis fehér pontot keresve, ami a vadászgépet jelezte volna, de így sem látott semmit. A biztonság kedvéért a fülke kupoláján át szabad szemmel is végigpásztázta az égboltot, habár tudta, éjszaka lehetetlenség észrevenni így egy vadászgépet, hacsak nem néhány méterre van tőlük. — Tiszta a helyzet — mondta Parsonsnak.

— Máskor, ha azt mondom, csalit, Daren, akkor adjon nekem csalit — füstölgött Parsons. — Nem bámulja folyton a radart, akkor nem lesz tengeribeteg. Ha forduló közben dobja ki a csalit meg a fáklyát, ahelyett, hogy a forduló előtt tenné, akkor a rakéta pontosan a seggünkbe fog fúródni. — Mace túl kábult és szédült volt ahhoz, hogy vitába szálljon vele, de továbbra is a radart és az égboltot fűrészte, miközben repültek tovább hatvan méter magasságban a kioldási pont felé.

A földi telepítésű kereső és rakétavezérlő radarok sűrűsége mere-deken csökkent; úgy látszott, Bagdadtól délre egyetlen egyet sem telepítettek. Mace-nek azonban nem volt ideje ezen tűnődni; amint nyugatnak fordultak, és átrepültek a Tigris folyó felett, megkezdődött a kioldási menet.

— Rakétaválasztó... minden rakéta feszültség alatt, éles és kész. Kivető éles, kész — jelentette Mace, ahogy átfutottak az ellenőrző listán. — Rakéta céladatok ellenőrizve. Kioldási kapcsoló kézi állásban. Bombafedél kapcsoló automata állásban. Megerősítést.

— Megerősítés bekap, fedél zárva — felelte Parsons.

— Vettem. Ellenőrzés vége. Három perc a kioldási pontig.

Napkeltéig egy óra volt hátra, és a világosodó ég egyre több részletet mutatott meg az alattuk elterülő, háború tépázta országból és magából az elkeseredett háborúból, amit Sivatagi Viharnak neveztek el. Messze északon Mace láthatta egyenként felbukkanni Bagdad csillogó irodaépületeit, Al Hilla ősi városát, elől Babilon romjait, és óriási megdöbbenésére repülőgépek egész eget betöltő fellegét a magasban. — Szelleme egy óránál, fent — jelentette. — Még több tíz és tizenegy óra között, fent. Mind észak felé tart. A vészjelzőn semmi, nyilván barátok. — Kis szünet után hozzátette: — Északnak tartanak, Bob; pontosan a céltárgy felé. Pontosán Karbala felé.

— A belépési jelzést várom, Mace. Megvan a kioldási pont?

Parsons nem vett tudomást a nyilvánvalóról: baráti gépek röpködtek az atomrobbanás halálos körzetében. Valaki nyilván belepancsolt, és nem lenne valami nagy húzás, ha odavágnának egy nukit a koalíciós légiflotta kellős közepébe. — Mi az idő, Bob? — kérdezte Mace.

— Jézusom, Mace... — sziszegett Parsons.

— A francba, Bob, valami oka csak van, hogy ezek a gépek itt nyüzsögnek. Lehet, hogy eltévesztettem az időt. Amikor az előbb azt hittem, hogy késünk, talán túl sokat számítottam vissza, és esetleg túl korán vagyunk.

— Semmit nem tévesztett el — mondta Parsons. A SATCOM órájára mutatott az elülső műszerfalon, ami a műholdas globális időt mutatta. — Ugyanannyit mutat, mint az én órám. Nem, pontosan időben vagyunk, hacsak mindketten el nem tévesztettük. De ha maga eltévesztette volna, és rossz időeltolást állított be a SATCOM vevőjén, akkor nem kaptunk volna semmit a SATCOM-on keresztül. Jött egy üzenet, maga is küldött egy üzenetet, amit vettek és nyugtáztak. Minden menetrend szerint zajlik. Nem tudom, miért vannak itt ezek a gépek, de ez nem az én problémám; engem egyelőre csak a bevetés foglalkoztat, meg az, hogy egy darabban hazavigyem a valagamat. Most pedig folytassuk a rohadt kioldási menetet.

— Ahogy akarja — morogta Mace. Levette szemét a koalíciós gépekről, és visszatért a radarhoz. — Kioldási pont meghatározása következik. — A kioldási ponthoz léptette a számítógépet, és kiválasztotta az első iránypontot. Miután finomított a célzason, kiválasztott egy második iránypontot is, egy sírhalmot tizenöt mérföldnyire egy kiszáradt folyómedertől. A sírhalmot hét másik sírhalom és torony övezte félkörben, úgyhogy az azonosítás nem volt nehéz.

A radart alapsebbségre állította, hogy nagyobb képet kapjon, gon-

dosan a célra állította a hajszálderesztet, aztán csökkentette a nagytást, és kiválasztotta a harmadik iránypontot is, egy vezetékoszlopot kicsit nyugatabbra egy újabb magányos sírhalomtól, alig húsz mérfölddel délkeletre Karbalától. A vezeték a radaron vékony, ezüstösen csillámló vonalnak látszott, határozottan mutatta az irányt a kiválasztott oszlop felé. A hajszáldereszt halálpontosan ült. — Megvanak a rávezető iránypontok — szólta át Parsonsnak, miközben átállította a radart átnézeti képre. — Kapcsolók ellenőrzése. Kioldási mód bekap.

Ekkor hirtelen üzenet érkezett a nemzetközi vészjelző sávon: — Béka, Béka, itt Lidérc. Kioldást leállítani, kioldást leállítani. Ismétlem: itt Lidérc, kioldást leállítani. Idő egy-hét-nulla-három-kettő-öt, hitelesítés poppa-juliett. Nyugtázza. Vétel.

Hihetetlenül kísérteties egy olyan hívőjelet hallani a nemzetközi vészjelző frekvencián, amelynek szigorúan titkosnak kellene lennie még a koalíció számára is. A láthatatlanná tevő palástot, amit egy titkos küldetés végrehajtóiként magukon éreztek, most letépték róluk. Úgy érezték, a világon mindenki látja őket, a jók is és a rosszak is. Mace nem ismerte fel a Lidérc kódjelet; volt náluk egy szigorúan titkos kódkönyv, amiből megtudhatta volna ki az a Lidérc, de most nem volt ideje rá. Viszont a kioldást leállítani a tűzirányítók hétköznapi kifejezése volt minden rakétakilövőési előkészület leállítására. — Mi a fene volt ez? — kiáltott fel Mace. — Ez nem lehet igaz!

— Ne törődjön vele — mondta idegesen Parsons. — Ez egy nyilvános üzenet, és mi nem hajthatunk végre kódolatlan utasítást. Mérje be a pontot és gyerünk. — A navigátorához fordult, és látta, hogy az dühödten lapozza a taktikai dekódoló könyvet. — Mace, azt mondtam, ne törődjön vele!

Mace ügyet sem vetett rá. — Egyezik, Bob — mondta. — Jézusom, ez egyezik. Valakitől parancsot kaptunk, állítsuk le a kioldást.

— Nem hajthatunk végre kódolatlan utasítást — ismételte Parsons —, és az szentség, hogy nem fogunk végrehajtani egy kioldást leállítani parancsot, bármit is jelentsen.

— Ez egy szokásos tűzirányítási parancs — mondta Mace. — Hallhatja éles gyakorlatokon mindenütt...

— Ez nem gyakorlat, őrnagy — csattant fel Parsons. — Valószínűleg az irakiak próbálnak átverni minket; talán elfogták a Ravent a legénységével, és a titkos dokumentációval együtt, és összetákoltak egy hamis parancsot, nehogy kioldjuk a rakétát. — Szokásos eljárás volt a hamis parancsok sugárzása az ellenséges gépek megtévesztésére, akcióik akadályozására. A repülősöknek szigora előírásokat követve kellett védekezniük ellene.

Ezzel Mace is tisztában volt, de valahogy nem volt értelme.

— Most mit csinál? — kérdezte Parsons.

— Ha visszahívó parancsot kapunk — felelte Mace —, annak is ezen az oldalon kell lennie a kódkönyvben. Fel akarok készülni rá.

— Felejtse el, és folytassa a kioldási menetet.

Mace elmorzsolt egy szitokszót a fogai között. A hajszálkereszt az irányponton maradt, ami azt jelentette, az irány- és sebességadatok is tökéletesek. — Iránypontok készen. Fixálom a célt. — A jobb oldali többcélú monitoron a pillanatnyi helyzetadatokra lapozott, ellenőrizte, hogy a frissítési mód RADAR állásban van, aztán megnyomta a FIXÁL gombot. A képernyőn az ENTER FIX doboz kiemelése megszűnt, és a FIXMAG érték nullára állt jelezve, az adatfrissítés sikeresen lezajlott. Mace ekkor a jobb oldali többcélú monitoron a SRAM oldalra lapozott, a bal oldali monitoron pedig beállította a BOMBA ADATOK oldalt. — Fixálva. Kellene...

— Szűz Mária! — nyögött fel Parsons, és hirtelen meredekén jobbra döntötte a bombázót, majd vissza balra. Mace felnézett a radarernyőről, és két amerikai F-15E Strike Eagle vadászbombázót látott elsuhanni észak felé. A Strike Eagle az F-15-ös Eagle vadászgép kétüléses változata volt, amelyet nagy pontosságú kis magasságú bombázásra alakítottak át, megtartva légi elfogó sajátosságait is. Alig ötven lábbal suhantak el előttük. — Jézusom! — üvöltötte Parsons. — Honnan jöttek ezek?

— Ezek F-15-ösök — mondta hitetlenkedve Mace. — Sparrow rakétákkal és bombákkal felszerelve! Miért mennek a célkörzet felé?

— Mit érdekel az minket? Kioldás közben vagyunk.

— Bob, ezt az akciót biztosan elnapolták — mondta Mace. — A zérópontról húszmérföldön belül minden repülőgép szarrá fog menni. Ezek a srácok gyakorlatilag pont a célpont fölött lesznek, amikor a SRAM robban.

— Jézusom, Mace, érvényes kioldási parancsot kaptunk... lökje már ki azt a kibaszott rakétát — mondta Parsons. — Ha valami gond van, a kioldási módot állítsa automatikusra. Mihelyt kigyullad a céltárgy fölött jelzés, fordulni kezdek, és húzok kifelé. Mikor visszaálllok a fordulóból, akkor oldja ki.

— Nem érti, Parsons? Itt valami hézag van! — erősködött Mace.

— Azt hiszem, valahogy egy érvénytelen parancsot dekódoltunk. Nem tudom, hogyan, de valami itt tényleg zűrös.

— Lehetetlenség hitelesíteni egy hibás üzenetet. Vagy az üzenetnek nincs értelme, vagy a hitelesítés nem jön össze. Mind a kettő rendben volt. Folytassa a kioldási menetet.

— A saját srácainkat fogjuk kinyírni!

- Maga azt nem tudhatja, Mace! — üvöltötte Parsons. — Azok a fiúk bármerre mehetek. Mi csak azt tudjuk, hogy parancsot kapunk. Most pedig folytassa azt a rohadt kioldási menetét!

Mace azonban továbbra is a fokozatosan világosodó égboltot figyelte, és minél többet nézte, annál inkább megdöbbenette a közeli irányokba, de többségükben északnak, Bagdad felé tartó repülőgépek sokaságának látványa.

— Céltárgy fölött jelzés — jelentette Parsons. — Visszaszámolás a fordulóhoz. — A CÉLTÁRGY FÖLÖTT felirat azt jelentette, hogy a SRAM rakéta a kioldási körzeten, azaz lábnyomon belülre került, ahonnan már képes eltalálni a céltárgyat. A SRAM lábnyoma nemcsak a gép előtt, de mögötte is elhelyezkedhetett, úgyhogy Mace és Parsons a válluk fölött is kilőhettek. Nyugat felé repülnek, míg tizenöt mérföldre nem lesznek a céltől, akkor 180 fokos fordulatot tesznek, és miután a gép kijött a fordulóból, kioldják a rakétát. A robbanásakor az F-111G legalább negyven mérföldre lesz a felszíni nullponttól, biztonságos távolságra a lökeshullámtól és az elektromágneses csapástól.

A gyorsrepülés a fordulópontig Mace fiatal életének legvérfagyasztóbb hatvan másodperc volt. — Harminc másodperc a fordulóiig...

Tiszta szerencse volt, hogy Mace éppen a terepnek arra a pontjára nézett. Hatalmas, vakító fényvillanást látott, aztán egy hosszú, sárga lángnyelvet. A fényfolt hihetetlen sebességgel emelkedett feljűk. Még soha nem látott ilyent, mégis pontosan tudta, mi az: — SA-7-es három óránál! — üvöltötte. Rácsapott a FÁKLYA-gombra, és felordított: — Kitérés jobbra! — Egy szovjet gyártmányú, vállról kilőtt föld-levegő rakéta volt, amiből annyi volt Irakban, mint homok a sivatagban; és ők most pont a hatótávolságában voltak.

Parsons nem gatyázott, derékszögben kanyarodott, és berántotta a botkormányt. Mace abbahagyta a fáklyák kihajigálását, mert a gyorsulás odaszegezte. A kitérő közben szem elől vesztette a rakétát; örült, hogy sikerült eszméleténél maradnia, nemhogy egy kétszeres hangsebességű rakétát tudott volna szabad szemmel követni; de amikor Parsons visszahozta a gépet a fordulóból, újabb fényvillanásokat látott odalent. — Újabb SA-7-esek, kettő és három óránál! — Megint fáklyákat dobált ki, Parsons pedig újból kitért jobbra.

Ismét ki kellett engednie a szárnyat, hogy megelőzze a csúszást; a két kemény kitérő manőver egymás után rengeteget levett a gép sebességéből. A szárnyak néhány másodperc alatt 26 fokon álltak, a motor teljes erővel dolgozott, de így is csak öt fokkal voltak a csúszási határérték alatt. — Szárnysíkban fordulok — mondta Parsons. — Szúrja ki a rakétát!

— Tartsa a sikot, Bob — üvöltötte Mace. — Balfordulat szintben, vissza a kioldási ponthoz. Húsz másodperc a fordulóig.

Ebben a pillanatban ismét kódolatlan üzenet érkezett a nemzetközi frekvencián: — Béka, Béka, itt Lidérc, rakétakilövés lefűjva, ismétlem, kilövés lefűjva. Kilencven másodpercük van a kioldásig. Ne lőjék ki a rakétájukat! Ismétlem, ne oldják ki. Nyugtázzák. — Majd egy új dátum-idő csoport és egy új hitelesítési kód következett. Mace fellapozta a kódkönyvet az előbb már használt oldalnál, és néhány másodperc alatt megállapíthatta, újabb érvényes üzenetet kaptak, amelyet azonban ennek ellenére sem vehettek figyelembe.

Pedig a hang határozottan amerikai volt, és az üzenet valóságos adatokat tartalmazott. Vagy egy nagyon okos és képzett irakival van dolguk, vagy az üzenet valódi, és nekik szól. De ebben a kérdésben nem volt választásuk: figyelmen kívül kellett hagyniuk a kódolatlan parancsokat. De honnan ismerhetné bárki is a Pentagonon kívül a kioldási időt? — Jézusom, Bob, ismerik a kioldási időnket, másodperc-re pontosan!

Most már Parsons is habozott, látszott, hogy szorong és ideges. Valaki hamisíthatta az első kódolatlan üzenetet, amit kaptak; de ez a másodiknál képtelenség volt. Valóban másodpercre pontosan megadták a célidejüket. — Fordulok egyet, hogy sebességet nyerjünk. Próbáljon kapcsolatba lépni valakivel. Kioldási pályán kell maradnunk, de próbáljon megerősítést kapni. Mondja be a pályát balra, aztán foglalkozzon a rádióval.

Miután meggyőződött róla, hogy nem lőttek ki rájuk újabb rakétát, Mace balra tiszta pályát jelentett Parsonsnak, aztán a kommunikációs kódokra lapozott a számítógépén, és a 243-as nemzetközi vészjelző UHF-csatornára állította a rádióját, ahol a magát Lidércnek nevező hang forgalmazott. A kis SA-7-es rakéták a nagy sebességgel és alacsonyan repülő F-111G bombázó számára nem jelentettek nagy veszedelemet, és mostanáig minden rájuk lőtt rakétát sikerült is kikerülniük vagy félrevezetniük. De már csak egy tucat fáklyájuk maradt, két-három további támadásra elegendő.

— Lidérc, Lidérc, itt Béka. Vettük az üzenetét, de nem vehetjük figyelembe. Kódolt üzenetet hitelesíthetünk csak. Vétel. — Nem kapott választ. Talán valóban hamis üzenet volt. — Lidérc, hall engem? Kódolt üzenetet kérünk a taktikai frekvenciánkon, hogy hitelesíthessük. Nem veszünk figyelembe kódolatlan parancsot.. Vétel.

Parsons élesen balra kanyarodott és szintbe állt, gondosan ügyelve a sebességre. — Mindenütt ezek a rohadt SA-7 rakéták — mondta. — Legalább hatot láttam már. A rohadt Nemzeti Gárda valamelyik hadtestjének a kellős közepébe keveredtünk, vagy mi! — A gép se-

bessége gyorsan nőtt, már visszahúzhatta 45 fokra a szárnyakat, hogy még tovább gyorsuljon.

— A fordulóponton vagyok — ordította Parsons. — Most kezdem. Kioldásra felkészülni! — A CÉLTÁRGY FŐLÖTT lámpa villogni kezdett: a visszaszámlálás felfüggesztődik, míg egyenesbe nem állítja a gépet. — Automata kioldási módot ellenőrizni.

— Automatán van — jelentette Mace.

— Negyven fok visszaállásig — mondta Parsons. — Kioldásra felkészülni! Fedéllel felkészülni! Ellenőrizni a fülkevilágítást és a fényvédőket! Függőnyt behúzni!

Senki sem tudhatta biztosan, milyen egy mai szintű atomrobbanás közelében repülni. Nem lesz csapadék, és kisebb lesz a teljes energiakibocsátás, azonban lehetetlen volt megjósolni, mi lesz a robbanás hatása egy megerősített sugárhajtású gépre. Kaptak tájékoztatást a lökéshullámról és az elektromágneses csapásról, és megvoltak a tervek különféle eshetőségekre: hogyan indítsák újra radariránypontokkal a navigációs számítógépeket ha törlődnek, melyik biztosítékokat kell kirántaniuk, ha az ellenőrző számítógépek megbolondulnak, és kis dózismérőket viseltek a bőrükre ragasztva, hogy megmérjék, mekkora sugárzást kapnak. Lehajtották a sisakjukra szerelt speciális szemvédőket, és ellenőrizték, működnek-e. A POCT szemvédők tulajdonképpen elektronikus rostélyok voltak, amelyek villámgyorsan elszétedtek, hogy megóvják szemüket az atomvillanás okozta súlyos károsodástól. Olyanok voltak, mint egy-egy rovarszem alakú napszemüveg; Mace és Parsons nem csak azért kapcsolták fel a fülke világítását, hogy a robbanás előtt lássák a műszereket, hanem hogy utána, a villanástól elvakítva is lássanak valamit.

Fémfüggönyök és -lemezek is voltak a szélvédő és a kupola árnyékolására, néhány másodperccel a visszaállítás előtt kibontották és behúzták a függönyöket a kupolán, aztán felemelték és rögzítették a szélvédő árnyékoló lemezeit. Most vakon repültek. Bőrük minden négyzetcentimétere be volt fedve: a kezükön kesztyű, magas gallérjuk szorosan zárva; az oxigénmaszkok kikapcsolva a tűzveszély csökkentése érdekében; és a biztonsági övet a vállukon és derekukon olyan szorosra állították, amennyire csak lehetett. Az ellenőrző lista egyik utolsó pontja a rádiók kikapcsolása volt, nehogy az elektromágneses csapás a feltöltött külső antennákon keresztül kiégesse az áramköröket. Mace lehajolt, hogy kikapcsolja az összes rádiókészüléket. ..

... és pontosan ekkor a SATCOM vételi kijelzője villogni kezdett az elülső műszerfalán, és a hőnyomtató kattogva megelevenedett. Mace hangosan felsóhajtott. — Egek, Bob, egy SATCOM-üzenet!

— Kioldás következik.

Mace kivárta a végtelennek tűnő, hátborzongató harminc másodpercet, míg a nyomtató végzett, aztán kitépte a hosszú papírszalagot a nyomtatóból, és az ölében felhalmozott kódkönyveket használva nekilátott a dekódolásnak. — Éles üzenet... A légielő minden nyolcas egységének... Egy nekünk címzett SATCOM-üzenet jött, Bob!

Az F-111G bombázó egyenesbe fordult, és a CÉLTÁRGY FÖLÖTT lámpa egyenletesen világított. — Csessze meg, Mace. A rakéta indul. Kapcsolja ki a rádiókat, tegye föl a szemvédőjét, és álljon készenlétben a bombafedéllel.

Az üzenet az akció lefűjásáról szólt. Tudta, dekódolás nélkül is. A kódotlan üzenetek valódiak voltak, figyelmeztetni akarták őket, hogy az igazi parancs útban van. A Pentagon, a Fehér Ház nem akarta, hogy kioldják a rakétát.

Tudta, nem helyes, amit tesz: mindaddig, míg nem dekódolta, és nem hitelesítette az üzenetet, kötelessége lett volna végrehajtani az érvényes parancsot, kioldani a SRAM rakétát; de Mace nem látott más kiutat. Lenyúlt a fegyverzet-ellenőrző panelhez, és a bombafedél kapcsolóját AUTO-ról ZÁRVA állásba tolta.

Amikor a CÉLTÁRGY FÖLÖTT lámpa abbahagyta a villogást, az AGM-131X rakétavezérlő számítógép bekapcsolta RAKÉTA TÁP jelzőfényt és az villogni kezdett, míg az inerciális vezérlés adatai a gépből a rakétába áramlottak. Az egész adatletöltés mindössze kéttized másodpercet vett igénybe; utána a számítógép elrendeli a bombafedél nyitását. A RAKÉTA TÁP jelzés tovább villogott, miközben a számítógép próbálta kinyitni a fedelet; arról azonban Mace már gondoskodott. A számítógép nem bírálhatta felül a kapcsoló állását. Körülbelül harminc másodpercig vár a fedél válaszára, aztán automatikusan lekapcsolja az első rakétát, rákapcsol a másodikra, és megpróbálja azt kioldani. Mace remélte, akkorra hitelesítik az üzenetet, és utána vagy hagyja automatikusan kioldódni a második rakétát, vagy egyszerűen kézzel lekapcsolja.

De ahhoz dekódolnia kellett előbb ezt az új üzenetet.

Parsons agyában megszólalt az időzítő. — Készenlét a fedéllel... a céltárgy fölött fény nem villog... a fedelet... Mace, ellenőrizze a fedelet... — Átpillantott a navigátorára, és látta, az szemvédő nélkül, kikapcsolt vállhevederrel dühödten dekódolja a SATCOM-üzenetet. Ölében és az ellenzőlemezen dekódoló iratok szanaszét. — Mi a francot művel? — ordította Parsons.

— SATCOM-üzenetet kaptunk. Dekódolom.

— Miért nem nyílt ki a fedél? Miért nem oldódott ki a rakéta?

— Zárva tartottam a fedelet, míg...

— Mit csinált? — üvöltötte Parsons. Áthajolt, hogy lássa a fedél kapcsolóját. — Megőrült? Elment az esze? Nyissa ki azt a rohadt fedelet azonnal! Ez egy kibaszott parancs!

— Lefújták, Bob — próbált parancsnoka lelkére beszélni Mace.

— Egy másodperc az egész.

— A rosseb egye meg, hadbírótság elé állítatom! Nyissa ki azt a...

A számítógép vezérlőpaneljén a RAKÉTA TÁP jelzés abbahagyta a villogást, ugyanakkor Parsons tábláján kialudt a CÉLTÁRGY FELETT felirat, és ő tudta, miért. Mivel a válluk fölött dobták volna ki a rakétát, a célponttól elfelé repültek. Most, harminc másodperccel a kioldási idő után, már kívül voltak a célkörzeten. És mindaddig nem kapnak újra CÉLTÁRGY FÖLÖTT jelzést, míg vissza nem fordulnak, és addigra az egész iraki légvédelem készen áll a fogadásukra.

— Jézusom, Mace — kiáltotta Parsons —, elvesztettük a céltárgy felett jelzést! Vissza kell fordulnunk!

— Várjon — győzködté Mace. — Ha ez tényleg a lefújás, akkor nem kell visszafordulnunk.

— Ha pedig nem a lefújás, akkor megint át kell repülnünk a Nemzeti Gárda felett — mondta Parsons. Fölhajtotta a szemvédőjét, dühös kézmozdulattal félrerántotta a kupola bal oldalán az árnyékoló fémfüggönnyt, és alaposan körülnézett, nem tartanak-e feléjük ellenséges rakéták, aztán mutatóujját a navigátorra szegezte: — Maga szarházi, elcseszte a legjobb pillanatot. A karrierje már a múlté, Mace. Becsinált és elcseszett mindent. Fordulok balra. Mihelyt a célkörzetbe érünk, kilőjük a második rakétát, ezt már nem a vállunk fölött. Ellenőrizze, a második rakéta készen áll...

Mace vette észre a Parsons mellett fedetlen kupolán keresztül a földön villanó nagy fénygömböt, a sárga lángnyelvet, és az egyenesen feléjük imbolygó vakító tűzgolyót, és felkiáltott: — Lószar! Egy SA-7-es! Kitérés balra! — A nagy tűzgömb vakító sárga csóvát húzva a fülke párkánya fölé emelkedett, aztán lebukott, egyenesen neki az F-111G bal szárnya forró belépő élének.

A hordozható SA-7-es robbanófeje csak másfél kiló súlyú, de egy kerek henger előre fókuszálja a robbanási energiát, hogy lyukat üssön a harci helikopterek titánium- és kerámiapáncélzatán. Az üveg, alumínium, vékony acél átütése nem okozott gondot neki. A bal kupola összetört, a szélvédő egész bal oldala porrá zúzódot, és a robbanás háromlábnyi lyukat ütött a bombázó törzsén, közvetlenül Parsons ülése mögött.

Parsons ülésének acélváza felfogta a robbanás erejét, de testét elborította a törött üveg, az óránként hatszáz mérföld sebességű menetszél félig eszméletlenül verte, és kis híján letépte a bal karját. Összetört testét csak pár fémdarab és a jobb oldali vállheveder maradványa tartotta a fülkében.

Mace-t jobbra vetette a lökés, de Parsons teste és a balra dőlt gép lefogta a robbanás erejét. A szélvédője megrepedt, de nem hullott szét. Testét mintha tűz égette volna, aztán hirtelen csontig hasító hideget érzett, ahogy a hatszáz mérföldes sebességű menetszél a fülkébe csapott. Vissza kellett szereznie az uralmat a gép fölött, hogy biztonságos magasba vigye, mielőtt a hajtómű leáll.

Az F-111G navigátorainak nem kell érteniük a gép vezetéséhez, és nem is engedélyeznek számukra másodpilóta-kiképzést, de minden navigátornak éppúgy kell ismernie vészhelyzetben a teendőket, mint a pilótáknak; a legtöbb gyakorlott navigátor, mint Mace is, kudarcot vallott vagy reménybeli pilóta is volt, és amikor csak lehetett, átátvették a gép irányítását. A bombázó meredeken balra billent, az a veszély fenyegetett, hogy megcsúszik és becsapódik a sivatagba, mint egy húsztonnás diszkosz. Mace azonnal teljes gázra állította a jobb oldali motort, és sikerült a kormánylapot jobbra kényszerítenie, mielőtt a bal motor tűzjelző fényei kigyúltak.

Gondolkodás nélkül végrehajtotta a motortűz esetére előírt teendőket, anélkül, hogy tudatosan emlékezetbe kellett volna idéznie őket.

A sebesség néhány másodperc alatt hatszázról kétszázra csökkent. De repültek, és egyenesben voltak. Ez a lényeg.

Parsons tényleg rossz állapotban volt, de Mace úgy vélte, még életben van. Arcának és testének bal oldala fekete volt, bal karja a bicepsz közepétől lefelé cafatokban lógott; Mace a lábát és törzse egy részét nem láthatta, de feltételezte, derékon alul nem lehetnek nagy sérülései. Mellkasáról a szél a sisakjára, és a fülke hátsó falára kente a vért. Mace letépte üléstámlája hátoldaláról az elsősegélycsomagot, fél kézzel kotorászott benne a sötétségben, és egy maroknyi gézzel, meg egy nagy sebtapasszal megpróbálta betömni a legrondább sebet Parsons mellkasán, de a szél túl erős volt, kitépte kezéből a gézt. Több sikerrel járt, amikor egy repülőzubbonyt próbált ráborítani és ragtapasszal rögzíteni. Parsons sisakja összetört, de a szemvédője és az oxigénmaszkja sértetlen volt. Sem a nyaka, sem az arca nem sérült meg, azért Mace úgy döntött, a szemvédőt és a maszkot a helyén hagyja. Megbizonyosodott arról, hogy Parsons maszkjába oxigén áramlik, szorosabbra húzta megmaradt vállhevederét, és a ragtapasz maradványát felhasználva odaerősítette Parsons testét az üléshez. Ha

katapultálniuk kell, Parsons testének egyenesen kell elhelyezkednie az ülésen, különben a gyorsulás elroppantja a gerincét.

Mace ezután visszatért a gép irányításához. A sima leszállásnak valószínűleg löttek. Kevés az üzemanyag, a szárny 24 foknál beragadt, az egyik motor leállt, a hidraulika és az, elektronika ebből következő hibáit nem is számítva. Egy súlyos szerkezeti károsodás, egy törött szélvédő és egy sebesült pilóta. Nincs navigációs rendszer, nincs hajtómű-ellenőrzés, nincs semmiféle számítógépes segédlet, és nincsenek elsődleges repülési műszerek. Dél felé fordította a bombázó orrát, elhatározta, legalább messzebb kerül Bagdadtól, és átjut az iraki határon, mielőtt kilövik magukat. A botkormány bizonytalan és nehezen kezelhető volt; hamarosan teljesen bedöglik. Mace úgy döntött, megpróbál még egy kis magasságot nyerni, ha lehet, átmegy a határon és katapultált. Az F-111G a világ legjobb gépe a katapultáláshoz. Az egész pilótáfulke egy szárnyas tokot képez, saját ejtőernyővel, rakétamotorral, stabilizáló szárnyakkal és ütészillapítókkal; még úszni is tud, a botkormány pedig egyúttal a kéziszivattyú rúdja. Most kétezer lábon voltak... elég magasan a biztonságos katapultáláshoz... elég megrántania bal térdénél a sárga fogantyút...

Csak éppen nem két rohadt atomrakétával a fedélzeten.

A bevetési utasítás úgy szólt, ne ugorjanak ki, míg legalább harminc mérföldre nincsenek bent a török vagy szaúdi légtérben, akkor is előbb dobják ki biztonságosan a fegyverzetet az Arab-tenger vagy a Vörös-tenger fölött, vagy hagyják lezuhanni a géppel együtt. Megvolt az eshetőség, hogy a fegyver nem megy tönkre a zuhanástól, és elképzelhetetlen baromság lett volna két sértetlen SRAM-X rakétát juttatni Szaddam Huszein kezére. Nem, egy kicsit tovább kell repülnie, keresni egy koalíciós repülőteret, talán felvenni némi üzemanyagot a levegőben, és aztán megpróbálni rendesen elintézni a dolgot.

Oldalt hajolt amennyire vállhevedere megengedte, hogy lássa a Parsons lába közötti konzolt. Az elektromos rendszer paneljén a vészhelyzeti jelzés égett, ami azt jelentette, mind a két hidraulikus meghajtású generátor elszállt, és csak az akkumulátorokból élt a gép. Végiglapozta, mint mond a vészhelyzeti ellenőrző lista az elektromos hibákról: ellenőrizte a két ülés között az áramköri megszakítókat: meggyőződött róla, a robotpilóta ki van-e kapcsolva; az akkumulátorok pedig be; aztán a generátor kapcsolóját KI állásba billentette, néhány másodpercig így tartotta, majd visszakapcsolta. A kijelző NORMÁL helyett KAPCSOLT üzemmódot mutatott, de egy motorral ez is jó jelzés volt. Azt jelentette, egyetlen generátornak sikerül árammal ellátnia mindkét elektromos rendszert. Néhány fény gyúlt ki a fülkében, és működni kezdtek a rádiók.

Végigcsinálta az elektromos hibaellenőrzést, leválasztotta a felesleges elektromos rendszereket és a robotpilótát, aztán az IBF (idegenbarát felismerő) kiválasztóját a 7700-es segélykérő kódra állította, az egyes számú rádiót pedig a vészjelző sávra. A fülkébe törő szél zúgását túlkiabálva ordította az oxigénmaszk mikrofonjába: — Vészjelzés, vészjelzés, vészjelzés minden rádiónak, minden rádiónak, itt Béka, 7440-es ideiglenes, segítséget kérünk. Helyzet Karbalától délre, irány délnyugat ötezer lábon, vészhelyzetet jelentek, sérülés és fegyverzet a fedélzeten, utántöltést és irányadatot kérünk másodlagos leszállóhelyhez. Gyertek. Vétel.

Aztán eszébe jutottak a korábbi rádióüzenetek, és a rádiózási szabályokról megfeledkezve üvöltötte: — Lidérc, a fene egyen meg, itt Béka. Mostanra már biztosan követed a helyzetünket. A pilótám megsérült és nyakig ülök a szarban. Adj irányvektort, és segíts levinni ezt a szart, sürgősen!

Egy amerikai AWACS gépen, Szaúd-Arábia északi része fölött *Ugyanabban az időben*

A Boeing 707-es személyszállítóból átalakított, törzse fölött tíz méter átmérőjű forgó radarkapszulát hordozó E-3C AWACS radargép fedélzetén tizennégy radarfigyelő konzol volt, mindegyik az égbolt meghatározott szektorát pásztázva figyelte a szektorban mozgó baráti és ellenséges repülőgépeket egész Dél-Irak, Kuvait, az egész Arab-félsziget, Nyugat-Írán, Szíria és Kelet-Jordánia fölött. Kilenc konzolnál repülésirányítók dolgoztak, kettő a tengeri járművek figyelésére szolgált, kettőnek az volt a feladata, hogy a kereskedelmi és egyéb polgári légiforgalmat ellenőrizze a kuvaiti hadszíntérrel szomszédos légtérben, egyet pedig a harci egység parancsnokának, vagy egyéb speciális hadműveleti feladatokra tartottak fenn. Ennél a tizenegyedik konzolnál ezen a reggelen a hadsereg és a légierő tábornokaiból összeállított különleges munkacsoport dolgozott, akik személyesen a vezérkar főnökét képviselték. Hívójelük Lidérc volt.

A két tábornok és segédtisztjeik látták, hogyan rázta le Mace F-111G-je az ellenséges vadászokat és rakétákat, és döbbenet figyelték amint megkezdte a rárepülést a célpontra, majd látták visszafordulni a kioldási ponttól a rettegett atomrobbanás bekövetkezése nélkül. — Uram, az F-111G legénysége jelentkezik — szólította meg a radarkezelő a munkacsoportot vezető tábornokot. — Azt mondja, a pilóta megsebesült, és a gép is megsérült.

— Adjon nekik irányvektort délnyugat felé, az ismert légvédelmi ütegektől távol, és mondja meg, emelkedjen tízezeröttszáz lábra — mondta Tyler Layton, a SAC brigádtábornoka. — Elevenen szétmorzsolják a légvédelmi ütegek, ha ötezer lábom marad. — Az alacsony, kissé tömzsi és hordómellkasú tiszt is hallgatta a rádióadást, és hallotta az üzenetet. Layton rendszerint kisiúsnak látszott magas, erős lestalkatú hadseregbéli kollégái körében, különösen ha elmosolyodott, ami gyakran megtörtént; most azonban szelíd és barátságos arcát aggodalom felhőzte be. Nem vitás, annak az Aardvarknak azonnal le kell szállnia. Layton, a nyolcadik légi hadtest korábbi parancsnoka, aki az Egyesült Államok keleti felének valamennyi SAC bombázóját vezényelte, öreg B-52-es és F-111G-s bombázópilóta volt, és jól ismerte a szuperszonikus vadászbombázókon használatos taktikát és eljárásokat. Tudta, a navigátornak nincs sok gondolkodási ideje, tehát meg kell kapnia minden lehetséges segítséget.

— Átküldöm a határon, a hetedik hadtesthez — fordult Layton a munkacsoport parancsnokához, Bruce Eyers vezérőrnagyhoz. Eyers volt korábban a Központi Parancsnokság hírszerzési főnöke, és kifejezetten a Sivatagi Tűz hadművelet kifundálására irányították a Pentagonba. — Utasítanunk kell a hetest, készüljön fel a fogadására és fedezze — mondta Layton. A hetedik légi hadtest Szaúd-Arábia északi részén biztosította a koalíció földi telepítésű légvédelmét. Hadtestnek nevezték, de a valóságban csak húszezer fős volt, nagyjából hadosztály méretű, egy hétszáz mérföldes határszakaszon szétszórva. — Hála az égnek, hogy a fiúk nem lőtték ki a SRAM-ot. Idejében elértük őket.

— Pedig ki kellett volna löniük — mondta Eyers dühösen. Tapasztalt deszantos tiszt volt, nem sokat tudott a repülés világáról, ismerte viszont a sikert és a kudarcot: Vietnamtól Granadáig mindketőbe belekóstolt. Az eszközök adottak lévén, tökéletes teljesítményt várt el mindenkitől. A Sivatagi Tűz hadművelet az ő alkotása volt; ő tette a bogarat Schwartzkopf, Powell és személyesen Cheney hadügyminiszter fülébe, és őt tisztelte meg Schwartzkopf a hadművelet helyszíni levelezésével. Eyers ötvenegy éves volt, rövid, barna haja, barna szeme és szélles válla volt. A West Point neveltje volt, politikus alkat, tele magásra törő ambíciókkal. Azt beszéltek róla, az ötletgyártásban utolérhetetlen, de a részletekben és a végrehajtásban nem jeleskedik.

A végrehajtási utasítás kiadását követő egy óra alatt Eyers láthatta tökéletesen megtervezett akcióját kibontakozni. A Sivatagi Tűzet lefűjő parancsot vették az AWACS-on, az F-111G bombázón azonban nem. Egyedül az elnök rendelkezte el a Pentagon közvetítésével nuk-

leáris fegyver bevetését, és ez ugyanígy vonatkozott a bevetés lefűjására is. Azt a parancsot csak későn, nagyon későn, jóval a kitűzött kioldási időpont után továbbították a gép legénységének. És mégis, valamilyen okból a legénység nem oldotta ki, vagy nem tudta kioldani a SRAM rakétát. Most itt volt egy sérült gép, atomfegyverrel a fedélzetén, az akciót pedig nem hajtották végre. A légielő hibát hibára halmoz. — Azt mondta, a kioldási időpont bekövetkezett és elmúlt; a legénységnek ki kellett volna lőnie a rakétát — fordult Eyers Laytonhoz.

— Én rádióztam nekik, hogy álljanak le.

— De azt is mondta, hogy nem szabad figyelembe venniük azt az üzenetet — mondta elkeseredetten Eyers. — Ők maguk is megerősítették ezt. A lefűjás csak a kioldási idő után érte el őket. Akkor hát mi történt? Miért nem sütötték el?

Layton a szemközti konzolra szegezte tekintetét, és nem hitt a fülének. Lassan, fojtott gyanakvással fordult Eyershez. — Úgy érti, szerette volna, ha kilövik azt a nukit?

Eyers úgy nézett rá, mint egy idiotára. — Nem, én egy hosszú és véres szárazföldi háborút szeretnék, hogy jól szétrúgassuk a seggünket. Hát persze, szerettem volna. Kilőjük, és a háborúnak egy óra múlva vége. Kész, finis. Szépen, csinosan. Isten a megmondhatója, ha megtettük volna Vietnamban, nem esik el annyi rengeteg emberünk. Líbiában ugyanezt kellett volna tennünk. Még mindig vacakolhatunk azzal a Kadhafival. Most meg, a maga pilótácskái miatt még mindig itt van nekünk Szaddam.

Layton nagyot nyelt. Ez a baj az ilyen vitézekkel, gondolta. Annyira nyakig vannak a hadviselésben, hogy megfélemedkeznek a valóságos világról. Eyers valószínűleg abba a szerepbe képzele magát, amit Robert Duvall játszott az Apokalipszis, most-ban. És sajnos a fickó ugyanebben a hadseregben szolgál. Végigfutott a hátán a hideg.

— Gondolt arra — kérdezte önelégülten Eyers —, hogy talán az elnök is szerette volna, ha kilövik azt a rakétát? És ezért érkezett a lefűjő parancs a kioldási időpont után? Hogy valójában azt szerette volna, ha elsütik, de azt akarta, dokumentuma legyen a lefűjárásról, amivel később védekezhet? Tűnődjön el ezen.

Layton megtette. És arra a következtetésre jutott, Eyers hülye. A Sivatagi Tűzet csak azért hajtották végre, mert azt hitték, Izraelt vegyi támadás érte. Amikor a hír hamisnak bizonyult, elküldték a lefűjési parancsot. Nem az elnök, hanem Bruce Eyers szerette volna, ha kilövik az atomrakétát.

— A tény tény marad, a lefűjési parancsot a kioldási időpont után kapták meg. A rohadt legénységnek ki kellett volna lőnie.

Layton számára most nem éppen ez volt a legfontosabb kérdés. Az volt a gondja, hogyan hozza le a földre biztonságosan Mace-t és Parsonst. — Uram, azt hiszem előbb le kell hoznunk azt a 111-est, a miérteken majd később elrágódhatunk — mondta.

— Ebben igaza van, Layton — felelte Eyers. — Majd később ki-derítjük, hogyan cseszték el.

Eyers szemlátomást fel volt indulva. A hadbírószági idézés már a postán van, gondolta Layton.

— Rendben, tábornok, hol akarja letenni őket?

— Bandanah ideális volna. Csak negyven mérföld a határtól, úgy egy óra repülés az F-111G-nek. Khalid királytól szerzünk egy üzemanyag-szállítót meg vadász kíséretet, és...

— Bandanah nem létezik — csattant fel Eyers. — És nem szeretném, ha más repülőgépek csatlakoznának ahhoz a 111-eshez.

— Bandanah létezik, csak nem hivatalosan — felelte Layton. — Tudjuk róla, egy speciális kiképzőbázis-ellátó egységeknek, amelyek bemennek Irakba, és előretolt üzemanyag-töltő állomásokat létesítenek a sivatagban. Csak egy autót van ott, de elég széles, kivilágított, és eléggé elszigetelt arra az esetre, ha... baleset történik.

— Vissza tudják azok az emberek hozni a gépet, vagy nem? — kérdezte türelmetlenül Eyers. — Mert ha nem, akkor kiküldjük inkább a Vörös-tenger fölé, és elsüllyesztyük.

— Beszélni fogok a legénységgel — mondta Layton. — Úgy tudom, a navigátor vezeti a gépet.

Eyers szeme elkerekült a hír hallatán.

— És ha ez igaz — folytatta Layton —, akkor valóban nem lesz könnyű visszahozni.

— Úgy érte, a navigátorokat nem tanítják meg ezeknek az izéknek a vezetésére? Van botkormányuk meg gázkarjuk, de nem tudják kezelni...?

— Körülbelül annyira, amennyire egy tankparancsnok tud vezetni egy M1-est. Be tudja indítani és amíg minden rendben, ide-oda berreg vele, de nincs kiképezve arra, hogy ütközetben vagy vészhelyzetben vezesse. Viszont tapasztalt embereink vannak ezeken a gépeken, úgyhogy talán le tudjuk hozni egy darabban. — Eyers türelmetlenül legyintett, jelezve, hogy Layton csináljon, amit akar. — És odarendelek — folytatta Layton — egy F-111-es kísérőgépet és egy KC-35-ös üzemanyag-szállítót, hogy feltöltse azt a bombázót.

Nem engedélyezem — mondta Eyers. — Túlságosan ráirányítaná a figyelmet az akcióra. Ha a maguk zöldfülű navigátora vezeti a gépet, még nekimegy valamelyiknek.

— Ha több az üzemanyag, több a választási lehetőségünk — ma-

gyarázta Layton. — Talán nem tudjuk utántölteni a gépet, de meg kell kísérelnünk.

— Rendben, Layton — engedett Eyers. — De tartsa kézben ezt a dolgot, helyes? Ne csszeze el! Felhívom a parancsnokságot, és azt fogom javasolni nekik, amit maga szeretne.

— Igen, uram — felelte Layton hálásan, amiért Eyers végre ki akar maradni a dologból. Miután a finom kis végső megoldása romokban hevert, már azt kereste, hogyan fedezze magát, megfélekedzvéen róla, hogy a gépeit és az embereit még biztonságosan vissza is kell hoznia.

— Rendben, Cassenelli hadnagy, hozzuk haza azt a széltolót — mondta Layton a rádiósának. — Egy KC-135-ös a HOLLYWOOD töltőpályáról álljon a Békával párhuzamos útvonalra.

— Egy egész csomó visszatérő gép számít a töltőgépekre — mutatott rá Cassenelli.

— A Khalid király támaszpontjáról felszálló gépek elláthatják őket — felelte Layton. Nem tudta egészen biztosan, de a SAC az üzemanyag-szállító flottája felét a kuvaiti hadszíntérre küldte, és biztosan voltak kéznél várakozó üzemanyag-töltő gépek. De azért hozzátette: — Keressen egy olyant, amire nem vár túl sok visszatérő. Ha a legénység megerősítést kér, utasítsa őket közvetlenül Eyers tábornokhoz.

— Azután Tabukból sürgősen kaparjanak össze egy F-111-est, ami csatlakozik hozzájuk... nem, ezt törölje. — Tabukban nem voltak F-111-esek; legközelebbi támaszpontjuk északon, Incirlikben volt, de onnan csak a jól védett Nyugat-Irakon keresztül érhetett volna csak egy gép Béka közelébe. A másik F-111-es bázis Taif volt, délen, ahonnan többórás repüléssel lehetett csak ilyen messzire északra jutni.

— Kérhetünk Tabukból egy F-15-öst — javasolta Cassenelli.

— Ha kell, majd megesszük — felelte Layton —, de egy ugyanolyan gépet szeretnék kísérőnek, hogy a Békát biztonságosan visszahozhassuk, és még egy szempárt, amelyik figyel a fickót. Hívja elő Tabuk LAT-ját.

A tizennégyes konzol második monitora a LAT-ot, vagyis légi akcióttervet mutatta, a kuvaiti hadszíntéren működő egész koalíciós légi armada játszmarendjét. Három nyolcórás blokkra bontva a LAT megmutatta, mit fog tenni minden egyes repülőgép; mikor és milyen irányból száll le, mikor és hol tankol, milyen célpontokat támad és mikor, akció után hol és mikor fog utántölteni, és körülbelül mikor vethető be újra. A koalíció csak a LAT-nak és a nagyon fegyelmezett állománynak köszönhetően remélhette, hogy naponta több mint két-

ezer harci bevetést hajthat végre, melyeknek fele Irakban és Kuvaitban végrehajtott fegyveres támadás lesz; és hogy ezek a gépek biztonságban haza is térnek.

A Tabuk légi támaszpont Szaúd-Arábia északnyugati csücskén a Vörös-tenger északi részét és a Szezi-csatorna déli részét védő szövetséges légi egységek állomáshelye volt, amellest szemmel tartotta Jordániát arra az esetre, ha ők vagy az irakiak megpróbálnának egy második frontot nyitni Szaúd-Arábia ellen, vagy Izrael megtámadására készülődnének. Tabukban amerikai F-15-ösök, brit Tornado vadászbombázók, szaudi F-5E vadászok és az amerikai flotta HH-60-as mentő- és támadóhelikopterei voltak — Tabuk volt a flotta fő tartalék leszállóhelye olyan gépek számára, amelyek nem tudnának leszállni a Vörös-tengeren cirkáló anyahajókra. A LAT-ot vizsgálva Layton felfedezte, hogy az F-15-ösöket egész nap járőrözésre szánták, a brit Tornado bombázókat kísérik bevetésre. Az F-15-ösöknek meleg fordulókat terveztek: visszatérnek egy akcióból, feltöltik a tartályokat és a fegyverzetet, ismét felszállnak mindezt tíz-tizenöt perc alatt, közben a pilóták ki sem szállnak a fülkájükből.

— Azt hiszem, találtam valamit, George — mondta Layton a radarkezelőjének. — Néhány Tornado jön éppen most vissza a nyugat-iraki Al Aszad, Al Tayadum, a H2, H3 és H4 reptér támadásából.

— A brit Tornado hasonló volt az F-111G bombázóhoz: mindkettő vadászgépként kezdte, a brit gépnek volt egy légi elfogó változata az Öböl-térségében. Mindkettő kétmotoros és kétüléses volt: hasonló volt a méretük és a súlyuk; és mindkettő bicskaszárnyú volt, hasonló repülésirányító berendezéssel és gyors emelkedést biztosító felületekkel, egészben mozgatható faroklappal, csűrő-, emelő- és kormánylapokkal rendelkeztek. Lehet, hogy ez a megoldás...? — Kapcsolatba lépne ezekkel a Tornadókkal és megtudná, merre vannak?

Cassenelli beütötte a LAT-ról a bevetési számokat, és utasította a számítógépet, keresse meg a gépeket. Több száz repülőgép látszott most éppen a képernyőn, mellettük a bevetési számok és repülési adatok blokkja. Lehetetlenség lett volna szabad szemmel kikeresni közülük a megfelelőket. Másodpercekkel később megvolt a válasz: — Megvannak, uram. Jönnek vissza a célponttól, Békának három óránál, hatvanegy mérföldnél, ezeröttszáz lábón. A LAT egy négyes kötelékről beszél, de csak hármát látok. A Hollywood pályán kell tankolniuk.

— A szentségit, talán összejön — mondta Layton. — Küldjön egy üzenetet azoknak a Tornadóknak, és kérje meg őket, hogy térjenek le.

— Nehéz lesz, uram — mondta Cassenelli. — Azoknak a gépek-

nek előbb tankolniuk kell, és épp most — megszámlolta azokat a gépeket, amelyeknek a LAT szerint mostanában kell utántölteniük a Hollywood pályán — legalább ötven gép tervez tankolást egy órán belül. Mire befejezik az utántöltést, messze a Béka mögött lesznek. Inkább átküldöm őket, hogy kapcsoljanak rá Kettes-Kettesre. Ha elég közel van, akár mind a hárman rákapcsolhatnak egyszerre.

— Kitűnő — vigyorodott el Layton. — Szóljon nekik. — A DC-10-es személyszállítóból átalakított KC-10-es tankert légi utántöltésre és teherszállításra használták. A KC-135-től eltérően a KC-10-es egy felszállás folyamán a két töltési módszer közül vagy az egyikre, vagy a másikra volt képes. De a cimborák — a szárnyvégekre szerelt, töltőcsövekkel és csavarokkal ellátott kapszulák — segítségével a KC-10-es mindkét módszert alkalmazhatta egyszerre: egy lengőcsöves fogadónylással a törzs alján, és tölcséres fogadónylásokkal a két szárnyvégen. Egyszerre fel tudja tölteni az F-111G-t és a Tornadót is. — Átcsöngetek a központi légi parancsnoksághoz és Wratten altábornagyhoz, Rijadba. — Wratten volt az Arab-félsziget valamennyi brit légi egységének parancsnoka; és bár Homer tábornok a koalíció légierejének legfőbb parancsnoka volt, helyesnek és ajánlatosnak látszott előzetesen kikérni a brit partner beleegyezését egységei igénybeviteléhez.

— Hozza be a bandanahí leszállópálya parancsnokát, és kapcsolja nekem — folytatta Layton. — Indítsanak Taifból vagy Tabukból egy légimentő egységet, lehetőleg fékezőkábeles csapattal. Kódolt csatornán menjen az egész; ha dekódolatlanul kell forgalmaznia, azonnal szóljon. — Kis szünet után hozzátette: — És kapcsolja nekem Mixson tengernagyot a vörös-tengeri hadműveleti flottaegység Kennedy anyahajójáról. Szükségünk lesz a segítségére a 111-es meg az atomfegyver kihalászásánál, ha végül mégis vízbe kell pottyantanunk őket.

Szaúd-Arábia északnyugati része fölött

Néhány perccel később

Rebecca C. Furness, a légierő kapitánya nagyot sóhajtott, és megpróbált kikecmeregni a KC-10 Extender üzemanyag-szállító pilótaüléséből. — Jesszusom, a seggem azt hiszi, hogy levágták a lábamat. Tisztára mint a kocsonya. — Átlépett a széles középső konzol felett, bajtársiasan hátra verte új másodpilótáját, becsúszott a két ülés közé, és kikászálódott a fiüléből. Rongyfáradtnak érezte magát, lábát dörzsöl-

ve próbálta helyreállítani a vérkeringést. Megállás nélkül nyolc órát töltött abban az ülésben.

Sam Marlowe kapitány, a váltópilóta Furness mellé mászott, és odaszólt neki: — Baj van a lábaddal? Hadd segítsek. — Kacsintott, lehajolt, és végighúzta kezét a bal lábán. A harmincnyolc éves, fekete, mindig borostás Marlowe nem tudott lemondani a kakaskodásról, és ez sok gondot okozott.

Rebecca Furness komolyan vette a hivatásos szót. De amióta a légierőnél szolgált, nagyon hamar megtanulta: a fejesek hiába rizsáznak annyit arról, hogy a megkülönböztetésnek és a zaklatásnak vége, a valóságban a nők szinte naponta szembesülnek mindkettővel. Keserűen eltökélte, hogy a munka velejárójának tekinti, ám ez még nem jelentette azt, hogy túrnie kell a Marlowe-féle seggfejek hülyeségét, akik ellenállhatatlannak hiszik magukat. A tény, hogy mindez a háború kellős közepén is így van, még inkább felháborította Furnest, bár nem lepte meg.

— Sam — búgta legszebb, mélyről jövő hangján.

— Igen, kicsim — búgta a férfi a csípőjét tapogatva.

Furness mosolyogva hirtelen felkapta a kezét, és megragadta Marlowe orrát. Keményen megcsavarta. A férfi feljajdult, hátrarántotta a fejét, és jól beverte a gépész ülése fölötti válaszfalba. A másodpilóta, aki kézi vezérléssel vitte a nagy gépet, összerezsent, és a kétszáz tonna súlyú tanker billegve és imbolyogva próbált újra egyensúlyba kerülni.

A töltőcsövet kezelő főtörzsőrmester is érezte a rándulást a farokrészben, de akkorra már a kávéja végigömlött az egyenruháján. — Hé, pilóta, mi a franc folyik ott?

Mindenki a két pilótára figyelt.

— Tudod, Sam, kár hogy a pofád nem olyan kicsi, mint a kukacod. Mindenkinek sokkal könnyebb volna ezen a gépen.

A fedélzeti gépész, egy idősebb tartalékos tiszt hátrafordult a másodpilóta mögötti ülésen, és rávigyorgott Marlowe-ra, aki a fájdalomtól sziszegve dörzsölte az orrát. Furness helytelenítő pillantása azonban lehervasztotta arcáról a vigyort. Visszafordult a műszereihez. A lány kiment a fülkéből, és hatalmas csattanással bevágta maga mögött az ajtót.

Rebecca Furness — ismertebb nevén Vaspipi — a mosdóba ment, aztán töltött magának egy csésze kávé, lekuporodott a két üres ülésre a KC-10 Extender utasfülkeszerű ülés kabinjában, feje alá egy összehajtogatott pilótazubbonyt gyűrt párnának, és fellapozta a Los Angeles Times négy nappal ezelőtti számát. Fene jó így háborúzni: kényelmes ülések, modern repülőgépek, magasnyomású kabin, váltó-

pilóták, kajütágy, fürdőszoba, konyha, újságok, és mindenekelőtt jó nagy távolság a frontvonalaktól. A harci pilótáké minden dicsőség, de egy szűk, kényelmetlen fülkében szoronganak, műanyag zacskóba pisálnak, órákig az arcukra csatolt maszkból szívják az oxigént, ráadásul kintről rossz fiúk lövöldöznek rájuk. A tankerháború nem annyira dicsőséges, de sokkal jobb munkakörülményeket nyújt.

Próbálta olvasni az újságot, és megfélekezni a pilótafülkében lezajlott incidensről, de gondolatai mindig oda kanyarodtak vissza. Fortyogott benne a düh. Nem ez volt az első ilyen eset, nagyon is sokadik volt, és nem is lesz az utolsó, de hogy a rohadt háború kellős közepén következzen be... Mit szólnának a férfiak, ha a besorozott nők egyszer csak elkezdenék a töküket markolászni a bevetés kellős közepén, amikor minden figyelmüket a feladatra kell összpontosítaniuk, gondolta. Disznók! Mélyet lélegzett, és megpróbált megfélekezni a dologról.

Nem tette föl az ülés fölötti konzolon lógó rádiós fejhallgatót, inkább bedugaszolta a fülét, hogy a gép zsongító zajait se hallja. A két ülés nem volt elég széles, hosszú lábát egészen fel kellett húznia, ha nem akarta, hogy a levegőben lógjon. Rebecának vállon alul érő barna haja volt, de ezt a legénységből aligha tudta valaki is, mert amikor egyenruhát viselt, mindig feltűzte; és majdnem mindig egyenruhát viselt. Annyit láthattak csak, a szeme sötétbarna és mandulavágású, orra és álla erős, gyorsan és a pilóták hivatalos, monoton hanghordozásával beszél; ez utóbbiért kapta a Vaspipi becenevet, amit csak a fiúk használtak. Tudott róla, és nem törődött vele.

Illetve ez nem egészen igaz, ismerte be. Igenis zavarta a gúnynev, nem mintha nem lett volna kemény és szakszerű a pilótafülkében, amiben a legtöbben a gúnynev eredetét látták. Csakhogy egészen más okokból nevezték így: azért, mert makacsul visszautasította, hogy a bázisról vagy a zászlóaljából bárkivel is randevúzzon. Nem sokat foglalkozott ezzel a kérdéssel, míg nem értesült a gúnynevről. Tulajdonképpen azt sem tudta, miért viselkedett így, hacsak nem azért, hogy távolságot tartson a férfiaktól, akikkel esetleg együtt kell harcolnia.

Magatartása azonban egy csomó pletykát szült, különösen miután udvariasan, de következetesen elhárított minden ajánlatot. Nem is egyszer hallotta, amint suttogva leszbinek nevezték a háta mögött. Elkeseredett vidámsággal rázta meg a fejét. Ugyan már! Ha tudnák, hány férfival volt dolga életében! Köztük néhány tényleg fantasztikus sráccal, de egyikük sem volt katona. Viszont jócskán lekörözték volna ezeket a pilótácskákat az ágyban.

De a magánélete csak rá tartozott. Ha melegnek akarják hinni, az

az ő bajuk. Tipikus férfitempó. Mint a kissrácok, amikor azon vetelkednek a lányok előtt, melyiküknek nagyobb a fütyije. És ha nem akarsz játszani vele, na akkor nyilván afféle vagy...

Rebecca felsóhajtott. Ahogy most eszébe jutott, bizony nem is lenne rossz néha eljátszogatni; csak hogy otthon rendszerint minden idejét igénybe vették az ismétlődő kiképzési és szimulátoros gyakorlatok.

Persze, nem mintha tényleg bánná. A repülés a véreben volt, és a szabad ideje nagy részét arra fordította, hogy a szolgálaton felül is gyakorlatot szerezzen. A hadsereg lefaragta a repülési órákat, zászlóaljkat oszlatott fel, és támaszpontokat zárt be, a polgári légitársaságok azonban még mindig vettek fel embereket, úgyhogy ő kezdte a jövőjét a légierőn kívül elképzelni. Hogy kelendőbbé tegye magát a nagy légitársaságok számára, az utóbbi hat évben majdnem ezer óra polgári repülési órát gyűjtött össze, ami elég szép teljesítmény; és megszerezte a polgári személy- és légiszállítási pilótaigazolványt is.

Ebben a pillanatban nagy meglepetésére Sam Marlowe bukkant elő a röpfedélzetről, és odalépett hozzá. Marlowe alighogy átvette a kormányt, máris itt kujtorog. — Mi van, Sam?

Hallgatólagosan nem vettek tudomást az iménti incidensről.

— Utasítást kaptunk egy véstöltésre, fent északon — mondta Marlowe. — Egy F-111-es meg egy Tornado.

— Egy Aardvark és egy Tornado? Cimbora-töltés lesz?

— Cimbora-töltés; a száztizenegyes a törzsön, a Tornado a kapuszulán; aztán elkísérjük őket egészen a szükségleszállóhelyig — felelte Marlowe. — Annak csak a koordinátáit kaptuk meg, a nevét nem. Valószínűleg egy sivatagi aszfaltcsík a spéci fiúknak. Kábé tíz perc múlva találkozunk tízezer lábon.

— Klassz — mondta Furness. A tízezer láb töltési magasság jelezte a vészhelyzet mibenlétét: túlnyomás nélküli pilótafülke, valószínűleg harci sérülés miatt. A túlnyomás nélkül repülő pilótáknak tízezer lábon vagy az alatt kellett repülniök, hogy az oxigénhiányt elkerüljék. A kötelék furcsa összetétele rejtély maradt, és ettől még érdekesebb lett a dolog. — És melyik a sérült gép? — kérdezte.

— Nem tudom... Az egészet nem értem — felelte Marlowe. — Csak azt tudom, bemegyünk az indiánok közé.

— Mit csinálunk?

— Átküldenek minket a határon, hogy fogadjuk a 111-est — felelte Marlowe. — Csak úgy ötvenmérőföldnyire, de ellenséges légtérbe megyünk. Ez legalábbis bronzcsillagot jelent, de talán ezüstöt.

Ennyit a KC-10-es nyugodt, biztonságos, kényelmes kis világáról. Ez a hatalmas, lassú gép kívánatos célpont ellenséges tüérek és ra-

kéták számára még olyankor is, amikor a legjobb teljesítményét nyújtja; kis magasságon, a törzséhez kapcsolt sérült géppel együtt igazi ülő kacsza lesz. A világ legrosszabb pilótája is hátrakötött kézzel le tud lőni egy üzemanyag-szállítót. Furness gerincén a hideg futkosott föl és alá. Ez tényleg rázós lesz.

— A bombakupolában leszek. Ezt látni akarom — hallotta a saját hangját.

— Mázlista vagy — felelte Marlowe. — Talán tényleg látsz egy igazi megdarált vadászpilótát odakint. Készíts néhány felvételt a számomra.

Mace gondosan megvizsgálta Parsonst. Arca krétafehér volt a hidegtől, de az oxigénjelző még villogott, ami azt jelezte, lélegzik. Még mindig csepegett a maszkjába a vér. Ez jó, a szíve még ver. Térde közé szorítva a botkormányt kitörölte a vért a maszkból, nehogy bealvadjon és megfojtsa a pilótát. Parsons feje jobbra billent, és mint ha mondani akart volna valamit, de a törött szélvédőn bevágó szél mennydörgésében lehetetlen volt hallani.

— Tartson ki, ezredes — üvöltötte Mace. — Mindjárt otthon vagyunk! — Azzal visszacsatolta Parsons oxigénmaszkját, és erősen odaszíjazta.

Ismét marokra fogva a botkormányt, végigpillantott a műszerfalon. Üzemanyag-szivattyú hiányában, tartalék áramforráson lévén kézzel kellett vezérelnie a jobb oldali motor üzemanyag-ellátását, ami megfeszített figyelmet igényelt. A szárnytartály kiürült, úgyhogy a hosszanti egyensúly megtartása érdekében az elülső törzstartályra kellett kapcsolnia. Ám a farokszivattyúk nélkül az elülső tartály soha nem fogja tartani a szintjét; Mace a baleseti ellenőrző lista tanácsát követve kihúzta a visszafolyószelep áramköri megszakítóját, hogy az üzemanyag visszafolyjon a faroktartályból a törzstartályba a túlfolyószelepeken keresztül, aztán visszalökte a megszakítót, és figyelte közben a hosszanti állásszög kijelzőjét, nehogy a gép túlságosan orrnehéz vagy faroknehéz legyen. Az F-111G üzemanyag-elosztó rendszere rendes körülmények között automatikusan működött, és ő alig gondolt rá; de érdekes, egy szaros vészhelyzet milyen jót tesz az ember memóriájának: képes volt visszaemlékezni az összes hülye spagettidiagramra, a szivattyúáramkörre, sőt a tartályok méretadataira és a szivattyútuljesítményekre is. Ha életről-halálról van szó, az emberi elme csodákra képes.

Mihelyt az üzemanyagpanel rendben volt, Mace nekiesett a rádiónak. Lidérc egy külön UHF csatornára irányította át; ez kódolatlan volt, de csak nekik tartották fent; biztos lehetett benne, az illetékes

fejesek tisztán hallják, amit mond. Valószínűleg a fél iraki vezérkar - Lidérc, mi a szart terveznek? A pilótám még él, de olyan mint Drakula egy tivornyán, és üzemanyag is kéne, különben gyalog mehetek tovább.

- Itt Lidérc — hangzott fel Eyers tábornok hangja a vonalban.

- Amíg nincs különleges igénye, vagy nem áll elő olyan vészhelyzet amiről nem tudunk, tartsa kikapcsolva a rádiót. És ezen a csatornán is tartsa be a szabályos forgalmazási eljárást. Vétel.

— Hé, seggfej — robbant ki Mace —, egy mukkot se hallottam maguktól több, mint tizenöt perce. Vészjelentést akar? Úgy becülöm, ha nem kapok még néhány léket, akkor a legjobb esetben körülbelül húsz percre van üzemanyagom. A pilótám súlyosan megsebesült, elsősegély kellene neki. Szerintem, nem tudok katapultálni a tok szerkezeti sérülése miatt, úgyhogy le kell tennem a gépet. És rengeteg szép sima autópályát látok odalent, úgyhogy ha nem akar idejönni értem meg a rakományomért, akkor jobban teszi, ha inkább beszélget velem, a francba. Vétel.

Elég hosszú csend következett; aztán egy másik, sokkal kevésbé hivatalos hang szólalt meg: — Béka, itt Lidérc. Minden tőlünk telhető megteszünk. Még az indiánok között van, körülvéve a határt védő légvédelmi ütegekkel, és ez a sáv nem biztonságos. Úgyhogy nem árulhatunk el sokat, de hamarosan lehozzuk magukat. Csak tartson ki. Nagyon gondosan szemmel tartjuk magukat meg a gépet. Ha banditákat észlelünk a közelben, azonnal közöljük. Igyekezzen elkerülni a SAM-okat. Ha közeledő repülőgépet lát, tartsa az irányt, ne próbálja meg kikerülni. Közölje ha a gépe állapota rosszabbodik. Ne forgalmazzon, ha nincs vészhelyzetben. Ott vagyunk magával.

A rádió elhallgatott.

A hang olyan emberé lehetett, aki tudja miről beszél; mintha korábban Aardvark-pilóta lett volna. A másik fickó déliesen és katonásan pattogott, nyilván egy tábornok, talán maga Schwartzkopf. Nos, akkor is csak egy seggfej, ha nem volt hajlandó szóba állni vele. Mace-nak sikerült egy mély lélegzettel megszabadulnia a testében felgyülemlett feszültségtől.

Az égboltot pásztázta, és egy repülőgép apró pontját pillantotta meg. A pont helyzete a kupolán nem változott, ami azt jelentette, éppen szembe repül vele. Hat-nyolc mérföldnél olyannak látszott, mint egy F-111-es, de amikor öt mérföldre ért, Mace rájött, hogy egy Tornado, a legfejlettebb nyugat-európai vadászbombázó.

Először azt gondolta, a Tornado túl gyorsan közeledik, és már készült kitérni, de aztán a hatalmas gép gyorsan és könnyedén a helyére suhant, körülbelül ötvenlábnyra Mace jobb szárnyától. Most már lát-

ta, hogy brit gép két Sidewinder rakétával, meg két üzemanyagtartállyal van fölszerelve; a hasára szerelt fegyverkonzolok üresek voltak.

A brit másodpilóta felmutatta a hüvelykujját Mace-nek, aztán jelzett valamit, amit Mace nem értett. Pár másodperc múlva a Tornado Mace gépe alá süllyedt, majd felbukkant a bal oldalán, aztán nagy jártasságról téve bizonyosságot fejfel lefelé fordult, és így repült tovább a sérült Aardvark fölött, hogy a brit másodpilóta a fülkéje kupoláján keresztül szemügyre vehesse a tető sérüléseit. Mace kissé zavarban volt, amiért a Tornado ilyen alaposan megvizsgálta sérült gépét, hiszen tudta, a brit pilóták most jöttek egy Irak elleni bevetésből. A Tornado ezután távolabb húzódott, és Mace döbbsen látta, amint ledobja külső üzemanyagtartályait, csak a két Sidewindert tartja meg. Ezután megint közelebb jött, és a másodpilóta megint felemelte a hüvelykujját. Mace nagy meglepetéssel konstataálta, a Tornado egész bal oldalát egy bombán lovagló meztelen nő képe foglalja el, alatta Az Öböl Gyilkosa felirat, és a földi személyzet névsora. A britek szemlátomást mindent elkövettek, hogy harci gépük művészi benyomást keltsen.

— Szépen mozogsz, Gyilkos — mondta Mace hangosan, de nem merde használni a rádiót. Mintha hallotta volna, a Tornado másodpilótája kezét a feje fölött összekulcsolva gratulált magának.

Néhány perccel később a Tornado másodpilótája Mace feje fölé mutatott, aki összeresztte a látványtól: a KC-10 Extender hatalmas, sötét törzse mintha a semmiből bukkant volna elő, és könnyedén húzott el a sérült bombázó fölött. Legalább kétezer lábbal volt magasabban, de így is akkorának látszott, mint egy viharfelleg. Az Extender üzemanyagtöltő tömlőjét már kibocsátották, a csőcsenk egész sárga része ki volt tolvá, és a cimbora kapszula töltőcsöve és tölcsére is kiemelkedett a jobb szárnyvégből.

A tanker néhány perc múlva lassított és ereszkedett, így már csak ötszáz lábbal volt magasabban. A jobb szárnyvégen fehér fény kezdett villogni, és a kosárszerű tömlővég kijjebb csúszott, jelezve, a Tornado megkezdheti a töltést. A brit gép éhesen nekilódult, és néhány másodperc múlva erőlködés nélkül becsúszta töltőcsenkjét a kerek, fehér tölcsérbe. Aztán Mace két fehér villogó fényt látott a gép hasán, ami azt jelezte, hogy őt is várják.

Meg fogja csinálni, gondolta elkeseredetten, ellenőrző listáján a Légi Utántöltés Előtt oldalra lapozva. Tankolni fog egy KC-10-es üzemanyag-szállítóról, egy motorral, kis magasságban, ellenséges légtérben. Az ellenőrző lista végrehajtása nem tartott soká, mert a legtöbb pontot nem tudta végrehajtani: a külső fények nem működ-

tek, a szárny nem mozgott, a robotpilóta már ki volt kapcsolva, az üzemanyag-elosztó rendszer bedöglött, a radar bedöglött. Mace felkattintotta a töltőnyílás fedelének kapcsolóját, és megkönnyebbüléssel tapasztalta, hogy kigyúlt a zöld fény, jelezve, a rendszer kész az összekapcsolódásra.

Mace lassan, óvatosan húzva a botkormányt, hüvelykenként emelte fölfelé a gép orrát. Az F-111G lustán, tiltakozó morgással engedelmeskedett. A sebesség egyáltalán nem akart nőni, Mace még egy kicsit előre moccantotta a gázkart. Mire észrevette volna, már a teljes gáz ütközőjénél volt, majdnem átcsapott utánégetésbe. Tudta, ezt nem szabad megtennie: az utánégető beindítása sérült szerkezettel, fél motorral azonnali tűzvészt jelentett volna. Nem tehetett mást, mint türelmesen várt, míg nyomorék gépe összeszedi magát.

Néhány hosszú percbe tellett, de végül sikerült felkapaszkodnia a K-10-es alá, és hüvelykenként manőverezett a tömlőveg felé. Még jó ötven láb volt az érintkezésig, de a tanker hatalmas hasa teljesen elzárta előle a kilátást. Most már egy szinten volt a töltőcsonkkal, és lassan közelítette. A csonk nyitott vége fekete volt, mint egy homlokának szegezett puskacső torkolata. A tanker jelzőfényei egyre sűrűgtek. A szentségit, de szívesen használta volna a rádiót! Valaki szólna már hozzám!

A csonk most már közvetlenül az összetört szélvédő felett volt, alig kétlábnyira Parsons fejétől. Hatalmas volt, színes gyűrűkkel jelezve, hogy könnyebb legyen felbecsülni a távolságot. Mace minden karcolást, minden feliratot jól láthatott a hason és a tömlőn. Úgy tűnt, mintha mindjárt bent lenne a fülkében...

A tömlő közvetlenül Parsons feje fölött imbolygott, alig egy méter távolságban. Az óriási tanker hasa alatt süvítő szél mintha már-már odaszívta volna a bombázót. Mace figyelte, amint a csonk csúszik hátrafelé, közelebb, közelebb...

Hirtelen a tanker minden jelzőfénye villogni kezdett; a kapcsolatmegszakítás jele volt ez. Mace nem reagált túl gyorsan, mert nem a tankert, hanem a tömlőt figyelte, és csak akkor vette észre, hogy baj van, amikor a tömlő távolodni kezdett. A tanker pilótája azonban azonnal kapcsolt: úgy távolodott, mint egy puskagolyó, és úgy emelkedett, mint egy lift. A hirtelen gyorsulás és a KC-10-es hatalmas motorjainak dübörgése megnégyszerezte a zajt a fülkében, és mindent elárasztott az égett üzemanyag büze. Mace egy pillanatig azt hitte, beleütközött a töltőkupolába, és tüzet fogott a gép. Önkéntelenül visszahúzta a gázkart, ám azonnal felharsant a csúszásjelző kürt, úgyhogy vissza kellett tolnia. Amint ezt megtette, az F-111G vadul balra dőlt, és ő majdnem elvesztette az uralmat felette.

Éppen amikor már azon volt, hogy feladja és katapultál, a válla fölött megpillantotta a brit Tornadót; olyan közel repült a jobb szárnyvéghez, mintha odaragasztották volna. Kapcsolatmegszakítás-kor a szárny rendszerint a tankerral marad, a Tornado legénysége azonban úgy döntött, nem hagyja magára a sérült bombázót. Jelenlétük valóban segítette Mace-nek leküzdeni keze remegését, s a gép néhány perc alatt visszanyerte sebességét és stabilitását. Mace meresztette a szemét, hogy megkeresse a tankert, és elhatározta, ezúttal rákapcsolódik, amikor a műszerfal közepén kigyúlt egy nagy, sárga fény: az általános vészjelző fénye.

Mace sebesen végigfutott a műszereken, és megtalálta az okot: az üzemanyagnyomás volt alacsony. Égtek a túlfolyók és a szivattyúk jelzői is, ami azt jelentette, ezer fontnál kevesebb üzemanyaga maradt. Öt-tíz percre elég, inkább ötre, ha tényleg nagy a szivárgás, aztán leáll az utolsó motor is. És akkor már csak egy sor van hátra a Kettős Motorhiba című ellenőrző listán, azt pedig könyv nélkül is tudta: KATAPULTÁLNI. Csakhogy a bal oldal súlyos sérülései miatt a kapszula valószínűleg nem tud elválni a géptől, vagy ha igen, Parsons akkor sem élne túl a lökést.

Mace-nek nem volt más választása: vagy rákapcsol ezúttal a tankerra, vagy meghal.

Rebecca Furnessnek első alkalommal nem sikerült megpillantania az F-111G-t, úgyhogy türelmesen várt, és a Tornadót figyelte a jobb oldali ablakon keresztül a kapcsolatmegszakításig. Ekkor megkérte a másodpilótáját, cseréljen vele helyet, amit az azonnal megtett; kicsit megijesztette az ütközésveszély, amikor a bombázót csak néhány hüvelyk választotta el attól, hogy nekicsapódjon a szállítógépnek. Furness megvárta, míg a sápadt képű, összeszorított szájú másodpilóta kikecmereg, aztán lemászott a meredek, rövid létrán a KC-10-es hátsó részén elhelyezett töltőkupolába.

Hatalmas, egy négyzetméter felületű ablak volt előtte, a lehető legnagyobb egy darabból készült üveglap egy túlnyomásos gépben.

— Ó... Istenem... — suttogetta, amikor az F-111G felbukkant a látótérben. Rengeteg tölteni érkező Aardvarkot látott, néhány balesetet is, de a szolgálatban töltött nyolc esztendő alatt ennyire roncs géppel még nem találkozott. A pilóta mintha kilógna az űrbe, és csak a mellét fáradhatatlanul püfölő menetszél tartaná a helyén. Bal oldala elől teljesen fekete volt a vértől, és jól látszottak a tépelt fém ütötte hatalmas sebek. Mintha egy karmos óriás próbálta volna kitépni testét a gépből, és majdnem sikerült volna neki. A Tornado vadászbombázó

most annyira közel volt, hogy azt is jól láthatta. A kettő közül bármelyik rácsatlakozhatott volna a kupolára.

— Úgy látom, a navigátor be van szarva — mondta az interfonon Glenn Clintock őrmester, a tömlőkezelő. — Alig tud egyenesben maradni.

— Maga nem lenne? — kérdezte a főtörzs. Ő volt a légi utántöltő raj sorkatonáinak instruktora, és kupolakezelőként is dolgozott. — Ha továbbra is a csonkot bővíli, biztosan belénk jön.

— Mit csinál? — kérdezte Furness.

— A tömlő csonkját bővíli — felelte Clintock. — Kezdőknél tipikus reakció. Muszáj azt néznie az embernek, mert annyira közel van a fejéhez csatlakozás előtt. Ha az ember a csonkot nézi, automatikusan feléje irányítja a gépet, és mikor rájön, mit csinált, túl gyorsan rántja el, és ezzel egy csomó időt veszít. A jelzőfényekre kellene koncentrálnia, és ránk bízni a csonkot — csak éppen a legtöbb navigátor nem ismeri a jelzőfényeket. Máris rossz helyen jár.

— Akkor mondja meg neki!

— Nem lehet. Még Irak fölött vagyunk. Egyet pissenünk, és megspékelnek SAM-okkal. Még a légvédelmi ütegek hatókörében is benne vagyunk. Ha egyetlen Zeus-23-as üteg megtalál minket, más eszi meg az ebédünket.

Clintock magyarázata közben Furness a navigátort figyelte. Alig látta a kezét a botkormányon és a gázkarokon — vagy inkább a gázkaron, hiszen a bal motor szemlátomást döglött volt —, meg a kupolát és a tankert idegesen figyelő tekintetét a sisak ellenzője mögött. Valahogy érezte a félelmét, a szorongását. — Hogy áll üzemanyaggal? — kérdezte.

— Nem tudom — felelte a főtörzs. — Be kell tartanunk a rádiócsendet a kapcsolat befejezéséig.

— Teljesen üresnek látszik... van egyáltalán valamennyi tartaléka?

— Azt sem tudom — felelte a főtörzs.

Furness rémült izgalommal figyelte, ahogy az F-111G imbolyogva közeledik.

— Nem fog sikerülni a fickónak — mondta a főtörzs. — Javasolom, fűjjük le a töltést, és hagyjuk hadd találjon magának valami sima helyet, ahol leszállhat — fordult Furnesshez. — Maga a rangidős a fedélzeten, kapitány. Mi a véleménye?

Furness nem válaszolt rögtön. A kuvaiti hadszíntéren tartózkodó valamennyi gép közül a légi utántöltők voltak a legfontosabbak, különösen az amerikaiak. Utántöltés nélkül, a B-52-es vagy F-111G-s nagy hatótávolságú bombázók kivételével, semmiféle bombázót nem

lehetett volna bevetni, még a nagyobb gépek is legalább egy utántöltést igényeltek menet közben, mert olyan távol állomásoztak. A tankerek megsokszorozták az ütőerőt. Egyetlen utántöltő gép nem csupán tucatnyi harci gépet töltött fel óránként, hanem utántöltötte a hadsereg és a flotta üzemanyag-szállítóit is, amelyek további harci gépeket töltöttek fel. Ez azt jelenti, egy tanker elvesztése több tucat harci gép elvesztésével lett volna egyenértékű.

Furness feladata volt gondoskodni gépe biztonságáról és harckészültségéről; ha ez a háború hosszú lesz, és minden jel erre mutat, akkor a KC-10 valószínűleg a koalíció légiflottájának legfontosabb típusa. A főtörzsnek igaza volt: a KC-10 biztonságát egy ilyen gyakorlatlan és megzavarodott bombázópilótától tenni függővé nemcsak veszélyes volt, hanem helytelen is. A főtörzsmester a felelősségre emlékeztette: egy két- vagy háromcsillagos tábornok kérhette tőlük, hogy töltsék fel ezt a sérült gépet, ám az ő dolga volt, egyedül az övé, megvédeni a gépet és az embereit.

— Kapitány! Megint közeledik. Mit akar tenni?

Furness kihúzta a fejhallgatója csatlakozóját az interfonból, és a gépközi hálózatba kapcsolta be. — F-111-es pilóta, itt a Samu Kettes-Kettes parancsnoka. Hall engem?

— Nyitott csatorna! — kiáltotta valaki. — Kapcsolókat ellenőrizni!

— Kapitány, tartanunk kell a rádiócsendet! — mondta tágra meredt szemmel Clintock. — A gépközin beszél!

— Tudom — felelte Furness. — De beszélünk kell vele, különben nem boldogul.

— Ezzel megölet mindnyájunkat!

Furness nem figyelte rá. — F-111-es pilóta, itt Samu Kettes-Kettes. Hall engem?

— Jól hallom, hölgyem. Megtörtük a rádiócsendet? Nyugtázza.

— Igen... és nem — felelte Furness. — Még egy dobása van, és ezúttal sikerülnie kell, különben nincs más választásom, szükségleszállóhelyre kell irányítanom.

— Akkor kezdjük — válaszolta a hang az F-111-esből. — Már a gőzzel megyek. Irányítson összekapcsolási helyzetbe.

Furness elégedetten bólintott. Egy bejedd, teljesen fejét vesztett navigátorra számított, ehelyett eltökélt, reálisan gondolkozó harcossal találkozott. Odabólintott Clintocknak: — Irányítsa helyzetbe, és kezdjük el, Glenn.

— Ahogy akarja, kapitány — felelte Clintock. — Béka, itt Samu Kettes-Kettes, összekapcsolásra kész, Kettes-Kettes kész — mondta be a gépközi sávon.

— Nem, nem, ne így, Glenn — szólt rá Furness. Intett az őrmes-
ternek, keljen fel a Clintock melletti ülésről, s annak nem volt más
választása, mint engedelmeskedni; habár ezt szemlátomást zokon vet-
te. Furness beszíjazta magát, és bekapcsolta a rádiót. — Oké, fiú,
gyerünk. Mi a keresztneve?

— Mit mondott?

— Azt kérdeztem, mi a keresztneve; vagy azt akarja egész délelőtt
Békának szólítsam?

Ez hatott. — Daren — felelte hallható jókedvvel.

— Oké, Daren, itt Rebecca. A barátaim Bécének szólítanak. Most
felhagyunk a szokásos rádiós dumával, és az én módszeremmel csi-
náljuk. Csak ketten vagyunk, vitézem. Nálam a lé, úgyhogy gyere és
vedd el.

— Oké, Bécé — felelte elragadtatottan Mace. — Máris jövök!
Furness figyelte, ahogy az F-111-es közeledni kezd. Látta, a
hosszú fekete orr felcsap egy kicsit, mert a pilóta túl gyorsan változ-
tatja a gázt, túl gyorsan ahhoz képest, hogy alig ötvenlábnyira van.

— Finoman, könnyedén kezeld a kormányt meg a gázt — mondta.

— Semmi drasztikus, hirtelen mozdulat. Felejtse el az üzemanyag-
szintet, felejtse el a pilótádat, felejtse el mindent. Lazíts. Olyan, mint-
ha a nagy Jaguárossal állnál be a garázsodba. Összpontosíts arra,
hogy az Aardvark orra pontosan a farkam alá csússzon be. Majd szó-
lunk, mikor állj meg.

— Kezdek beléd esni, Bécé — felelte Mace a rádión.

Az F-111G lágyan helyzetbe állt, a hosszú, fekete rostüveg orr
egészen a kupola alá került, a töltőnyílás alig három méterre volt a
csonktól.

— A gépet nézd, ne a csonkot — mondta Furness, elengedve füle
mellett az előbbi megjegyzést. — Engem nézz! Próbáld elképzelni a
gép hasát a fülkéd kupolájához képest. Ne nézz a csonkra, az a mi
gondunk. Gyere... gyere...

Mace radaros vészjelzője hirtelen megelevenedett: hangos bip-bip-
bip harsant fel, és a kijelző jobb oldalán egy denevérszárny jelent
meg. Önkéntelenül hátrább húzódott, készen a kapcsolat megszakítá-
sára. — Kettes-Kettes, bandita három óránál — üvöltötte a gépközin.
— Ismétlem, bandita három óránál. Kitérésre felkészülni!

— Várj! Maradj a helyeden, Daren — mondta Furness. — Vész-
tartalékon vagy. Gyere a kupola alá és tölts fel, aztán majd szétválunk.

Ezúttal, mielőtt a főtörzs reagálhatott volna, Sam Marlowe ordított
az interfonba: — Furness, ez nem gyakorlat! Ha támadás ér minket,
megszakítjuk a kapcsolatot, és kitérő pályára állunk. Az a vadászgép
azonnal a nyakunkon lesz!

— Nem akarom elveszíteni ezt a srácot!

— Csak azt akarja, hogy a mi seggünket szétlőjék! — mennydörögte Marlowe. — Elrendelem a kapcsolat megszakítását!

— Egy frászt! — ordította Furness. — Ez az én gépem és az én bevetésem!

Nyugodt, de határozott brit hang szólalt meg ekkor a töltési frekvencián: — Samu, Béka, itt Elvis Három-Nulla-Hét, van egy madarunk maguknak három óránál, jobbra kanyarodva támadni készül. Mindjárt visszajövünk, Elvis Három-Nulla-Hét. — A Tornado hirtelen keményen jobbra dőlt és meredeken felcsapott, az utánégető lángcsóvát húzott, a szárny pedig egészen visszahúzódott a törzs burkolatába.

— Daren, jöjjön tovább a csatlakozásig, de gyorsan — mondta Furness. — Ha az embereim meglátják a támadót, kitérő manővert fogunk kezdeni.

— Vettem — felelte Mace. — Jövök.

De nem történt semmi. A Tornado eltűnt a szemük előtt, a rádiók elhallgattak, és a denevérszárny egyre közeledett.

— Samu, a veszély kezd halálos lenni, és nem látom a Tornadót. Jobban tennék...

Ugyanekkor megszólalt a nyugodt brit hang a töltési frekvencián: — Büdösbogár... meg ne próbáld... igen, ez az... gyönyörű... gyönyörű... rakéta kilöve, rakéta kilöve. — Izgatottságnak, feszültségnek nyoma sem volt ebben a hangban; csak talán a nehézségi erő okozta fojtottság. A denevérszárny eltűnt a vészjelző képernyőjéről. — Egy MiG toccsant, fiúk. Elvis Egy-Nulla-Hét, egy toccsant. Jövök visszafelé.

Furness azon kapta magát, hogy a mindent elborító rémületben a tenyerébe temeti az arcát. Így, ilyen egyszerűen, mint egy tollvonás vagy egy kéztörülés, a Tornado legénysége megölt egy iraki pilótát, és lelőtte a gépét. Csak most, a veszély elmúltával ébredt rá, mit kockáztatott. Bármilyen történik másképp, ő lett volna az aki darabokra törve csapódik a sivatagi talajba.

Még most is láthatta a nem is oly messze felemelkedő kis füstoszlopot. A halál ilyen közel járt mindannyiukhoz, de különösen a KC-10 legénységéhez. Az F-111G leereszkeszhetett a dombok magasságába, és gyorsabban repülhetett, mint a legtöbb elfogóvadász, zavarókat, fáklyákat és csalikat vethetett be; a Tornado mindezeket kívül levegő-levegő rakétákat lőhetett ki. A KC-10 azonban fegyvertelen volt, védtelen, mint egy újszülött. A KC-10 még észlelni sem tudta volna a közeli fenyegetést, hacsak a pilótának nincs olyan szerencséje, hogy meglátja a közeledő rakétákat vagy vadászgépeket; éjszaka

vagy rossz időben rég halottak lettek volna, mielőtt ez bekövetkezik. Ezekkel a behemótokkal ellenséges légtérben röpködni egyszerűen örültség volt. Egy ütközetben részt vevő gépnek harcképesnek kell lennie. Ő pedig egyenesen akart harcolni. Szeretett volna bombákat dobálni az F-111G-ről, vagy banditákra lövöldözni a Tornadóból. Az utántöltés jó dolog, és szükséges is, de ha már repül, harcolni akar.

— Kösz, Elvis — mondta remegő hangon Furness a Tornado legénységének, amint ismét beálltak az F-111G mellé.

— Örömmel, Mademoiselle — felelte a Tornado pilótája ugyanazon a hangon, ahogy az iraki kilövését bejelentette.

— Oké, Daren — mondta Furness —, jöhöt visszafelé. Emlékezen, finoman és könnyedén. Van egy kis zökkenés, amikor bejut, ne próbálja meg kivédeni vagy csökkenteni. Jöjjön csak tovább.

Mace megint helyzetbe állította a sérült F-111G-t. Egy pillanattig küzdött a tanker légörvényével, a botkormány emelésével kompenzálta a taszítóerőt, s amikor kiszabadult belőle, veszélyesen közel lendült a tanker hasához, ám némi imbolygás után sikerült tartania a helyzetét, és lassan, de folyamatosan közeledett a kapcsolódási ponthoz. — Oké, most jó — kiáltotta Furness. — Tökéletes. Ne nézz föl, csak kövesd a hasra festett jeleket... Mondom, ne nézz föl, Daren, csak jegyezd meg ezt a képet!

Látta, Clintock jelzi, készen áll az összekapcsolásra. — Most jövünk, Daren... egy kis lökést fogsz érezni... ne próbáld kivédeni, csak tartsd ezt a képet.

Clintock óvatosan kissé lejjebb engedte a csövet, és kitolta a csonkot. A csonk pár hüvelykkel a nyílás mellett kaparászott, aztán elégedett kattanással belezökkent a bombázó töltőnyílásába. A kapcsolatjelző zöld fénye kialudt, jelezvén, a csonk rögzült a helyén. — Kapcsolat kész — jelentette Mace.

— Kapcsolat, Kettes-Kettes — jelentette Clintock. — Üzemanyag-felvétel!

Az irányfények a tanker hasán automatikusan kigyulladtak, és Mace pontosan a bemélyedés közepén találta magát, a LE-FÖL és KI-BE jelzések kereszteződésében.

— Oké, Daren, szép munka volt. Most ne törődjön az irányfényekkel. Tartsa azt a képet, amit legutóbb látott. Ellenőrzésképpen néha odapillanthat a fényekre, de csak azt fogják megerősíteni, amit amúgy is lát. Pihentesse a kezét, lélegezzen mélyeket. Üzemanyagot vesz föl, és nem látunk szivárgást. Szép munka volt, fiú!

Mace nem mert megmoccanni, félt levegőt venni is, de megpróbált lazítani, ahogy a töltőgép parancsnoka mondta. Rájött, most amikor már megfelelő helyzetben van és létrejött a kapcsolat, nagyon

könnyű fenntartani ezt az állapotot; a tanker gyakorlatilag vontatta maga után a bombázót. Az elülső törzstartály kijelzői sorra kialudtak. — Kösz, Bécé — mondta a gépközin. — Tényleg megmentette a bőrünket. Hálás vagyok.

— Hagyd ezt — mondta Furness. — Majd egyszer engedd meg, hogy vezethessem a gépedet. — Ha valaha is eltörlik a nők harci bevetésének tilalmát, és ő egy harci gépen repülhet, akkor az egy F-111-es lesz.

— Áll az alku — felelte Mace.

További három perc múlva a csonk csattanva levált, és Clintock gyorsan elhúzta a bombázótól. — Szétkapcsolás túlnyomás miatt, Béka — jelentette Clintock.

— Nem adhatunk több üzemanyagot, mert a műszerek azt jelzik, tele vagy, Daren — toldotta meg Furness. — Te mit láatsz?

— Az én kijelző rendszerem bedöglött, úgyhogy fogalmam sincs, mim van — felelte Mace. — Megpróbálkozhatnék az elosztórendszer kézi vezérlésével, de nem hiszem, hogy jó ötlet lenne.

— Kétezer liter üzemanyagot vettél föl — jelentette Furness —, és nem látunk szivárgást. Elkísérünk a leszállóhelyig.

— Ez legalább három-négy órára elég lesz — mondta Mace. — Azt hiszem, egyelőre rendben vagyok. Még egyszer kösz, Bécé.

— Hagyd ezt — mondta Furness, amikor látta, Mace átinteget neki. — Viszlát valamikor — tette le a fejhallgatóját. Hátrarokadt az ülésben, vett egy nagy levegőt, és hatalmas sóhajjal kieresztette.

— Jó munka volt, kapitány — szólalt meg Clintock, és hitetlenkedő mosollyal hozzátette: — Hölgy léte van vér a pucájában.

— Nagyon remélem, a fejesek is ezen a véleményen lesznek — mondta az őrmester, újra elfoglalva a Clintock melletti ülést, amint Furness felkelt onnan —, ha majd végighallgatják a rádióközleményeinket. Hála az égnek, itt volt mellettünk egy rakétákkal fölfegyverzett gép, különben csak egy parázsló kráter maradt volna utánunk.

— Feltöltöttük a 111-est és a Tornadót — felelte Furness —, és pontosan erre kaptunk parancsot. Bármi egyéb kifogásuk van az eljárással kapcsolatban, tárgytalanná válik, mihelyt az Aardvark egy darabban földet ér.

Az őrmester a fejét csóválta, de egy szót sem szólt.

Furness visszatért az elülső kabinba az újságjához, de ott a pilótafülkéből érkező fedélzeti mérnökbe és Marlowe pilótába ütközött. A mérnök fehér volt, mint a fal, pilótazubbonya elején hatalmas folt sötétlett. — Hé, Pete, mi történt? — A mérnök nem válaszolt, Furness tekintetét kerülve igyekezett a mosdó felé. — Mi történt veled, Sam?

Marlowe megbizonyosodott róla, hogy a mérnök elérte a mosdót, aztán dühösen Furnesshez fordult: — Az van, hogy rosszul lett, Furness. Alig tudott a lábára állni.

— Miért? Mit csinált?

— Maga mit csinált! — fortyant fel Marlowe. — A vadászgép támadása... teljesen kikészítette. Halálra rémült a maga hibájából. Azért jöttem hátra, hogy figyelmeztessen: részletes jelentést írok erről az incidensről — felelte a pilóta.

Furness arcáról egy szempillantás alatt eltűnt a mosoly. — Maga... Mit csinál...?

— Most valami nagy hősnek képzelem magát, amiért feltöltötte azt a bombázót, egy ellenséges vadászgéppel a nyakunkon? Baromság! Szerintem maga egy egoista primadonna, aki fűtyül az előírásokra, ha éppen úgy tartja a kedve.

— Nos, akkor csak menjen és írja meg a jelentését, Marlowe — sziszegte Furness. — Parancsot kaptam, töltsen fel a bombázót, és én pontosan azt tettem.

— És közben megszegte az erre vonatkozó összes technikai, eljárási és taktikai előírást; nem is szólva arról, hogy a gép és az egész legénység épségét kockáztatta.

— Semmit sem kockáztattam — mondta Furness. — Vészjelzés-kor még nem kell megszakítanunk a kapcsolatot.

— Láttuk azt a rohadt vadászgépet, Furness — mondta elkeseredetten Marlowe.

Furness szája tátva maradt. — Mit láttak...? Milyen messze? Mikor...?

— Egészen itt volt, alig három, legfeljebb négy mérföldre — felelte Marlowe. — Már ránk fordult! Jézusom, láttuk, hogy ránk lő, Furness, láttuk, hogy kilő ránk egy rakétát! És nem tehetünk semmit!

— Nem próbálták meg kikerülni? Nem szóltak egy szót sem?

— Túl késő volt bármihez — felelte Marlowe. — Mire észrevettük, már jött ránk, és a rakéta a levegőben volt. Istenem, fogalmam sincs, hogy véthetett el minket. A Tornado utánégetőre kapcsolt, gondolom, annak a lángja terelte el.

— Eszerint a bandita a Tornadóra lőtt.

— Miránk lőtt, Furness! — üvöltötte Marlowe. — Ránk lőtt! Maga tálcán felkínált minket annak a banditának!

Furness nem tudott megszólalni; sejtelve sem volt róla, hogy a vadászgép ennyire közel volt. — Greg, a bombázó szerint az a vadász csapástávon kívül volt!

— Ez szart sem jelent, Furness. Nem csapástávon kívül vagy be-

lül voltunk, hanem támadtak minket! Támadtak minket, és maga nem adott utasítást, hogy térjünk ki!

— Maga volt a röpfedélzeten, Marlowe — vágta rá Furness. — Maga látta a banditát. Magának kellett volna a kitérést elrendelni.

— Hát, ez jó, hölgyem, ez nagyon jó — fortyant föl a meghökent pilóta. — Csak kenje rám az egészszet! Pontosan erre számítottam! Maga a rangidős tiszt és az egységparancsnok; maga rádiózat ellenséges légtérben, amikor utasítást kaptunk, tartsuk be a rádiócsendet; maga utasít, hogy ne térjek ki; maga mondja a fogadó gépeknek, hogy maradjanak kapcsolati helyzetben; most pedig engem hibáztat, mert nem csináltam valamit.

Marlowe hirtelen félrenézett, arcára kiült a vereség tudata. — Igaz, én voltam akkor a szolgálatos pilóta, és tudom, az felel aki ilyenkor a bal pilótaülésein ül, úgyhogy én is meg fogom kapni a magamét... — szemében ismét düh villant, és felemelte a fejét: — De arról gondoskodni fogok, hogy maga is megkapja a magáét velem együtt, hülye szuka! És ha nem vágják ki, majd gondoskodom róla, hogy egyetlen pilóta se repüljön többé magával!

— Futómű vészkioldósát karját meghúzni — mondta Mace félhangosan. Letekerte a rozsdamentes acélbiztosító huzalt a középső műszerfal egyik sárga kallantyújáról, és megrántotta. A főfutómű fényei azonnal állandó zöldre váltottak, ám az orrfutómű jelzői nem gyulladtak ki. Mace egyelőre nem ijedt meg. A vészkioldósát rendszer nagy nyomású levegőt használt a futómű kilökésére és rögzítési helyzetbe feszítésére, de a könyv szerint az orrfutómű kilökéséhez sokkal kisebb gépsebességre, nagyobb orrszögre vagy több időre lehet szükség, a jóval nagyobb szélnyomás miatt.

— Úgy tűnik, az orrfutómű csak félig jött ki, barátom — rádiózta a Tornado brit pilótája. Néhány mérfölddel hagyták csak maguk mögött a szaúdi határt, de mostanáig egyetlen iraki vadász sem merészkedett ennél délebbre, ezért engedélyezték nekik a rádió használatát. A Tornado legénysége pontosan úgy állította be a gépét, ahogy Mace-é állt: üres szárnykonzol (a két utolsó Sidewinder rakétát az iraki vadászgép leszedésére használták fel, ami nagyon szép teljesítmény volt, mivel a gép egy MiG-29-es, az amerikai F-15 Eagle-hez hasonló, legkorszerűbb szovjet gyártmányú vadászgép volt, a Tornado viszont csak egy bombázó, amit véletlenül levegő-levegő rakétákkal is felszereltek), kiengedett futómű, 30—35 fokra visszahúzott szárny. A Tornado úgy harminc lábra volt Mace jobb szárnyvégétől, és a legstabilabb szárny a szárnyhoz kötélekrepülést produkálta, amit Mace valaha is látott.

— Ja, tudom — rádiózta vissza. — A szemem láttára esik darabokra ez a szar. De még adok neki pár percet.

— Helyes — felelte kétkedően a Tornado pilótája. Hanghordozásából ítélve szilárdan hitt Murphy törvényében: ha valami elromolhat, akkor el is romlik.

— Béka, itt Ramrod — hangzott egy új hang a rádióban néhány perccel később. — Jól hall?

— Tisztán hallom — felelte Mace. Ramrod a karbantartó tiszt szokásos hívójele volt a legtöbb légi támaszponton, az összes javítási, utánpótlási és mentési műveletek helyi irányítójáé kényszerleszállások esetén,

— Rendben. Itt vagyunk a helyszínen egy vészleszállási egységgel, hogy segítsünk magának. A leszállási körzetet járművekkel jelöljük, és van egy BAK-6-os fékezőkábelünk, sorba állított teherautók jelzik a vonalát. Közvetlenül a kábel előtt érjen földet. Ügyeljen, hogy a horog kint legyen.

Mace átnyúlt Parsons előtt, meghúzott egy sárga kart. A műszerfalon máris égő rengeteg fény között alig találta meg a HOROG KINT feliratot. — Horog kint van — jelentette.

— Vettem — nyugtázta a Tornado legénysége.

— Közölje a súlyát, Béka.

— Körülbelül ötezer.

— Fegyverzet állapota?

— Ismeretlen — felelte Mace. — Talán az egyik éles.

— Vettük — felelte Ramrod. Hosszú, feszült szünet következett.

— Kér segítséget az ellenőrző listához?

— Ahhoz kérek segítséget, hogy ezt a dögöt letegyem — felelte Mace. Néhányszor mélyet lélegzett, megpróbálta csökkenteni a felgyült idegfeszültséget, aztán hozzátette: — Nem, azt hiszem, minden megvan. Egyenesen repülök, a futómű kint van, nyugodt vagyok. Vétel.

— Körülbelül harminc mérföldre vagyunk — rádiózta a Tornado pilótája. — Próbálkozzunk egy irányíthatósági teszttel, rendben? Menjen le a megközelítési sebességre, és lássuk mi történik.

— Lássuk — felelte röviden Mace.

A megközelítési sebesség 195 csomó volt; körülbelül óránként 60 mérfölddel nagyobb a szokásosnál, nem sokkal kevesebb mint a mostani sebessége, de ez a kicsi sebességcsökkenés is drámaian befolyásolta a gép irányíthatóságát. Az orr azonnal felemelkedett, megszólalt a csúszásjelző kürt, és az F-111G süllyedni kezdett, mint egy anyahajó horgonya. Teljes gázra kellett kapcsolnia, hogy visszatornássa a sebességet 185 csomó fölé. Mindeközben a Tornado szorosan a

szárnyán maradt, követte a sebességváltozásait, kockáztatva, hogy maga is a sivatagba csapódik. — Sajnálom — szabadkozott Mace, amint visszamászott kétezer lábra és visszaállt a kényelmes 220 csomós sebességre.

— Azt hiszem, egy kicsit túl gyorsan vette le — mondta a Tornado pilótája. — Volt komolyabb vibráció vagy iránytartási probléma?

— Nem volt — felelte Mace. — Próbáljuk meg még egyszer; rosszabb nem lehet. Rendben? — Nem kapott választ. — Elvis, készen van? — Ismét semmi válasz. Ekkor észrevette, hogy a Tornado pilótája a sisakját kopogtatja, és már tudta, mi történhetett.

Mace megpróbált az akkumulátor áramkörére kapcsolni, ami az elsődleges rádiót működtette, de hiába kapcsolgatta a mikrofont, nem történt semmi. A játszma nagyjából véget ért. Most már csak a Tornado legénysége vezethette el a leszállóhelyig.

Néhány perccel később el is érték a leszállópályát, ami nem is volt leszállópálya. Ezer lábra ereszkedtek, és először az autót mentén felsorakoztatott teherautók felé tartottak. Ám amikor a Tornado elkezdett jobbra kanyarodni, hogy az autóúttal párhuzamosan repüljön tovább, Mace rájött, miről van szó: az autót volt a leszállópálya. Egy autóúton fog landolni!

A két utolsó balkanyarhoz a Tornado Mace gépe elé húzott, kétszáz csomón tartva a sebességet, hogy az irányváltatások biztonságosan végrehajthatók maradjanak. Az utolsó kanyar után pontosan az autót vonalán voltak. Az út két oldalán felsorakozott három-három teherautó jelezte a BAK-6 fékezőkábel helyzetét, távolabb pedig néhány további teherautó zárta le az autópályát közvetlenül egy kanyar előtt; szűken két mérföld állt rendelkezésére.

Mihelyt irányba fordultak, Mace-nek nem volt egyéb dolga, mint távolságot tartani a Tornadótól. A brit másodpilóta feszülten figyelte, minden rendben van-e.

Mace képtelen volt boldogulni az átkozott hajtóművel. Akárhogy igyekezett, nem tudott olyan állást találni, ami a megfelelő siklási szöveget biztosította volna. A legkisebb szögváltoztatás sebességváltoztatást igényelt, ami viszont megváltoztatta a repülési magasságot, és ez újabb szögmódosítást igényelt, körbe-körbe. Néha jóval a Tornado fölött találta magát, egyszer annyira magasan, hogy már nem is látta. Míg a Tornado nyílegyenesen ereszkedett, Mace mintha hullámvasútban ült volna.

A pilóta hirtelen előre mutatott. Mace felnézett. Még négy méterrel volt az autópálya fölött. Megpróbálkozott egy utolsó zuhanással, hogy elérje a kábelt, majd felrántotta az orrot, mielőtt a futómű talajt fogott volna. A horog azonban elzúgott az aszfalt fölött, elvétette a kábelt.

Béka, elvétette a kábelt! Elvétette a kábelt — üvöltötte Ramrod a rádióba. — Jöjjön vissza! Jöjjön vissza!

Mace nem hallhatta a figyelmeztetést, de tudta, leszállási kísérlete balul végződött. Visszanyomta a gázkart, és megpróbálta megemelni az orrot, de a botkormány olyan nehéz lett, mint egy vasgerenda, és az orr meg sem moccan. Nem volt választása: le kellett szállnia.

Az autópályát elzáró teherautók ott voltak az orra előtt. Igaz, még mindig másfél mérföldre tőle, de ezzel a sebességgel egy szempillantás alatt ott lesz. Mace megpróbálta kis gázváltoztatásokkal engedni lefelé a böhöm bombázógépet, de az autópályáról felszálló meleg légáramlatok fel-feldobták, és lehetetlenné tették hogy finoman közelítsen a talajhoz. Túl magasan volt, túl gyorsan repült, és nem volt már szabad útja. Ha eléri a teherautókat, Parsonsszal együtt egy látványos tűzgömbben végzi. Már csak egy módja maradt, hogy mentse a bőrét... Add, uram, imádkozott magában, add, hogy a nukik nem robbanjanak fel...

Üresbe rántotta a gázkart, és 54 fokra, ütközésig kilökte a szárnyat. Ez az F-111G maradék emelőerejét is elemésztette, s a gép farkkal lefelé zuhant, mint a kő. A tolóerő hirtelen kimaradása blokkolta a tartalék hidraulikus rendszert, és Mace-nek semmiféle irányítási lehetősége nem maradt; az istenek kezében volt, akiket pedig jóformán egész életében csak szidalmazott.

Először a fűvókák körüli faroktüskék értek talajt, a fém belepréselődött a sérült motorba, azonnal meggyulladt az üzemanyag vagy a hidraulikus folyadék, és sűrű, fekete füst csapott elő a hajtómű hátsó részéből. A főfutómű keményen odacsapódott, a hátsó pár kerék eldurrant, és az elülső is lángot fogott. Harmadikként az orr csapódott oda, a félig kibocsátott orrfutómű azonnal összezsugorlott, és Mace úgy nekiszorult a vállhevedernek, hogy nem kapott levegőt. Az üvegszálas radarkapszula levált, a szélvédőnek csapódott, és a még épen maradt felét is porrá zúzta.

Az F-111G még mindig legalább 150 mérföldes óránkénti sebességgel lefutott az autóról, és a sivatagban bukácsolt. Bármely pillanatban bukfacezni kezdhetett, mint egy tornádó sodorta lakókocsi. Előbb a szétrobbant jobb oldali futóművén csúszott, aztán megfordult homokba fűrődött orra körül, végül majdnem egy mérföldre a földet érési ponttól, a pilótafülkéig homokba temetve megállapodott.

Beletelt egy kis időbe, míg Mace visszanyerte az öntudatát; hirtelen égő üzemanyag és gumi szagát érezte, amitől gyorsan magához tért. A két AGM-131X nukleáris töltetű rakétát és körülbelül ezeröt gallon üzemanyagot tartalmazó bombázó lángokban állt.

Első ösztöne azt súgta, fusson, meneküljön az égő géptől, mielőtt

felrobban valami; de pilótája, Robert Parsons is ott volt a fülkében. Lehet hogy halott, különösen a zuhanás után, de akkor sem hagyhatja itt. Odakúszott hozzá a szétroncsolt orron át. A hevedere az ütközéskor végleg felmondta a szolgálatot, teste előrebukott, lábát és mellkasát vér borította, de mivel a bombázó a bal oldalára dőlt, nem volt nehéz kivonszolni a gépből. Mace-t ismeretlen erő szállta meg, száz méterre vonszolta a testet a sivatagban, mielőtt végleg kifulladt, és lerogyott a homokba.

Lefektette Parsonst, és óvatosan levette összetört sisakját. A pilóta arcát is mély sebek borították. Csupa vér volt, Mace kötéseit mind letépte a szél. Bal válla mintha kifcamodott és összezúzódott volna. Mellén a kötések érintetlenek voltak, de átitatódtak vérrrel. A bal mellkasán tátongó seb látszott a legsúlyosabbnak, és Mace csak a kezével zárhatta el a tátongó, véres nyílást. Erősen rányomta tenyerét a fedetlen szövetekre, és meglepetésére Parsons melléből mély hörgés tört elő. Csak a nyomás szorította ki halott tüdejéből a levegőt, vagy...

Nem! Parsons még élt!

— Jézusom — motyogta Mace, ahogy Parsons feje és ajka megmoccant. — Bob, hall engem? Minden rendben! Sikerült! Egy perc, és megérkezik a segítség. — Parsons ajka remegett, ádámcsutkája vonaglott, ahogy görcsösen beszélni próbált.

— Ne beszéljen, ember. Minden rendben! Ne erőlködjön.

Parsons azonban ismét mély lélegzetet vett, és megpróbált közelebb hajolni Mace-hez. A mentőcsapat és a bombateret fenyegető tűz ellen mozgósított oltóbrigád nagy lármával közeledett; Mace közelebb hajolt Parsonshoz. — Mi van, Bob? — kérdezte a pilótájától.

— A nuki... nem oldotta ki... a... nukit. — És a pilóta kimondta azt a szót, ami Mace egész életét megváltoztatta: — Áruló — hörögte Parsons. — Maga egy... rohadt áruló.

Fehér Ház, Washington, USA

1995. január

Teljesen olyan volt, mint egy államfői látogatás: a díszőrség és Harlan Grimm külügyminiszter a reptéren, a motoros kíséret Washington utcáin, a Fehér Házban az elnök, az elnök felesége, kormány és a kongresszus vezetői. Valentyin Ivanovics Szenyko, Oroszország volt miniszterelnöke, a Népképviselők Tanácsának tagja, és a Vitalij Velicsko által képviselt kemény orosz vonal mérsékelt ellenzékének ve-

zére majdnem olyan fogadtatásban részesült, mint egy népszerű államférfi.

Szenykov ötven felé járhatott, magas, sovány, jóképű és nőtlen férfi volt. Korábban a Vörös Hadsereg speciális erőinek ezredese volt, afganisztáni veterán. Szilárd szövetségese volt Borisz Jelcinnek, a meg bukott és száműzött orosz elnöknek. Jelcin még hivatalában volt, amikor Szenykovot a Népképviselők Tanácsának elnökévé nevezték ki, az új Orosz Föderáció harmadik legmagasabb posztjára. Vitalij Velicsko felemelkedése után azonban megfosztották elnöki címétől és hivatali hatalmának nagy részétől. Ideológiai szempontból az ifjú Szenykov reformista volt, szorosabbra akarta vonni a kapcsolatokat a Nyugattal, és igyekezett meggyőzni a világot, mennyire szeretné az oroszok, hogy a Nyugat a keblére ölelje őket; nagyon szoros kapcsolatokat alakított ki sok nyugati kormányval, és az orosz tévé hazai adásának és külföldnek szánt angol nyelvű műsorainak állandó sztárja volt. Politikai szempontból azonban követte a széljárás változásait. Gondosan ügyelt arra, hogy erős barátai legyenek Oroszországban, és ezen belül a hadseregben ugyanúgy, mint külföldön, és hogy meggyőzze orosz kollégáit arról, mit jelent a Nyugat gazdagsága. Noha nem volt túlságosan népszerű a bürokraták és a katonák között, nem lehetett eltekinteni attól mennyire népszerű az orosz nép körében és szerte az egész világon. Annyi bizonyos, nagyon rendhagyó orosz politikus volt.

A Fehér Háznál elkészültek a szokásos fotók, de ahelyett hogy az ovális irodában, a kandalló körül elhelyezett karosszékekben fényképezkedtek volna, az elnök az orosz politikust kivitte a Fehér Ház fedett tenispályájára egy játszóra. Az elnök kocogni szeretett jobban, de tudta, az orosz imád teniszezni. A sajtó képviselői minden ütésváltástól lelkesebbek lettek. A könnyed ütögetésből kemény szervacserék lettek, ebből egy gyors játszma, a játszmát újabbak követték, és végül szabályos, fej fej melletti küzdelem bontakozott ki. Szoros mérkőzés volt, az utolsó pillanatig nem lehetett tudni, ki lesz a győztes; végül a politikai szempontból mindig megfontolt Szenykov vesztett. Visszatértek egy fagyfaltra és jeges teára az ovális irodába. A fagyfalt az elnök kedvence volt, kissé el is hízott tőle. A tudósítók még pár percig maradhattak, aztán kitéssékelték őket.

— Szeretném, ha ez a győzelem igazi volna, Valentyin — mondta vontatott déli dialektusában az elnök, miközben az elnökné csatlakozott hozzájuk —, de minden pontért annyira kellett küzdenem, hogy a végén szerintem szándékosan engedett győzni.

— Bárcsak azzal büszkélkedhetnék, hogy szándékosan tettem, elnök úr — mondta Szenykov —, de sajnos nem így történt. — Szeny-

kov rengeteg időt töltött külföldön, többek között doktori címet szerzett ugyanazon az oxfordi egyetemen, ahol az elnök is, így alig volt orosz akcentusa, ami nagyon kellemessé tette a vele való társalgást az elnök és a First Lady számára. — Gyakrabban kellene játszanunk.

— Nagyon helyes gondolat ezekben a napokban, Valentyin — felelte az elnök.

Egy ideig szótlánul ültek, itták a jeges teát és szárítkoztak; aztán a First Lady szólalt meg: — Valentyin, tudom, nagyon nehezebb lehetett ilyen körülmények között elhagynia a hazáját. Oroszország naponta az újságok címoldalán szerepel, különösen azóta, hogy azt a szállítógépet olyan tragikus körülmények között lelőtte a moldáviai légvédelem. Milyen szörnyű dolog.

— Úgy tudom, sok ismerőse volt azon a gépen — tette hozzá az elnök.

Szenykov mintha tétovázott volna egy pillanatig; de nehéz lett volna megmondani, a szomorú emlékek miatt volt-e így, vagy mert úgy érezte, sarokba szorítja a nagyszerű politikai páros. — Köszönöm az együttérzésüket — mondta halk hangon, látszólag meghatva, amitől azt remélte, talán kissé felébred a büntudatuk. — Igen, ismertem néhány magasabb rangú tisztet azon a gépen. — ismét szünetet tartott, és a házaspár láthatta, ahogy arcán a bánatot a harag kifejezése váltja fel. — Esztelenség volt.

— Úgy érti a moldávok részéről, hogy lelőtték a gépet, vagy az ukránok részéről, hogy értesítették jelenlétéről a moldávokat? — kérdezte az elnök, és egy kanál fagylaltot tett a szájába.

— Nem, elnök úr, esztelenség volt úgy odaküldeni a deszantosokat.

— Úgy érti, ön éjszaka küldte volna őket, vagy több repülőgéppel, vagy más útvonalon?

— Félreértettek — mondta őszinte hangon Szenykov. Kissé tétovázott, aztán úgy döntött, a lehető legnyíltabban fejezi ki magát. — Azt hiszem, ez a vállalkozás kezdettől fogva örültség volt, és egy örült ember erőszakolta ki. — Nos, gondolta Szenykov, most legalább tudják, hogy nem támogattam a Moldávia elleni orosz akciót. Két mutatóujját ék alakban összeérintette — még a KGB-nél tanulta, hogy ezzel tépelődő ember benyomását keltheti, aki alaposan megfontolja, mit mond —, és folytatta: — Megmondhatom az igazat?

— Kérem rá — mondta az elnök.

— Személyesen szeretném föbe löni Velicsko elnököt azért, amit tett — mondta Szenykov. — És nem azért, mert elpuskázta a dolgot, hanem azért, ahogyan az egész külpolitikánkat irányítja. — Udvariasan a First Ladyhez fordult: — Elnézést, ha kissé erős voltam.

— Megértem önt, Valentyin — nyugtatta meg a First Lady. — Nem sértett meg.

— Köszönöm. Önök, elnök úr, asszonyom, tudják miben mesterkedik ez az ember. Azokra támaszkodik hazámban, akik a régi módszereket akarják, újra be akarja vezetni a kemény központi irányítást, vissza akarja szorítani a hadsereget, védelmébe akarja venni a külföldön élő oroszokat. Ahelyett, hogy egyesülne a Nyugattal és a harmadik világ fejlődő részével, távolodik tőle. Ahelyett, hogy a szabad piacgazdaság segítségével erősítené meg a köztársaságokat, és ezáltal a Független Államok Közösségét, arra törekszik, hogy Moszkvát erősítse, és rákényszerítse a független köztársaságokat, tartsák tisztelben az oroszok előjogait, amelyekkel a régi elnyomó rendszerben rendelkeztek. Ez lehetetlenség. Végül kudarcot kell vallania.

— Tudja — szólalt meg az elnök —, össze kellene hívnia a parlamentet, és meg kellene mondania, hogy nem fog sikerülni neki. A legfőbb ideje. Biztos vagyok benne, Velicsko háborúba fogja sodorni országukat az Egyesült Államokkal és a NATO-val.

— Nehéz enyhülésről beszélni a tél közepén — mondta Szenykov. — Az az igazság, a hazámban sokan imádják Velicsko hangzatos szövegeit. Sokan hibáztatják az ukránokat, a mohamedánokat, a románokat, a baltiakat Oroszország nehézségeiért. Elképzelésük szerint egy megszállás mindent megoldana.

— Tehát az a repülőgép megszálló erőket vitt — mondta a First Lady, mint aki kezdettől fogva sejtette.

Szenykov az első pillanatban mintha tagadni akarta volna; de végül beismerte: — Attól tartok, igen. Erősítést vitt a kisinyovi lázadók számára, és a különleges erők kommandóit, hogy rajtaütéseket hajtsanak végre a román és ukrán légvédelmi berendezések ellen.

— Velicsko megesküdtött nekem, hogy az a repülőgép humanitárius segélyszállítmányokkal volt megrakva — mondta az elnök. — És az áldozatok a segélyszervezetek emberei voltak.

— Éppen ellenkezőleg, uram. Kicsi, de halálos harci erő volt. Kérjék meg a moldáviai kormányt, vizsgálta meg a roncsokat.

— Megtettük — vetette közbe a First Lady. — Mint várható volt, a moldávok bejelentették, a gép katonákat szállított. Az oroszok szerint manipulálták a roncsot, hogy katonai gépnek látszon.

— Az is volt, asszonyom — mondta Szenykov. — Nézte meg a gép radarberendezését, és látni fogja, hogy nem olyan, mint a rendes navigációs és meteorológiai radarok; terepkövető berendezéssé alakították át. Ha polgári gépeket ilyen módon katonai célra alakítanak át, rendszerint robbanószerkezetet építenek be, hogy a berendezés lezuhanáskor megsemmisüljön, de tudjuk, a légénység általában kikap-

csolja a robbanószerkezetet kis magasságú repülésnél, mert attól tart, a rázkódás aktiválja.

Az elnök végzett a fagyaltjával, töltött magának még jeges teát, kicsit járkált fel-alá az ovális irodában, aztán megszólalt: — Tudja, Valentyin, tehetetlennek érzem magam. Nem tudok támogatást szerezni Oroszország számára mindaddig, amíg Velicsko meg nem áll vagy el nem kergetik. Mi mást tehetnék? Mit jósol e téren? Milyen messzire hajlandó elmenni Velicsko?

— Tudom, nem számítok elfogulatlan forrásnak, elnök úr — mondta Szenykov. — A keményvonalas pártnak köszönhetem, hogy elvesztettem a hivatalomat; elég világosan éreztettem velük, indulni akarok a következő választáson, és a legkevésbé sem osztom szélsőséges nézeteiket. Véleményem szerint azonban Vitalij Velicsko egy örült. Nem fog megállni addig, míg Ukrajna, Moldávia, a balti államok, Kazahsztán és Grúzia nem lesznek újra szilárdan a FÁK része, orosz uralom alatt. Az amerikai hadihajók jelenléte a Fekete-tengeren és a NATO erőivel együtt gyakorlatozó ukrán pilóták Törökországban azt bizonyítják számára, hogy Oroszországnak vége, ha az orosz hadigépezet teljes sebességgel és teljes erővel működésbe nem lép.

— De mit fog csinálni? — kérdezte a First Lady. — Milyen messzire hajlandó elmenni?

— Asszonyom, a speciális erők egységeivel megrakott repülőgép csupán az első lépés — mondta Szenykov. — Velicsko úgy érzi, az ukránok amerikai és török segítséggel elárulták. A legújabb hírek, melyek szerint Ukrajna fegyvereket halmoz fel Törökországban, csak újabb bizonyítékul szolgálnak erre. Románia vagy Litvánia nem jelent nagy veszélyt Oroszország számára, Ukrajna viszont igen. Valamit tennie kell Ukrajnával.

Az elnök és a First Lady egymásra néztek, és hirtelen nagyon rosszul érezték magukat.

Az Ukrán Köztársaság északnyugati része fölött

1995. január

Pavlo Grigorjevics Ticsina már a körmét rágta idegességében. Ha a kötelékből még valaki zúgolódni kezd, amiért újabb éjszakát kell éjszakai őrzületben tölteniök, a seggébe lő egy rakétát.

Zsinórban hat éjszakán át vezetett egy tizenkét MiG-23-as vadászból, NATO-fedőnevén Floggerből álló egységet az északnyugat-ukrajnai Volhíniai-fennsík fölött. Ticsina számára megtiszteltetés volt,

hogy ekkora kötelék parancsnoka lehetett. Szokatlan dolog volt egy ekkora egységet ilyen fiatal pilótára bízni, különösen éjszakai járőrben; nem is szólva a nagyon feszült katonai és politikai helyzetről. De mert a légierő már több mint hat hónapja éjjel-nappal folytatta ezt a járőrözést, az is megfordult a fejében, talán elfogytak a megfelelő tapasztalattal rendelkező pilóták, és az éjszakai járőrözéshez kénytelenek voltak a kevésbé gyakorlott állományból válogatni. Ticsina volt a parancsnok, és mostanáig körülbelül egy hónap és húsz bevetés volt a háta mögött.

— Vezér, itt Kék Kettes — szólalt meg kiszáradva a rádió. Ismét Vlagyimir Nyikolájevics Szoszjura első osztályú repülőhadnagy volt.

— Az üzemanyagjelzőm megint remeg. Mindjárt üres lesz. Talán jobb volna, ha Zöld Kettést visszakísérném a bázisra. Vétel.

— A fenébe, Vlad, három éjszakán belül ez a második remegő üzemanyagjelző — mondta Ticsina. A Zöld Kettes Szoszjura szobátársa és ivócimborája volt; az ürügy nem is lehetett volna átlátszóbb.

— Talán inkább beszéljen a gépe kapitányával, és találjanak ki valami más hibát. Addig is tartsa a helyzetét.

— Menj a pokolba, Pavlo — felelte Szoszjura a Kék Kettesről.

— A te hibád lesz, ha lezuhanok. — Szoszjura körülbelül negyvenöt percig volt képes megülni a fenekén, de többnyire harminc perc elég volt ahhoz, hogy ő vagy valaki más a tizenkét gépből álló kötelékben elkezdjen hibákat látni.

A tizenkét MiG-23-as együléses szuperszonikus vadászgép éjszakai harci őrjáraton volt a Volhíniai-hátság fölött, amit lengyel tölcser néven is emlegettek, mert a tágas, fekete pusztaság közvetlenül Lengyelországgal és Belorussziával volt határos. Muszáj volt járőrözni a tölcser fölött, mert a nagy távolságú radarok nem fedték le ezt a térséget; a Lvovi radarállomás megfelelően ellenőrizte a lengyel határt, és még Szlovákiát is, de Kijev és a közép-ukrajnai Vinyica radarállomásain csak rövid hatótávolságú jelzőradarok működtek, és északnyugaton egy hatalmas területet szabadon hagytak. Felállítottak elavult, megbízhatatlan jugoszláv hordozható radarberendezéseket a térségben, de azok ritkán működtek, a megbízhatóbb szovjet és ukrán gyártmányú hordozható radarok pedig ugyancsak korlátozott hatótávolságúak voltak. A feszültség növekedésére való tekintettel az ukránoknak szükségük volt megbízható radarszemekre az égbolton.

Hat gigászi kondenzkört húzva a tölcser égboltján, Ticsina köteléke töltötte ki ezt az ötszáz kilométer szélességű radarrést. A hat nyújtott körpálya észak-déli tájolású volt, és egyenként körülbelül száz kilométer hosszúságú. Hetvenöt kilométerre helyezkedtek el egymástól, nyugatról keletre az ukrán—lengyel határtól Zsitomirig, körülbe-

lül százötven kilométerre Kijevtől, ahonnan a földi telepítésű radarok vették át a légvédelmi feladatokat. Minden körpályán két vadászgép tartózkodott, úgy időzítve röptét, hogy amikor az egyik dél felé fordult, akkor indult a másik északi irányba. Ezen a módon mindig szilárd radarfal fedezte Kijevtől nyugatra a belorusz-ukrán határvidéket. Hasonló radarhálózat létesítettek keleten Kijev és Harkov között az orosz—ukrán határ lefedésére, továbbá hagyományos járőrök voltak a levegőben a Krím-félsziget és a Fekete-tenger fölött.

Majdnem száz MiG-23-as, MiG-27-es és Szuhoj-17-es vadászgép vett részt ebben az éjszakai szolgálatban, kétórás váltásokban szállva fel a nyugat-ukrajnai Lvov, a közép-ukrajnai Kijev és Vynyica, a kelet-ukrajnai Harkov és Donyec, és a fekete-tengeri Ogycsa légi támaszpontjairól. Három további, egyenként száz gépből álló csoport járőrözött a nap fennmaradó részében; az egész járőrözés Ukrajna harci légiflottájának kétharmadát vette igénybe. Ráadásul Ukrajna nyolcszáz katonai, szállító, hírközlő és parancsnoki helikopterének négyötöde járőrözött éjjel-nappal az orosz, belorusz és moldáviai határon. Ez volt a legnagyobb légiflotta, amit egy volt szovjet köztársaság valaha is a levegőben tartott.

Ticsina büszke volt arra, hogy részt vehet e létfontosságú küldetésben, és boldogan vezényelte a hatalmas járőregységet. De egy kisé aggasztotta, miért is röpdősnek valójában. Tudta, a feszültség szakadásig növekedett Oroszország és két FAK-beli szövetségese, Ukrajna és Moldávia között a moldáviai Dnyeszter-vidéken élő kis orosz enklávé miatt. És éppen a múlt hónapban Moldávia leradírozott az égről egy orosz Il-76 típusú csapatszállító gépet. Csakhogy az a kis csetepaté Moldávia és Oroszország között zajlott le. Vagy mégsem?

Ticsina az északi fordulóponthoz ért, és semmit sem észlelt a radaron. — Imperiál Kötelék, vezérgép fordul — jelentette. A kötelék többi tagjának vele egy időben kellett volna fordulnia, de könnyű volt elvéteni az ütemet. A pilóták egyenként bejelentették a fordulást. A kötelék egy kicsit lassú volt, de a késés nem volt több két-három percnél, a belorusz határt még lefedték. Ticsina készségszabályzatban kapcsolta radarját, elindította a stoppert a következő forduló időzítéséhez, ellenőrizte a pilótafülkét, utánaszámolt az üzemanyagnak. Körülbelül húsz perc múlva kell hazafelé indulnia. Várakozó helyzetbe helyezkedett a szűk, kényelmetlen pilótaülésben. A következő váltás gépeit körülbelül tíz perc múlva kell indítaniuk Lvovból, ő pedig harminc perc múlva ismét lent lesz a földön. Elég ideje lesz üzemanyagot fölvenni, lefűrödni, harapni valamit és meginni még egy palack almalevet, mielőtt a következő váltással ismét föl kell szállnia.

A fiatal pilóta gondolatai ismét visszatértek ahhoz a disznósághoz, ami képes lenne a korábbi szövetségeseket egymás ellen ugrasztani. Egyet biztosan tudott: az ukrán népek meg kell védelmeznie határait, és ki kell kerülnie korábbi urai befolyása alól. Ez a járőrözés, bármennyire másodrendű is, mégiscsak fontos. Senkinek, és főleg Oroszországnak nem szabad megengedni, hogy a környéken bárkire is nyomást gyakoroljon, a legkevésbé egyik szövetségesükre. Hát igen, mosolyodott el. Mintha pár kiöregedett vadászgép felküldése Oroszország legjobbjai ellen megmutathatna bármit is azon kívül, mennyire elszántak vagyunk. Nos, ha másra nem is jó, ez is repülőidő, szolgálati jelentésbe írható kötelékparancsnoki megbízatás. Újabb pontok az őrnagyi előléptetéshez, amelyre a fiatal Pavlo Grigorjevics Ticsina hamarosan...

— Behatoló, behatoló — harsant fel hirtelen a rádióban ráadásul angolul: — Itt a lublini légiirányítás a GUARD csatornán, repülőgép nulla-hét-három foknál egy-három-nyolc kilométernél egy-kettő ezer méteren, ereszkedjen egy-nulla ezer méterre, lépjen kapcsolatba velem az egy-kettő-hét-pont-egy frekvencián. Nyugtázza a vételt. Üdvözljük Lengyelországban. Vétel.

Ticsina zavartan megrázta a fejét. Lublin lengyel forgalom-ellenőrző állomás volt körülbelül száz kilométerrel nyugatra az ukrán halártól; az azonosítatlan repülőgép azonban, amelyhez beszéltek, Ukrajnában tartózkodott. A lengyel forgalomirányítók valószínűleg baráti felvilágosítást adtak az ukrán harci gépeknek a behatolókról, és a betévedőknek szánt szokásos felszólításként álcázták a közlést. Csak-hogy Kelet-Európa nagy része fölött tilos volt polgári gépeknek éjszaka repülni. Ki lehet ott?

Bekapcsolta a rádióját. — Borostyán Kettő, itt Kék Egyes. Észlelte az idegent?

— Ismételje, Kék Egyes — felelte a Borostyán Kettes pilótája, Makszim Fagyjevics Rilszkij hadnagy. Hangja kifejezetten álmosnak tűnt. Jó, hogy a gépeket legalább ötven kilométer választja el egymástól, különben biztosan egymásba rohannának.

— Jesszusom, Mak, nem hallgatja a GUARD-ot? — üvöltötte Ticsina. — Minden Imperiál egységnek, ellenőrizték a kapcsolókat, figyeljék a GUARD sávot! A lublini forgalom-ellenőrzés felszólított egy azonosítatlan gépet a légterünkben, és nem hozzánk beszélt. Északon tartózkodó egységek, radart beállítani egy-nulla ezer méterre, és jelezzék, ha látnak valamit.

— Imperiál, itt Borostyán Egyes, radarkontaktus nulla-kettő-nulla foknál, egyes támponttól harminc kilométerre, magasság egy-kettő ezer méter. — Az egyes támpont Kovel város volt, körülbelül hetven

kilométerre délre a belorusz-ukrán határtól. Az ismeretlen gép határozottan ukrán légtérben tartózkodott.

Isten áldja a lengyel forgalom-ellenőröket, gondolta Ticsina; az ukránok szerettek gúnyt űzni a lengyelekből, de azok most talán az életüket mentették meg.

— Hány darab, merre tartanak és milyen sebességgel, Borostyán Egyes? — kérdezte Ticsina. Gyerünk, a fene egyen meg, szitkozódott halkán. Most ne omolj össze nekem, adj egy rendes radarjelentést. Némely vadászpilóták mindaddig nagyon férfiasnak és magabiztosnak látszanak, míg egy valódi vészhelyzet be nem következik, ám akkor használhatatlannak bizonyulnak.

— Több behatolót látok, irány dél, sebesség óránként hétszáz kilométer — felelte néhány pillanattal később remegő hangon Rilszkij. Soha nem látott még ennyi azonosítatlan repülőgépet a radarján. A MiG-23-asok támadóradarját nemrég korszerűsítették, hogy önálló elfogásra alkalmas legyen; a régít a földi irányítású elfogásokhoz fejlesztették ki, ami azonban használhatatlan, mihelyt alig van földi telepítésű radar. — Andrej, csipkedd magad, gyere segíteni... istenem, legalább egy tucat behatoló!

— Nyugalom, Borostyán Kettes — rádiózta Ticsina. — Borostyán Egyes, megkezdte már a fordulatot?

— Igen — jelentette Andrej Vasziljevics Golovko első osztályú kapitány a Borostyán Egyesről. Golovko tapasztalt pilóta volt, korábban műveleti parancsnok, akit ittasság vádjával tettek vissza a gépre. Ticsina igazságtalannak tartotta a lefokozását, de örült, mikor Golovko az egységéhez került. — Látom magát meg a muslincákat a radaron; Borostyán Egyes, kikapcsolhatná a jelzőfényeit. Pavlo, több behatolónk van, dél felé tartanak. Jézusom, legalább tizennégy... mi a fene folyik itt? ... Pavlo, szerintem ellenségesek. Lehet, hogy halefek is vannak a környéken. Mit akar tenni?

Ticsinának most kellett először igazi parancsnoki döntést hoznia, mióta járőröket vezetett. A parancs szerint be kellett fogniuk, és ha szükséges, megsemmisíteni a határt átlépő minden azonosítatlan repülőgépet. A ha szükséges kitétel zavarta Ticsinát; senki sem tudta pontosan megmondani, ez mit is jelent. Továbbá gyakorlatilag lehetetlennek bizonyulhat a behatolók azonosítása. Néhány MiG-23-ast, Ticsina gépét is, ellátták TP-23 típusú infravörös kereső és nyomkövető rendszerrel, és ha körülbelül tíz kilométerre baj nélkül meg tudnák közelíteni a behatolókat, akkor azzal azonosíthatnák is őket. Csakhogy ilyen közelségben már a Golovko említette halefek hatókörébe kerülnének. Ha ez egy orosz bombázókötélék, akkor nagyon valószínű, hogy vadászkíséretet is hoztak magukkal.

Pavlo Ticsina kis szünet után kiadta a parancsot: — Borostyán Egyes, tartsa szemmel a behatolókat és Borostyán Kettes. Ha tud, menjen magas járőrpozícióba. Vége. Kék Kettes és Zöld kötelék, találkozz velem a kettes támpontonál; alpmagasság plusz négyen lesznek, álljanak kötelékbe. — Ticsina tudta, a repülőbaleseteknek a rossz időben való leszállás után a második leggyakoribb oka a kötelékbe állás éjszaka. Szárnyát és a szomszédos kettes köteléket inkább a saját magassága alatti iránypontra rendelte, remélve hogy a radart és a szemüket használva csatlakozni tudnak majd hozzá.

Rengeteget gyakorolták az éjszakai kötelékbe állást, de Ticsina érezte, felgyorsul a pulzusa és a verejték kiveri a homlokát; a manőver nehéz, és nagyon veszélyes lett volna normális körülmények között is, és még keményebb ügy ellenséges repülőgépek közelében. — Imperiál kötelék többi gépének: tolják el körpályájukat ötven kilométerrel nyugatra, és rövidítsék a sugarat, hogy hosszabb időt töltsenek a határ körzetében. Bíbor Egyes kötelék, lépjen kapcsolatba Lvovval, és közölje, a lehető leggyorsabban küldjék fel a Royal egységet. Vétel.

Golovko szakadatlan sürgetése, továbbá szitkozódása, üvöltözése, irányítása és könyörgése közepette a két Borostyán gép kötelékbe állt, felment tizennégyezer méterre, és megközelítette az azonosítatlan repülőgépeket. Emelkedési lehetőségeik határán jártak. A MiG-23 nem nagyon tud tizenötezer méter fölé menni, és már tizennégyezren elég jó esély van arra, hogy leáll a hajtómű. A behatolók azonban semmi hajlandóságot nem mutattak az ereszkedésre.

Ticsinának nem sikerült ugyanilyen szerencsésen kötelékbe állítania a Kék és Zöld gépeket. Hirtelen mindkinek elszállt vagy befagyott a navigációs rendszere, a rádióvevőik nem működtek rendesen, az elfogóradarjaik leárnyékolódtak.

Technikailag tilos volt elromlott radarberendezésű gépeket kötelékbe állítani, Ticsina azonban nem volt hajlandó gyáva emberei dumáját készpénznek venni. Néhány 360 fokos fordulatot tett összes helyzetjelző fényeit kigyújtva, és üvöltözött a rádióba: — Zöld gép, a francba, szabad szemmel látom; magának is látnia kell a fényei-met... Kék Kettes, látom a radaron, négy óránál vagyok, nyissa ki már a szemét, a fene egye meg... Kék Egyes, fordulok három-nulla-irányba, Kék Kettes, pont maga fölött és előtt vagyok, gyerünk, indulás.

Nagy volt a kavarodás, és egyre rosszabb lett. Senkinek sem volt egy helyes mozdulata.

— Imperiál, itt Borostyán Egyes, látom a legkeletebbi banditákat — jelentette Golovko. Ticsina akarata ellenére elmosolyodott. Golov-

ko megfordult néhány nyugati légi támaszponton, és még a NATO egyik vadászpilóta-tanfolyamát is látogatta Németországban, imádta az amerikai vadászpilóták olyan szakkifejezéseit, mint a bandita és a muslinca. — Egy Tu-95-ös bombázót látok, ismétlem, egy Tupoljev-95-ös Medve bombázót. — A Medve a NATO által használt fantázianév volt, Golovko természetesen előszeretettel használta. — Külső fegyverzetet látok. Közelebről is megnézem. Várjon.

— Ne menjen közelebb, míg nem azonosította a védő fegyverzetet — szólta vissza Ticsina. — A szárnytársát küldje az ellenkező oldalra.

— Vettem — felelte Golovko. — Borostyán Kettes, menjen a felső polcra. Ne veszítsen szem elől.

— Borostyán Kettes vette.

A Kék Kettes végre felzárkózott Ticsina jobb szárnyához; nem volt infravörös kereső és nyomkövető rendszere, ezért Golovko helyzetjelzőit figyelve, kellett kötelékben maradnia. A Zöld kötelék még mindig hasztalanul próbált felzárkózni Ticsinához. — Zöld kötelék, lát még a radaron? — Idegesítően hosszú idő múlva azt a választ kapta, hogy látják a radaron, a Zöld Kettes szemmel is látja, és felzárkóznak hozzá. — Kék kötelék bázis plusz hétre emelkedik és növeli sebességét.

— Imperiál, itt Borostyán Egyes, egy lövegtoronyt látok, ismétlem, lövegtorony ikerlöveggel. Farokágyút nem látok. Szerintem egy G-típusú Medve. A külső fegyverzet cirkálórakétának tűnik, ismétlem, cirkálórakéták, valószínűleg AS-4-esek, mindegyik szárnyon egy. Jól hall, Imperiál? Sürgősen utasítást kérek. Vétel.

Ticsina nagyot nyelt. Az AS-4-es egy régebbi típusú cirkálórakéta volt több mint három évvel ezelőtt fejlesztették ki, de a hangsebesség négyszeresére volt képes — többre, mint a MiG-ek R-23-as és R-60-as levegő-levegő rakétái —, és ebből a magasságból indítva több mint ötszáz kilométerre elrepülhetett. Kilencszáz kilós nagy erejű robbanófejet hordozhatott, ami egy nagy irodaépület elpusztítására is elegendő volt. Vagy 350 kilotonnás, nukleáris töltetet.

— Borostyán kötelék, itt Imperiál, ellenőrizze a fegyverzetet... biztos benne, Andrej, hogy AS-4-es rakéták?

— Egészen biztos, Pavlo — felelte Golovko. — Visszaállok üldözési helyzetbe. Mit akar tenni?

Ticsina szája olyan száraz volt, mint a fűrészpör, légzése felgyorsult.

Orosz bombázók, cirkálórakétákkal, amelyek elpusztíthatnák Kijevet, Lvovot vagy Ogyesszát. Álmában sem gondolta volna, hogy valaha egy orosz repülőgépet kell megtámadnia. De mit keresnék itt? Mi történt...?

— Gyerünk, Pavlo — rádiózta Golovko. — Mit akar...

- Vadászok! — kiáltotta Rilszkij a Borostyán Kettőben. — Vadászok, és rakétákat lönek ki, Andrej! Kitérés jobbra! Tűnés innen!

Ticsina teljes utánégetésre lökte a gázkart, és egészen hátracsapta a szárnyat, hogy fokozza sebességét. Az oroszok máris döntöttek helyette: valóban volt vadászkíséretük. Nagyon nagy magasságban várakoztak, míg Golovko el nem kezdett támadó pozícióba állni. — Imperiál kötelék!— üvöltötte Ticsina a mikrofonba —, itt Imperiál vezérgép, támadás a behatoló Tupoljev bombázók és azonosítatlan vadászgépek ellen. Ellenőrizzék a fegyverzetüket és a fényeiket. Bíbor kötelék, küldjön kódolatlan üzenetet a bázisnak: Imperiál kötelék orosz bombázókból, ismeretlen számú és típusú vadászgépekből álló nagy alakzattal áll harcérintkezésben. Rendeljük el a légvédelmi készsültséget. Vége. Andrej! Borostyán Kettes, helyzetjelentést kérek.

— Nyakig vagyok a szarban, Pavlo — felelte Golovko. Hangja jéghideg nyugalommal csengett, mintha templomban üldögelne. Az egyetlen jele annak, hogy légi harcban vesz részt, a néhány basszus mordulás volt, mikor megfeszítette a hasizmait, hogy a gyorsulási erőt kiegyenlítve vért juttasson teste felső felébe. — Makszimot most kapták el. Nincs radar vészjelzés, mert hőkeresős rakétákkal támadnak, nagy magasságból zuhannak, aztán felemelik az orrot faroklövéshez. Azt hiszem, MiG-29-esek. Menjen a bombázók után, Imperiál kötelék. Ne álljon le a vadászokkal, mert ők fogják megenni a vacsoráját. Csapjon le a bombázókra, lőjön rájuk és bontsa meg az alakzatukat. Egy bombázó már visszafordult, amikor meglátta, hogy közeledünk; azt hiszem, kioktatták őket, hogy ezt tegyék. Csapjon le gyorsan, tüzeljen és tűnjön el. Ne...

Hatalmas dörrenés hallatszott, sercegett a rádió, aztán hirtelen megszakadt a kapcsolat.

Körülbelül tizenöt másodperc alatt két ukrán vadászgép elveszett.

Ticsina addigra túllépte a hangsebességet, és a TU-95-ös bombázóalakzat radar-hatótávolságába ért. Radarja két gépet is befogott. Még mindig nagy magasságban repültek, viszonylag nagy sebességgel ugyanazon az útvonalon, amit először a lengyel forgalom-ellenőrök jelentettek. Nyílfegyenes támadórepülés. Az oroszok nyilván azt hitték, semmiféle ellenállásba nem fognak ütközni.

Negyven kilométernél élesre állította az R-23-asát, és megcélozta az egyik bombázót. A MiG-23 rendes fegyverzetéhez egy 23 milliméteres gépágyú, két közepes hatótávolságú radarvezérlésű R-23-as rakéta, és négy R-60-as hőkeresős rakéta tartozott. Ám mivel olyan sok gép vett részt ebben a járőrözésben, az infrakeresővel felszerelt gépek egyenként csak két R-60-ast kaptak ma éjszaka; az infrakereső

nélküli gépeken pedig csak radarvezérlésű rakéták voltak, hiszen az infrákat úgysem tudták volna mivel rávezetni a célra. Ticsina nem örült annak, hogy nincs meg minden rakétája. Tudta; rosszul mennek hazájában a dolgok, de a védelmi fegyverek nem szoktak hiányozni.

Arra figyelj, Pavlo, ami történik, emlékeztette magát, és igyekezett megőrizni a hidegvérét. Túllépte a hangsebesség másfélszeresét, pedig az R-23-as radarvezérlésű rakéták sebességhatára 1,2 Mach volt. De Ticsina ezzel nem törődött: a sebesség az életet jelentette; nem szándékozott lassítani. Lekapcsolta az utánégetőt, takarékoskodna az üzemanyaggal, de a gép orrát egyenesen a bombázóalakzat vezérgépére irányította. Amint újabb céltárgyak bukkantak fel, utánaigazította a célzást, mindig a vezérgépre. Ha a többi látja, hogy a vezérgép lezuhan, talán könnyebben felhagynak a támadással.

Pontosan huszonnégy kilométernél megszólalt az egyenletes bip-bip-bip a sisakhangszórójában, jelezve, hogy az R-23-as rakéta hatótávolságon belül van és kilövésre kész. Ticsina a botkormány oldalán lenyomta a biztosító gombot, amitől a csipogó hangjelzés szaporább lett. Ez azt jelentette, a rakéta kibocsátotta szárnyait, és repülésre kész.

Ebben a pillanatban, mintha az egész világ lángba borult volna. Egy hőkeresős rakéta, amit egy orosz MiG-29-esről lőttek ki, alig egy méterrel hibázta el Ticsina jobb hajtóművét, néhány métert repült még a gép törzse fölött, aztán a negyven kilogrammos robbanófej detonált. A kupola felső része összetört, ezernyi borotvaéles üvegszilánkkal szórva tele a pilóta fejét és felsőtestét. A sisakot csaknem letépte fejeről a robbanás ereje, a kabin hirtelen nyomásesése és a szuperszonikus szélnyomás. Hihetetlen módon a fülke kupolájának nagyobbik része egyben maradt.

Meglepetéssel nyugtázta, hogy életben van és tiszta a tudata. A szélnyomás pörölyként verte testét, de a robajlást már nem hallotta. A közvetlen szuperszonikus szélnyomástól megóvta a kupola maradványa. A fagypon alatti levegő nyugtató hatású volt, megfagyasztotta arcán és orrán a vérereket, s így megakadályozta a nagyobb vérvesztéséget.

És ami a legfontosabb, a gépe még repült, a botkormány működött, a hajtómű forgott; s amikor a botkormányon megnyomta a tűzgombot, a bal oldali szárny alatti tartóról egy R-23-as radarvezérlésű rakéta röppent előre, ami imbolyogva igyekezett irányba állni. Ticsina most értette meg, miért van sebességhatár ezekre a rakétákra. És éppen amikor már azt hitte, végleg pörögni kezd, irányba állt és követni kezdte a radarsugarat. Ticsinának most gépe orrát a Tu-95-ös bombázón kellett tartania, hogy a rakéta megkapja a vezérlést, és né-

hány másodperc múlva hatalmas fényvillanás volt a jutalma; sötét lett, aztán valami fénycsíkot húzott a messzeségben.

Kesztyűs ujjai megmozdultak, mihelyt meglátta a becsapódást. Tizennyolc kilométernél kilötte az utolsó R-23-asát egy másik bombázóra, aztán azonnal a hőkeresős R-60-asra váltott át, és új célpontot keresett. Felrobbant a második bombázó is, ragyogó üstökösként húzott fénycsíkot az éjszakai égbolton, egyenesen a fagyott föld felé. Az összes Tu-95-ös csalikat és fáklyákat kezdett kidobálni, de rejtélyes módon tartották irányukat; a magnéziumfáklyák özöne fénylő nyílként egyenest rájuk mutatott.

Ticsina teljesen megfélekedezett a szárnytársairól, és minden egyébről, kivéve, amit Golovko mondott a halála előtt: csapjon le gyorsan, tüzeljen a vezérgépekre és tűnjön el.

Az infravörös kereső és vezérlőrendszer körülbelül tíz kilométertől volt hatásos; a bombázók kis pontokként fénylettek a kabin kijelzőjén. Ticsina ekkor kikapcsolta a támadóradart — semmi értelme nem volt már, csak elárulta volna a helyzetét —, a kereső hajszerkezetjét az egyik fénylő pontra igazította. Kiélesítette két R-60-as rakétája közül az elsőt. Már nem hallotta a mesés bűgő hangot, amikor a rakéta keresője megtalálta a Tu-95-ös hatalmas turbóhajtóművének forró foltját, de az infrakijelző alapján felbecsülte a távolságot, és öt kilométernél, a maximális hatótávolságnál kilötte a rakétát.

Túl korai volt. Nem egy hajtóművet fogott be, csak egy csalifáklyát. Gépe 1,22 Machnál majdnem fél kilométert tett meg egy másodperc alatt, alig volt ideje kiélesíteni és kilőni a második rakétát. Az szinte azonnal megtalálta a harmadik bombázót; érezte, ahogy a robbanás szétszórta fémdarabok végigseprik a gépét. Ügyet sem vett a csattanásokra.

Megpróbált kiélesíteni még egy rakétát, de nem volt több. A francba, a legrosszabbkor fogytak el! Átváltott a 23 milliméteres gépágyújára, és leadott egy hosszú, egy másodperces sorozatot, olyan közel repülve a negyedik Tu-95-öshöz, hogy gépe törzsét megrázta a hatalmas turbóhajtómű ritmikus lüktetése. A lövedékek végigszántották a bombázó törzsét, a jobb oldali hajtóműnyílásokat és a jobb szárnyat. Ticsina egy jobb fordulóhoz készülődve körülnézett, és egy Tupoljev-95-öst pillantott meg maga fölött, erősen jobbra dőlve éppen őt vette célba a gépágyújával. Azonnal élesen balra döntötte a MiG-jét.

Amikor a teljes 180 fokos forduló után balra pillantott, majdnem felkiáltott a meglepetéstől: nem egy, hanem két bombázógép zuhant. Az, amelyiket eltalálta a gépágyújával, nyilván jobbra próbált kitérni, és egy másiknak az útjába került, mert két tűzgolyó bukdácsolt a föld

felé. Nem láthatta a bombázóalakzat többi részét, de a következő radarletapogató tisztázta a dolgot: a bombázók már észak felé tartottak! Sikerült! A támadás véget ért! Neki...

Az utolsó ötöd másodpercben vette észre a rakétát, a nagy sárga lángnyelvet egy kis fekete korong körül, a következő pillanatban az üldöző orosz MiG-29-es vadászról kilőtt kis R-73-as rakéta eltalálta a MiG-23-ast, és letépte az egész jobb szárnyát. Ticsina feje nekicsapódott a fülke falának, és végleg elveszítette az eszméletét, miközben gépe vadul balra lendült és lustán pörögve megindult a föld felé.

De a szerencse még ebben az utolsó pillanatban sem hagyta el. Az előző robbanás majdnem az összes rendszertől megfosztotta, és ezáltal élesre állította a katapultszéket. Most, amikor a törzs üzemanyagtartálya megrepedt és felrobbant a találattól, a katapultszék a rázkódástól működésbe lépett, és Ticsina tehetetlen testét épségben kivette a roncs gépből. A szék automatikus volt, és hibátlanul működött. Ticsina körülbelül négyezer méteres magasságig szabadesésben zuhant, ekkor az automatikus nyomásérzékelő kapcsolt, kioldotta a szék hevederét, és megfeszített egy másik hevedert a háta mögött, ami kivette testét a székből. Ez automatikusan megrántotta az ejtőernyő kioldószinóját, és mire Ticsina kétezer méterre ért, az ejtőernyő teljesen kinyílván lebegett fölötte.

Kormányzásra képtelenül egy nyárfacsoportra zuhant; az ágak könnyörtelenül végigszagatták arcát és mellkasát. Néhány perccel később Mizovo falu lakosai és tűzoltói vágják le a hevederekről. Eleven volt, félig-meddig magához tért addigra, és különös módon sértetlen volt az arcát és mellkasát kivéve, amit iszonyúan helyben hagytak az ágak és a fülkében töltött utolsó pillanatok.

De élt, és egy napon ismét repülni és harcolni fog.

A Fehér Ház, Washington, USA

Aznap este

— Valentyin Szenykov fején találta a szöveget — mondta az elnök. A többiektől eltérően az elnök otthonias öltözéket, farmert és trikót viselt; még az elnök jobbján, az alelnök mellett helyet foglaló First Lady utcai ruhában volt. — Előre megmondta, Velicsko nekimegy Ukrajnának. Meg is tette.

Ez szinte tüntető kijelentésre készítette Philip Freeman tábornokot: — Elnézést, uram, de Scheer miniszter úrral együtt figyelmeztettük

önt, hogy segítséget kell nyújtanunk NATO szövetségeseinknek a nyilvánvalóan eldurvuló és provokatív Oroszországgal szemben. Bár soha nem gondoltam volna, hogy Velicsko meg meri támadni saját államközössége egyik tagját, és különösen Ukrajnát.

Nem hiszem, hogy az ön megjegyzése konstruktívabb volna, mint Szenykov úré, tábornok — nézett rá megrovóan a First Lady. Azt hiszem, inkább ötletekre volna most szükségünk, hogyan kezeljük az eseményeket.

Elnézést, uram, de még egy egész sor dologról kellene döntenünk — mondta Freeman tábornok. — Valóban nagy gondban vagyok az oroszok legutóbbi európai légitámadása miatt. Úgy tűnik, nem csupán partjaik védelmére és tengeri felderítésre használják a nehézbombázóikat; földi támadófegyverekkel szerelték fel őket. Ez egy teljesen új fenyegetés az oroszok részéről, azt hiszem, válaszolnunk kell rá.

- Hogyan? — kérdezte érdeklődéssel az elnök.

- A törzs néhány tagjával egyetértésben úgy vélem, az oroszok európai akciói szükségessé teszik, hogy a stratégiai parancsnokság visszakapja a készenléti bombázóerőt és... visszatérjen a nukleáris elrettentés stratégiájához.

Ha Freeman meztelenre vetkőzik, azt sem fogadta volna nagyobb elképedéssel a nemzetbiztonsági tanács; az egyetlen szóbeli reakció az elnök feleségétől származott: — Nem fogta föl, tábornok? — sziszegte. — Vissza akar térni a nukleáris bombázók és rakéták huszonnégy órás készenlétéhez? Megint B-52-esek körözzenek a sarkkör fölött? Én úgy tudtam, a SAC már nem létezik.

— Hadd magyarázzam meg, asszonyom.

De a termen úrrá lett az aggodalom. Donald Scheer Freemanhez hajolt az asztal fölött. — Bátor kísérlet, Phil — suttogta.

— Azt hiszem, mindenki jelezte véleményét az ötletről — mondta kis mosollyal az elnök. — Nos, ha van még valami...

— Elnök úr, én úgy gondolom, ez nagyon fontos — makacskodott Freeman, akít meglepett az egyöntetűen negatív reagálás. — Nem arról van szó, hogy háborúzzunk, uram, és nem a légi készségről beszélek, asszonyom; azzal felhagytunk a hatvanas években. Arról beszélek, hogy hihető, gyors és erőteljes figyelmeztetést küldjünk Velicsko elnöknek: vonuljon vissza, vagy ismét elkezdődik a hidegháború. Arra gondolok, hogy nagy és közepes hatósugarú bombázóink körülbelül egyharmadát, körülbelül száz repülőgépet, továbbá háromszáz egyrobbanófejes földi telepítésű Minuteman rakétát készségbe helyezhetnénk. Meg tudjuk csinálni, a dolog biztonságos.

A stábom már gyűjti az adatokat, mennyi idő alatt tudnánk végrehajtani.

A konkrét számok hallatán a nemzetbiztonsági tanács tagjai valamelyest megnyugodtak. Nemrég még több mint háromszáz bombázót és több mint ezer földi indítású rakétát tartottak készülségben; Freeman sokkal kisebb számokat javasolt, körülbelül egyharmadát annak, ami nemrég megszokott volt. — Pontosan, hogy képzeled a végrehajtást? — kérdezte Michael Lifter, az elnök nemzetbiztonsági tanácsadója.

— Már tájékoztunk az érintett egységeknél — felelte Freeman —, és adataink vannak arról, mivel rendelkeznek és mennyi idő alatt tudnák összeszedni. E pillanatban négy napra lenne szükség, ha az elnök kiadná az utasítást.

— Ez a harmadik világháború — jelentette ki a First Lady.

— Reméljük, nem, asszonyom — felelte Freeman. — A készülségi erő elsődleges feladata az elrettentés. Azt reméljük, a nukleáris erők huszonnégy órás készülsége távol tartja Velicsko elnököt a NATO elleni minden akciótól.

— Szóval ismét a kölcsönösen garantált pusztulás lesz érvényben — vetette közbe a First Lady. — A félelem egyensúlya.

— Ez arra is alkalmas, hogy meggyőzzük szövetségeseinket, készek vagyunk cselekedni, ha támadás érné őket — folytatta Freeman. — És megfelelő válasz Oroszország legújabb fenyegető lépéseire: a felderítő és haditengerészeti gépeken elhelyezett, földi célpontok támadására alkalmas nagy hatótávolságú cirkálórakétákra. Mint tudja, ismét Backfire bombázókat állomásoztatnak Kubában; az oroszok azt állítják, ezek csupán nagy távolságú járőrgépek, csak hogy tudomásunk szerint földi célpontok támadására is alkalmasak, és könnyedén elérhetik az Egyesült Államok területének felét.

— Rendben van, tábornok — mondta az elnök. — Azt hiszem, eleget hallottam. Úgy vélem, nagyon bölcs dolog volna megvizsgálni a bombázókészülség visszaállításának lehetőségét. Végére is ezt a csontot odalökhetjük Dalonnak és a többi szövetségeseinknek.

— Uram, gondolja, okos dolog csak odalökni egy csontot, amikor az oroszok Törökország kapuját döngetik? — kérdezte Scheer. — Talán határozottabb lépés is indokolt volna.

— Állítsák össze együtt, mi volna az a lépés, és én majd megfontolom — mondta az elnök. — Mint mondtam, információra van szükségem. Amit a tábornok mondott, az megfontolandó, de a tanács többi tagjától is véleményre van szükségem a döntéshez.

Grand Isle, Vermont, USA

1995. január

Az ébresztőóra hajnali ötkor csörgött. Rebecca Furness már ébren volt, azonnal elhallgattatta az órát, aztán visszabújt a takaró alá. A hálósobában hideg volt, csak fejét és flanel hálóingbe burkolt vállát dugta ki a vastag paplan alól. Ahogy beszívta a csípős levegőt, mintha energiával töltődött volna fel a teste. Nincs szebb hely télen Vermontnál, gondolta, még az ilyen fagyos hajnalokon is.

A férfi mellette az ágyban dörmögve méltatlankodott, mikor az ébresztő megszólalt, de néhány perc múlva csöndesen hortyogott tovább. Furness mókásan úgy döntött, a férfi sem alhat tovább, ha neki fel kellett kelnie, úgyhogy bedugta a kezét a vastag paplan alá, és a nyakát meg a vállát kezdte babrálni. Meglepte, milyen hideg a bőre. Tíz fok lehetett a hálósobában, de Ed Caldwell ragaszkodott hozzá, hogy meztelenül aludjék, tekintet nélkül a hőmérsékletre. Végére is, mondogatta, csak a kisfiúk húznak pizsamát; inkább megfagyott volna, mint hogy felöltözve bújjon ágyba.

Rebecca keze a derekára siklott, majd a fenekére és a combjára. Bár még csak negyven felé járt, Ed már úszógumikat növesztett a csípőjén, habár egyébként sítúrái és a munkája jó formában tartották. Rebecca azt remélte, a hátát megcsapó hideg levegő vagy érintésének melege felébreszti a férfit. Legalább egy hétig nem látják újra egymást. Szeretett volna hozzásimulni, kicsit beszélgetni vele, de Caldwell szorosan az álláig húzta a paplant, és álmosan morogva méltatlankodott. Hajnali öt óra határozottan túl korai időpont volt a számára. A mai napra repülőzubzony volt az előírás, és Rebecca kitisztította, kivasalta a magáét. Mivel a pilótanadrág ágyékban nagyon bevágott két hosszú szárú férfialsót húzott alá. Örülten nézett ki, de így legalább elviselhetővé tette a durva, buggyos repülősruhát, ami egész nap le sem került róla.

— Egyenesen utálom, amikor ilyesmit húzol magadra — hallotta a háta mögül. Ed Caldwell végre magához tért. A fürdőszobába ment rácsapott a fenekére.

— Mikor is hallottam már ezt? — kérdezett vissza. Ed nem válaszolt, úgyhogy folytatta az öltözködést: vastag gyapjúzokni, melltarló, téli alsó, dögcedula, aztán a pilótaruha. Kezdett kellemesen meleg lenni.

Éppen a ruha cipzárját húzta fel, amikor Ed, a jeges hideg ellenére még mindig meztelenül, előbukkant a fürdőszobából. Ezúttal megállt mögötte, két karral átölelte, és vaskos állát a nyakába fúrva hideg

csókot nyomott a tarkójára. — Hümmmm, milyen jóízű vagy még pilótaruhában is!

Rebecca elmosolyodott, kissé hátrahajtotta a fejét, és könnyed csókot nyomott a vaskos állra. Valamivel több mint két éve járogatott össze Ed Caldwell-lel, és az utóbbi egy évben nem is volt más kapcsolata.

Mint korábbi barátainak és szerelmeinek, Ednek sem volt semmi köze a hadsereghez. Miután Rebecca beállt tartalékosnak, úgy döntött, tisztársaival szemben fenntartja tartózkodó magatartását. Igaz, itt-ott most is megütötte fülét a nemi normalitását kétségbe vonó su-tyorgás, mégis sokkal ritkábban, mint tényleges szolgálata alatt. A valódi világban az emberek úgy tűnik sokkal előítélet-mentesebbek voltak, mint a tényleges fiúk többsége. Végtere is a tartalékosoknak más az életmódjuk, naponta a legkülönfélébb nézetű, életstílusú, vallású és bőrszínű emberekkel kell együtt dolgozniuk... a változatok skálája sokkal szélesebb, mint a hadseregben.

Ed nagy tenyere le-föl siklott a pilótaruhán, miközben ő még mindig a cipzárral bajlódott. — Megfagyok, Becky, megmelegíthetnél.

— Igen? — kötekedett Rebecca. — Pucér seggel mászkálsz pedig csak tíz fok van idebent. Miért nem mégy le és állsz a tűzhely mellé, míg felöltözöm?

A férfi letolta válláról a pilótaruhát, az a padlóra hullott. Megpróbálta leügyeskedni róla a téli trikót és kikapcsolni a melltartóját, aztán úgy döntött, nem tölti ezzel az időt. Lerántotta róla a téli alsót, a trikón át megmarkolta a mellét, elborította csókokkal, lassan nyaloga-gatta oldalt a nyakát, a fülét harapdálta...

— Ed, ne csináld, elkésem! — Ez a játék havonta szinte rituálisan megisméltődött köztük. Ed mindig megvárta, míg majdnem teljesen felöltözött, aztán nekilátott elcsábítani. Néha sikerült is.

— Jaj, istenem — sóhajtott — Ed, kérlek... Már csak húsz per-cem van, hogy elérjem a kompot. Ha... el... kések...

A nagy, erős és teljesen éber Ed egész testét bejárta mágikus érin-téseiivel, egyre nehezebbé téve számára az ellenállást. Azt az egyet el kellett ismernie, a férfi ért hozzá, hogyan omlassa porba legmaka-csabb eltökéltségét és ellenállását is.

— Ed...

A férfi nem hallgatott rá.

— Ó, a francba — sóhajtotta. — De akkor siess!

Mire végezek, valóban kapkodnia kellett.

— Ma éjjel felhívlak, Ed — kiáltotta, miközben lerohant a lép-csön. Semmi válasz. A férfi ismét békésen aludt. Felkapta a téli pi-lótazubbonyát, a szőrmesapkát és a gyapjúbéléses bőrkesztyűt, fel-hörpintett még egy csésze kávé, és rohant, hogy elérje a kompot.

A motorblokkfűtés és az akkuutántöltő szerencsére megtette a hatását. A nyolcévés Chevrolet Blazer azonnal életre kelt; mihelyt kint volt a garázsból, nyomban négykerék-meghajtásra kapcsolt. A tóparti útra még nem jutottak el a hóékek, úgyhogy a négykerék-meghajtásra szükség is volt. Fél mérföld után elérte a kettes főutat, hallotta a terrepjáró gumik alatt ropogni a sót, úgyhogy visszakapcsolt kétkerék-meghajtásra. Négy mérföld dél felé a kettesen, tovább jobbra a 314-esen, és még öt mérföld a kompikötőig. Tudta, hogy gyönyörűek Grand Isle havas reggelei, de most nem volt ideje észrevenni. A komp bármely pillanatban indulhatott, és nem volt szabad lekésnie.

Nem is késte le. A legénység éppen ugrált be a hajóra és kezdte bevonni a rámpát, amikor felmutatta a bérletét a bejáratnál, és ők észrevén a feléjük robogó ismerős kocsit, megálltak. Néhány perc múlva elváltak a parttól, és a vékony jégkerget ropogatva megkezdtek tizenkét perces útjukat a túlparti New York állam Cumberland Head nevű kikötőjéig.

A komp büféje, ahol rendszerint kitűnő tojásos szendviccset szolgáltak reggelente, a hideg miatt zárva volt; Rebecca így a kocsiiban maradt, hideg kávét ivott, és egy darab szárított marhahúst rágcsált, amit téli vésztartalékként tartott a kesztyűdobozban. A kocsi belsejéből élvezve az átkelést, a komp fekete, kormos belsejét nézegetve legalább néhány percig nyugodtan gondolkodhatott.

Még mindig érezte szétáradni magában a szeretkezés utáni kielégült melegséget, de bármennyire kedvelte Edet, bármilyen csodálatos is volt vele az ágyban, valóban jobb szerette volna, ha a kapcsolatuk hivatalos keretek között marad. Caldwell bankár volt Burlingtonban, néhányszor találkozott vele a turbólégcsavaros gép megvásárlásához szükséges pénzforrások felhajtása közben. Hivatali találkozásait közös ebédek, majd közös vacsorák, később Lake Placid-i együttlétek, végül nála töltött éjszakák követték. A férfi a legtöbb nő igényei szerint, igazi nagy fogás volt. Jóképű, profi, mégsem szakbarbár, ki-sportholt, és néha, amikor tényleg arra van szükség, érzékeny is.

Szóval nem akar ki.

Mégis, Ed még messze volt attól, hogy valóban megértsen egy nőt. Néha az volt az érzése, egyszerűen csak eltűri a repülési szenvedélyét. Felhajtott neki egy egymillió dolláros bankkölcsönt az első teljes felszerelésű turbólégcsavaros Cessna Caravan megvételéhez, miután ő eladott három dugattyús Cessnát, és nyakig eladósodott. Néha mégis úgy kellett éreznie, Ed számára a cége csak költséges időpocsékolás ahelyett, amit valóban tennie kellene: üldögelni a konyhában és gyerekeket gyártani. Felsőhajtott. Némely férfiak, köztük Ed, még a kilencvenes években is azt szeretnék, ha a nők távol

tartanak magukat a munkahelyektől és az üzlettől, ami szerintük a férfiak világa. És isten tudja, megváltoznak-e valaha is.

Ahogy így átkelés közben kinézegetett a kocsjából, szemével beitta a gyönyörű kora reggeli tájat, és rájött, bármennyire meg lehet is elégedve a sorsával, valami hiányzik az életéből.

De nem tudta, mi az.

Ahogy a komp szelte a vizet, ő végigpergette, mi történt vele az elmúlt néhány évben... sejtelve sem volt a Sivatagi Vihar kezdete-kor, hogy napjai azon a KC-10 Extenderen, a légierő szupertankerén meg vannak számlálva. Most, hogy visszagondolt rá, még mindig elkeserítette az események láncolata, ami Plattsburghba, és mostani, civil-katonai szolgálatához vezetett. Noha az utóbbi hónapok a legsikeresebb hónapjai voltak a Légierőnél, a Sivatagi Vihar, és különösen az az eset az FB-111-es bombázóval, súlyos foltot ejtett a hírnevén. Soha nem tudta meg, mi történt azon a napon a Daren nevezetű navigátorral, de bármi történt is, nagy dolog lehetett: az FB-111-es esetét a Pentagon a legszigorúbban titkosította, és a szóbeszéd az ő személyét sem kímélte: Furnesst kezdték különcnek, magányos farkasnak tekinteni. Az a nő, aki nem tartotta be az eljárási előírásokat. Az a nő, aki az embereit és a gépét felesleges veszélynek tette ki. Igen, a bunkó Sam Marlowe elkészítette a jelentést, amivel azon a napon fenyegetőzött. Ezek után senki sem kívánt ilyen személyt alkalmazni. A soron következő leépítésnél elvesztette beosztását a March légi támaszponton, aztán elvesztette a tényleges szolgálati megbízatását, majd az összes nagyobb légitársaságok is elutasították.

Ezek után két dolgot tett: először megalapította cégét, a Liberty Légiszolgálatot; másodszor olyan lépésre szánta el magát, mint soha addig: felhívta nagybátyját, Stuart A. Furness szenátort, és annak washingtoni irodájában, életében először a segítségét kérte.

— Megvan a képességem, megvan a képzettségem, megvannak az ajánlásaim, és megvan a gyakorlatom — mondta nagybátyjának. — Mégis mindenütt becsapják az orrom előtt az ajtót. Vagy elfogadom a legalacsonyabb fizetést, vagy valami máshoz kezdek. Tud segíteni?

A vermonti szenátor magas, inas férfi volt, sovány, szögletes arccal és kurta, sűrű, ősz hajjal. Hályogműtét miatt vastag szemüveget kellett hordania, amit mások jelenlétében, még unokahúga előtt sem tett föl. Mindig kifogástalanul öltözködött, magatartása elegáns és tekintélyt parancsoló volt. Az irodájában kifüggesztett fényképek olyan embernek mutatták be, aki mind üzleti, mind politikai téren hatalmas nemzetközi kapcsolatokkal rendelkezik. Rebeccának néha nehezeére esett elhinni, hogy ez az ember közeli rokona.

Nyilvánvaló hatalma és befolyása ellenére Stuart Furnessnek ne-

hezére esett a nemi megkülönböztetés témájáról eszmét cserélni fiatal unokahúgával. Nem látszott idegeskedő típusnak, mégis kissé nyugtalanul közölte vele: — A repülés a férfiak játéka, Rebecca. Miért nem bízod rájuk? Fiatal vagy és csinos, rátermett, jó hírű háborús veterán.

— És mindebből egy nagy nulla jön ki, bácsikám — vetette közbe Rebecca.

— Lehet, de ne feledd, az ország még mindig a recesszió áldozata; és akár valós, akár művi ez a recesszió, mindenki valódinak tekintti, és az üzleti világ eszerint reagál. Talán ha megjavulnak a kilátások...

— De hát én nem valami közönséges munkát keresek, Stu bácsi - vágott közbe elszántan Rebecca. — Pilóta vagyok, már több mint tíz éve.

— Mégpedig az egyik legjobb — ismerte el a szenátor. — De most kemény időket élünk. A férfi munkakörökért folytatott verseny a nők számára mindig is nehéz volt.

— A személyi anyagom bárkiével állja az összehasonlítást — vágott vissza Rebecca. — Kezdő taknyosok ütöttek ki mindenütt. Olyan srácok veszik el tőlem a munkát, akik soha nem repültek sugárhajtású gépen, de még turbón sem. Olyanok, akiknek csak vadonatúj kereskedelmi jogosítványuk van! Nézze, bácsikám, én pilóta vagyok. Imádom a katonai repülést. Tudom, az elnök növelni akarja a tartalékos erők létszámát, és lefaragni a tényleges állományt, de valahogy engem egyik egységhez sem akarnak felvenni.

— Úgy gondolom, a nőknek semmi keresnivalójuk a hadseregben, hogy teljesen őszinte legyek — mondta a nagybácsi. — De hogy harci posztokra osszák be őket, az szerintem óriási hiba. Akárhogy is, az elnök eldöntötte, azért bizonyos harci egységekhez mégis beengedik a nőket. A lista élén a légierő harci pilótái szerepelnek. — Szünetet tartott, unokahúgát tanulmányozta. A lány izgatottan látszott, szája szögletében mosoly bújkált. — Mit gondolsz, Rebecca?

— Szerintem itt az ideje — felelte gyorsan a lány.

— Még bizonyos... rendkívüli feltételekkel is?

— Miféle feltételekkel?

A szenátor az ujjain számolva sorolta a feltételeket, és éberren figyelte unokahúga reagálását. — Először: tapasztalat. Kapitánynak vagy gépparancsnoknak kell lenniük, legalább kétezer óra szolgálat-tal.

— Ebben nincs semmi rendkívüli — mondta Rebecca.

— Még nem fejeztem be, kedvesem. Kettő: kötelező, repülőorvos által ellenőrzött tartós fogamzásgátlás vagy önkéntes sterilizálás.

— Ha egy nő megfelel az éppen érvényes alkalmassági szabályoknak, akkor meg kell engedni neki, hogy szolgálatba lépjen — mondta Rebecca. — És nem zárhatják ki a nőket csak azért, mert nők; zárják ki őket, ha nem alkalmasak a feladatra.

Furness szenátor ismét eltűnődött, kikökkent eddigi gondolatmenetéből. — Nos, még egy komoly dolgot kellene megvitatnunk, Rebecca, és ezúttal rólad van szó. Mesélj nekem arról a délelőtről, 1991. január 17-én.

Rebecca éppen mondani akart valamit, de most a meglepetéstől becsukta a száját.

— Tudom, ez titok, Rebecca — tette hozzá a szenátor. Kinyitott egy fiókot, elővett egy SZIGORÚAN BIZALMAS jelzésű vörös fedelű dossziét, felcsapta az iratkapcsolóval megjelölt oldalon, és újjával az egyik bekezdésre bökött. Egy bizonyos Rebecca Furness kapitány rövid jellemzése állt ott, Irakban, a Sivatagi Vihar hadművelet során az FB-111-es bombázóval lezajlott incidens részletes leírását tartalmazó szövegben. — Az ő változatukat ismerem az esetről. Hadd halljam a tiédet.

A lány rövid, tényközlő mondatokban, magyarázkodás nélkül elmondta, hogy történt. Szünetet tartott, majd megkérdezte: — Ezért nem kapok munkát?

— Részben — ismerte be Furness szenátor. — Pedig ez a legfelkavaróbb történet, amit az öbölháborúról hallottam. Egy igazi hősről szól. Ha nem teszed meg azon a délelőttön, amit megtettél, akkor a háború egész összefüggérendszerére néhány óra leforgása alatt teljesen megváltozhatott volna.

— Ezt nem értem. Miért? Mit csinált az az FB-111-es... — a lány egyszer csak elhallgatott. Hirtelen megértette.

— Ebbe nem mehetek bele, Rebecca — mondta zavartan Furness szenátor. — Négy csillag alatt a legtöbb parancsnok ugyanígy nem ismeri a részleteket, ezért kénytelenek azt feltételezni, hogy alaposan elszúrtad a dolgot, és nem akarnak az egységüknél látni. Semmit sem tehettem az érdekedben, egészen mostanáig. Most viszont meglátom, olyan nagyon akarnak-e nőket harci beosztásokba, Rebecca. Ha vállalod a kihívást, és úgy érzed kibírod a gyűrődést, meg fogom tenni.

— Micsodát?

— Rebecca, te leszel az Egyesült Államok légierijének első női harci pilótája — bökte ki büszkén Furness szenátor. — De még több is. Egy vadonatúj fegyverrendszert adok a kezed alá, az RF-111 csapásmérő és felderítőgépet, a plattsburghi légi támaszponton. Ez tartalékos beosztás, és nem a vadonatúj F-15E vagy F-22 vadászgépre

szól, mégis, te leszel az első amerikai nő, aki harci beosztásban repül, Ez hogy hangzik?

Nagyszerűen hangzott, hát persze. A harcoló nőkről szóló törvény átment, és lehetővé tette hogy a nők minden harcoló fegyvernemnél jelentkezhesenek. Akár az elit alakulatoknál is, habár mindenki jól tudta, aligha lesz képes egy nő megfelelni az ilyen beosztásokkal járó rendkívül szigorú fizikai követelményeknek.

Akár a hatvanas évek úrhajósait, az első harcoló nőket is az összes fegyvernemből válogatták, aztán bemutatták őket az egész világnak: egyet-egyet a légierőtől, a hadseregtől, a flottától és a tengerészgyalogságtól. Nem mind voltak pilóták, és nem mindegyik fegyvernem rajongott azért, hogy női harcosai legyenek, ami az első beosztásában is megmutatkozott. Rebecca Furness járt a legjobban új RF-111-esének parancsnokaként; a tengerészgyalogság pilótanője egy CH-53 szállítóhelikoptert kapott egy Kaliforniai kiképző támaszponton; a flotta női másodpilótája egy P-3 Orion tengeralattjáró- vadászt a brunswicki flotta támaszponton; a Hadsereg első női altisztje pedig ütegparancsnok lett a washingtoni Nemzeti Gárda AH-1T Super Cobra ágyúnaszádján.

Noha szinte a nyilvánosság akváriumában kellett élnie, Furness szinte minden tárgyból a maximális pontszámot érte el az RF-111-es tanfolyamon, és meggyőző eredményei voltak a fizikai erőnléti teszteken is. Érkezése a Plattsburgh légi támaszponton egybeesett a 394. harci repülőosztály ünnepélyes beiktatásával és a Vámpírnak elnevezett új RF-111-es felavatásával.

Plattsburgh légi támaszpont, USA

Néhány nappal később

- Összefoglalva, a helyzet Európában sokat romlott — mondta Thomas Pierce őrnagy, a 394. repülőosztály felderítő főnöke annak a tucatnyi embernek, akik ott ültek előtte a Plattsburgh légi támaszpont szűk parancsközpontjában. — Ahogy a hírszerzési jelentés összefoglalójában megállapítottam, a Pentagon attól tart, tényleges hadiállapot állt be Oroszország, Ukrajna, Moldávia és Románia között a Dnyeszter Köztársaság miatt, különös tekintettel Velicsko orosz elnök kiszámíthatatlanságára. Bármely pillanatban várható egy újabb légi invázió. Hogy ennek milyen hatása lehet az Egyesült Államok kontinentális területein állomásozó egységekre, és különösen a miénkre, azt nehéz megítélni, ismervé a jelenlegi kormányzat óvakodását a harci

cselekményektől. Mindazonáltal elég hamar várható valami döntés. Van kérdésük? — Senki sem szólalt meg, úgyhogy a kissé együgyű, de szorgalmas, Pierce visszaült a helyére.

Martin Cole dandártábornok, a 394. repülőosztály parancsnoka sokáig néma maradt, miután Pierce elfoglalta helyét. A repülőosztály hírközpontja melletti kis helyiségben nyugodt és tartózkodó volt a légtér, de a levegőben fojtott feszültség rezgett. Cole huszonhat szolgálati évével a légierő veteránja volt; változatos posztokat töltött be: volt az Aleuti-szigeteken működő radarállomás szolgálatvezető tisztje, a légierő vezérkari főnökének helyettese, és ez volt az első tartalékos beosztása. Alig egy éve volt itt, s máris hosszú pályafutásának egyik legnagyobb kihívásával szembesült. Ötven felé járt, sötét haja ritkulni kezdett, ezért kefefrizurát hordott.

— Köszönöm, őrnagy — sóhajtott Cole, és megdörzsölte az orrát, hogy kissé szabaduljon a feszültségtől. — Azt hiszem, ez világosan érzékelteti annak az előzetes parancsnak a komolyságát, ami az off-tuttí stratégiai parancsnokságról érkezett ma reggel. — Még csak hajnali hat körül járt, de mindannyian talpon voltak már két órája, amióta megérkezett az előzetes parancs. A SAC az amerikai nukleáris fegyverzetet irányító fegyvernemközi parancsnokság volt.

— A SAC főhadiszállása arról értesített, fennáll az eshetőség, hogy a következő hetvenkét órán belül az ötödik légi harcezred valamennyi egységét, a miénket is beleértve, négyes vagy magasabb készenléti fokozatba helyezik, 1991 óta először.

A terem felmorajlott, a félkör alakú asztal körül minden tekintet meglepetést és aggodalmat tükrözött. A hidegháború idején az amerikai stratégiai nukleáris erők éjjel-nappal készenléti állapotban voltak, hogy meggyőzzék Amerika ellenségeit, hasztalan próbálkoznának egy meglepetésszerű támadással. A készenléti szintje a politikai feszültség hullámzásait követte.

George Bush elnök 1991-ben néhány ballisztikus rakétákat hordozó atommeghajtású tengeralattjáró kivételével az egész stratégiai nukleáris készenléti állapotot megszüntette, és harminc év óta először minden egység ötös védelmi konfigurációba került. És ez egészen mostanáig így is maradt.

— Az előzetes parancs — folytatta Cole — nem irányoz elő speciális védelmi konfigurációt vagy alakzatot egyetlen egység számára sem, ami megfelel a STRATCOM előírásainak. Ugyanakkor előírja, a parancsnokok mérjék fel alakulataik harckészenléti állapotát, és tegyenek általános harckészenléti jelentést a főparancsnokságnak, amint erre utasítás érkezik. Minden századparancsnok tanulmányozza a szabályzatot. Látni fogják, előzetes harckészenléti jelentést ír elő tizenkét

órán belül, és az összes zászlóaljparancsnokok teljes harckészültségi jelentését huszonnégy órán belül. Hat órával ezután én jelentek a harcezred főhadiszállásának, a teljes jelentés pedig negyvennyolc órán belül elmegy a Pentagonnak, a Fehér Háznak és a stratégiai parancsnokságnak.

Greg McGwire ezredes, a Plattsburgh egész gép- és legénységi álmányát mozgató műveleti csoport parancsnoka megcsóválta a fejét, és hátradőlt a székén. — Tábornok úr, tisztelettel megkérdezem, komolyan gondolják, hogy ezt meg lehet csinálni? — kérdezte mélységes kétségbeeséssel. — Mindenkit beütemeztünk felszállásra, önt, engem és a törzs nagy részét is beleértve. Már meg kellett kérnem a zászlóaljparancsnokaimat és néhány kötelékparancsnokot is, hogy hat fizetetlen napot dolgozzanak havonta, különben nem érünk a papírmunka végére; a kiképzésen kívül semmi másra nincs idejük.

— Greg, a STRATCOM utasításai nem képezhetik vita tárgyát — felelte Cole.

— A STRATCOM mindezt azért zúdítja a nyakunkba, hogy megtudja, készen állunk-e a felszállásra? — kérdezte ingerülten McGwire. — Tábornok úr, mi naponta bizonyítjuk a mozgékonyágunkat, az operatív rugalmasságunkat és a harckészültségünket. Jöjjenek ki ide az aktakukacok, és megmutatjuk nekik!

— Elég volt, ezredes — szakította félbe Cole, és rágyújtott egy drága szivarra. — Lesz alkalma megmutatni Layton tábornoknak, mennyire jók az emberei, ugyanis körülbelül egy óra múlva érkezik, megtekinteni a Bravo hadgyakorlatot. — McGwire szeme elkerekedett, és olyan fájdalmas pofát vágott mintha a háta most szakadt volna be a hatalmas tehertől. — Tizennyolc órákor legyenek ott az előzetes jelentések az íróasztalomon — folytatta Cole. — Így lesz időnk javítani, mielőtt továbbítanánk őket. Hívják össze a törzsüket és a zászlóaljparancsnokaikat, és gyűjtsék be a jelentéseket. Hatalmasat szívott a szivarjából, és hozzátette: — Hogy a dolog még rosszabb legyen, a tartalék kiképzési hete a terv szerint folyik tovább, az előzetes parancsról pedig ebből a helyiségből kilépve egy szót se. Ha szükséges, azt mondhatják a törzsüknek, hogy az előzetes harckészültségi jelentést a légi harcezred rendelte el, pont. További magyarázkodás sükségtelen és tilos. Vannak kérdések?

Senki sem felelt; alig várták hogy kijussanak innen, nekiessenek az iratszekrényeknek, és elkezdjék átrágni magukat a papírhalmokon.

— Akkor ez minden.

A századparancsnokok az ajtó felé tódultak. Csak ketten maradink bent: James Lafferty ezredes, a repülőosztály másodparancsnoka, meg az ezred legújabb századparancsnoka, Daren Mace. — Foglaljon

helyet, Mace ezredes; hosszabb ideig valószínűleg ez lesz az utolsó alkalma a pihenésre — mondta Lafferty. Daren Mace ezredes helyet foglalt a konferenciaasztalnál. Lafferty kiment kávéért, és Cole ezredes a szünetet kihasználva szemügyre vette legújabb törzstiszjtét. Szivarjából pöfékelve végigmérte.

Őszintén szólva tényleg úgy néz ki, gondolta Cole, mint aki legény a talpán. Jókötésű, szemlátomást kitűnő formában van, makulátlanul ápolt, zöld szeme figyelmesen, éberén villog. Cole homályosan ismerősnek érezte Daren Mace-t... mint azok a fickók a tévében, vagy az a pasi a filmekben, akinek a felesége folyton elalél.

Es, gondolta Cole, átkozottul jobban hasonlít egy ropogós, friss pilótára, mint egy karbantartó századparancsnokra. Igaz, a karbantartás a legkeményebb munka az egész támaszponton; télen és nyáron éjjel-nappal kiszolgálni három kibaszott zászlóaljat több mint kétezer nőt és férfit. Pokoli nehéz. Nem csoda, ott a legtöbb a függelék-sérülés, a parancsmegtágadás, a -cserélődés és az elégedetlenség. De Cole maga is jól tudta, ez a poszt a legfontosabb a bázison, legalábbis az ezredparancsnoké mellett; és rendszerint egy ezredes töltötte be. Mace-nek tényleg fel kell kötnie a gatyáját, ha meg akar felelni a feladatnak.

— Isten hozta a 394. repülőosztálynál, Mace ezredes — szólalt meg végre Cole, amikor Lafferty becsukta az ajtót. — Úgy tűnik, éppen egy darázs-fészek közepébe érkezett.

Mace közönyösen vállat vont. — A Bravo hadgyakorlat fontos, uram. Jó alkalom lesz arra, hogy munka közben ismerjem meg az egységemet. És hozzászoktam ahhoz is, hogy készültségben dolgozzam. Olyan, mintha otthon lennék.

Mace legutóbbi beosztásában fegyverzeti és taktikai kiképző egységparancsnok volt a 37. taktikai repülőszázadnál, a törökországi Incirlik légi támaszponton. NATO legénységet oktató csoportos harctevékenységre. Ez '93-ban és '94-ben volt. A századparancsnoka, Wes Hardin ezredes szerint Mace pokoli jó munkát végzett, több kört rávert az ugyanolyan beosztásban dolgozókra. És az sem számított hátránynak, hogy valószínűleg az egész országban ő ismerte a legjobban az F-111-es fegyverrendszerét.

— Nos, sajnálom, de Lamford ezredes nem lehet itt, hogy segítse berázódni, de hát ő, izé... nos igen — forgatta Cole idegesen a szivarját, és szemlátomást nagyon kényelmetlenül érezte magát. Lafferty és McGwire alig tudott elfojtani egy mosolyt, ismervén Cole zavarának okát: Mace-en kívül mindenki tudta, Lamfordot kirúgták az egységtől, mivelhogy zászlóaljparancsnokai feleségeit hívogatta telefonon miközben a férjek szolgálatban voltak, és megpróbálta őket rá-

venni a telefonszexre. Amikor a parancsnokság rájött erre, olyan hirtelen kirúgták, hogy meg sem állt valamelyik elmeegógyintézetig. Lafferty és McGwire azt állították, valószínűleg egy gumiszobában nyúlkal magához, és azon tűnődik, hol rontotta el.

— Nos — folytatta Cole —, szeretném biztosítani arról, minden szükséges segítséget meg fog kapni Lafferty ezredestől, McGwire ezredestől, és természetesen tőlem is.

— Köszönöm, uram — mondta Mace. — Az az igazság, Lafferty ezredes máris sokat segített azzal, hogy intézte a költözködésemet. Úgyhogy azt hiszem, nem lesznek problémáim az átállással. — Mace látta, Lafferty tekintetét zavar felhősítí el, mert csapdát szimatol. Mindketten jól tudták, Lafferty nemhogy nem segített neki, hanem megpróbálta rászógni az új jövevény istápolásának gondját a törzsére, aztán a törzs is továbbadta a labdát. Sem ebben a helyiségben, sem Lafferty stábjában nem tudta senki, hol lakik Mace; van-e családja, és szüksége van-e valamire. Semmit. Ez Mace-nek éppen megfelelt.

— Honnan jött, Daren? — kérdezte Cole.

— Elvégeztem a légiparancsnoki és törzskari kollégiumot, miután tartalékos állományba helyeztek — felelte Mace. — Korábban pedig karbantartási parancsnokhelyettes voltam az incirliki repülőezrednél; elsősorban a bombázók karbantartása volt a feladatom.

— A Sivatagi Vihar után helyezték Incirlikbe?— kérdezte szemöldökét felvonva Cole.

— Igen, uram. Az iszlám háború alatt is ott voltam.

A Kényelmes Szállás hadművelet, Észak-Irak amerikai légiblokádja kezdetben csupán a Bush-kormányzat közvélemény-megdolgozó akciójának látszott; senki sem tudta, hogy a 7440. repülőezred szerény eszközeivel többször is megakadályozta az Öböl-háború újbóli fellobbanását. Jordánia, Szíria és Irak megpróbálták egyenként és együttes erővel áttörni a blokádot, de a 7440-esek F-15E és F-111 vadászbombázói meg a török F-16-osok visszaverték őket. Az egység karbantartásának irányítása valóságos lidércnyomás lehetett.

Cole észrevette Mace hajtókáján a parancsnoknavigátorok fényezetlen ezüstjelvényét, és megkérdezte: — Részt vett a Sivatagi Viharban?

Mace némi habozás után mosolyogva válaszolt: — Igen, uram.

— Tudom, a Sivatagi Vihar előtt a 337. berepülő zászlóaljnál szolgált McClellanban, előtte pedig egy FB-111-es zászlóaljnál — mondta Cole. — Részt vett az ötezer fontos GBU-28-as bombák tesztelésében? Elképesztő fejlesztési program volt.

— Nem nagyon beszélhetek a Sivatagi Viharban játszott szere-

pemről, uram — felelte Mace. Ez a kitérés csak megerősítette Cole gyanúját. — Mellesleg azokat az idöket siettem elfelejteni.

— Nagy győzelem volt, ezredes — hízelgett Lafferty, aki örült, mert Mace nem teregette ki a szennyesét Cole előtt. — Mindannyian büszkék lehetünk rá.

— Azt hiszem, nem ilyen győzelemre vágytunk, uram — felelte Mace.

— Úgy érti, egyszer és mindenkorra el kellett volna intéznünk azt a rohadék Szaddam Huszeint? — bólintott Lafferty. — Egyetértek.

Mace mondani akart valamit, helyeselni vagy vitatkozni, érvelni vagy káromkodni, Cole nem tudta eldönteni; de aztán csak bólintott, és nem szólt semmit.

— Nos, nagyon örülünk, hogy itt van közöttünk, ezredes — mondta elégedetten Cole. — Idejében bekapcsolódott, mert már ma kint kell lennie a frontvonalban, megadni a kezdőrúgást a Bravo hadgyakorlathoz. Később pedig tájékoztatnia kell Layton tábormokot. — Mace arca a név hallatán felderült. — Ismeri a tábormokot? — kérdezte Colé.

— Találkoztunk már — felelte Mace, ugyanazzal a kis mosollyal; esze ágában sem volt elárulni, hogy Laytontól meg attól a segg Eyers tábormoktól valamikor a Sivatagi Vihar alatt parancsot kapott egy atomrakéta kilövésére, amely több ezer embert ölt volna meg, és mellesleg az ősi Babilon felét is leradírozta volna; és előbb rászálltak, amiért nem tette meg, aztán pedig megdicsérték, amiért nem tette meg. — De nem tartottuk a kapcsolatot. Csak akkor tudtam meg, hogy ő az ötödik légi harcezred parancsnoka, amikor beajánlott ide.

— Lesz alkalma vizontlátáni — mondta Cole. — Már az első igában töltött napján ki kell dolgoznia a belét, ezredes, de minden szükséges segítséget meg fogunk adni; csak szóljon. Úgy tudom, havonta egyszer-kétszer fel fog szállni a zászlóaljjal; ez nagyszerű. Szerintem minden KSZP-nak föl kellene szállnia néha; Lamfordnak eszébe sem jutott. Nem irányíthatja egy irodából a karbantartó századot.

— Száz százalékban egyetértek, uram.

— Nagyszerű. — Cole kihúzott egy fiókot, és átadott Mace-nek egy kis összecusukható rádiótelefont tartalék elemekkel, egy kártyát a repülőosztály többi törzstisztjének telefonszámával, és kocsikulcsokat egy műanyag parkolókárttyával. — A munkaeszközei, ezredes. A kocsija kint áll feltankolva és menetkészben. Remélem kéznél van a gyakorlóöltözete, Daren, ugyanis kábé tizenkét óra alatt előkészít felfejlesztésre nyolc Vámpírt.

— Átöltözöm, mielőtt elhagyom a főhadiszállást, uram. Minél hamarabb szeretnék találkozni a stábornommal.

- Még csak hat óra van, ezredes.

- Már öt harminc óta várnak, uram — felelte Mace. — Amikor hívott, berendeltem őket.

Cole meglepetten pislogott, aztán Laffertyra nézett. — Helyes. Nagyon helyes. Akkor elengedem magát. — Kölcsönös kézfogások után Mace tisztelgett, és elhagyta a helyiséget.

—Mi a véleménye, Jim? — kérdezte Cole, elnyomva szivarja maradékát.

—Nem rossz. Talán egy kicsit túl hivatalos — felelte Lafferty. — De egyelőre alkalmasnak látszik.

— Layton tábornok maga irányította ide. Személyesen jótállt érte állt föl Cole. — A szeme se rebbent. Biztosan prima anyag.

— Így van. De miért nem tudtuk kideríteni, mit csinált Törökországban meg a Sivatagi Vihar idején? Ez elég különös, ha tőlem kér-di.

— Nem számít — döntött Cole. — Lehet Layton szőke fiacskája, de most Plattsburghban van. A munkája olyan, hogy a legrosszabbat hozza ki az emberből, és a mézeshetek öt perccel ezelőtt véget értek. Keménykedjünk benne, nem egy gumiszobában végzi, mint Lamford.

A légierő sötétkék furgonja kerékagyig süppedt a hóba. Mace-nek vastag hóréteget kellett lekaparnia az ablakokról, és saját kezűleg felszerelni a hőláncokat; mintha varázslat történt volna, egy lélek sem jött ki a parancsnokság épületéből, míg a kocsival bajlódott. Szerencsére a motor a második próbálkozásra beindult.

Ha ennek a kocsinak a gyászos állapota az egész karbantartó századra jellemző, gondolta savanyúan Mace, akkor nagyon hosszú szolgálatra számíthat itt. Ha a század nem tud rendben tartani egy tetves autót, akkor mihez kezd egy milliárd dollárt érő harci géppel?

Felindulásában néhány percre megfeledkezett a csontig hatoló hidegről, és nézte a betonon sorakozó repülőgépeket, különösen a karc-sú, félelmetes RF-111G Vámpír felderítő-csapásmérő gépet. Ember, micsoda gyönyörűség!

Ezek a gépek valamikor, amikor Mace még repült rajtuk, FB-111A stratégiai bombázók voltak. Most, hogy a hidegháború véget ért, mindenki azt mondogatta, a világnak nincs szüksége többé nukleáris bombázókra. Hát persze. Ennek a kis öncsalásnak most már bármelyik nap véget vethet, hála az Európát szaggató konfliktusnak. A hadsereg fogta a FB-111-est, és fényképező, radar- és elektronikus felderítő felszereléssel látta el. A csúcsebessége 2 Mach volt, a hangsebesség kétszerese, és terepkövető radarjával meg fejlett avionikájával az RF-111G Vámpír a világ egyik legjobb gépe volt még most,

majdnem harminc év szolgálat után is. Természetesen ez a változat is megtartotta csapásmérő képességét, a lézervezérlésű bombákat, levegő-víz rakétákat, tévévezérlésű bombákat, és rakétákat, radar-elhárító rakétákat, termonukleáris bombákat és rakétákat is beleértve, mint amilyen az az AGM-131X rakéta volt, amit majdnem kilőtt a Sivatagi Vihar idején.

Parsonsszal együtt viszonylag simán átvészelték a kényeszerleszállást, a két nukleáris töltetű rakétát is épségben letették, ám amíg Parsons kórházban lábadozott, őt egy üres barakkban tartották a törökországi Batan légi támaszponton, és három álló héten keresztül kihallgatták. A kihallgatások eszméletlenül sokáig elhúzódtak, miközben Washington és a nagyfejük között folyt a politikai focimeccs, és a fejüket vakargatva próbálták kitalálni, mit csináljanak, miközben a hájas seggüket próbálták biztonságba helyezni. Amikor Mace megkezdte negyedik hetét az elkülönítésben, valami tökösobb fickó a Pentagonban és a légierőnél úgy döntött, jó volt úgy, ahogy történt sőt talán éppen Mace tett nagy szívességet a világnak azzal, hogy nem durrantotta el a nukit, a háborút meg amúgy is meg fogják nyerni... elég az hozzá, szó nélkül elengedték és visszaküldték az egységéhez.

De a szóbeszéd terjedt. Hogy is ne, amikor majdnem négy hétig tartották elzárva? Az egyik katona a másikkal adta tovább... valami történhetett ott a sivatagban. Mace elkövetett valamit, ami a zászlóaljparancsnoka sérülését okozta, egy drága repülőgép pusztulását és egy akció kudarcát... mindez miatta volt.

Ezt a bélyeget hagyta Daren Mace-en a Sivatagi Tűz hadművelet, és habár szerette a karbantartást, a gépek körüli munkát, a magánélete korántsem volt olyan rendezett, mint a hivatalos. Még amikor Törökországban állomásozott, felfedezte, minél többet van emberek között, annál rosszabbul érzi magát; mintha valahogy ők is tudnák, mi történt vele a másik életében, és kérdőre akarnák vonni. Várnak, azt lesik, mikor szúrja el megint. Tudta, ez nevetséges gondolat. Ez alatt az idő alatt még a családjával is ritkán találkozott. A romantikus életnek Törökországban befellegzett. Mondjuk randevűzött néhányszor valakivel, és amikor a lány megtudta mi a munkája, elkezdett arról csacsogni, milyen nagyszerű lehet ott ülni a pilótafülkében, micsoda hatalmas érzés megmarkolni a botkormányt, és uralni azt a hatalmas gépet... aztán megpróbálta rávenni, meséljen a háborús kalandjairól, tegye még romantikusabbá az egész képzelgést. És ettől Daren Mace lehervadt. Visszahúzódott, bezárkózott. Rendszerint az volt az utolsó randevúja a kérdéses hölgygel, amikor az lázba jött az egyenruhájától. Őszintén szólva ezt nem értette. Éppen az egyenru-

hájának köszönhette a helyzetet, amiben Incirlikben volt. Elverték rajta a port, amiért helyesen úgy döntött, nem tesz meg valamit.

Nagy árat fizetett a Sivatagi Tüzért, de idővel úgy érezte, letudta az adósságát. A légierő megkapta, amit akart, száműzte őt egy szaros lyukba. Neki pedig időre volt szüksége, míg összeszedi magát. És élete legjobb munkáját végezte ott, a világ végén. Nem értük, hanem önmagáért. Így aztán, amikor a századparancsnoka, Wes Hardin ezredes azt mondta Incirlikben, hogy felhívták a légierő személyzeti osztályáról azzal, hogy Layton altábornagy őt akarja karbantartó parancsnoknak egy RF-111-esekből álló repülőosztályhoz, kapott a lehetőségen. Az ő régi FB-111 Aardvarkjai voltak ezek. Jobban szeretete őket bármilyen másnál. És visszatérhetett a gyönyörű északnyugatra, vissza a változó évszakokba, a békébe és nyugalomba. Állandó munkára, jó fizetésre és egy csomó szabadidőre számíthatott.

Most, parancsnoki kocsijával végighajtva a repülőtéren tudta, kimerítő munka vár rá; amit még súlyosbít a stratégiai parancsnokság üzenete a várható bevetésről. Valóban fenéken kell rúgdosnia, föl kell ráznia az embereit. Amikor kiborul a bili, és át kell kelniük az óceánon, hogy harcoljanak, készen akarja tudni ezeket a gépeket.

A repülőtér gyakorlatilag kihalt volt. A pirkadat növekvő fényében Mace hólepte szárnyakat, hóba temetett tűzoltókészülékeket látott; a gördülőutak mentén olyan magasra halmozódott a hó és a jég, hogy a kilátást akadályozta; az egyik hóekékkel és hómarókkal felhányt halom majdnem harminc láb magas volt! Mace-nek eszébe jutottak azok a napok a Pease légi támaszponton, New Hampshire-ben, amikor ő még jelzőzászlót szúrt volna egy ilyen hóhalom csúcsára, aztán fogadásokat kötöttek volna, mikor fog a jelzőzászló földet érni — május közepe volt a nyerő tipp —, de most nem egy mindent könnyedén vevő légi harcos, hanem a karbantartó század parancsnoka volt, és semmi vicceset nem talált egy ilyen hókupacban.

Néhány csoportvezető dolgozott kint a gépeken szélfogó nélkül. A biztonsági őrség járművei cirkáltak a gördülőutakon a gépek között, a sofőrök nyakukat behúzza veszélyesen közel mentek a szárnyvégekhez. A karcsú világítóállványok közül csak némelyik működött, és mindegyikből hiányzott egy csomó izzó. A gépek összevissza álltak, főként, mert a csoportvezetők és az irányítók a hó miatt nem láthaták a gördülősávokat. Zűrzavar mindenütt. Ideje megrúgdosnia néhány segget.

Ezután áthajtott a karbantartó század parancsnokságára, amely a repülődokk melletti nagy hangárban volt. A kapuban találkozott Michael Zaparski főtörzsörmszterrel, a század vezénylő altisztjével, egy alacsony, vastag derekú, hordó mellkasú, őszes hajú férfival, aki

hosszú ujjú inget és nyakkendőt viselt. — Mace ezredes? — köszöntötte új feljebbvalóját, és betessékelte. — Örülök, uram. Már azt hittem, elveszett.

— Örvendek, Zaparski őrmester — mondta Mace. — Nem, nem veszttem el, de szükségem volt az időjárás-előrejelzésre, mielőtt eligazítom a törzset. — Levette a sapkáját, kabátját és kesztyűjét, letopogta a havat a csizmájáról, megigazította az egyenruháját, aztán sarkon fordult és bement az irodájába, ahol három zászlóaljparancsnok és három részlegparancsnok pattant vigyázzba.

— Nagyon örülök hogy megismerkedhetem önökkel, és köszönöm, amiért ilyen korán bejöttek — közölte Mace feszesen az összehgyült stábbal. — Jó volna, ha most leülhetnék, mesélhetnék magamról, ismertethetném az életfilozófiámat, de ez a Pokoli Hét első napja, és a repülőtér úgy néz ki, mint egy trágyadomb, úgyhogy a mézeshetek el sem kezdődnek. — A zászlóalj- és részlegparancsnokok arcáról egyszeriben lehervadt az udvarias mosoly.

Mace másodparancsnoka, Anthony Razzano őrnagy türelmetlenül álldogált Mace íróasztala mellett, szemmel láthatóan kiborította, hogy két órával korábban kellett felkelnie. A légierő hosszú ujjú kék ingét viselte, csatos nyakkendőt, sötétkék pantallót és cúgos cipőt; Mace nem értette, miként jutott el az épületig anélkül, hogy a cipője telement volna hóval. Az ajtó mellett Mace egy fiatal, fekete hadnagynőt látott Alena Portert, aki a karbantartó század irodavezetője volt; ő gyakorlóöltözetet és csizmát viselt. Porterén kívül az összes törzstiszt kimenő-egyenruhában volt.

— Először is, a Pokoli Hét alatt mindenki csak gyakorlóban jelenhet meg ebben az irodában — mondta Mace, és a nyomaték kedvéért Razzanóra nézett. — Ez egy felfejlesztésre készülő harci egység, tehát önök gyakorlót fognak viselni. Másodszer, szeretném...

— Bocsánat, uram — vágott közbe Razzano, nyilvánvalóan azzal a szándékkal, hogy az új főnök tűrőképességének határait kipuhatoíja —, de nagyon kényelmetlen gyakorlóban dolgozni az irodában.

— Razzano őrnagy, nem vagyok tekintettel a kényelmi szempontjaira, amikor a parancsaimat kiadom; csak az egység harci készségét tartom szem előtt — felelte Mace. — De ha már a kényelemről beszélünk — fordult William LeFebre őrnagyhoz, a javítózászlóalj parancsnokához — őrnagy úr, talán meg tudja magyarázni, miért dolgozik három embere odakint a rámpán szélfogó nélkül?

LeFebre felhúzta a vállát, és segélykérően körülnézett a helyiségben. — Én... én nem tudtam róla, uram... — nyökögte, miután senki sem sietett a segítségére.

— És miért nem utasították a fenntartókat, Razzano őrnagy, hogy

tisztítsák meg a rámpákat és a gördülőutakat? Hogy a karbantartók eljuthassanak a gépeikhez? — kérdezte Mace, majd a fejlesztő indító parancsnokához, Charles Philo őrnagyhoz fordult: — És miért van hat hüvelyk hó a gépeinken? És miért nincs hat gép a szélfogók között, indulásra készen ezen a reggelen? Tudta, hogy Bravo hadgyakorlat lesz, őrnagy.

— Uram, nem szoktunk hozzákezdeni, míg utasítást nem kapunk a parancsnokságtól — felelte Philo. — Abból a feltevésből kell kiindulnunk, hogy mozgósítási parancsot kapunk... érti, állórajtból...

— Ne jöjjön ezzel a dumával, őrnagy — torkolta le Mace. — Ez csak a lusta, öreg karbantartó parancsnokok halandzsája, akik hagyják, hogy a hó belepje a gépeiket, az emberek meg térdig hóban állva dolgozzanak a fagyban. Ez egy harci egység, emberek! Mi nem gyakorlatozunk; a gyakorlatozás az olyan egységeknek való, amelyekre csak akkor kerül sor, ha elkezdődik a háború. Mi készülünk a háborúra. Nem gyakorlatozásra van szükségünk, hanem arra, hogy bármelyik pillanatban készen álljunk a harcra. Világos mindenkinek?

— De uram, nincs háború — vetette közben Emily Harden őrnagy, a szerelőzászlóalj parancsnoka.

— Hallotta a reggeli híreket, őrnagy? — szakította félbe Mace. — Oroszország megtámadta Ukrajnát. — Az arckifejezésekből ítélve nyilvánvaló volt, jó néhányan nem is tudtak a világ túlsó felén bekövetkezett eseményekről.

— Természetesen, uram — felelte kelleetlenül Harden. — De én erről a tartalékos kiképzési hétről beszéltem. A Bravo hadgyakorlat nem háborúra való felkészülés, hanem gyakorlatozás.

— Zaparski őrmester, hozzon egy példányt ennek a gyakorlatozásnak a hadparancsából, és adja oda az őrnagynak — rendelkezett Mace. Zaparski megtette, amit kért. — Olvassa el, őrnagy, és szóljon, ha olyan szavakat talál benne, mint gyakorlatozás, mintha meg ilyesmi.

Harden gyorsan végigolvasta a parancsot, meglepetten felvonta a szemöldökét. — Hát... — mondta néhány másodperc múlva — nincs benne ilyen. De egyrészt Plattsburghba fejlődünk fel, másrészt gyakorlófegyvereket szerelünk fel...

— Biztosítom, őrnagy, egy valódi felfejlődési parancs pontosan ugyanígy néz ki — mondta Mace. — A megadott hely lehet más, a felszerelendő fegyverzet is, de a parancs pontosan ugyanígy néz ki. Mármint, ha tudná, hogy háború lesz, megvárná, míg megérkezik ez a papírlap, és csak akkor kezdene készülni?

— De ez tényleg egy gyakorlat — makacszkodott Harden. — Egyszerű kiképzés, semmi más. Vannak bizonyos előírások, a feltételezett helyzettel kapcsolatos bizonyos változtatások, amelyek megkü-

lönböztenek egy valódi felfejlődéstől. Hogy egy példát mondjak, azt írja, bizonyos előrecsomagolt raktárkészletek nem fognak rendelkezésre állni. Holott én tudom, hogy rendelkezésre állnak, hiszen én magam ellenőrzöm. Ez tehát azt jelenti, csak jelezni fogják ezeket a gyakorlaton.

— Azok a tételek már elmentek, őrnagy — mondta Mace. — Ma reggel tudtam meg. Felpakolták egy szállítójáratra, és körülbelül négy órával ezelőtt elindították; véletlenül éppen néhány órával az Ukrajna elleni orosz támadás után. Mindenki érti a helyzetet? — A tisztok szeme elkerekedett a meglepetéstől; tényleg kezdték megérteni a helyzetet. — Kilenc konténer, tizenegy tonna, közvetlen úticél a Langley légi támaszpont, a végcél szigorúan titkos.

— Ez örület — hitetlenkedett Harden. — Nem vihetik el az előrecsomagolt mozgósítási tételeket az én tudtom nélkül.

— Megtehetik, és meg is tették; meggyőződtem róla az utánpótlás-tervezési csoportnál — mondta Mace. — Az emberei most vesztették el az előrecsomagolt készleteik és szerszámaik felét, de maga még csak nem is tud róla. Le vagyunk maradva, emberek! Maguk azt hiszik, hogy értik az egészet, azt hiszik, mindent kézben tartanak, azt hiszik, minden simán fog lezajlani, és mind tévednek. Most már tudom, és maguk is tudják, hogy a parancsnok néhány órán belül el fogja rendelni tizennyolc bombázó és huszonkét tanker készenlétét. Miért ülünk a seggünkön? Miért nincsenek letakarítva a rámpák? Miért nem készülődünk a harcra? És hogy a francba hihetik, hogy minden rendben van, amikor alig néhány órával ezelőtt a kurva oroszok egy egész zászlóalj Medve bombázót küldtek, nyilvánvalóan cirkáló-rakéta-támadás céljából Ukrajnába? A mi számunkra a háború máris elkezdődött, és éppenséggel nem a Bravo hadgyakorlatra gondolok. Hat... nem, nyolc gépet akarok a szélfogók között látni haladéktalanul, feltöltve és rakodásra készen, és mostantól fogva állandóan nyolc gép legyen a szélfogók között, négyórás ritmusban. Világos?

— Nyolc gépet éjjel-nappal négyórás készenléti fázisban? — kérdezte csodálkozva Razzano, és máris utálkozva számítgatta, mennyivel lesz több dolga. A négyórás fázis azt jelentette, hogy a fegyverzet összes előszerelési munkáit elvégezték, a gépet feltöltötte és repülésre felkészítették, készen áll a fegyverzet felszerelésére: legfeljebb négy órára van szüksége a teljes harcra való felkészülés eléréséhez. — Uram, egy gépet fegyverzet-előszerelt állapotba hozni nagyobb munka, mint rendes kiképzési státuszban tartani. Nyolc gépet fegyverzet-előszerelt állapotban tartani tiszta lidércnyomás. Egyeztetnünk kell a biztonságiakkal, engedélyt kell kérnünk.

— Uraim és hölgyeim, mostantól a fegyverzet-előszerelt állapot

lesz a gépeink rendes állapota — emelte fel Mace türelmetlenül a kezét, hogy Razzanót elhallgattassa. — Nem fogom eltűrni ezt a légből kapott kiképzési állapotot a gépeimen. A normális huszonnégy órás állapot a mienkhez hasonló harci egységek esetében a kettes alakzat, ami azt jelenti, legalább a gépek ötven százaléka fegyverzet-előszerelt állapotban van. Semmit sem találok a szabályzatban vagy az osztály műveleti terveiben arról, hogy ennek a karbantartó századnak a fegyverzet-előszerelt állapotnál alacsonyabb kategóriában kellene tartania a gépeit; úgyhogy abban fogjuk tartani. Nyolc szélfogónk van, és mostantól fogva mindegyikben fegyverzet vagy fényképező kapszulák felvételére kész bombázó álljon. Ugyanez vonatkozik a tankerekre is; tizenkettő, nem pedig négy gépet akarok feltöltve, repülésre felkészítve, harminc percen belül felszállásra készen látni! Világos? Meglepett arckifejezésű emberek bólogtak a helyiségben.

— A következő — folytatta Mace. — Zászlóaljparancsnokok, az önök helye ott van az embereik mellett, nem pedig az irodában. Tudom, valamennyiüknek van elvégzendő papírmunkája is, de ha éppen nem a zászlóalj ügyeivel foglalkoznak, akkor ott legyenek a gépeknél vagy a műhelyekben, az embereik mellett. Nekik szükségük van arra, hogy lássák a tisztjeiket, maguknak pedig tudniuk kell, mire van szükségük, hol vannak a gyenge pontok. Mindenkinnek van rádiótelefonja, tanulják meg menet közben használni. Világos? — Dünnyögő igen, uram volt a válasz.

— Az előző utasítások végrehajtása érdekében a törzsrészlegek vegyék át a zászlóaljaktól a napi rutinfeladatokat — folytatta Mace.

- Titkosítás, együttműködés, biztonság, tankönyvek, kiképzés, beilleszkedés; mindezzel a törzsrészlegek foglalkozzanak, ne legyen minden zászlóaljnak külön titkosító tisztje, újonctisztje, oktatótisztje és így tovább. Ezek az egységek túl sok drága időt pazarolnak papírok lapozgatására, és túl keveset a gépek felkészítésére. Ennek most vége lesz. — Ezúttal a zászlóaljparancsnokok vigyorogtak, és a részlegvezetők vágtak gondterhelt és kelletlen képet. A rutin törzsfeladatok és a repülőgépek fenntartásán túlmenő kötelezettségek rengeteg időt emésztettek fel, a zászlóaljak most végre kissé fellélegeztek.

— Egyelőre ez minden, hölgyeim és uraim; most gépeket kell felkészítenünk. Mindannyiukkal találkozni akarok odakint! Razzano őrnagy, kérem maradjon egy szóra!

Amikor Mace irodájának ajtaja becsukódott a távozó tiszték után, Razzano összefonta a karját, és megszólalt: — Nos, gondolom, sikerült felkeltenie, mindenkinnek a figyelmét. Mi lesz a ráadás?

— Menni fog, Tony — simította végig a haját Mace. — Piszok nehéz lesz, de mennie kell. És csinálni fogjuk, míg valaki parancsba

nem adja, hogy hagyjam abba. — Kis szünetet tartott, Razzano újabb közbevetését várta; de amikor csupán egy kelleetlen, hitetlenkedő pillantást kapott válaszul, megkérdezte: — Miért nem maga lett a százpárancsnok, Tony?

— Engem kérdez, uram?

— Megnéztem a lapját: több gyakorlata van ezen a téren, mint nekem. Igaz, soha nem repült, de ez nem is követelmény egy KSZP esetében. Miért nem maga a parancsnok? Semmit nem találtam a lapján, ami ellene szólna.

Razzanót szemlátomást zavarba hozta az egyenes kérdés, és Mace látta, amint előnti az epe. — És maga miért nem pilóta még mindig, uram? — kérdezte nyilvánvalóan önuralmát veszítve. — Úgy hallom, elcseszett valamit a homokozóban. Ezért dugták be ide a karbantartókhoz, uram?

A kérdés ütésenként érte Mace-t, de nem billentette ki a kerékvágásból. — Nincs feljogosítva arra, hogy tudja, de azért elmondom magának, őrmagy: igen, nyitva tartottam a szemem és működtettem az agyamat, és nem hagytam, hogy valaki más mondja meg nekem, mi baromság és mi helyes. Igen, kaptam érte a pofámba, és bedugtak a karbantartókhoz odaát Törökországban. De amikor kiköttem a karbantartóknál, akkor összeszedtem magam. És most én vagyok a KSZP-ja az egyetlen Vámpír repülőosztálynak az egész rohadt világon, és még elő is fognak léptetni. — Ismerem magát, Tony — folytatta Mace a lelkifröccsöt. — Én éppúgy szartam a világra, mint maga. A különbség köztünk csak az, hogy maga összeviszsa mászkál, és azt mondogatja szarik rá, de nem teszi meg; miközben én azt mondom, szarok rá, és ragaszkodom hozzá, hogy meg is tegyem. A legtöbb embert nem érdekli, mit csinál maga, őrmagy; csak azt akarják, legyen a helyén, vállalja a felelősséget, csináljon valamit. És én is ezt akarom. Ismerem a magafajtákat. Golfozik a nagykuttyákkal, együtt csónakáznak, összejárnak piknikezni. Meg tudja akadályozni, hogy megtegyem, amit akarok. Csak az a kérdés, focizni akar-e velem, vagy birkózni.

— Ön a KSZP, uram — felelte Razzano —, de én már négy éve viszem ezt a boltot. Ha hajlandó segíteni, együtt fogunk dolgozni.

— Tudja miként kell összeállítani egy harcckészültségi jelentést?

A kérdés meglepte Razzanót. Habozott, az emlékezetében kutatott.

— Nem, uram, de én...

— Porter hadnagy! — kiáltott ki Mace az ajtón. Néhány másodperc múlva Porter benyitott, és megállt az ajtóban. — Hadnagy, maga tudja, hogy kell összeállítani egy harcckészültségi jelentést?

— Csak a leadási határidőt kérem, uram — felelte Porter.

— Helyes. Porter hadnagy, maga a törzs új főnöke! — A nőnek leesett az álla a meglepetéstől. — És mivel a KSZP mellé a szabályzat szerint nem kötelező a másodparancsnok, Razzano őrnagy, és mivel ön nem alkalmas törzsfőnöknek sem, ezennel megszűnt a munkaköre. Jelentkezzen Cole tábornoknál új beosztásért!

— Micsoda? — csattant fel Razzano. — Hé, ezt nem teheti meg!

— Megtehetem, és meg is tettem — felelte Mace. — Én csak most jöttem ide, de a szabályzatot jobban ismerem, mint maga. Maga azért lett másodparancsnok, mert a legutóbbi két KSZP gyenge fiú volt; viszont nem csináltak magából KSZP-t, ami azt jelenti, maga is gyenge fiú. Ez a század négy évig a maga kezében volt, hagyta tönkremenni, azonfelül nyíltan tanújelét adta annak hogy semmi kedve velem dolgozni, úgyhogy már mehet is. És még egy utolsó tanács! Bárki is legyen az a szerencsétlen balfasz, akinek legközelebb dolgozni fog: próbálja megnyerni az új főnökét, még ha azt is gondolja ő a hülye, vagy hogy magának kellett volna megkapnia azt a beosztást. Ássa ki a parancsnoki kocsiját a hóból, vigye el az irodájáig, lapátolja el a havat az odavezető útról, csinosítsa ki a körletet, főzzön neki kávé, amikor először érkezik az irodájába. Maga még rendesen nyalni se tud! Ki van rúgva! Végeztem.

Razzano el volt képedve, és szó nélkül kiviharzott az irodából.

— Hadnagy, maga mátol fogva kapitány — mondta Mace. — Rendkívüli helyzetekben indokolt a harctéri előléptetés, így van?

— Igen — felelte bambán a nő —, feltéve, ha a parancsnokság utólag jóváhagyja...

— Vagy azonnal megszerzem a jóváhagyást, vagy én is benne vagyok a szarban. Mindenesetre joga van az új rangjelzést hordani addig is, amíg megérkezik a parancs. Javaslom, küldje át máris a gyakorlóját az írnokkal a varrodába, és cseréljék ki rajta a rangjelzést; ne kérdezze, miért. Két órával ezelőtt jött meg a parancs a készült-ségi jelentésről. Mikor tudja megcsinálni nekem?

— Az előzetes jelentést azonnal, uram — felelte Porter. — A részleg naponta frissíti a század adatait a számítógépben. A teljes jelentéshez körülbelül két óra kell.

— Jó felelet, hadnagy — mondta kis mosollyal Mace. Ez a lány tudja, mit csinál. — Hívjon fel, mihelyt kész a teljes jelentés. Maga felelős az irodáért s a törzsért, és mostantól az aláírása ugyanannyit ér mint az enyém.

Átment a külső irodába és öltözni kezdett. — Kimegyek — mondta —, de holnaptól nem akarom látni ezt a parancsnoki kocsit. Mondja meg a szállításnak, a legnagyobb négykerék-meghajtású kocsit kérem, lehetőleg egy kisteherautót. Mindenféle rádió és telefon

legyen benne, külső fényszórókkal, hátul egy legénységi pad fűtéssel, és pontosan olyan felszereléssel, mint amilyen a karbantartási felügyelő kocsiján van. Semmi értelme kimenni a hangárhoz, ha az ember nem visz magával tartalék alkatrészeket és szerszámokat. Ebéd előtt kell a kocsit. Van valami mondanivalója, hadnagy?

— Igen, uram — felelte Porter. — Egy kis időt kell kiszorítania, hogy bevezessem a dolgokba, és szükségem volna az otthoni címére és telefonszámára.

Mace a telefonszamos kártyájára pillantva megadta a rádiótelefonja számát. — Ezen a számon talál meg mostantól fogva. A fizetésemet irányítsa ide az irodába. A bevezetés többi részét majd elintézzük, ha a háború véget ér. Jó napot, hadnagy! — Felmarkolta a kabátját, sapkáját, kesztyűjét, és kisietett az ajtón.

Alena Porter sokkos állapotban tért vissza az íróasztalához. Fölvette a telefont. A szállítást hívta, de úgy vélte elég örült gondolat, hogy a KSZP egy nagy, ormóltan teherautón akar furikázni a támaszponton, de hát ő akarta így. Aztán meggondolta magát, kiment a folyosóra, bedobott egy negyeddollárost a nyilvános telefonba, és felhívta otthon a mamáját.

— Anyu? Én vagyok. Megjött az új főnök... hogy milyen? Előléptetett kapitánnyá... igen, csak úgy egyszerűen, kapitánnyá. Egy vadember, anya! Egy vadember!

A komp Rebecca Furness-szel zökkent egyet, és egykedvűen besiklott a Cumberland Head-i dokknyílásba. Furness beindította a motort, és várt. Az utak sokkal jobbak voltak New York államban, úgyhogy jó időt futott Plattsburghig, és kevéssel hét előtt érkezett meg a támaszponthoz.

A bázis egy új és egy régi részre oszlott, a hangárok, a zászlóaljak és az újabb lakótelepek a harmincas években épült új, nyugati részben voltak, míg a parancsnokság, az irodák és a magasabb rangú tisztek lakásai a régiben, az 1814-ben alapított, és azóta egyfolytában működő eredeti támaszponton, keleten a Champlain-tó partján. Furness jobbra kanyarodott, az új támaszpont bejáratánál létesített kis repülő múzeum felé, lejelentkezett a biztonsági őrségnél, és a hangár felé tartott. Maradt még egy kis ideje, és érdekes volt elnézni a Plattsburghban csaknem huszonnégy órán át folyó tevékenységet.

A KC-135 Stratotankerek, a parkoló rámpákon tartózkodó legnagyobb gépek magányosan magaslottak a hideg reggeli levegőben. Lassan harmincévesek lesznek, de Furness tudta, még jóval 2000 után is szolgálatban lesznek. Némelyikük úgynevezett R-modell volt, korszerűbb, turbólégcsavaros hajtóművel, ami jelentősen megnövelte

hatósugarát és hordképességét; némelyiket beépített darukkal és emelőkkel is felszerelték, igazi teherszállító géppé alakították át. De Plattsburghban a legtöbb tanker az A- vagy E-modellek közé tartozó régi, lassú, gyenge motorú gép volt. Össze sem lehet hasonlítani őket a KC-10-es tankerekkel, gondolta Furness. A KC-10-es jócskán lekörozi ezeket a bestiákat. Néha hiányzottak neki a KC-10 Extenderen töltött szép napok: semmi készültség, kevés feladat, kényelmes ülések, kevés téli munka.

De nem panaszkodott, az biztos.

Szeretett volna behajtani annyira, hogy lássa a saját gépét, a Miss Libertynek elkeresztelt 70-2390-est, de kifutott az időből, szolgálatra kellett jelentkeznie. Egy őrzött kapun átkelt a régi oldalra, néhány épületet elhagyva a támaszpont sportsarnokáig hajtott, leparkolt a közelben, felkapta bevetési batyuját, és sietett a bejárat felé. Úgy látta, ő érkezett utolsóként, noha még tizenöt perc volt hátra a hét órára kitűzött szemléig. Aki az előírt időpont után jelentkezett, arra a napra elégtelen minősítést kapott; és most, mikor olyan nagy volt a verseny minden állásért a hadseregben, a követelmények is szigorúbbak voltak. Öt másodperc késés a Pokoli Hétről elég lehetett hozzá, hogy örökre kirúgjanak valakit. A raj kezdett felsorakozni a szemléhez, úgyhogy Furness nem állt le beszélgetni senkivel, sietett elfoglalni a helyét a gyakorló pályán.

Plattsburghban huszonkét RF-111G volt, és húsz teljes legénység (tizennyolc a zászlóaljban, plusz egy-egy a zászlóaljparancsnok, és az osztályparancsnok gépéhez; egy gép maradt tartaléknak, a másik, a hangárkirálynő tartalék alkatrészek forrásául és földi kiképzésre szolgált). Mindegyik géphez repülő legénység és földi legénység tartozott; mindkettő lehetőleg tartósan dolgozott ugyanazon a gépen.

Furaess a Bravo-kötélék parancsnokaként a második sor első helyén állt. Batyuját a lábához tette, és beigazodott az Alfa-kötélék parancsnoka, Ben Jamieson őrnagy mögé. Emberei hozzá igazodva sorakoztak fel, mögöttük a Charlie-kötélék állt. Várt, míg mindenki elhelyezkedik, aztán kilépett helyéről és végigment a soron, hogy megszámolja és ellenőrizze embereit a szemle kezdete előtt.

Mark Fogman Fogelman főhadnagy Rebecca Furness fegyvertisztje volt, a légierő tisztiiskoláját végezte el, és a menedzserszakot a Cornell Egyetemen. Azon kevesek közé tartozott, akik a navigátoriskolából egyenesen az új RF-111-esekre kerültek. A szóbeszéd szerint a szülei, akik egy sítelep és egy hatalmas birtok tulajdonosai voltak Lake Placid környékén, alaposan latba vetették politikai kapcsolataikai fiuk kedvező beosztása érdekében; ám Furness egy szót sem szólhatott emiatt, hiszen ő is személyes kapcsolatok révén került ide.

Fogman, aki éppcsak elvégezte az előkészítő vadászpilóta-iskolát a Cannon légi támaszponton, huszonöt évével az egység legfiatalabb tagja volt. A nagykönyv előírásaihoz szigorúan ragaszkodó Rebecca Furnesshez előszeretettel osztották be a zászlóalj új fegyvertisztjeit; úgy gondolták, vagy gatyába rázza az új fiúkat, vagy addig őrjíti őket, míg ki nem lépnek. Rebecca szerint viszont a legtöbb veterán fegyvertiszt nem rajongott azért, hogy egy nő legyen a parancsnoka, úgyhogy a taknyosok maradtak neki, akik nem válogathattak, kinek a keze alá akarnak kerülni.

A kölyöknek soha nem volt rendben az egyenruhája, de Rebeccának elege volt abból, hogy a gombjait gombolgassa, és fiaskáját pucováló gondos anyucinak érezze magát. Csakhogy nem volt más választása. Letépte a fiú zubbonya jobb ujjáról a zászlóalj jelzést, a balról az F-111-esek fegyvernemi jelvényét, és megcserélte a kettőt. — Jézusom, Fogman, képes lesz valaha is megtanulni?

— Siettem ma reggel, Becky — felelte a fiú. Eszébe sem jutott mentetetőzni. Végigmérte az ő egyenruháját, talált valami hibát, és csibészesen elviyorodott. A lánynak eszébe jutott, hogy ő is sietett, és arra gondolt, bárcsak megnézte volna magát a tükörben, mielőtt elindult. Hát igen, most már túl késő. Mellesleg a legrosszabb esetben is tízszer rendesebben néz ki, mint Fogelman. A fiú észrevette, hogy Furness a bevetési batyuját nézegeti, ami határozottan üresnek látszott a többiekéhez képest, és gyorsan megszólalt: — Minden benne van, őrnagy, ellenőriztem.

— Remélem.

— Ellenőrizheti, ha én is ellenőrizhetem a magáét — mondta pimaszul.

Furness egészen közel lépett hozzá, és keményen a szeme közé nézett. A fiú nem lépett vissza, és nem is volt helye kitérni. Csapdába került. — Viccel, Fogelman? Ez egy vicc akart lenni? Vagy nemi ajánlatnak tekintsem, talán a kukiját akarja megmutatni nekem? Ha igen, akkor adjon egy nagyítót!

Fogelman érezte, több szempár feléje fordul. — Igen... úgy értem, nem akartam...

— Vagy meg akarja szagolni az alsómat? Azt szeretné, igaz, Fogelman? Magát felizgatják a női alsók? Esetleg egy női alsót találnék a maga batyujában? — Azzal máris hátralépett, esélyt adva neki a visszatámadásra, de most már mindenki odanézett, úgyhogy a fiú nem merte rászánni magát. Furness félig jókedvű, félig sajnálkozó pillantást vetett rá, és továbbment.

Köteléke legtöbb tagjába meg sem próbált volna belekötni, ezek mind rendes, tapasztalt repülők voltak. Az ő két szárnya a kötélekben

Frank Kelly kapitány és Larry Tobias alezredes volt. Kelly öt éve repült F-111-eseken, a negyvennyolc éves Tobias pedig, az egység legöregebb tagja volt. Tobias mindenkinél öregebb a zászlóaljparancsnokot, Richard Hembree alezredest kivéve, de hiába szolgált már huszonegy éve a légierőnél, nem volt parancsnoki gyakorlata; a törzsiszti akadémiát sem végezte el, így nem lehetett parancsnokká kinevezni. Pilóta volt, és az is akart maradni. Furness üdvözölte őket, megkérdezte, van-e valami óhajuk, és ment tovább.

Maradék hat emberéből három új és viszonylag tapasztalatlan volt. Lynn Ogden főhadnagy, nő, egy gyermek apja, három évig szolgált navigátorként egy RC-135-ösön, mielőtt az RF-111-esre helyezték át. Kiderült, a Sivatagi Vihar idején önként jelentkezett néhány veszélyes felderítő bevetésre, és áthelyezése ennek jutalma volt. Paula Norton főhadnagy, eredetileg T-38-as oktatótisz, a NASA űrrepülőgép-programjának jelöltje volt, és fájdalomdíjként kapta az RF-111-es beosztást; ha szavakkal nem is, a magatartásával azt érezte, hogy ez a beosztása csak egy rövid epizód, amit valami sokkal látványosabb követ majd, például tábornokok és miniszterek fuvarozása az elnök gépéhez hasonló különleges luxusjáratokon. Ted Little őrnagy, nő, három gyermek apja, volt B-1B bombázónavigátor, csaknem két éve volt szolgálaton kívül, amikor felvették, és egy RF-111-esre került. A közben eltelt két évben néhány film főszerepét játszotta el, amelyek közül három kasszasiker lett, s így kisebb vagyont gyűjtött össze. Nem tudni, miért cserélte föl Hollywoodot az RF-111-esre, de megtette. Mindenki azzal ugratta, hogy egyszerűen a következő filmszerephez gyűjt anyagot. A maradék öt ember — Clark Vest és Harold Rota őrnagy, Bruce Fay, Joseph Johnson és Robert Dutton kapitány — veterán F-111-es pilóta volt.

Elég túrhetően néztek ki. Fogelman haja kissé hosszabb volt a megengedettnél, de ez volt a legsúlyosabb hiba a Bravo-kötélék egész megjelenésében. A polgári és katonai személyi anyagokba csak Hembree alezredesnek volt betekintése, úgyhogy néhány meglepetés még érheti őket — az egység néhány tagját kivághatják szabálysértés miatt; a közlekedési kihágás, elmaradt gyerektartás, és ilyesmi szerencsére egyre ritkábban fordult elő, de még mindig minden alkalommal várható volt. Furness elfoglalta helyét a sor bal szélén, és pihenjben állt, míg Cristina Arenas főhadnagy, a zászlóalj másodtiszte vigyázzt nem vezényelt; aztán pontosan hét órakor megjelent Hembree alezredes, a zászlóaljparancsnok, Alan Katz alezredes, műveleti tiszt, és William Tate főtörzsőrmester, a zászlóalj vezénylő altiszte.

Ismét pihenjt vezényeltek, és megkezdődött a szemle.

Rebecca látta, keserves lesz ez a reggel. Hembree ezredes nem vé-

letlenszerűen szúrta ki egy-egy batyut vagy embert, hanem mindenkit szemügyre vett. Az Alfa-kötélék parancsnoka, Ben Jamieson őrnagy átment, de a kötélek első pilótáját kivezényelték a sorból, batyuját Hembree saját kezüleg dobta félre. — Kapitány, a legjobb volna ha most hazamenne, és elkezdené előlről — üvöltötte Hembree olyan hangosan, hogy a gyakorlótér környékén is mindenki hallhatta. — Az egyenruhája egy rakás szar, olyan bajsza meg pofaszakálla van, mint-ha egyenesen a hatvanas évekből szalajtották volna, és mintha egy floridai strandra akarna felfejlődni. Egy kiképzési napja ugrott. Ha egy órán belül nem jelentkezik tiszta egyenruhában, előírás szerint ápoltan, akkor egy egész hétnak búcsút mondhat. Tűnjön a szemem elől!

Hembree megszakította a szemlét, és sebzett bálnát kerülgető cápaként körözött a zászlóalj körül. Nagy testű, szögletes állú, izmos fekete férfi volt, közel az ötvenhez. A hangja megrezgette az ablaküvegeket, főleg ha dühös volt, mint most. — Nem tűnök semmiféle lazaságot! Vagy repülésre készen, harcra készen jelentkeznek a kiképzési hétre, vagy akár ne is lássam magukat! Nem tartalékosok vagyunk, a fene enné meg magukat! Mi vagyunk az Egyesült Államok légierije! Világos? Nem tűnök meg senkit ennél az egységnél, aki azt hiszi, hogy valamit könnyedén vehet. Ezt bele fogom verni magukba, és gondoskodnom róla, hogy el is higgyék!

Befejezte a kört, és miután mindenkinek ízelítőt adott a várható gyógyimódból, folytatta a szemlét. Ben Jamieson szerencséjére az A-kötélék többi tagja átment. Hembree két éjszakai külön ügyeletet osztott ki Jamiesonnak, amiért elnézte, hogy egy embere megfelelő felszerelés nélkül jelentkezett le, aztán Furness kötélekét vette sorra.

Becky vigyázzt vezényelt, tisztelgett, és jelentette: — Bravo-kötélék szemlére kész, uram.

Hembree viszonzta a tisztelgést, és végignézett a soron. — Szóval maga szerint készek? Nos, akkor kezdjük a számokkal. Tudna mondani valamit az UPD-8-as felderítő kapszula technikai parancsában szereplő előírásokról, Furness őrnagy?

— Igen, uram — vágta rá Furness. Hembree kérdéseket tett fel a szemle során, és biztosan nem ok nélkül tette, de ezen most nem volt ideje eltűnődni. Ismerte mind a tizenegy, RF-111-es gépekre felszerelhető felderítő kapszula tulajdonságait és működését, és álmában is fel tudta volna sorolni az elővigyázatossági és biztonsági előírásokat.

— Két elővigyázatossági, két biztonsági előírás és hét megjegyzés szerepel az UPD-8-as felderítő kapszula technikai parancsában, uram — kezdte. — A legfontosabbak: ne közelítsd meg az érzékelőkupolákat, míg a hálózati és akkumulátoros rendszert le nem kapcsolad;

győződj meg róla, hogy a földi személyzet minden tagja legalább száz láb távolságban van a géptől, mielőtt földi ellenőrző üzemre kapszolsz, a szórt sugárzás miatt...

Hembree hirtelen közelebb lépett Furnesshez, és félbeszakította: - A pilótazubbonyában aludt, őrnagy? Pocsékul néz ki! — Hembree kiszúrta, hogy a zubbonya összegyűrődött szeretkezés közben. Furness dühöngött magában; nem Hembree-re, hanem Ed Caldwellre. Jézusom, miért nem volt ennyi esze?

— Tudom, ez csak gyakorló — pattogott Hembree —, de ha békében sem tud vigyázni rá, akkor mi a biztosíték arra, hogy háborúban vigyázni fog? Két éjszakára maga az ügyeletes Jamieson őrnagy után! Nyissa ki a batyuját, és mutasson nekem hat pár gyapjúzoknit!

Becky gyorsan eleget tett a parancsnak, majd visszacsomagolta a holmiját, de Hembree akkorra már továbbment.

Mark Fogelman főhadnagy szemlátomást jól mulatott a felsülésén, és Furness a legszívesebben tökön rúgta volna, amiért így vigyorg szemle közben. Hembree dühös pillantást vetett Fogelman batyujára, fenyegetően rámeredt a pilótára, majd Furnessre, de továbbment. Nyilvánvalóan tudta, Fogelmannak hiányos a felszerelése, és ezt szó nélkül mindkettőjük tudtára adta. De úgy döntött, nem csinál ügyet belőle.

— Furness őrnagy, tizenegy harminckor jelentést tesz nekem a légierő 35-10-es szabályzatában foglalt személyi ápoltsági előírásokról

- üvöltötte Hembree, amint végzett a Bravo-kötelék megsejtelésével. — A legtöbb emberének nyilvánvalóan fogalma sincs ezekről az előírásokról, amiből arra következtetek, hogy maga sem ismeri őket. Személyesen meg fog győződni róla, hogy az emberei megfelelnek-e ezeknek az előírásoknak. És ha a holnapi szemlén sem felelnek meg, minden hibáért fél kiképzési napja ugrik. Világos?

Világos volt, és nagyon szigorú. De Furness csak annyit mondott:

- Igen, uram.

A Bravo- és Charlie-kötelék szemléjével gyorsan végzett. Felfedezte, az egyik tiszt batyujából hiányzik egy pár hosszú alsó, és utálkozva majdnem a folyosóig hajította ki a batyut. Az altisztek során hasonló lendülettel ment végig, és ezúttal Tate főtörzsön, a vezénylő altisztjén töltötte ki haragját, ha hibára bukkant.

— Ezen a héten még egy szemlét akarok, és ha akkor is hiányt találok a bevetési felszerelésben, a bűnöst kidobom az utcára — jelentette ki. — Ez az egység a hét végére teljes harckészültségben lesz, vagy javasolni fogom, szereljék le az egész zászlóalj! A feladatunk a felfejlődés, emberek, és ha nem állnak készen a felfejlődésre amikor öt nap áll a rendelkezésükre, hogy a túróba fogják meg-

csinálni, ha az éjszaka kellős közepén kapnak rá parancsot? Jézusom, ezt nem veszem be! Teljesítményt akarok, tökéletes teljesítményi, vagy az egész banda mehet szart lapátolni! Világos? — Hembree néhány másodpercig némán méregette a zászlóaljat, aztán odavetette: — Jamieson őrnagy, vezényeljen, ha tud! — Jamieson vigyáztt vezényelt, de Hembree már ott sem volt.

Néhány percig a szemle kimenetelét tárgyalták. Mark Fogelmant és Paula Nortont felírták a 35-10 megsértése miatt; Nortont pedig még azért is, mert nem téli felszerelésben jelent meg a szemlén: közönséges pamuttrikó volt rajta téli alsó helyett. Furness kiürítette Fogelman bevetési batyuját, aztán Paula Nortonhoz fordult. A hosszú haját gallérig fel kellett tűzniük, ha egyenruhát viseltek; a lány kétoldalt egy-egy vastag hajfűrtöt szabadon hagyott. — Mi van, Paula? Elfelejtetted, hogyan tűzd fel a hajadat?

— Nahát, mi van az öreggel mostanában? — kérdezte Norton felelet helyett. — Tényleg zabszem van a seggében.

— Felejtsd el az ezredet, és tűzd föl — mondta mérgesen Furness —, hacsak nem akarod kirúgatni magad a hajad miatt. Ismered a szabályzatot. Mit szórakozol? És hol a téli felszerelésed?

— A fenébe, az ezredes ezt még soha nem ellenőrizte — sziszegte Norton. — Csak megszemléli a didimet, és továbbmegy. Önmegtartóztatási fogadalmat tett, vagy mi? — Paula Norton fiatal, szőke, ragyogó kék szemű, telt alkatú lány volt. A legkülönfélébb korú és rangfokozatú férfiak előszeretettel legeltették rajta a szemüket, különösen amikor vigyázban állt a szemlén; ilyenkor rendszerint közelről is szemügyre vették. Hembree ezúttal nyilvánvalóan nem engedte meg magának ezt a szórakozást. — Különben is, mindjárt a szemle után úgyis ki le kell vetköznünk a téli ruhából.

— Szóval azt hitted, meggyorsítod a kiképzést, ha trikóban jelensz meg egy téli szemlén? — kérdezte Furness. — Nagyon okos! Egyáltalán van nálad téli ruha? — Norton bólintott. — A következő szemlén legyen rajtad! És tudd meg, ha komolyra fordul a dolog és kitör a háború, a férfiak figyelmét még a didik sem fogják elterelni.

— Na ne mondd — sóhajtotta Norton, és nekilátott rendbetenni a haját.

Az erőnléti próbán mindenki átment, bár némelyikük olyan alacsony pontszámmal, amit Hembree elfogadhatatlannak tartott, ezért még egy erőnléti próbát helyezett kilátásba a Pokoli Hét végére. Az embereknek kilencven percük maradt lezuhanyozni, visszaöltözni pilótaruhába, menet közben bekapni valami reggelit, és jelentkezni az oktatási, vizsga- és helyzetelemző tájékoztatóra.

Az RF-111 Vámpír felderítő-csapásmérő repülőgépnél tizenkét vastagbetűs előírása volt - 124 szó, 27 sor —, amelyek annyira fontosak voltak, hogy szóról szóra be kellett vágni, és felszólításra fejből fűjni. A délelőtti hátralevő része rendszerek és eljárások órákkal folytatódott, a végén kérdőíves vizsgával. Szerencsére mindenki elérte a 80 pontot, de Furness megint kapott egy figyelmeztető pillantást Hembree-től, amikor kiderült, Fogelmané a legalacsonyabb pontszám a zászlóaljban.

Rebecca megfelelt valamennyi erőnléti, oktatási és orvosi vizsgálatnak, de mire átment ezeken a gestapós stílusú kizárásos, nulla toleranciájú teszteken, ebédre lenyelt valami nyúltápot a tisztiklubban, és lejelentkezett az osztály parancsnokságán, olyan elgyötörtnek érezte magát, mintha marathoni távot futott volna. Pedig a délutáni program legalább ennyire megterhelő volt.

Az első napirendi pont a globális hírszerzési tájékoztató volt. A Pokoli Hét hírszerzési tájékoztatóit tartó tiszt az egyik legszigorúbb, és — legalábbis Rebecca Furness szerint — az egyik legérdekesebb, legjóképűbb pasi volt az egész repülőosztályban.

— Ez a tájékoztató az alkalmazott forrásokra és módszerekre való tekintettel szigorúan titkos, külföldiekkel nem tudható — kezdte Tom Pierce őrnagy —, ami azt jelenti, megtudják holnap este a hatórás hírekből. Mindenesetre nézzék meg, ott hátul becsukták-e az ajtót, és lássunk hozzá. — Thomas Pierce őrnagy, a repülőosztály hírszerzési tisztje magas, takaros, jóképű, rövidre nyírott barna hajú férfi volt, mosollyal és kerek szemüveggel, amitől kisfiús arca még ártatlanabbnak és vonzóbbnak tűnt Rebecca számára. Sajnos mindemellett nős is volt, márpedig azon az önként vállalt korlátozáson kívül, hogy nem randevúzik saját alakulata tagjaival, a nős férfiak még külön tilalom alá estek nála. Pierce valamikor pilóta volt, és akkor bukott ki az aktív szolgálatból, amikor a létszámcsökkenés következtében a légierő nem volt hajlandó elnézni neki a színvakságát. Őrnagy létére alezredesti feladatkört töltött be, ami a légierőnél csak igazi menőkkel fordulhatott elő.

Mint az egész elmúlt évben, most is Európa problémái szerepeltek az első helyen. — Az Ukrajna, Oroszország és Moldávia közötti konfliktus a vitatott státuszú Dnyeszter Köztársaság miatt, úgy tűnik súlyosbodott az elmúlt hetekben — kezdte Pierce. Volt egy navigációs műveleti térképe a kérdéses területről, a vitatott régió feketével bekeretezve rajta: durván ötszáz négyzetmérföld Délnyugat-Ukrajnában és Moldávia középső részén. — Most már azt is tudjuk mennyire, mert Oroszország tegnap éjjel légitámadással próbálkozott.

A terem meglepetten felmorajlott. Pierce kicsit várt, majd folytat-

ta: — Nos, úgy látom, fiúk-lányok, lépést tartanak az eseményekkel. Úgy bizony, miközben gyermekeik aludtak és azt hitték, biztonságban vannak, Oroszország a jelek szerint megpróbált egy csomó hagyományos töltetű cirkálórakétát kilőni Medve típusú bombázóról. A feltételezhető célpontok ukrainai és talán romániai légi támaszpontok lettek volna.

— Megállították őket? — kérdezte valaki. — Mi történt?

— Az ukrán légierő kapásból nekik esett a MiG-23-asaival, és ötöt lelőtt közülük; a maradék húsz gép, kereket oldott — felelte Pierce. — Az egész körülbelül három percig tartott. Egyetlen cirkáló rakétát sem lőttek ki. Még pár másodperc, és legalább egy ukrán légi támaszpontnak örökre vége. Az orosz kísérő vadászok négy ukrán gépet lőttek le. Mint a korábbi tájékoztatókból bizonyára valamennyien emlékeznek rá — folytatta Pierce —, a közép-moldáviai Dnyeszter körzetben élő oroszok a Vörös Hadsereg Kisinyovban állomásozó 14. gépesített lövészhadosztálya és Malajstiben állomásozó lövészhadosztálya segítségével Benderj és Tiraszpol központokkal kikiáltották függetlenségüket, amikor a Moldáviai Szovjet Szocialista Köztársaság kivált a Szovjetunióból, és 1991 -ben függetlennek nyilvánította magát. Bár az oroszok Moldáviában kisebbséget képeznek, ők alkotják a lakosság többségét ebben a régióban, amely Moldávia iparának központja, fontos kikötőkkel. Oroszország Anyácskának nincs közvetlen beavatkozási lehetősége a vitatott régióban, a Független Államok Közössége szerződésében meghatározott körülményeket kivéve. A FÁK szerződésének egyik pontja megengedi a tagállamoknak, hogy vészhelyzetben átlépjék egymás határát. Oroszország hatalmas elnökének, Vitalij Velicskónak hála, ez meg is történt.

Pierce a térképen mutogatva folytatta: — Amint látják, Moldávia három oldalról Ukrajnával, egy oldalról pedig Romániával határos. Moldávia valamikor Románia tartománya volt. A kialakult helyzet nyilvánvalóan nyugtalanítja a még Moldáviában élő oroszokat, akik attól tartanak, üldöztetésben lesz részük. Ezért 1991 augusztusában, közvetlenül Moldávia függetlenségének kikiáltása előtt a dnyeszteri oroszok is elszakadtak Moldáviai Szovjet Szocialista Köztársaságtól, és megalakították a Dnyeszter Köztársaságot. Hamarosan létrehoztak egy miliciát, főleg a Vörös Hadsereg tizennegyedik és tizennyolcadik hadosztályának állományából. Az oroszok bejelentették, ezt a két hadosztályt feloszlatták és visszarendelték Oroszországba, valójában azonban illegálisan a Dnyeszter Köztársaságban maradtak. A legtöbb köztársasághoz hasonlóan Moldávia is megpróbálta birtokába venni a határain belül működő valamennyi szovjet támaszpontot, kivéve az olyan stratégiai létesítményeket, mint az interkontinentális bombázók

és rakétakilövőhelyek. A Dnyeszternél ez nem sikerült nekik. Amikor az újonnan alakult moldáv hadsereg megpróbált érvényt szerezni az új törvényeknek, az orosz katonák Malajstiben ellenállást fejtettek ki. Amikor kitört a csetepaté, az orosz hadsereg Jelcin tilalma ellenére csapatokat küldött az orosz helyőrségek megerősítésére.

Szavaira nem reagált senki, úgyhogy Pierce felemelte a hangját, és közelebb lépett hozzájuk, hogy felkeltse a figyelmüket. — De hogyan, kérdezhetnék — üvöltötte olyan hangosan, hogy egy szendergő tiszt ijedten felugrott a székeről -, hogyan juttatták el a csapataikat a Dnyeszter körzetbe, hogy kiségsék orosz honfitársaikat?

— Utat törtek maguknak — felelte valaki.

— Pontosan — nyugtázta Pierce. — Valóban, orosz szállítóhajók hajóztak fel a fekete-tengeri flotta Szevasztopol környéki kikötőiből a Dnyeszteren egészen Benderijig, és az orosz flotta repülőgépei is leszálltak Tiraszpol repterén. Mindezt anélkül tették, hogy engedélyt kértek volna az átrepülésre. Ez nyilvánvalóan feldühítette a moldávokat, akik Ukrajnát kétszínűséggel vádolták, úgyhogy csapatokat küldtek az ukrán határra, amitől meg az ukránok kapták föl a vizet. Viszont az ukránok az oroszokra is megorroltak, mert azok megsértették a szuverenitásukat, és lábbal tiporták a FÁK katonai szerződését.

— Az ukránok már különben is dühösek voltak Oroszországra a fekete-tengeri flotta miatt — szúrta közbe Furness. Pierce értett hozzá, hogy ezeket a különben unalmas hírszerzési tájékoztatókat élénk vitaklubba alakítsa át. — Ember, úgy látszik itt mindenki berágott mindenkire!

— Pontosan, ó leleményes elméjű — mondta Pierce. A teremben itt-ott kuncogás hallatszott. Pierce folytatta: — A körülbelül 120 hadihajóból és 300 harci repülőgépből, 28 tengeralattjáróból, egy anyahajóból, és egy helyből fel- és leszállásra alkalmas cirkálóból álló fekete-tengeri flotta hovatartozása 1991 óta a legnagyobb probléma volt Ukrajna és Oroszország között. Az eredeti terv az volt, Oroszország megtarthatja az összes nukleáris hajót és repülőgépet, aztán a maradékot egyenlő arányban felosztják egymás között.

— Csakhogy Oroszország azt állítja: 34 hajó, főleg aknaszedők és parti őrnaszádok kivételével minden hajó alkalmas nukleáris csapásmérésre, ezért csak 17 őrnaszádot hajlandó átengedni Ukrajnának, a maradék 86-ot megtartja magának, továbbá megtartja a Krím-félsziget támaszpontjait is, amelyek közül némelyik a legnagyobb kiterjedésű földbirtokok közé tartozik egész Európában.

— 1991 óta folyik Ukrajna és Oroszország között az iszapbirkózás ebben a kérdésben. Volt néhány incidens: az ukrán legénység fellázadt és Odesszába szöktetett egy fregattot, többször került sor kisebb összecsapásokra a Fekete-tengeren, meg hason-

lók, de a tárgyalások simán folytak tovább mindaddig, míg a Dnyeszter Köztársaság ügye ki nem robbant. De elég a történelemből. Lásuk, mi folyik ott most. — Pierce néhány nagy körre mutatott Ogyessza és más városok közelében az ukrán-moldáv határ mentén. — Az ukrán elnök, Jurij Hotin finoman oldani szeretné ezt a helyzetet, és csak védekezésre rendezkedne be, de az ukrán parlament cselekvést követel. Ezért nemrégiben az ukránok fölfejlesztettek egy légvédelmi hadtestet a Limanszkoje melletti kis reptéren, ami közvetlenül a vitatott térség határán helyezkedik el. A hadtest főként régebbi 100 milliméteres légvédelmi ütegekkel és SA-3 levegő-föld rakétakilövővel van felszerelve; figyelmeztetés ez Oroszország számára, hogy hagyjon fel az átrepülésekkel.

— Egy pillanat, Pierce őrnagy — szólalt meg Jamieson őrnagy két korty között. — Maga itt a hírszerző tiszt; az a dolga, hogy felbecsülje, mi történik, vagy legalább továbbadja nekünk, hogy a nagyfejtűek szerint mi várható. Ne bízza ránk a találgatást: mondja el!

— A mi dolgunk nem a vélemények továbbítása, Ben — felelte Pierce. — Csak a legfrissebb tényeket ismertetjük.

— Jó, rendben. Akkor mondja el a maga véleményét. Bele fogunk keveredni az európai háborúba?

A kérdés nyilvánvalóan zavarba hozta Tom Pierce-t. Egyenesen ideges lett. Furness jól látta arcán az aggodalmat. — Rendben van, elmondom a véleményemet, bármennyit ér is; Ukrajna mostanában a Nyugat kedvence, különösen az Egyesült Államoké. Oroszország késlekedett a gazdasági reformokkal, miközben Ukrajna mindenféle konzulátusokat és kereskedelmi kirendeltségeket nyitott, hogy magához vonzza a külföldi befektetőket. Miközben Oroszország még mindig nem fejlesztette vissza hagyományos erőit az európai fegyverzetcsökkentési egyezménynek megfelelő mértékben, Ukrajna pontosan teljesítette minden kötelezettségét; több mint tízezer tankot és más páncélos harcjárművet zúztak be az elmúlt két évben, továbbá nem adták el Kínának azt a bizonyos félig kész anyahajót sem. És miközben Oroszország még mindig jelentős nukleáris fegyverzetet tart fenn, köztük harctéri atomfegyvereket is, Ukrajnát az ENSZ az elmúlt év végén atomfegyvermentes övezetté nyilvánította. Emellett felvételét kérte a NATO-ba, és szó van arról, hogy az Európai Közösséghez csatlakozik; az ukránok ezt azért szeretnék, mert évszázadokig voltak az oroszok csizmája alatt, és a Nyugathoz való csatlakozás meghozná számukra a felvirágzást.

— Ukrajnát tehát jobban szeretjük, mint Oroszországot; nem nagy felfedezés — mondta Jamieson. — De mi sül ki ebből? Mekkora az

esélye egy Oroszország és Ukrajna közötti háborúnak, és egy amerikai katonai beavatkozásnak?

Pierce tünődve bólintott, aztán vállat vont: — Oroszország jelét adta annak, hogy az etnikai villongásokat és a külföldi katonai befollyást a volt szovjet köztársaságokban szuverenitása komoly fenyegetésének tekinti. Kilátásba helyezte, minden rendelkezésére álló eszközzel, köztük nukleáris harctéri fegyverekkel is meg fogja védeni a volt köztársaságokban élő oroszokat és saját határait. Mármint, semmi kijelentésük vagy tettük nem utal arra, hogy készek a nyílt háborúra, Velicsko azonban világossá tette a szándékaikat. Nyilvánvalóan hatalmi harc folyik a katonai és polgári vezetők között Oroszországban, és még nem dőlt el, merre fognak elindulni. Tehát — folytatta —, mi történik, ha kitör a háború? Ukrajna a haderőcsökkentések ellenére is elég erős katonai hatalom, de természetesen nem állhat ellen huzamosabban az oroszoknak, és ezt mindenki tudja. Az ellentétek dacára Ukrajnát és Oroszországot gazdaságilag, társadalmilag, diplomáciailag és politikailag még mindig elég erős kötelékek fűzik össze; és senki sem hiszi, hogy Ukrajna háborút akar. Viszont három amerikai hadihajót a héten vendégül láttak Ogyesszában; ezt jószolgálati látogatásnak nevezték, bár az időzítés miatt ez minden volt, csak nem jószolgálat abban a térségben; és az erőegyensúly eltolódása, amit ez a három hajó idéz elő, valakit könnyen átlökhet a küszöbön. Oroszország többször figyelmeztette Amerikát, ne keveredjen bele a váltságba.

— Az elnök egy seggfej — vetette közbe Mark Fogelman. Most először Rebecca is kénytelen volt egyetérteni vele. — Nem vette észre, mennyire veszélyes és provokatív ez a lépés?

— Éppen annyira, mint az, hogy az oroszok visszaküldik Kubába a Backfire bombázóikat — felelte Tobias. — Úgy látszik, a világon mindenütt rengeteg a hülye politikus. De az elnöknek tennie kellett valamit.

— Ja. Megcsavarni a tigris farkát — mondta utálkozva Fogelman. - Addig basztatjuk az oroszokat, míg kénytelenek lesznek válaszolni.

Miután Hembree ezredest annyira izgatottnak és aggodalmasnak látta délelőtt, Rebecca szerette volna tudni, van-e valami köze az európai válságnak Hembree készenléti mániájához; de ezt a kérdést gondosan eltemette agya hátsó zugában, miközben Pierce már a következő lehetséges válság elemzésénél tartott.

— Az egésznek az a lényege — foglalta össze mondókáját —, hogy egy csomó működőképes és erős hatalom van mostanában szerette a világon az Egyesült Államokon kívül, és mindegyiknek megvan

a maga elképzelése az Új Világrendről. Minden bizonnyal a legerősebb nagyhatalom vagyunk a világon, ám ez főként a hadsereg méretére és az ipari potenciálra vonatkozik, és még ez is csökkenőben van. Ha belekeveredünk, könnyen tehetséges, hogy egyedül maradjunk.

Elég baljós kép egy rendszerint optimista embertől, gondolta Furness. A tájékoztató végeztével elcsípte a férfit kifelé menet. — Mi van, Tom, lemondott az emberi nemről, vagy mi?

— Dehogy, Becky. Eszem ágában sincs — mondta Pierce. — A nagyfőnököt tényleg aggasztja, ami Ukrajna és Oroszország között folyik. Helyzetelemzést kér minden reggel, és aztán két-három óránként újabbakat, ami azzal jár, hogy hajnali ötkor már bent vagyok. A legrosszabb eshetőségekről is tudni akar, és az utóbbi időben elég komoly anyagokkal árasztottak el.

— Attól tart, felfejlesztenek minket, vagy ilyesmi, Tom? Az utóbbi időben ez a benyomásom. Mindenki a plafonon van, de senki sem beszél világosan. Kapott valami üzenetet a tábornok?

— Húha, Becky, a rossz gombot nyomta meg. Én nem tudok semmit, semmit de semmit — felelte Pierce, mulatságosan eltúlozva a tagadást. — Én csak továbbítom a híreket, nem csinálom. Beszéljen talán a nagyfőnökkel, hátha ő megmondja. Mennem kell. Viszlát — köszönt el egy örjítő mosollyal, és sietve eliszkolt.

A hírszerzési tájékoztató után az egység tagjainak ismét a zászlóaljnál kellett jelentkezniük, ahol éppen kiakasztották a következő nap műveleti parancsát. Az MP az egység játékszabályait tartalmazta, felüntetve minden egyes bevetésben részt vevő repülőgép helyét és feladatait. A szokásos menetrend szerint az Alfa-kötélék a lehető leghamarabb felszállt az első hat menetkész géppel. A Bravo-kötélék követte a hat következővel, de ők először egy légicsapást vagy egy felderítő akciót hajtottak végre, aztán visszatértek a felfejlesztési bázisra. A Charlie-kötélék az utolsó hat géppel bármelyik szerepet eljátszhatta, ám mivel itt voltak a legkevesebb tapasztalattal rendelkező emberek, rendszerint az volt a feladatuk, hogy fegyver- és alkatrész-utánpótlást szállítsanak a többi gépnek.

Hembree alezredes, Katz alezredes és az osztály műveleti törzse már lebontatta a műveleti parancsot, mire visszaértek a zászlóaljparancsnokság épületéhez. A néhány perccel később kezdődő törzserkezleteri Hembree ismertette a tervet. — Ben Jamieson kötéléke már el is indult a gépeihez — kezdte. — Egyelőre a hat gép elég jól áll, alkonyatig kell felfejlődniük. A Bravo-kötélék támadóhulláma körülbelül reggel hétkor száll fel. Két radarbombázóra, egy GBU-15-ös

bombázóra, két PAVE TRACK bombázóra és egy felderítő madárra lesz szükségünk a Bravo-kötelékben. A GBU és a PAVE TRACK gépek élesfegyverzetet visznek, egy GBU-15-öst és két GBU-24-est; a parancsnokság végre beadta a derekát, és megengedte, hogy eljátszadjunk néhány igazi bombával. Szeretném, ha azt jelenthetném a nagyfőnöknek, nem pazaroltuk el őket. A Charlie-kötelék támadó fegyverzetet kap: két lézert, négy radart, egy GBU-12~es és egy Mk-84-es makettet minden lézeres gépen. Állítólag a héten még több élesbombára is kapunk engedélyt. — Nagyon ritkán alkalmaztak ennyi precíziós vezérlésű fegyvert a Pokoli Hét alatt. — A Bravo-kötelék felderítőgépe fényképes felderítést végez mindkét csapásról. Ez a maga dolga lesz, Rebecca. — Hembree egy diát tett a vetítőbe, amely valamennyi kötelék menetrendjét feltüntette.

Furness csalódott volt. Egy igazi támadásban a cél fölé érkező első gépek a legfontosabbak; az első csapásoknak végzeteseknek kell lenniük, hogy csökkentsék az őket követő gépek kockázatát; ezért a legjobb embereket szokták előreküldeni. A kötelékparancsnokok rendszerint a PAVE TRACK vezérlésű csapásmérő egységet vezették; ez a berendezés az infravörös kereső és a lézeres befogó kombinációja volt, és lézervezérlésű bombák halálpontos célbavételére szolgált. A kötelékparancsnokok rendszerint az élen repültek be, és nem akkor amikor a csúnya fiúkat már szarrá bombázták előtűik. A fényképes felderítés fontos feladat minden bombázóbevetésnél, mégis rendszerint másokra bízták.

Ráadásul ennél a beugrásnál igazi bombáik lesznek.

Kimásolta a parancsból köteléke kritikus időpontjait, ellenőrizte a számokat és a fegyverzetleírást. — Jelentést kérek a felszerelésről a kötelékparancsnokoktól tizenhat órákor — folytatta Hembree. — Öt-kor bemutatom a felszerelést a tábornoknak, aztán jelzem a változtatásokat. Kérdés van? — Nem volt. — Rendben, akkor lássanak neki!

Furness odalépett Hembree-hez, éppen amikor el akarta hagyni a helyiséget. — Mondja, Dick, miért...

— Miért maga meg Fogelman repül fényképezni? A tábornok parancsa.

— Megmondta az okát?

— Nem — felelte Hembree. — Jelentést tettem neki a zászlóalj reggeli szemléjéről, megemlítettem, Mark szemlátomást semmibe veszi a 35-10-et és a felfejlesztésre való felkészülést, de nem hiszem, hogy ennek bármi köze volna a döntéséhez. Azt akarja, maga repüljön a fótós gépen, pont. Ugyancsak ő jelölte ki Ogdent a tévés bombázóra és Little-t az egyik lézeres gépre. Ha volt is oka így rendelkezni, nem mondta meg nekem.

— De Lynn csak most vizsgázott a GBU-15-ről — rázta meg a fejét Furness. A 715. taktikai zászlóalj minden embere úgy került az F-111G vadászokra, hogy előzőleg csak szintbeli radaros és vizuális bombakioldásból, zuhanóbombázásból és számítógépes vezérlésű rádóbó bombakioldásból vizsgázott; csak az egységüknél kaptak képe-
sítést vizuális rádóbó bombázásból, fotós felderítésből, PAVE TRACK radarvezérlésű bombázásból és végül a tévévezérlésű GBU-15-ös bombák kioldásából. A GBU-15-ös messze a legnehezebben használható fegyver volt, mert a legénység szigorú együttműködését követelte meg, és iszonyúan munkaigényes volt: a fegyvertisztnek a bombán elhelyezett tévékamerát kellett használnia ahhoz, hogy a gépet a célpontra állítsa, aztán a bombát kellett a kioldás után ugyanígy a célra vinnie, miközben a pilóta megkezdte a kitérő manővereket. Mivel nagy gyakorlat kellett hozzá, a fegyver pedig túl drága volt ahhoz, hogy kiképzés közben használják, néha évekig is eltartott, míg valakinek sikerült megszereznie a képesítést. — Őt bombára volt szüksége, hogy megszerezze a képesítést, ez majdnem kétszerese a szokásosnak. Larry Tobiasnak csak kettő kellett hozzá, és azóta egyet sem kapott.

— Elhiszem, Rebecca — mondta Hembree —, de a szabályokat a tábornok határozza meg; nem javaslatot tett, nem hagyta rám a döntést, és nem cifrázta. Ogdené a GBU-15-ös, Little repül a lézermadáron. És látni akarja, hogy dobja rá Ogden és Vest, és látni akar egy komalézert. — A rádóbás egy bombázási módszer volt, amelynél a bombát ostorpatintás stílusban dobták rá a célra, miközben a gép meredeken emelkedett és fordult, nehogy a támadott cél fölött repüljön el. A komalézer olyan támadás volt, amelynél a támadó kötelék egyik gépe befogta lézerral a célpontot a fegyvert hordozó másik gép számára, ami lehetővé tette, hogy több precíziós vezérlésű bombát dobjanak le egyetlen PAVE TRACK célra irányító berendezés segítségével.

Mindkét módszer rendkívüli együttműködést és tervezést követelt még. Rebecca nem kételkedett benne, az emberei képesek végrehajtani; de óriási munkát jelentett mindjárt a Pokoli Hét első bevetésén.

Mintha a gondolatait folytatta volna, Hembree hozzátette: — Úgy tűnik, próbára akarja tenni az egységet, kíváncsi rá, mit tudnak az újoncai.

— Nekem az a véleményem, egy kicsit túl meredeken kezdünk neki, Dick.

— Hagyjon már, Becky — mondta Hembree. — A nagyfőnök szeretné megtudni, milyen az egységünk harckészültsége. Nézze azt a sok szart Európában, Koreában, Ázsiában; bármelyik helyen bárme-

lyik percben aligátorok harapdálhatják a seggünket. Egy pilóta, aki le tudja dobni a GBU-15-öst, vagyon; egy pilóta aki nem, felelőség. A lehető leggyorsabban gyarapítanunk kell a vagyont. Nem akarom, hogy ez a zászlóalj kettéváljon olyanokra, akik tudnak bánni a tévébombával, és olyanokra, akik nem; mindenki egyformán hatékony lesz minden lehetséges fegyverzettel és taktikával. Azt akarom, az embereim elégedettek legyenek, és meg akarom jutalmazni a legjobb teljesítményeket. De most mindennél inkább harcra kész állományra van szükségem. Ogden és Vest rádobja a tévébombát, és remélem, találják; maga, én, a legénység és a tábornok, mind együtt fogjuk megnézni a videoszalagot. Van még valami?

— Beszéljünk a reggeli szemléről, beszéljünk? — kérdezte Furness. — Felkészültem.

— Nem. Csak ellenőrizze, hogy Fogelman az egész szart bepakolta-e a batyujába, és Paula rendbe rakta-e a haját.

— A lány azt mondja, kidüllesztette magának a cicijét. Hembree kuncogott, és a feszültsége most enyhül először egy cseppet. — Kizökkentem, csak nem attól. Észrevettem, milyen pocsek a frizurája meg az egyenruhája. Mondja meg neki, hagyjon fel a játszadozással, és szedje össze a vackait.

— Már megtettem. Fogelmant is elintéztem.

— Helyes — mondta Hembree. — Ha a gyakorlatnak vége, levizsgáztatom a 35-10-esből a parancsnoki gyűlésen. De Cole tábornoknak hallania kell, hogy azt csiripelik a verebek, eltörtem az ostort a reggeli szemlén. Különben mehetek vissza nyomorgatni a legénységet. Érhető? — Furness bólintott. — Jelentkezzen itt tizenhat órakor a felszerelési jelentéssel, holnap reggel ötkor pedig az együttes eligazításon. Most ellenőriznem kell Bent- és az Alfa-kötéléket. Viszlát.

Furness visszament a tervezőhelyiségbe, ahol az emberei várták. - Nos, azt hiszem a hajlott kort sem tisztelik többé — mondta amikor kiosztotta a felszállási és célidőket a műveleti parancsból. — Lynn és Clark, maguknak holnap reggel egy GBU-15-öst kell rádobjniuk a Fort Drumm gyakorlóterepen. Ne csesszék el.

— Viccel? — kiáltott fel boldogan Clark Vest. — Ember, ez csodálatos!

— Váratlan bőkezűség egy közönséges Pokoli Héten — jegyezte meg Tobias nyilvánvalóan csalódottan, hogy nem ő kapta a tévébombát. — Valami készül. Érzem.

— Azt hiszem, igaza van — mondta Furness —, csak azt nem tudom, mi... Súlyomszem hallgat. Mindenesetre éles anyagokat kapunk, úgyhogy próbáljuk a legtöbbet kihozni belőlük. Paula, Ted, ma-

guk is élesre mennek egy PAVE TRACK-kel; Bob és Bruce kapja a másikat, és a nagyfőnök azt akarja, dobják rá. Vigyázzanak, és hidegben végezzék a felszállás előtti PAVE TRACK tesztet; hajnalban fognak bombázni, hideg kapszulával. Ted, örületes videoszalagot szeretnék látni, telitalálattal.

— Meglesz, Becky — felelte Ted Little.

— A kötelék rendje egy kicsit felzilálódott — folytatta Furness.

— Én vezetem az első sejtet, a szárnyamon Johnson és Norton. Johnson és Rota mennek be először, ledobják a sörösdobozokat, aztán komalézert adnak Nortonnak és Little-nek. Frank, Larry, maguk vezetik a kettes sejtet. Radarbombázók lesznek BDU-val, harmadikként dobják le a sörösdobozokat, és komalézert adnak Bobnak és Bruce-nak.

— A sörösdobozok vagy BDU-k kis tízfontos henger alakú füstbombák voltak, tényleg szárnyakkal felszerelt sörösdobozokra hasonlítottak; és habár kicsik voltak és nem is hasonlítottak egy bombára, a röppályájuk nagyon hasonlított egy B61-es vagy B83-as, ejtőernyővel felszerelt atombombáéra. — Paula és Ted, maguk mennek ötödiknek a tévébombával. A többiek se szomorkodjanak, mert úgy néz ki, ezen a héten mindenkinek jut legalább egy éles fegyver.

— Komalézer, rádobott bombák, tévébombák, mindez a Pokoli Hét első repülési napján? — dűnnyögte Tobias, éppen elég hangosan, hogy mindenki hallja. — Ember, megint támadnak az irakiak?

— A nézőtér zsúfolva lesz nagykuttyákkal, úgyhogy mindenki tök kemény legyen — emlékeztette őket Furness. — Én Fogmannal fent leszek a zóna tetején, amikor Johnson bemegy, és ott maradok, míg mindenki be nem lépett, és Charlie meg nem érkezik. Fényképezem az egészet.

— Micsoda? — hökkent meg Fogelman, mint aki csak most fogja fel, mi folyik. — Hogy kerülünk mi a felderítőgépre? Nekem több időm van PAVE TRACK-kel, mint Ogdennek.

— Viszont kevesebb ideje van a felderítőkapszulával — felelte Furness. Nem tudta biztosan, de lefogadta volna, Fogelmannak gyér tapasztalata vannak az RF-111G felderítőberendezéseivel. — Gyorsan fordulunk és fényképezzük az Alfa-köteléket is, úgyhogy most rengeteg tapasztalatot szerezhetsz. Mondtam, mindenkinek jut éles bevetés ezen a héten, úgyhogy ne lógassa az orrát. — Fogelman dühösen fintorgott. — Na jó, lássunk munkához.

Megérkezett Pierce őrnagy hírszerzési irodájának technikusa, hogy átadja a legújabb felderítési adatokat a célkörzetről; mindenkit ellátta a célpontjáról készített radaros és vizuális előrejelzéssel. Az éles bombák szokásos célpontjai reptérutánezatok voltak, egymásra rakott 55 gallonos acélhordókból épített alacsony épületek, és farostlemezből

eszkábált járműforma tárgyak. — Úgy tűnik, várnak magukra az ágyúikkal — mondta a technikus, és átnyújtotta annak a négy TVSR-állásnak a koordinátáit, amelyek hatótávolságon belül lehetnek. A TVSR-adók teherautókra szerelt, saját áramforrású rádióadók voltak, amelyek az ellenséges föld-levegő rakéták és a légelhárító ütegek tűzirányító radarjait szimulálták. A TVSR-állásokat a légierő technikusai vitték ki a helyszínekre, és kiértékelték a legénység kitérő manővereit, miközben a TVSR-ek megtámadták a célpont felé tartó gépeket. — A legutóbbi infó szerint mozgathatók is vannak közöttük.

Az R-5201 bombázóterep New York állam északi sarkában mindössze háromszáz négyzetmérföld volt; négy TVSR egy ilyen kis területen a berepülők szinte folyamatos támadását jelentette.

— Mire számíthatunk? — kérdezte Furness.

— Dandár vagy hadtest szintű egységek, de a legnagyobb hatósugarú és a legjobb anyaggal felszerelve — felelte a technikus. — Főleg az SA-8B típusra számíthatnak, maximális hatótávolság kilenc mérföld; az SA-11-re, hatótávolság tizenhét mérföld; és az SA-15-re, nyolcmérföldes hatósugárral. De meglepetésre is számíthatnak, mert egy SA-12 is lehet odakint, ami már jóval a célkörzeten kívül képes megtámadni egy RF-111-es bombázót.

— A legnagyobb veszélyt azonban a vadászgépek jelentik — folytatta a hírszerzés technikusa. — Ha ugyan tudják nélkülözni őket; sok dolguk van a Kubából felszálló Backfire-ok árnyékolásával, de talán néhányat megkapunk a játékhoz. Orosz radarsugárzókkal lesznek felszerelve, úgyhogy az észlelőberendezéseink úgy működnek majd, mint a valóságban. — Ez egy kicsit szokatlan volt. A sugárzók egyszerűen kis rádiókészülékek voltak, amelyek az ellenség tűzvezérlő radarjait utánozták. Nem használták őket rutinszerűen a Pokoli Hélen.

Az akció megtervezése ezek után főképpen a számítógép feladata volt. Hatvan perc alatt az egész tervezés készen volt a hat gépből álló támadóalakzat számára.

Alighogy a nyomtató elkezdte köpködni a térképeket és repülési terveket, Furness észrevette, Fogelman felhúzza a pilótazubbonyát.

Készül valahova? — kérdezte.

— Megyek összeszedni a felszerelésemet meg hajtat vágatni, ahogy mondta — morogta Fogelman. — A raktár ebédidőben zárva volt.

— Ellenőriznünk kell a térképeket és a repülési terveket — mondta Rebecca. — Egy órán belül együttes eligazításra kell mennem.

Fogelman az órájára pillantott: — A raktár háromkor zár — morogta. — Tíz percem van. Muszáj mennem. Ellenőriztesse Tobiasz-

szal az anyagot. Vagy még jobb, ha elfogadja úgy, ahogy van. A számítógép sohasem téved.

Furnessnak lett volna pár keresetlen szava, de erre most nem volt idő. Amellett jobban szerette Larry Tobias társaságát; valójában mindenki társaságát jobban kedvelte, mint Fogelmanét. — Rendben, rendben. De jelentkezés öt harminckor, lehetőleg levágott hajjal és bevetési batyuval.

— Hajvágás és három teli batyu. Meglesz — mondta Fogelman. Elsietett, Furnessra hagyva az összes térkép és repülési terv ellenőrzését.

Tobias és a többiek segítségével néhány perc alatt végeztek a térképek és a repülési tervek elemzésével. Alig, hogy végeztek, Hembree jelent meg a tervezőhelyiségben, és jelentést tett nekik a reggeli bevetésekről. Megjegyzés nélkül elfogadta a jelentést, de úgy látszott, nagyon aggódik. Szokatlan volt tőle, hogy semmit sem mondott a bevetési jelentésre, különösen most, amikor a tábornok irodájába küldött jelentést tenni. De Furness hiába törte ezen a fejt.

Mint a Pokoli Héten részt vevő többi tiszt, Furness is egy régi készenléti épületben lakott a hangárok közelében. A sötét, ablaktalan építmény még azokból a napokból maradt itt, amikor Plattsburgh B-47-es, B-52-es, KC-135-ös és FB-111-es bombázók támaszpontja volt, és a bombázók, a tankerek és a légénységi állomány fele a stratégiai nukleáris készenlétséghez tartozott. Rebecca is részt vett ebben a készenlétségben egy KC-135 Stratotanker ifjú másodpilótájaként, majdnem tíz évvel ezelőtt. Minden hétnapos készenléti turnusban legalább egy riadógyakorlatra számíthattak, és váltogatva hol éjszaka, hol nappal adtak készenlétet, hogy mindkettőben egyformán hatékonyak legyenek.

Amikor átképezte magát a KC-10-es tankerre 1988-ban, a készenléti ügyelet megszűnt számára. Hála istennek, gondolta, miközben kicsomagolta a batyuját. Tréningruhába öltözött át, és lenyomott két mérföldet a tomaterem futógépén. Zuhany után farmert, vastag gyapjúpulóvert, dzsekit, turistabakancsot húzott, és kijelentkezett a körlet-ügyeletnél.

Míg a Bravo gyakorlat teljes gőzzel be nem indult, a készenléti körlet ebédlőjét csak reggelihez nyitották ki. Így a pilóták és csoportvezetők klubja az Utánégető volt, egy kis kocsmá és étterem egy százéves szálloda földszintjén Plattsburgh belvárosában; Furness zászlóaljának legtöbb tagját ott találta.

A pilóták és a csoportvezetők a bár tévéarkában ültek, és a legújabb híreket figyelték a nagy képernyős készüléken az Oroszország és Ukrajna között kitört viszályról. — Látja ezt? — kérdezte Frank

Kelly kapitány, Rebecca szárnya, a képernyőre bökve. Egy csoport tüntető dobált Molotov-koktélokot egy tankra. — Újabb lázadás abban a moldáviai városban. A hírközlés moldáviai katonákat mutat, és azt állítja, ők provokálják a lázongást. Szemlátomást senki sem hibáztatja az oroszokat.

— Ez azért van, mert a moldáviai hadsereg kitapossa a szart az oroszokból — mondta valaki. — Ha magukra hagynák az oroszokat, mindjárt béke lenne.

— Ez a moldáv hadsereg, nem pedig moldáviai — vetette közbe Larry Tobias. — Fejezd ki magad rendesen, fiam.

— Igen, papa — vihogott valaki. — Nem tudtam, hogy már becsöngették.

— Ez az orosz terjeszkedés kezdete — felelte Larry Tobias. — Kevesebb, mint százezer orosz van Moldáviában, de tíz orosz vagy egymillió: Oroszország bele akar szólni. Oroszország vissza akarja szerezni Moldáviát. Csak egy dolog érdekli őket: bebiztosítani a határaikat — mondta Tobias. — Ti nem emlékeztek rá, de az elmúlt negyven évben minden orosz vezető ugyanerre törekedett. Nem elég nekik, hogy óriási hadsereg áll fegyverben; egy ütközőzónát szeretnének létrehozni Oroszország és minden külföldi állam között, különösen ahol idegen csapatok is állomásoznak. Egy csomó orosz vezér harcolt a második világháborúban, és minden családnak voltak háborús halottai. Az oroszok a második világháborúban rájöttek, a szövetség nem mindig jelent biztonságot; számukra a biztonság kulcsa területek elfoglalása és megszállása.

— De mit izgulunk mi azon, ha Oroszország megtámadja Ukrainát vagy Moldáviát? — kérdezte az egyik csoportvezető. — Kit érdekel? A francba, a legtöbb ember azt se tudja, hol van ez a Moldávia, Románia vagy Ukrajna. Emlékszem, az amerikaiak harminc százaléka az újságból tudta meg, hol van Kuvait, amikor ott harcoltunk.

— Azért érdekel minket, mert Oroszország is benne van — felelte Tobias, nagyot kortyolva a söréből. — Amióta az első szláv neander völgyi előmászott a barlangjából, nem csak tudni akarta mit csinál a szomszédja, hanem mindjárt meg is akarta mondani neki, mit csináljon. Oroszország nem szeretné, ha Ukrajna ukrán lenne, ha Moldávia román lenne, vagy Grúzia török lenne. És pláne nem akarja, hogy bármelyik mohamedán legyen; de azért a fégeslegkevésbé azt szeretné, ha demokratikusak lennének. Valószínűleg ez a legrosszabb. Oroszország azért harcol, hogy a szomszédos köztársaságok semmilyenek ne legyenek. Ez ilyen egyszerű.

Ebben a pillanatban a pincér visszatért... hat sörrel egy tálcán. — Hat Bud, hat dolcsi — mondta.

Tobias kuncogni kezdett, de Kelly ráfordult: — Ez meg mi? Nem ezt rendeltük.

Furness először meglepődött, aztán felhúzta az orrát: — Vigye vissza eztet, és hozza, amit megrendeltünk.

— Fizesse meg a sörit, és megissza a sörit, vagy szépen leterdelnek, és megcsókolják a seggem — jelentette ki a férfi, és egyenként a szemük közé nézett, Furness sem hagyva ki. — Megmondtam, hogy nem vagyok a pincérük, de végigjátszottam a szaros kis játékokat, és most itt az italuk. Fizesse meg, megissza, befogja a pocójukat, és húznak vissza a támaszpontra, vagy kimegyünk ide a folyosóra, és elveszem a kedvüket attól, hogy valaha is visszajöjjenek. Mi legyen, gyermekeim?

Mindenkinek torkán akadt a szó. Furness azt fontolgatta, hogy beszél a főnökkel, Tobias azonban bölcsen a zsebébe nyúlt, elővett egy tízest és átnyújtotta. A férfi előhúzta a tárcáját, hogy visszaadjon, de Tobias leintette.

— Jó mulatást — mondta Daren Mace alezredes, azzal otthagyta őket, felkapta a tartályait, és bevitte a belső szobába. Nem vették észre a farzsebébe dugott rádiótelefont, amiről minden katona tudta, hogy csak a repülőosztály törzsisztjeinek jár.

— Huhh — fújtatott Furness hosszú, döbrent hallgatás után. — Én... Én azt hiszem, szeretném közelebről megismerni ezt a fickót. — Az asztal körül mindenki tisztában volt vele, hogy nem akárkitől kapták meg a magukét.

— Én nő vagyok és két gyerekem van — szólalt meg Frank Kelly —, de én is szeretném közelebről megismerni.

Mindenki röhögött.

Plattsburgh légi támaszpont, USA

Másnap reggel

Amikor Furness a készenléti épületben töltött első éjszaka után felébredt, szokás szerint nem tudta, hol van. Az ablaktalan helyiségekben koromsötét volt, csak az ébresztőóra kijelzője világított. Megint néhány perccel előbb ébredt a kellerében. Az elveszettségérzés olyan erős volt, hogy ki kellett tapogatnia az ágy szélét és a hideg, csupasz betonfalat, mielőtt a fölkeléssel próbálkozott volna. Erről eszébe jutott, miért nem rakott függönyt vermonti udvarháza háromszárnyú ablakára, és hirtelen elfogta a sóvárgás az otthon magánya, nyugalma, elszigeteltsége, és fenséges szépsége után.

A készültségi épület zuhanyozójában hamar visszatért valóságérzéke, igyekezett a lehető leggyorsabban végezni. Húsz perc alatt felöltözött. Éppen készült fölmenni reggelizni, amikor megcsörrent a telefon.

— Becky? Itt Ben — jelentkezett Ben Jamieson, az Alfa-kötélék parancsnoka, aki éjszaka a készültségi körlet ügyeletes tisztje volt.

- Jó volna, ha átjönnél. Fogelman most csinált hülyét magából meg belőled is.

Dobogó szívvel lépett a parancsnoki körletbe. Hembree ezredes Mark Fogelman társaságában várta. Vagyis mintha Fogelman lett volna, csakhogy kopaszra borotválva! — Fogman? — nyögött fel, és egy pillanatra Hembree jelenlétéről is megfeledkezett. — Ez maga?

— Igen, hölgyem — felelte fahangon Fogelman. Szokásos ferde vigyorának nyoma sem volt.

— Furness őrnagy — kezdte ingerülten Hembree —, talán meg tudja magyarázni, mi folyik itt. Fogelman hadnagy azt állítja, maga parancsolta meg, hogy így vágassa a haját. Igaz ez?

— Micsó... Nem, ez nem igaz.

— Tisztelettel meg kell jegyezni, hölgyem, ön nem mond igazat — jelentette ki Fogelman. — Ahogy a hölgyem szót kimondta, attól Furnessnek a hideg futkározott a hátán, mintha valaki végighúzta volna a körmét egy palatáblán. — Pontosan emlékszem, parancsot adott, hogy vágassam le a hajamat, mégpedig az egészet.

— Ilyent nem mondtam!

— Örömmel tanúskodom erről, uram — fordult Fogelman Hembree-hez. — Közvetlenül a reggeli szemle után történt. Dühös volt rám a szemle után, és figyelmeztetett, jobban tenném, ha nem mutatkoznék ma hajvágás nélkül, aztán megparancsolta, vágassam le egészen. Gondolom azért, hogy biztosan megfeleljek a szemlén. Miért csináltam volna, ha nem kapok rá kifejezett utasítást?

— Mert maga egy kis pöcs, azért, Fogelman.

— Elég ebből, őrnagy — mondta Hembree. — Nem mondhat ilyent egy tisztársának, ezt nem tűröm el, érti? Ami a frizuráját illeti, hadnagy, az előírásoknak megfelel. Maga csinálta magának, úgyhogy viselje egészséggel. Elmehet. — Fogelman vigyázzba vágta magát, sarkon fordult, elégedetten Furnessre vigyorgott és távozott. — Őrnagy, beszédem van magával — intett Hembree az irodája felé, és amikor Furness követte oda, becsukta az ajtót.

— Mi a fene folyik itt, Rebecca? — kérdezte dühösen. — Húsz perc múlva idejön az osztályparancsnok meg a légi harcezd parancsnoka, és mit fognak itt látni? Két emberem vitatkozik és szórakozik egymással, mint két kölyök. Mi van magukkal?

— Megmondtam neki, vágasson haját és szedje össze a fejlesztési felszerelését, ennyi az egész — felelte Rebecca. — Viccből kopaszra nyíratta magát; a fenébe, nem én mondtam neki. Én nem utazom a mogyoróira, Dick, de nyilvánvalóan hiányos felszereléssel rukkolt be és minden alkalmat kihasznál.

— Becky, én láttam, hogy nem jönnek ki egymással, de reméltem, hogy ez megváltozik — mondta elnyűtten Hembree. — Azt hittem, a fickó megoldja a magával kapcsolatos problémáit, és reméltem, maga ebben segítségére lesz. Mindkét számításomban tévedtem, de különösen magában csalódtam. Fogelman csecsemőként viselkedik; azt hiszem, hiba volt olyan korán kivenni a C-kötélből; de magának akkora rangjelzés van a vállán, mint egy féltégla. A Bravo-kötélnek nincs szüksége olyan parancsnokra, aki állandóan beleköt valakibe. Mihelyt ezen a hadgyakorlaton túl leszünk, szétválasztom magukat, visszateszem magát a C-kötélbe. Martin Gruber kapja meg a B-kötéletet, Fogelmant pedig vagy Gruberhez, vagy Alomarhoz osztom be.

— Dick, erre nem szolgáltam rá — mondta Furness. — Majdnem tizenkét hónapot töltöttem a C-kötéllel, többet, mint bármelyik instruktor. Amikor Fogelmant négy hónappal idő előtt, a PAVE TRACK vizsgáját be sem várva kivették a C-kötélből, én tiltakoztam. Adja nekem Gastont a C-kötélből, és...

— Már döntöttem, Rebecca — mondta Hembree. — Nézze, a maga tapasztaltsága és tudása jót tesz a C-kötélnek, a szolgálati lapja ugyanolyan jó marad, viszont Fogelmannal nem mennek többé egymás idegeire.

— Ha áttesz a C-kötélhez, Fogelman eléri amit akart: sikerült kitúrnia.

— Ez nem lefokozás, Rebecca, hanem a hatékonyságának, a vezetői képességeinek, a fegyverrendszereket illető szakértelmének és az újoncokkal végzett munka iránti érzékének az elismerése — mondta Hembree. — A C-kötél újoncainak erős kézre van szükségük, a maga stílusa ott inkább a helyén lesz. És legközelebb talán jobban meggondolja, mit mond az embereinek. Maga szeret emberfejekkel játszani, hát ezúttal fizetnie kell érte. És ne sértegesse az embereit a törzs füle hallatára; ha ez kiszivárog, mindketten az utcán találhatják magukat. Most pedig munkára. A maga kötéleke lesz az első odakint a terepen, a fél parancsnokság nézni fogja. Azt akarom, az emberei csupa tízest löjjenek. Kérdés?

Furness nem kívánta tovább feszegetni a frizuraügyet, azzal csak tovább rontotta volna a helyzetét. — Ön is velünk repül?

— Cole tábornok és Lachemann másodparancsnok végig akarja nézni a felfejlesztésünket, úgyhogy lent maradok velük, míg a köte-

Lékük ledobja a bombákat — felelte Hembree.— Az Alfa-kötélék már visszatért a felfejlesztésből, de még nem vette fel a harci alakzatot. Biztosra veszem, a fejesek azt is végig akarják nézni, meg a C-kötélék felkészülését is a felfejlesztéshez. Valószínűleg a C-kötélék első hullámával fogok fölszállni, miután a fejesek távoztak.

— Még valamit, Dick. Úgy érzem, a helyzet... nos, kezd forró lenni. Készül valami?

— Ki a fene tudhatja ezt, Rebecca? — felelte ingerülten Hembree.

Semmi nem szivárgott ki. Mindenki egy új Sivatagi Viharra számít, de szerintem nem lesz belőle semmi. Nem, senki sem megy innen sehová. Maga most törődjön csak a kötélekével. Cole meg Lachmann is látni akarja a bombakioldásokról készült videofelvételeket, mihelyt leszállnak a gépek. — felelte Hembree, és kiviharzott az irodából.

Körülbelül egy órával később Furness és Fogelman némán mérgette egymást, a többiek pedig igyekeztek félrehúzódni. A kötélek együttes eligazításon vett részt a zászlóalj-parancsnokságon. Ahogy ígérték, Cole dandártábornok és a magas, nehézkes, fekete hajú és még feketébb kedvű Lachmann vezérőrnagy is jelen volt. Vannak pillanatok, gondolta Rebecca, amikor felállt, amikor az ember ezerszer is megbánja, hogy kötélekparancsnok lett. Ez ilyen pillanat volt.

Néhány perc múlva, amikor éppen belekezdett volna a felszállási rend ismertetésébe, a tábornok derékszíján megszólalt a csipogó. Intett, folytassák az eligazítást, és Cole-lal együtt kisetett a helyiségből. Furness, aznap reggel először, végre felszabadultnak érezte magát. Beszélt a bevetés céljairól, a kiképzési szabályokról, a taktikai helyzetről, a legújabb hírszerzési adatokról, a megközelítési útvonalról, az alakzati előírásokról, az időzítésről, a felzárkózásra és leszállásra vonatkozó előírásokról.

Amikor befejezte, az emberek kitódultak összeszedni a felszerelésüket, aztán felpakoltak a legénységi buszra, és indultak ki a repülőtérré. A busz minden gépnél megállt, és lerakta őket. A csoportvezetők, akik már öt órája kint voltak a gépeknél, hálásan ugráltak fel a buszra megmelegedni. A földi és a repülő legénység még a busz melegében végigment a karbantartási jegyzőkönyvön és a felszállás előtti szemle ellenőrző listáján. Mihelyt végeztek, kiléptek a hidegbe és indultak gépeikhez.

Az RF-111G bombázóval kapcsolatos munkák a legjobban egy csomó ellenőrző listával jellemezhetők. Gyakorlatilag semmit sem tettek a gépben vagy a gép körül, a földön vagy a levegőben, ami ne lett volna benne valamelyik ellenőrző listában. Mielőtt egyáltalán letehették volna a holmijukat a pilótafülkében, még a lépcsőn, sem-

mihez hozzá sem nyúlva, egy elemlámpával bevilágítva a fülkébe, teljesíteniük kellett a Felszállás Előtti Szemle című ellenőrző lista néhány pontját: külső táp kikapcsolva, katapultfogantyúk és a tok életmentő rendszerei biztosítva, akkumulátor- és külső tápfesz kapcsolók kikapcsolva. Veszedelemes volt akár csak a közelébe kerülni a karcsú, halálos gépnek anélkül, hogy kétszer is ellenőrizték volna, biztonságosan elkezdhetik-e a munkát.

Mihelyt elhelyezték személyes holmijukat a pilótafülkében, az Áramtalanított Gép Külső Szemléje című ellenőrző lista, azaz a körülsétálás következett. Ezt rendszerint a két pilóta együtt végezte el, különösen ha fegyverzetet is vittek magukkal. De nekik csak felderítő kapszuláik voltak, ezért Fogelman mindjárt a kamerakapszula ellenőrzésével kezdte.

Az RF-111G felderítőgép két elektronikus felderítő kapszulát hordozott, a külső üzemanyagtartályokhoz hasonlóan a szárnykonzokra függesztve. A jobb szárnyra szerelt UPD-8-as kapszula radart tartalmazott, amely nagy felbontású képet szolgáltatott a gép körüli terepről vagy tengerfelszínről ötven mérföld maximális hatósugárral. A radar lombtakaró vagy felhőzet alatt is kimutatta a kisebb járműveket, és a sárban vagy homokban hagyott tanknyomokat is látta. Az AN/ATR-18 taktikai légi felderítő kapszula a bal szárnyon a szokásos optikai kamerakapszulákhoz hasonlított, azzal a különbséggel, hogy a felvett képeket digitalizálva tárolta számítógépes áramkörében, és akár kétszáz mérföld távolságban lévő földi állomásoknak is képes volt továbbítani. Ilymódon a felderítési adatokat megoszthatták a szövetséges erőkkel már órákkal azelőtt, hogy a gép földet ért volna.

Fogelman feltételezte, minden rendben van. Elemlámpájával rávilágított a kapszulákra, aztán a hideg elől visszamenekült a fülkébe. Zubbonyát begyűrte az ülés mögé, és bal öklével jobb tenyerébe csapva jelezte a csoportvezetőnek: jöhet a meleg levegő, áram alá helyezheti a gépet.

A csoportvezető, Ken Brodie törzsőrmester futott Rebecca Furness után. Tudta, a felderítő kapszulákat áram alá kell helyezni, nehogy befagyjon az elektronikájuk. — Az efté áramot kér — üvöltötte a fülébe a szomszédban bekapcsolt töltőkocsi dübörgésében.

Rebecca csak ekkor vette észre, hogy Fogelman nincs ott a körülsetálásnál, és dühbe gurult. — Várjon, míg végzek a főfűtőműnél. Ő addig nyugodtan fagyhat egy kicsit.

Néhány perccel később végzett a külső szemlével, felkapaszkodott a pilótafülkébe, és nekilátott a motorindítás előtti ellenőrző listának. Az előírt időpontban a helyére hívta a csoportvezetőt, és megkezdte

a motorindítást. Két perccel később a hajtómű beindult, és megkezdődött az áram alatti ellenőrzés.

Az RF-111G bombázónak főként a fegyvertiszthez tartozó rendszereit fejlesztették tovább. A navigációs, bombázó, és felderítő elektronika teljes egészében nagy sebességű digitális rendszerekből állt, úgyhogy a gép navigációs felkészítése automatikusan és nagyon egyszerűen zajlott le: tíz kapcsolót kellett KI állásból BE vagy KÉSZ állásba kattintatni.

Most már csak a többi elektronikát kellett felkészíteni, a bevetési komputer indítási adatait és a felderítőkapszulákat ellenőrizni. Mindegyik teszt automatikusan, nagyrészt a komputer segítségével zajlott. A felderítőkapszulák felkészítéséhez egyszerűen csak ellenőrizni kellett az áramellátást, az adatcsatoló rendszert, és hogy a radar sugároz-e. Fogelman mindezt elvégezte ellenőrző lista nélkül. Alig tizenöt percen belül készen volt.

Rebecca ellenőrzései lényegesen több időt vettek igénybe. Huszonöt perc múlva ő is végzett. Az előre kitűzött bejelentkezési időpontban a zászlóalj közös frekvenciájára kapcsolt: — Villám kötelék, itt Villám Egyes, kigördülésre kész.

— Kettes kész.

— Hármas. Új videoszalagot kapok. Két perc múlva kész.

— Négyes kész.

— Ötös kész.

— Hatos. Még kell pár perc. — Mindenki lejelentkezett.

Négy perccel később Norton is kész jelentett. Furness lejelentette a kötelékét a földi irányításnak, hogy megkapja az útvonal-biztosítást és a kigördülési engedélyt. Visszahúzta az RF-111G szárnyait 45 fokra, orrkerékkormányzásra kapcsolt, és bekapcsolta a fényeket.

- Kigördülésre kész? — kérdezte Fogelman.

— Indulunk — oldotta ki Furness a fékeket, és előrenyomta a gázkart. Amikor elindultak, visszavette a gázt és ráfékezett. A rámpa kicsit csúszós, de semmi vész. Ken Brodie vezette ki őket a parkolóterületről, és figyelte, ahogy jobbra kanyarodnak a párhuzamos gördülősáv felé. A kötelék többi gépe rendben követte, nagy térközt tartva és kissé leszakadozva egymástól. Furness észrevette, egy nagy kék kocsit követi a gépeket, de igyekezett nem venni róla tudomást. Nyilván a tábornokok meg a zászlóaljparancsnok ülnek benne.

Egy rövid gördülési ellenőrző listát kellett lefuttatniuk, ami főként a kapcsolók és kijelzők ellenőrzését jelentette. Ám amikor Rebecca a bal oldali többcélú kijelzőre pillantott, észrevette, hogy a CÉLIDŐ, TEREPSEB és FIXMAG kijelzők nem világítanak. Ellenőrizte a jobb

oldali többcélú képernyőt, ott meg a HELYZET kijelző volt sötét. — Valami baj van a TNR-rel — mondta Fogelmannek.

— Nem, csak... — kezdett volna tiltakozni Fogelman, aztán olyan hangosan elkáromkodta magát, hogy Furness rádió nélkül is hallotta. Fogelman ráütött egy kapcsolóra a jobb oldali műszerfalán. Mindkét képernyőn feléledtek a kijelzők, de lehetetlen értékeket mutattak: a TEREPESEB, a tehetetlenségi navigációs rendszer terephez viszonyított sebességadata 87-et mutatott, ami óránként vagy hetven mérfölddel volt több a tényleges sebességüknél. — A francba — mondta Fogelman —, elfelejtettem NAV módra kapcsolni!

A zöldfülű navigátorok tipikus hibája, hogy kigördülés előtt elfelejtenek NAV módra állni, de Fogelman már majdnem hat hónapja volt az RF-111G-n, és rég tudnia kellett volna. Még föl sem szálltak, máris mindent összezavart. — Állítsa be újra. — javasolta Furness. — Legalább egy részleges beállításra lesz ideje. Fogelman válaszképpen megint káromkodott. Pompásan kezdődik ez a bevetés is, gondolta dühösen a lány.

A végső ellenőrzés egy vastag acélfalakkal körülvett rekeszben zajlott le, ahol a gépeket még egyszer megvizsgálták, jégtelenítették, és ha fegyverzet is volt rajtuk, a fegyvertechnikusok kihúzták a biztosító zsinórokat; a vastag falak a többi felfegyverzett gépet védték véletlen bombarobbanás vagy tűz esetén. Rebecca begördült az első rekeszbe, bekapcsolta a fékeket, meggyőződött róla, hogy a támadóradar és a terepkövető radar ki van kapcsolva, eloltotta a fényeket, aztán jelentette rádión: — Végell, itt Villám Nulla-Egyes, radar kikap, fék bekap, ellenőrzésre kész.

Két karbantartó technikus bújtt elő egy nagy kék teherautóból. Az egyik rákapcsolta interfonját a gép csatlakozójára — Jó reggelt, Nulla-Egyes. Ellenőrzés indul... ha elkészült.

Furness két tenyerét a kupolára nyomta: — Kéz és láb tiszta — jelentette.

— Ha elkészült, hölgyem...

Furness Fogelmanra pillantott, aki a TNR újraindításával bajlódott. — Fogman, mutassa nekik a kezét! — Az ellenőrzők nem közelíthették meg a gépet, míg meg nem győződtek arról, hogy a fülkében ülők nem nyúlhatnak az irányítóberendezésekhez.

— Egy pillanat.

— Ne vacakoljon a beállítással, Mark — mondta Rebecca. — Harminc másodperc múlva indítanak bennünket. — De a fickó nem törődött vele, néhány másodpercig tovább dolgozott, aztán tenyerét a kupolára nyomta: — Kéz és láb tiszta.

— Kösz, hölgyem — nyugtázta az ellenőr. Segédje nekiállt keres-

ni a szivárgásokat, a felszállás előtt eltávolítandó tartozékokat, széljelzőket és rögzítetlen szerelékeket, ellenőrizte a kerékgumik állapotát. Néhány perc múlva újra felbukkant, és az ellenőr intett Furnessnak, guruljon előrébb. Kioldotta a féket és gázt adott...

— Hé! — üvöltötte Fogelman. Furness rácsapott a fékre. — A francba, elrontotta az új beállítást! Kezddhetem újra.

- Az előbb már mondtam, Fogman — csattant fel Furness —, fejezzük be az ellenőrzést, és majd aztán elvégezheti a beállítást. — Előregördült, és bekapcsolta a féket.

Az ellenőr végzett a kerekek vizsgálatával, aztán Rebecával 85 százalékos teljesítményre állította a jobb oldali hajtóművet, és a főfutómű aknájához ment, ellenőrizni a szivárgást. Amikor ezzel is kész volt, távolabb lépett, és intett a pilótáknak: — Jó utat, Nulla-Egyes!

— Kösz. — Az ellenőr lekapcsolta interfonját a gépről, és futott a szomszédos rekeszhez. Rebecca átgördült az ellenőrző rekeszből a felszállópálya végén lévő parkolóterületre. Itt megint bekapcsolta a fékeket, aztán kérte a Felszállás Előtt ellenőrző listát. A szárnyakat előretolták felszállási pozícióba, beállították az emelő- és csűrőlapokat, és Rebecca minden irányban teljes kitérésig ellenőrizte a repülésirányító rendszer mozgásait. — Elkezdheti a beállítást — mondta Fogelmannek. Az nem felelt.

Most egy másik kék személykocsi közeledett a parkoló bombázóhoz, de erről mindenütt rádióantennák meredeztek. — Foxtrott belép - hallották a rádióon.

— Foxtrott, Nulla-Egyes tiszta, radar kikap, fék bekap — felelte Furness. Ahogy a bombázók felszállásra várva felsorakoztak a kalapácsfejben, a kék kocsiban ülő repülési felügyelő, egy tapasztalt pilóta, aki felszállási műveletek idején a parancsnok szeme és füle volt a repülőtéren, lassan körbehajtott közöttük, egy utolsó vizuális ellenőrzést tartva.

— Szivárgás nincs, széljelző nincs, úgy látom, felszállási konfigurációban vannak — jelentette az RF. — Jó repülést, Nulla-Egyes!

— Nulla-Egyes, kösz.

Fogelman szemmel láthatóan bajban volt: Furness panelján még mindig égtek a figyelmeztető jelzések, mutatta, navigációs rendszer még nem kész, pedig már csak percek voltak hátra a startig. Fogelman lázasan keresett valamit az egyik pótfűzetben. - Hogy áll, Mark? — kérdezte Rebecca.

— A földi helyzetjelző nem adja ki a pozícióadatokat a durva beállításhoz — felelte. — Kézzel kell betáplálnom a parkoló koordinátáit. — A TNR-nek pontos szélességi, hosszúsági és magassági ada-

tokra volt szüksége a beállítás megkezdéséhez. A pótfüzet, a nejlona, a bázis szinte minden pontjának pontos koordinátáit tartalmazta, úgyhogy a földi helyzetjelző nélkül sem lehetett nehéz beállítani a TNR-t. Csakhogy ha az ember nem számít a nehézségekre, akkor nincs is felkészülve rájuk; és Fogelmannel pontosan ez volt a helyzet. Időközben az utolsó bombázó is megérkezett a kalapácsfejbe.

— Villám Nulla-Hat, szivárgás nincs, széljelző nincs, úgy látom, felszállási konfigurációban vannak — rádiózta az RF. — Jó repülést!

— Nulla-Hat, kösz — felelte Paula Norton. — Vezér, hatos kész.

— Nulla-Egy vette. Villám kötelék, négyes gomb. — A bombázók nyugtázták a vételt. Furness utasítani akarta Fogelmant, váltson frekvenciát. Rendszerint a fegyvertiszt váltott frekvenciát a jobb oldali műszerfal számítógépes menüjén, de Fogelman nagyon elfoglaltnak látszott, ezért úgy döntött, maga teszi meg.

— Villám-kötelék, bejelentkezés a négyes gombon. — Sorban mind az öt gép bejelentkezett az új sávon.

Rebecca látta, a figyelmeztető jelzések kialudtak a panelján, ami azt jelentette, a TNR végzett a durva beállítással, és most a finombeállítást végzi. Éppen idejében: már csak két percük volt a startig.

— Plattsburgh-torony, Villám Nulla-Egy-kötelék felszállásra kész.

— Villám Nulla-Egyes-kötelék, szél kettő-nyolc-nullán nyolc, szállások tizenötig, foltokban jég, fékhatás elégséges, felszállásáv három-nulla, felszállás tiszta.

— Nulla-Egyes, felszállásra kész. Villám-kötelék, ötös gomb.

— Mind az öt gép nyugtázta. — Lökje NAV-ba, és induljunk, Mark!

— szólt át Rebecca az interfonon.

Furness kikapcsolta a fékeket, ellenőrizte a fülkét, és megkavarta a fazekat — minden irányban megmozgatta a botkormányt —, aztán beállt a kifutópálya középvonalára, és lassan gázt adott. Figyelte a fordulatszám, a turbinahőmérséklet, a fúvókanyomás és a fúvókanyílás kijelzőit. Amikor a kijelzők megállapodtak, elindított egy stoppert, aztán a gázkarokat egyenként egyes utánégetésre állította, és várt, amíg a fordulatszámmerő 110 százalékot, a fúvókakijelző pedig teljes nyitást nem mutatott. Ekkor mindkét gázkart ötös utánégetésre lökte, és hagyta, hogy a fokozatosan növekvő, hatalmas tolóerő az ülésbe préselje.

A gép néhány másodperc múlva óránként hatvan tengeri mérföld sebességre gyorsult. Fogelman hallgatott, pedig a hatvan csomó bemondása kötelező volt: hatvan csomó, orrkerékkormányzás ki.

— Száz csomó, műszerek rendben — mondta néhány másodperc múlva Fogelman. Na végre, megszólalt, gondolta Furness, bár kételkedett benne, hogy a fiú tényleg ellenőrizte a műszereket, vagy hogy

egyáltalán tudta, mit kellene ellenőriznie. A hajtómű kijelzői rendben voltak, az utánégető működött, vészjelzés nem volt. A fiú a tizenöt másodperces gyorsulási ellenőrzést is kihagyta. Furness ellennyomást alkalmazott, enyhén a hasa felé húzta a botkormányt, és várt még néhány másodpercet. A felszállási sebességnél a gép orrfutóműve emelkedett, majd a főfutómű is követte. Mivel a kerekek jó nagyok voltak, és a felfüggesztő rendszer is hatalmas, az RF-111G nagyon simán emelkedett el; tulajdonképpen nem is lehetett megmondani, melyik pillanatban vált el a földtől. Rebecca egyszerűen megvárta, míg a függőleges sebességjelző és a magasságmérő jócskán elmozdul a nulláról, akkor bevonta a futóművet, és visszahúzta az emelőlapokat.

Tíz másodperccel később Johnson is áthaladt a kifutó startvonalán, és a levegőbe emelkedett; újabb tíz másodperc múlva Norton követte, majd a második, három gépből álló sejtet vezető Kelly. Clark Vest azonban az ötödik bombázón néhány másodperces késéssel érkezett a startvonalhoz, és hogy ezt behozza, túl gyorsan állította a gázkart utánégetésre. A bal hajtómű utánégetője begyulladt, ám kialudt néhány másodperccel azután, mikor a jobb oldali belobbant. Vest mindkét gázkart visszavitte teljes alapgázra, megvárta, míg stabilizálódik a hajtómű, aztán megpróbálta újra begyújtani az utánégetőket. De a bal oldali megint leállt.

— Villám Ötös ötven csomónál kiszáll, ötven csomónál kiszáll — jelentette a felszállás-ellenőrzés frekvenciáján. — Átkapcsolok a toronyra. — Átkapcsolt a tartalék rádióra. Eközben Bruce Fay is elindult Villám Nulla-Hattal, de megállt, mikor látta, Vest bal utánégetője kialszik. — Plattsburgh-torony, Villám Nulla-Ötven csomónál kiszáll, egyes nem gyújt, turbinahő rendben. — A túl magas turbinahőmérséklet azt jelezte volna, hogy a hajtómű kigyulladt, ami gyakran előfordult az utánégető gyújtási hibái után. Fay is a torony frekvenciájára kapcsolt; most már nem szállhatott fel.

— Villám-kötélék, itt Plattsburgh-torony a GUARD-on, felszállási engedély törölve — mondta a torony irányítója. A Nulla-Ötös és a Nulla-Hatos helyben maradt és nyugtázta a vételt.

Furness és szárnytársai hallották emelkedés közben a kiszállási közleményeket a felszállásirányító frekvencián. — A francba, ez a hét aztán jól kezdődik — dünnyögte. — Pompás multság lesz ezek után összeszedni a kötéléket.

Fogelman a radaron nézegetett valamit. Nem a legjobb ötlet, amikor alig tízezer láb magasságban vannak, foltszerű felhőzetben, és két szárnytársuk próbál éppen felzárkózni. Furness lemondó sóhajjal bekapcsolta a mikrofonját. — Villám kötélék, egyes gomb a tartalékon.

- Kettes.
- Hármas.
- Négyes.

— Mark, mit mutat a rendszer? — kérdezte Furness az interfonon. Eddig a plattsburghi szabványos felszállási adatokat használta, és most át akart kapcsolni a repülési tervre, de a robotpilóta dobozkijelzője, azaz a kapitány mankója a gép mögé mutatott.

Dolgom van, pilóta morgott Fogelman. Nem tudom, hol tartanak a többiek. Kapcsolja be maga. A másik két gépet hívta a tartalék rádión. Furness megint nem köthetett bele, fellapozta a jobb oldali sok célú képernyőn a NAV oldalt, és a térdén tartott repülési tervből bemásolta a helyes sorozatszámokat. A kapitány mankója a megfelelő irányba lendült; bekapcsolta a robotpilótát, és ráállt az első iránypontra. Fogelman most vagy szemétkedett, vagy túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy egyszerre két dologra tudjon figyelni.

— Vest az utánégető hibája miatt szállt ki — jelentette Fogelman.
— Fay vele marad.

— Nagyszerű — morogta Furness. A mai kis előadás megbukott, mielőtt elkezdődött volna. Frank Kellynek és Tobiasznak a Villám Egy-Négyen sörösdobozokat kellene ledobnia, és komalézert adni a Nulla-Hatoson bejövő Bruce Faynek, aztán átengedni a terepet Vestnek a Nulla-Ötön, aki szólóban oldana ki egy tv-vezérlésű bombát.

— Mondja meg a parancsnokságnak, hogy Nulla-Hatnak azonnal föl kell szállnia. Nulla-Öt késhet, de a Nulla-Hatosra szükségünk van idefönt.

— Én inkább megpróbálom helyrehozni a rendszert, és a szárnyakat figyelem — morogta Fogelman. — Mi volna, ha maga hívná őket?

— Pompás. Sikítson, ha látja Johnsont — kapcsolt Furness a tartalék rádióra. — Parancsnokság, itt Nulla-Egyes; fel tudják küldeni Nulla-Hatot? A komája itt van velünk. Vétel.

Furness a háttérben hallotta, a burlingtoni felszállásirányítás hívja. Fogelman hol a radarján ellenőrzött valamit, hol a másik három gépet kereste a szemével. Johnson kábé két mérfölddel volt mögöttük, Nortont és Kellyt még nem lehetett látni. Furness átkapcsolt a burlingtoni felszállásirányításra. — Felszállás, itt Villám Nulla-Egyes. Kerestek?

— Igen, Nulla-Egyes. A számytársai sikítanak, ha két mérföldre megközelítik. Mondja, mit tervez Nulla-Négygel?

— Felszállás, Nulla-Négy Nulla-Egyhez csatlakozik, négyes kötelékben — felelte Furness. — Megpróbáljuk tisztázni a másik két gép helyzetét.

— Rendben, vettem, Villám Nulla-Egyes.

- Nulla-Egyes vette. Villám-kötélék, nyugtázza.
- Kettő.
- Három.
- Négy.

Furness megint a tartalék rádióra kapcsolt. A sáv néma volt; korábban mondhattak valamit, de akkor másra figyelt. — Központ, ki kapcsoltam, ismétlje meg.

— Azt mondtam, Nulla-Egyes — közölte ingerülten a parancsközpont irányítója —, hogy Alfa Nulla-Ötöt és Nulla-Hatot kettes kötélekbe állította. Megpróbálunk új célidőket kapni Nulla-Négy, Nulla-Öt, Nulla-Hat meg a maga számára.

— Központ, csak küldjék fel Nulla-Hatot; akkor még időben találkozik Nulla-Négygel a célpont fölött — rádiózta vissza Furness.

— Nulla-Egyes, Alfa kettős kötéleket akar — felelte a parancsközpont ellenőre. Világos volt, nincs kedve vitatkozni; a fejesek már bizonyára befűtöttek a parancsnokságon dolgozó fiúknak. Nem volt rá szabály, de fegyverrel felszerelt gépeket ritkán engedtek egyedül repülni, legföljebb ha kristálytisza volt az idő; baleset esetén fontos, hogy a számytárs biztonságosan visszakísérhesse a sérült gépet a támaszpontra. — Újratöltés után jelentkezzen, akkor megkapja az új időket.

— Nulla-Egyes vette — felelte Furness. Nos, ennyit a tervről. Hosszú, rohadt nap várható. Még nem kapott jelentést a számytársai helyzetéről; ideje volt nekilátni a felzárkózásnak. — Oké, Mark, hol is...

Hirtelen Joe Johnson kiáltását hallotta a rádió: — Vezér, itt Nulla-Kettő, kicsit túlszaladtam, álljon félre. — Furness kinézett jobbra, és elakadt a lélegzete. Joe Johnson nemhogy túlszaladt Villám Nulla-Kettővel, hanem egyenesen feléjük rohant.

— Jézusom... mi a francot művel?! — Már-már megrántotta a botkormányt, hogy elkanyarodjon, de akkor meg a jobb szárnyvég ütközött volna Nulla-Kettővel. Ezért inkább előretolta a kormányt, és süllyedt. A két gép lassan eltávolodott egymástól. — Lószart! Mark, arról volt szó, figyelj a felzárkózást!

— Figyeltem is! — sziszegte Fogelman.

— Figyelj a felzárkózást, míg az alakzat stabilan össze nem áll, és semmi mással nem foglalkozik — vágott vissza Furness. — Amikor alakzatba állunk, akkor hagyja a radart, hagyja a TNR-t, és a felzárkózásra összpontosítson! Jézusom, ez meleg volt!

Johnson tudta, nagyon közel jött. — Bocsánat, vezér — szólt át a tartalék rádión. — Csak szerettem volna jól megnézni a hátsó felét.

— Villám-kötélék, ez nem lóverseny! — ordította Furness a tar-

talék rádióba. Nem érdekelte hogy Plattsburghban talán a tábornokok is hallják; az ütközés veszélye túlságosan nagy volt, semmint könnyedén vegye. — Gyengéden és finoman zárkózzanak fel! Nulla-Három, távolságot kérek!

— Két mérföld Nulla-Kettőtől — felelte Paula Norton. Hangja kissé remegett, nyilván ő is látta az esetet. — Mindkettőjüket látjuk. Nulla-Négy itt van a szárnyamon. Már ellenőrzött is. — Frank Kelly, a gyakorlott FA nagy bombázó gyorsan emelkedett a hideg, sűrű levegőben. Néhány másodperccel az emelkedés után Furness teljesen bevonta a futóműveket és az emelőlapokat, és 26 fokra behúzta a szárnyat. A 350 csomó jelzésnél kikapcsolta az utánégetőt, és emelkedett tovább cirkálómagasságig. — Mark, kapcsoljon az egyes gombra, és tudja meg, mi van a három másik géppel.

111-es pilóta lerövidítette a kanyart, már felzárkózott Paula Norton jobb szárnyához, és a vizuális ellenőrzést is elvégezte. Egyszerűen majd ráragad Nortonra, mikor az felzárkózik Furnesshez és Johnsonhoz.

— Szép sima fordulásokat akarok, hirtelen sebességváltoztatások nélkül — mondta Furness. — Szép idő várható a parkolópályán. Vezér 82 százalékon.

Miközben délnyugatnak fordultak, az első ellenőrző pont irányába, a gépek egyenként felzárkóztak. Első teendőjük egy légi utántöltés volt New Hampshire északi része fölött.

A gépek egyenként kiváltak az alakzataból, hogy a tankerre kapcsoljanak. Két perccel Nulla-Kettő töltési idejének lejárta előtt Johnson összekapcsolási helyzetbe állt, majd egy kapcsolatmegszakítási gyakorlatot hajtott végre: a fogadó gép csökkentette a gázt és gyorsan ereszkedett, a töltőgép gázt adott és hirtelen emelkedett, a többi gép pedig a tanker szárnyán maradt. Rebecca rengeteg kapcsolatmegszakítási gyakorlatra emlékezett, a KC-135-össel és a KC-10-essel is... és örült, hogy most a fogadó gépben ül. Eszébe jutottak azok a hosszú órák, amikor a Sivatagi Pajzs és a Sivatagi Vihar idején a sivatag fölött repült egy KC-10-es pilótájaként, és a világ valamennyi géptípusát utántöltötte; és arra is jól emlékezett, milyen védtelenek voltak ezek az utántöltő gépek közvetlen veszély esetén. Különösen amikor azt a sérült F-111G-t töltötték, a háború első napján.

Istenem, mintha száz éve lett volna. Elhessegette ezt a gondolatot, és igyekezett abba a kellemes lelkiállapotba visszazökkenni, amikor az ember úgy érzi, mintha a gép előtt repülne, előre felkészülve minden eshetőségre: végre kezében tartja a helyzetet. Kicsit göröngyös volt a kezds, gondolta, de most már megint minden rajtuk múlik...

Lvovi légi támaszpont, Ukrajna

Ugyanekkor

Vera Komyeicsuk ápolók, betegek és bábészkodók tömegén keresztül tört utat magának a kórház fogadópultjáig. A jóakarók nagy hangon gratuláltak a fekete hajú, sötét bőrű szépségnek, de ő szinte semmit sem hallott: szeme, szíve, lelke egyetlen rendkívüli férfin csüngött.

— Pavlo! — kiáltotta amikor az utolsó bábészkodó is félreállt. A karcsú repülőtszít a pultnál éppen végzett a papírokkal, s lendületesen aláakanyarította a nevét a zárójelentésen.

Pavlo Grigorjevics Ticsina első osztályú kapitány elmosolyodott a fél arcát eltakaró gézmaszk mögött, amikor meghallotta barátnője hangját. A maszk tetejét levágták, előbukkant mögüle göndör barna haja, és részben el is takarta a maszkot. Orrát és mindkét fülét ugyancsak kötések takarták, de így is látszott, az orra és a bal füle szinte teljesen hiányzik. — Vera! — kiáltotta ő is, a lány felé indult, hogy üdvözölje, majd hirtelen megtorpant.

A lány megragadta a kezét, és szeme aggodalmasan összeszűkül, amikor észrevette zavarát. — Mi a baj, Pavlo?

— Én... örülök, hogy látlak, Vera... — mondta a férfi, és eltolta magától. Félt, a lány undorodik a látványtól, ezért igyekezett távolságot tartani; nem akarta, hogy a bábészkodók miatt legyen kedves hozzá.

— Pavlo... Pavlo, a fene egyen meg... — ugrott a nyakába a lány, és megcsókolta. A körülöttük tolongó kórházi népség elismerően felsóhajtott. De amikor a csók elhúzódott, lelkes biztatásba és pisszegésbe kezdtek. A lány végre elengedte, aztán megfogta a kezét, és vad éljenzés közepette a kapuhoz vezette.

Odakint ragyogott a nap. Pavlo beszívta az üde, hideg levegőt, és hálát adott az égnek meg a csillagoknak, hogy életben maradt. — Semmi mást nem akarok — mondta maszkja alól nagy párafelleget fújva —, csak itt kint állni és magamba szívni a látványt.

— Halálra fagynánk, Pavlo — mondta vacogva Vera. — Hová? Hozzád vagy hozzám?

— Előbb a parancsnokságra — mondta Ticsina. — Rögtön jelentkezem szolgálatra.

— Jelentkezel ám... Pavlo, most jöttél ki a kórházból! — tiltakozott Kornyecskuk. — Ágyba kell feküdnöd! Most éltél túl egy kaptalást nagy magasságból, nagy sebességnél. Honnan a fenéből szeded, hogy szolgálatba állhatnál?

— A sérüléseim nem súlyosak, és háború van — felelte Ticsina,

mintha a lány tényleg válaszra várt volna. — Nem mondtam, hogy repülni fogok, bár szerintem elég jól vagyok ahhoz is. Minden épkéz-láb emberre szükség lesz, ha Oroszország háborút indít.

— Ha Oroszország háborút indít, akkor Ukrajna legjobban teszi ha tárgyal, és segítséget kér a Nyugattól — mondta keserűen Kornyecskuk. — Ha úgy döntenek, elindulnak ellenünk, egyszerűen leöldösnek bennünket, mint a birkákat.

— Talán megpróbálják — mondta a fejét rázva Ticsina. — Akkor nem sok esélyünk lehet. Az ukrán fegyveres erőket arra készítették fel, álljanak ellen a behatolónak, míg meg nem érkezik a segítség Oroszországból, és nem pedig arra, hogy Oroszország ellen harcoljanak. De harcolni kell. Akárki is a támadó, harcolni kell.

A támaszpont biztonsági őreit szállító teherautó-konvoj ment el mellettük, és a sofőrök megnyomták a dudákat, amikor felismerték a fiatal vadászpilótát, aki majdhogynem egyedül visszavert egy orosz légítámadást. Hamarosan a teherautók platóján ülő katonák is eljelenezni kezdtek, és az egész tíz teherautóból álló konvoj csatlakozott hozzájuk. Akárcsak a kórház előcsarnokában lejátszódott jelenet, ez is felkavarta mindkettőjüket. Vera Kornyecskuk kezdte megérteni amiről a szerelmese beszélt: egyetlen ember tette is fontos lehet. A teherautókon ülők lelkes arckifejezése láttán már nem állította volna olyan határozottan, hogy hazája, akár Oroszországtól is vereséget szenvedhetne.

Alig egy kilométerre volt a parancsnokság, de majdnem egy órába telt még odaértek, mert Pavlót minduntalan megállították.

A lány csak annyit tudott, a férfi egyszer majdnem eltűnt az életéből, és nem akarta hogy ez még egyszer megtörténhessék. Mindig félt attól, hogy harci pilóta felesége legyen, és egyáltalán nem volt biztos benne, hogy ez-e az az élet, amire vágyik. De mostanára rájött, bármilyen nehéz is az élet az ukrán légierőnél, a Pavlo Ticsina nélküli élet még rosszabb volna. — Pavlo?

— Igen?

— Én... szeretnék kérdezni tőled valamit. — A lány megállt, és Ticsina szembefordult vele. — Sokat gondolkoztam kettőnkéről, és... és...

A férfi fölemelte kesztyűs kezét, és tenyerébe fogta az arcát. — Tudom, mit akarsz mondani, szerelmem. Hidd el, tiszta szívemből szeretlek, és semmi másra nem vágyom, mint hogy örökké veled maradjak. De én... én nem... csak azt hiszem, vámod kell még. Nem akarok belekényszeríteni valamibe, amit megbánnál.

— Megbánnék? Ugyan mit bánnék meg?

Ticsina szomorúan, lassú mozdulattal levette szőrmesapkáját, az-

tán levette a gézmaszkot is. Arca hegekkel és sebekkel volt tele, némelyiket hatalmas öltésekkel kellett összehúzni, mások olyan mélyek voltak, hogy nyitva kellett maradniuk, hogy a genny távozhasson. Az orrát szorosan bekötötték, de nyilvánvaló volt, nagyon is nyilvánvaló, hogy nincs többé orra. Egy mély heg csak milliméterekkel kerülte el a bal szemét, amitől a bal szemhéja mintha kétszerese lett volna a normálisnak, és felfelé kanyarodott, arckifejezésének ijesztő, keleties vonást kölcsönözve. Szemöldöke és szempillája leégett vagy leborotváltak. A hegek a torkán is folytatódtak, Vera látta, gégemetszést is végeztek rajta valamelyik műtét során; és amikor Pavlo kissé széthúzta az ingét, az is látszott, a sebek mélyen leérnek a mellkasára is. A lány csodálkozott, Pavlo miért nem üvölt a fájdalomtól.

— Most már érted? — kérdezte csendesen Pavlo. — A tükörbe nézek, és nekem is hányingerem támad! Könnyörögtem a legjobb barátomnak, fogjon egy puskát és lőjön agyon, de kár lett volna elpazarolni egy golyót, ami még jól jöhet az oroszok ellen. Egyedül azért nem vettem véget ennek a kínnak, hogy távol tarthassam az oroszokat a hazámtól. Nem kényszeríthetek arra, hogy egy ilyen emberrel élj együtt.

— Egy ilyen emberrel... — lépett közelebb hozzá Vera, és az arcához emelte a kezét. A férfi hátrább lépett, de a lány a tenyerébe vette irtózatosan eltorzult arcát. — Te vagy a legbátrabb, a legkedvesebb, a legszeretreméltóbb férfi, akivel valaha is találkoztam, Pavlo Grigorjevics! — mondta. Megcsókolta a száját, és a karjában tartotta, míg végre a férfi is felengedett, és viszonzta a csókot. Akkor elengedte, és arcát ismét a tenyerébe fogva mondta: — És ha nem veszel el most azonnal, Pavlo, akkor mindketten bánni fogjuk!

— Biztos vagy benne, Vera? — Egy újabb csók volt a válasz. - Nohát akkor, egész életemben bánnám, ha elveszítenélek. Ha már így van, akarsz a feleségem lenni, Vera?

A lány örömkönnyei és csókjai megadták a választ.

A parancsnoksághoz közeledve tucatnyi sugárhajtómű dübörgését hallották. Pavlo a rendesnél több gépet látott a rámpákon. Nem csupán MiG-23-as vadászok és régebbi típusú Szuhoj-17-es csapásmérő gépek parkoltak ott, hanem egy csomó Mikojan-Gurevics-27-es és Szuhoj-24-es bombázó is. Noha a MiG-23-asnak is volt bombázó felszerelése, és a Szuhoj-17-es kipróbált, jó bombázó volt, a MiG-27-esek és a Szu-24-esek valódi fejlett technológiájú szuper-szonikus bombázógépek voltak. A Szu-24-es újabb, gyorsabb és veszedelemesebb volt a Szu-17-esnél és a MiG-27-esnél, és akár nyolcezer kilogramm rakományt is szállíthatott, sokkal többet, mint az uk-

rán hadsereg bármely más gépe sőt nagy távolságú bombázóbevetéseken más Szu-24-esek légi utántöltésére is felhasználható volt. A legtöbb ukrán Szu-24-es Vynicán és Ogyesszában állomásozott, így nyilvánvaló volt, jelentős támadóerőt hoztak északabbra egy esetleges orosz földi invázió megakadályozására. Háborútól büzlött az egész, akárcsak az égett üzemanyagtól; és őszintén szólva ez felvilanyozta Pavlo Ticsinát.

A parancsnokság bejáratát most is szigorúan őrizték. Az örök Ticsinát menyasszonyával együtt beengedték az előcsarnokba, de mivel a támaszpont már háborús készültségben volt, Vera csak az őrség pultjáig mehetett. Pavlo néhány telefont intézett a pulttól, aztán Verához fordult: — Beszéltem az osztály káplánjával — mondta. — Megígérte, még ma összead minket.

A lány a körülöttük nyüzsgő örökre és törzstisztekre ügyet sem vetve a nyaka köré fonta a karját: — Mikor, Pavlo? Mikor mehetünk?

— Jelentkezni kell a parancsközpontban, és beszélnem kell a vezénylő tábornokkal — mondta Ticsina. — Régi vágású ember, valószínűleg elvárja, hogy engedélyt kérjek a házasságkötésre. A káplán három óra múlva összead minket a támaszpont kápolnájában, addig körbetelefonálhatod a barátainkat. Találkozunk a kápolnában. — A lány ismét megcsókolta, és könnytől csillogó szemmel rohant előkészíteni az esküvőt. Ticsina igazolta magát az őrségnél, és sietett a föld alatti parancsközpontba: valószínűbb, hogy a parancsnok odalent van, mint negyedik emeleti irodájában.

Három szintet ment lefelé a lépcsőn, s akkor megint igazolnia kellett magát. Nagy volt az elővigyázatosság, de Ticsinát az örök és az osztály törzstisztjei egyaránt mindenütt melegen üdvözölték. Egy teherautókra méretezett rámpa még egy szinttel lejjebb vezette; elment a hírszerzés, a tervezés és a meteorológia irodái mellett, át néhány robbanásbiztos acélajtón, és megérkezett a parancsközpontba. Néhány biztonsági őr előjött a kuckójából, kezét rázott vele, néhány volt pilóta meg a sebeit akarta látni a gézmaszk alatt. Ticsina boldogan vette tudomásul, senkit sem taszít a kinézete, és arra gondolt, szerencséje van. Az ukrán légierő kicsi, szorosan egybeforrott, bajtársi közösség volt; sajnos, gondolta, miközben belépett a hadműveleti terembe, rendszerint az övéhez hasonló nagy szerencsétlenség kell hozzá, hogy az ember rájöjjön, micsoda szerencse ilyen nagyszerű katonákkal együtt szolgálni.

Petr Joszipovics Pancsenko ezredesbe ütközött, a lvovi légi támaszpont műveleti parancsnokhelyettesébe. A majdnem ötvenéves, kopasz, hideg szürke szemű Pancsenko azon kevés magas rangú tisz-

tek egyike volt a támaszponton, akikkel Ticsina tényleg boldogan dolgozott együtt; talán azért, mert Pancsenko a szolgálatban töltött harminc év alatt egyszerű technikusból emelkedett ilyen magasra; először egy támadó helikopter fegyvertisztje lett, aztán helikopterpilóta, majd vadászpilóta, végül a támaszpont harmadik legmagasabb rangú tisztje lett. Korábban kommunista volt, és nagy befolyással rendelkezett a régi szovjet légierőnél. Akár az ukrán légierő törzsfőnöke, vagy akár a hadsereg marsallja, Ukrajna legmagasabb rangú tisztje is lehetett volna, sőt akár hadügyminiszter is, ha nem lett volna korábban kommunista, és ha nem lettek volna olyan szoros kapcsolatai Moszkvával. Pancsenkóban az volt a legjobb, hogy szerette a pilótákat; gyakran gyanánt még a főhadiszálláson is pilótaruhát viselt.

— Ticsina kapitány? — kiáltott fel meglepetten Pancsenko. — Dobryen! Ember, kikerült abból a nyavalyás kórházból? Hogy érzi magát? Nahát, jöjjön már be! — Átvezette Ticsinát a hírközponton, el a törzs konferenciaterme előtt, abba a betonfalú irodahelyiségekből álló részlegbe, amit háborús tevékenység esetén a repülőosztály törzse számára tartottak fenn. — Holnap akartam meglátogatni, és arra számítottam, fel lesz kötve keze-lába, és csinos nővérekkel szórakozik. — Megvizsgálta a gézmaszkot, majd némán intett Ticsinának, vegye le. Szeme összeszűkült, amikor meglátta az irtózatos sebhelyeket, aztán odalépett hozzá, kezét a vállára tette, és halkán, őszintén azt mondta: — Pokolian néz ki, Pavlo, nem vitás. De piszkoluk örülök, hogy itt látom.

— Szolgálatra jelentkezem, uram.

— Micsoda? Máris repülni akar? — kérdezte hitetlenkedve az ezredes.

— Készen állok rá, uram.

— Talán orvosi diplomát szerzett az utolsó eltávozásán, Pavlo? Szakértő lett? Miért nem lazít néhány napot, és aztán...

— Az oroszok összevagdaltak, uram — mondta halkán Ticsina —, de nem tettek nagy kárt bennem. Látok, tudok járni, tudok repülni, és tudok harcolni. Legalább harminc új gépet láttam a ránk; van elég pilótájuk hozzá? Hadd emlékeztessenem, az összes mozgatható szárnyú típusra van jogosítványom.

— Tudom, Pavlo, tudom, de egyelőre van elég pilótánk — felelte elég kelleetlenül. Ha nem is mondta ki, de nyilvánvaló volt, amint nagyobb felfejlesztést vagy támadást kell indítaniuk az oroszok ellen, huszonnégy órán belül kevés lesz a pilótájuk. — Nézze, kapitány, én csodálom az elszántságát. Közölni fogom a tábornokkal, hogy itt volt... ó, a fenébe, valószínűleg éppen ma este megy át a kórházba meglátogatni magát.

— Megvárom itt — mondta Ticsina. — Házassági engedélyt szeretnék kérni tőle.

— Házasságát...? Jézusom, Pavlo, maga a legtevékenyebb háborús sérült, akit valaha is láttam — mondta Pancsenko. Mosolyogva megragadta és megrázta Ticsina kezét. — Gratulálok, fiam. Kornyecsucuk... Vera, ha nem tévedek? — Ticsina bólintott. — Helyes! Az is bölcs dolog, ha kikéri az öreg engedélyét. Ő még a régi iskolához tartozik, akkoriban a tiszteknek a micsodájuk se állhatott föl a vezénylő tábornok engedélye nélkül. De ahogy magukat, MiG-23-as gyorstüzelőket ismerem, a káplánt már csatasorba állította, igaz?

— Körülbelül két és fél óra múlva kezdi a szertartást, uram.

— Hé, tudtam! — vigyorgott szélesen Pancsenko. — Azok után, amiken átment, nem kárhoztatom, amiért nem tud várni. — Felemelte a telefont. — Felhívatom az öreget — mondta Ticsinának —, megkérem, jöjjön át a parancsközpontba, mert maga itt van. Kikérheti az áldását, aztán kap tőlem egy kocsit, ami a kápolnához viszi. Összejön a dolog, ne aggódjon. — Kiadta az utasítást az írnoknak, és hozzátette: — Ami a szolgálatba állásra vonatkozó kérését illeti, azt megtagadom... legalábbis a mézeshetek végéig. Négy nap... nem, legyen egy hét. Azt javaslom, menjenek külföldre, már ha az anyagi helyzete megengedi: Görögországba, Olaszországba, vagy akár Törökországba.

— Azt javasolja, hagyjam el az országot, uram? — kérdezte döbbenet Ticsina. — Ezt nem tehetem meg!

— Nézze fiam, majd én szerzek magának határátlépési engedélyt — felelte hirtelen megkeményedő arcvonásokkal Pancsenko. — És nagyon javaslom, éljen velem. Először is, maga egy hős, igazi hős. Kockára tette az életét, reménytelen helyzetben a hazája védelmére kelt, és győzött. Az egész világon ismerik magát, és csúnyákat fognak gondolni az ukrán légierőről, ha pihenő nélkül máris szolgálatba állítjuk. Az ENSZ-be vagy a NATO-hoz is el kellene mennie, tanúszkodni az orosz agresszióról; tényleg, javasolni is fogom, a tábornok küldje el magát Kijevbe, tájékoztatni a vezérkart, aztán meg Genfbe, hogy szót emeljen ügyünkben. Másrészt, maga megsebesült. Lehet, hogy azt hiszi, tudna repülni, de ez nincs így. — Felemelte a kezét, belefojtva a tiltakozást Ticsinába, és hozzátette: — Harmadrészt, jól tenné, ha kivinné a feleségét az országból, néhány napig vele maradna, hogy összehozzanak egy leendő ukrán pilótát, aztán odakint hagyná, biztonságban.

— Mi a fenéről beszél, uram?

— Arról beszélök, fiacskám, hogy háború lesz, és Ukrajna lesz a hadszíntér — mondta Pancsenko. — Az új Oroszország megint a bi-

rodalom központja akar lenni; a rohadékok mindent vissza akarnak szerezni: Moldáviát, Ukrainát, Kazahsztánt és talán a balti államokat is. Isten és talán a Nyugat segítségével meg fogjuk akadályozni, hogy Ukrainát megkaparintsák. De addig nem lesz ez jó hely ifjú ukrán feleségek és anyák számára.

— Valóban háborúra számít Oroszországgal, uram? — kérdezte tompán Ticsina.

— Sajnos igen — ismerte be Pancsenko. — És a vezérkar is, gondolkodott rajta, miért csak részleges fegyverzetet vezetett aznap éjjel egy fontos járőralakzatot?

Ticsina szeme megvillant a maszk mögött. — De még mennyire, feleannyi rakétám volt, mint kellett volna!

— Megvolt az oka — felelte Pancsenko —, mégpedig nem a fekete piac, ahogy a szóbeszéd tartja manapság. Magának...

Hirtelen megszólalt a riadókiált, közvetlenül az iroda előtt. Ticsina összerezte a hangra, ám nagy meglepetésére Pancsenko nem reagált; mintha éppenséggel számított volna rá. Az iroda ajtaja kivágódott, de Pancsenko nem nézett a belépő híradóstisztre; szomorú tekintetét nem vette le Ticsina bepólyált arcáról. — Uram! — kiáltotta a híradóstiszt —, egy vadászjárőr igen nagy bombázóalakzatot észlelt. Szuperszonikus bombázók, Tupoljev-160 és Tupoljev-22M típusúak jönnek nagyon kis magasságon. Túljutottak a járőrökön.

— Cirkálórakéta-támadás... és ezúttal nem hagyják annyiban — mondta lassan Pancsenko, mintha hirtelen legyűrte volna a fáradtság. — Hadnagy, küldjék fel a Korona-kötéléket és az összes felszállásra kész gépünket. Kapcsolják be a légoltalmi szirénákat. Hol a tábornok és a másodparancsnok?

— A tábornok a szállásán van, uram. A másodparancsnok bement a városi tanács ülésére.

Pancsenko tudta, a parancsnoknak legalább tíz-tizenöt perc kell, hogy visszaérjen a főhadiszállásra. Megrázta a fejét; tudta, nincs más választása. — Nos, rendben van — mondta. — Az én felelősségemre zárják le a parancsközpontot, és kapcsolják le a külső antennákat. Kapcsolják át a hírközlő rendszert a kúszó frekvenciasávra, és jelentsek, ha a kúszósávós összeköttetések működőképesek.

Pavlo Ticsina bepólyált feje az izgatott híradóstisztől ismét Pancsenko felé fordult. — Mi történik, uram? Lezárják a parancsközpontot?

— Azon az éjszakán, hála magának, szerencsénk volt — felelte fáradtan Pancsenko. — Az oroszok nem tudták leadni a figyelmeztető lövést Ukrajna számára. Ha békét akartak volna, biztonságban lennénk. De ha háborút akarnak, akkor most visszatérnek, ám ezúttal tömegpusztító fegyverekkel. Most elkezdődött a támadás.

— Micsoda? A támadás? Miről beszél... Vera! Istenem, nem...!

— Ticsina bepólyált szemével végre meglátta, miről beszél a parancsnoka. Talpra ugrott, félrelökte az útból a híradóosztást, és rohant az ajtóhoz. Sikertelenül kinyitotta a törzs körletéből és a hírközpontból, de mire a parancsközpont határát jelző legnagyobb acélajtóhoz ért, azt már zárva találta. Visszament, de csak szorosan összezárt szájú, rémült tekintetű férfiakkal találkozott, akik nem voltak hajlandók kinyitni neki az ajtót.

— Még a vezénylő tábournoknak is odakint kell várnia, míg le nem fűjják a riadót, Pavlo — szólalt meg mögötte Pancsenko ezredes.

— És ő ezt tudja. Ha kinyitjuk az ajtót, megszűnik az esélyünk a túlélésre és a harcra. Még a szerelemnek is meg kell hátrálnia, ha egy nemzet élete forog kockán.

A fények hirtelen kialudtak, majd néhány hosszú másodperc múlva bekapcsolt a vészvilágítás. — A generátoron vagyunk — közölte tárgyilagosan az ezredes. — Egy föld alatti folyóra épített vízierőműtől kapjuk az áramot, tudta ezt? Korlátlan víz- és áramellátás. Még oxigént is fejleszhetünk. Vannak tartalék dízelgenerátoraink és akkumulátoraink; betéríthetnénk velük egy foci pályát. Becslésem szerint száz ember tartózkodik a parancsközpontban, de a tartalékokat kétszer ennyire méretezték. Ha kell, három hónapig is kihúzhatjuk itt.

— És mi értelme? — kérdezte dühösen Ticsina. Arcmaszkjában gonosznak, kísértetiesnek látszott, mint valami középkori hóhér a vérpadon. — Marad valami odafönt, amit érdemes lesz még megvédeni?

— Cicero azt mondja, míg élet van, addig van remény — felelte Pancsenko. — Megfordult, a levegőbe szimatolt. — A ventilátorok beindultak. A támaszponttól mérföldekre levő helyről szivattyúzzuk be a levegőt, míg a sugárzás el nem ér egy bizonyos szintet, akkor azt is lezárjuk, átállunk szén-dioxid-elnyelésre és elektrokémiai légfrissítésre, mint egy nagy tengeralattjáró. Jöjjön, Pavlo, menjünk vissza, és tudjuk meg, mi folyik odakint.

Ticsina megérintette a nagy acélajtót. Mintha hangokat hallott volna odakintről, mintha ököllel döngették volna az ajtót, bár ez valószínűtlen volt, hiszen az acéllemez hatvan centi vastag volt. — Őneki vége, igaz? — kérdezte a maszk mögül.

— Nem tudhatjuk, Pavlo — felelte Pancsenko a ventilátorok hangos zúgásában. — Csak annyit tudunk, dolgunk van. A hazának szüksége van ránk. Lehet, hogy maga lesz ennek a repülőosztálynak a legmagasabb rangú pilótája, de talán az egész országé is. Szükségem van magára, segítsen megszervezni a rendelkezésünkre álló erőket.

Most végezhet magával kétségbeesésében, és én meg is érteném, mert maga egyszer már megjárta a poklot. De jöhet velem, és segíthet megszervezni a harcot az oroszok ellen. Melyiket választja?

Ticsina bölintott, mély lélegzetet vett, és Pancsenko nyomában visszatért a törzs eligazítóhelyiségébe. Talán túldramatizálja a helyzetet, gondolta. Ez talán nem is totális támadás, vagy a járőrök visszafordulásra kényszerítik az orosz bombázókat; az ő esete után megerősítették a járőregységeket. Hallotta a hírközpontból áradó szokásos hangzavart, a távírók és faxok kattogását, a számítógépek zümmögését. Semmi sem történik, gondolta. Pancsenko előtt, akit őszintén csodált és utánozni szeretett volna, beijedtnek és nyavalygósnak mutatkozott. Most már tényleg ideje összeszednie magát, gondolta. Meg kell...

Hirtelen minden fény kialudt, és harminc év összegyűjtött mennydörgésénél hangosabb dőrej rázta meg a föld alatti építményt. Pavlo Ticsina előtt elsötétült a világ.

Az Adriai-tenger fölött

Ugyanekkor

Elhagyták a királyi légierő lossiemouthi támaszpontját, aztán délkelet felé tartottak Skócia fölött szemerkélő eső és alacsony felhőzet fedezékében. Az első hangrobbanás felszállás után hatvan másodperccel következett be, ahol már csak az Északi-tenger halászhajói és bálnái hallhatták. Nagy magasságban repültek kétszeres hangsebességgel, ugyanazon az útvonalon, amelyet a Concorde és a többi harci repülőgép használt; míg kint, az Atlanti-óceán fölött, távol Spanyolország partjaitól össze nem találkoztak az amerikai légierő különleges KC-10 Extender töltőgépeivel. Tizenöt perc múlva, teli tartályokkal ismét keletnek fordultak, és előrelökték a gázkart. Kétszeres hangsebesség fölött kikapcsolták a turbót, és tiszta sugárhajtásra tértek át. Most, húsz perccel később és ezerötyszáz mérfölddel távolabb, az Adria fölött sívítottak el harmincezer méter magasságban.

Az Egyesült Államok légierőjének legújabb felderítőgépe, a SR-91A Aurora nem csak újabb rekordokat állított fel, hanem valami teljesen újat is jelentett az emberiség számára. A hatalmas, háromszög alakú repülő szerkezet kizárólag hőálló műanyagokból készült; a törzs maga is a szárnyfelület része volt, és ugyanakkor a kombinált sugárhajtómű fontos elemeit is tartalmazta.

A lossiemouthi felszálláskor a SR-91A folyékony oxigénnel ke-

vert metángázt égetett négy nagy hajtóművében, amelyek az űrrepülőgép folyékony üzemanyagú motorjaihoz hasonlítottak. Két és félszeres hangsebességnél azonban a folyékony oxigént fokozatosan kikapcsolták, a fűvókákat visszahúzták, és a hajtómű tiszta sugárhajtásra tért át. A sugárhajtómű lényegében egy üres cső, középütt kis kiöblösödéssel, amely gigászi turbinakompresszorként összesűríti a beáramló levegőt; a folyékony metánt ekkor befecskendezik és elégetik. A kialakuló tolóerő négyszerese bármely más létező repülőgépnél; az Aurora ebből a szempontból inkább egy űrhajóra hasonlít. Még egy utántöltés lesz az Arab-tenger fölött, aztán az úti célnál, Okinawán. Leszállás előtt a sugárhajtóművet kikapcsolják, a turbóhajtóművet elindítják, és normális leszállás következik: már ha egy ötszáz mérföldes, óránként kétszáz mérföld sebességű rárepülést lehet normálisnak nevezni, és a bevetés véget ér.

E bevetés alatt a háromfős legénység körülbelül három óra alatt megkerüli a föld területének egyharmadát, és több mint hétmillió négyzetmérföldet fényképez le a föld felszínéből, a képeket műholdakon a virginiai központba továbbítva. A szintetikus radarral, nagy távolságú ferde optikával, digitális optikával és infravörös vonalpásztávóval készült képeket, a tucatnyi elektronikus érzékelő adataival együtt réges-rég feldolgozzák és kiértékelik, mire az Aurora leparkol egy okinawai különleges hangárban, hogy lehűljön. A burkolat hőmérséklete akár négyszáz foknál is magasabb lehet, és legalább húsz percben telik, míg valaki egyáltalán megközelítheti a gépet, és a legénység kiszállhat belőle. Másnap újabb felderítő feladatok sorozata, újabb adatok és felvételek, és végül leszállás a hazai támaszponton, a kaliforniai Beale-ben.

Az SR-91A hívei gyakran mondogatták, a legénység felesleges biztosíték: az Aurorán a felszállástól a leszállásig minden hírszerzési és navigációs feladatot teljesen számítógépesítettek. Így amikor az Adria fölött az elektromágneses és részecskeérzékelő szenzorok megbolondultak, a hírszerző számítógép csak rögzítette az adatokat, majd újraindította magát, végigtesztelte milliónyi integrált áramkört, eközben újabb adatokat rögzített, másodpercenként hatszor automatikusan megismételve ugyanezt az eljárást. Nem küldözgetett jeleket az emberi személyzetnek, nem adott veszjelzéseket, nem változtatott a repülési terven.

Féltucat fáklya fellobbanása egyidejűleg Kelet-Európa fölött ugyanolyan volt számára, mint holmi normális, mindennapi rutinesemény.

— Hé, bébi! — kiáltott az interfonba Marty Pugh őrnagy, a fedélzeti mérnök és a felderítő rendszer kezelője. Bár a fülkében tökéletes

volt a nyomáskiegyenlítés, az Aurora legénységének minden tagja nyomáskiegyenlítő ruhát hordott, mint az űrhajósok, és olyan szorosan be volt szíjazva, hogy szinte mozdulni sem tudott. Nagyon kevés szó esett a repülés nagy magasságú, nagy sebességű szakaszában, úgyhogy egy izgatott kiáltás azonnal magára vonta a figyelmet. — Hé, akkora részecskesugárzást mérek, hogy nem fér el a skálán!

— Vettem — felelte Randall Shaw ezredes, a bevetés parancsnoka. — Irányítás-ellenőrzés, Snap. Figyeljen. Graham Snap Mondy, a gép parancsnoka a mikrofon két kattánásával jelezte, vette. Épp csak közelebb helyezte el a kezét a botkormányhoz és a gázkarokhoz. Egy hagyományos gépen az irányítás-ellenőrzés a botkormány megmozgatását és a fűvókák megtornáztatását jelentette volna; esetleg még a robotpilótát is kikapcsolják, és néhány enyhe kanyart tesznek kézi irányítással. Nem úgy az Aurorán: egy enyhe kanyar kétszáz mérfölddel térítené le őket útvonalukról, és hatszoros hangsebességnél robotpilóta nélkül repülni annyit jelentett volna, hogy másodpercek alatt izzó meteorrá változnak. Az irányítás-ellenőrzés csak egy parancsszó volt, amit a repülésirányító számítógép két másodperces önellenőrzése követett. — Ellenőrzés kész — jelentette Shaw. — Zöld fény.

Újabb két kattintás jelezte, Mondy nyugtázta a jelentést.

— Ott északon tényleg valami nagy szar van — mondta Pugh. A két megszólalása között eltelt tizenöt másodpercben az Aurora húsz mérföldet tett meg, az érzékelők Horvátországot, Boszniát és Szerbiát vizslatták, és készültek Görögország, Törökország és a Földközi-tenger keleti medencéjének fényképezésére. — Fiúk, nem látnak valamit tíz óránál?

Az Aurora ablakán kinézni általában hiábavaló próbálkozás volt. A burkolat úgy izzott a sebességtől, hogy a kilátás nagy részét elhomályosította, a földi támpontok pedig, még az olyan feltűnő tájékozódási pontok is, mint egy nagyváros vagy a Himalája, olyan sebesen húztak el, hogy nem is volt idő kimondani: Ez itt a Himalája. Mondy ezredes mégis elfordította a fejét a teflonsisakban, és kinézett balra...

...éppen akkor, amikor iszonyúan fényes, lézersugárhoz hasonló fény villant, egyenest a szemébe. Pislogva elfordult, de a fényfolt még mindig ott volt, pontosan a látótere közepébe égetve. — A pokolba — mondta Mondy —, épp most villant a pofámba valami... egy robbanás vagy egy lézersugár. A fene, lukat égetett a szemembe!

— Nagy erejű elektromos kisülés — jelentette Pugh —, mint egy... atomrobbanás vagy ilyesmi... hőenergia nincs, de a részecskesugárzás nagyobb a mérhetőnél. A bal oldali optikus kamerák beszar-
tak; bármi csapta pofán, ezredes, a digitális kameráinkkal is végzett. Hoztam ötöt vagy hatot belőlük...

— Várjon, Marty — vágott közbe idegesen Mondy. Felhajtotta a szemvédőjét, hogy megdörzsölje a szemét a mutatóujjával, de a nyomáskiegyenlítő ruha idomtalanra felfújta kesztyűjével nem sokra ment.

— A fenébe, Randy, tényleg megsérültem.

— Mi történt, ezredes?

— Az a villanás... egy sötétbarna folt van a szememben, és nem akar elmúlni — felelte Mondy. — Megégett a retinám, vagy ilyesmi Magáé a gép.

— Enyém a gép — nyugtázta Shaw. — Kell segítség? Kilépünk hiperszonikus sebességből, hogy kapcsolatot teremtsünk a főhadiszállással?

— Ne... a francba, talán mégis. Hadd gondolkozzam — felelte Mondy. Mivel az Aurora körül nagyon erős statikus elektromos mező képződött a hiperszonikus repülés során, rendszerint le kellett lassítani háromszoros hangsebességre, hogy használni lehessen a rádiókat. A szokásos eljárás szerint az egész sugárhajtóműves bevetés alatt rádiócsend volt érvényben. Vészhelyzetben hiperszonikus sebességen kellett maradni, míg ki nem számolták egy szükségesszállóhely megközelítési pályáját, legalább ötszáz mérföld távolságban, mert ennyi kellett a lassításhoz, a turbóhajtómű elindításához és a rárepüléshez. Az egész civilizált világban összesen tíz olyan leszállóhely volt, amit az Aurora igénybe vehetett.

— Nem, maradjunk a repülési tervnél; de magának kell majd levinnie a gépet, Randy — felelte Mondy. — Tényleg megsérültem, ember. Ez a fekete folt egyre feketébb és nagyobb, és piszokul kezd fájni a fejem. Legénység... ellenőrizni minden rendszert; félek, ez a robbanás valami kárt tett bennük.

— A fenébe, pedig legalább hatszáz mérföldre vagyunk a zavar helyétől, és legalább tizenhat mérfölddel fölötte — mondta Pugh.

— Képzeld, milyen lehetett odalent.

Erre igazán nem szívesen gondoltak.

Fehér Ház, Washington, USA

Ezzel egy időben

Öt perccel miután az elnöki részleg főnökének irodájában megnyomtak egy kis gombot, egy nagy helikopter bukkant elő a szürke jégfellegekből Washington fölött, és leereszkedett a Fehér Ház előtti pázsitra. A motort nem kapcsolták ki leszállás után; a tengerészgyalogos pilóta hajszállal a felszálláshoz szükséges érték alatt tartotta a

fordulatszámot, míg különleges utasai és titkosszolgálati kísérőik el nem foglalták helyüket az utastérben. Akkor a pilóta előrenyomta a gázkart, és felröppent, majd gyorsan a magasba emelkedett. Néhány másodperc múlva két ugyanolyan VH-3D helikopter csatlakozott hozzá, és előre megírt forgatókönyv szerint cserélték a helyüket az alakzatban, mindaddig, míg már senki sem tudta volna megmondani odalentről, melyiken tartózkodik az Egyesült Államok elnöke a feleségével; kormánya tagjaival és munkatársaival.

Rövid repülés következett a marylandi Andrews légi támaszpont-ra, majd taktikai landolás néhány méterre egy Boeing E-4B bal szárnyvégétől. Ez a gép volt a nemzeti légi parancsközpont, az NLPK. Az óriási, átalakított Boeing fehér törzsén sötétkék sáv húzó-dott végig UNITED STATES OF AMERICA felirattal; a törzs felső kidudorodása megkülönböztette a többi géptől: a dudor egy műholdas és szupernagy-frekvenciás hírközlő antennát rejtett, amely a kétezer láb hosszú huzalantennával és a gépen elhelyezett negyvenhat további antennával együtt a benne ülők számára lehetővé tette, hogy szó szerint bárkivel a világon kapcsolatba léphessenek még akkor is, ha a vevő rádiókészüléke egy atommeghajtású tengeralattjárón volt, hatvan méter mélységben a tenger felszíne alatt, vagy orbitális pályán kétezer mérfölddel a föld fölött.

Az elnököt, feleségét és lányát gondosan beszíjzták a magas támlájú bársonyülésekbe a repülőgép főfedélzetének elülső utasterében. Az elnök nagydarab, jóképű fiatalember volt egy vidékies lakosságú, főleg farmerokból álló déli államból. Legfiatalabb és legnépszerűbb politikusa volt annak az államnak, és az Egyesült Államok egyik legfiatalabb elnöke lett. Annak ellenére, hogy rengeteget fényképezte magát a Fehér Ház kocogópályáján, most szemlátomást levegő után kapkodott, miután felrohant az utaslépcső harmincnégy fokán a gépbe. Igaz, nem lehetett tudni, a fizikai erőfeszítéstől akadt-e el a lélegzete, vagy attól, ahogy a titkosszolgálat kirángatta a Fehér Házból. Vele ellentétben a felesége egy cseppet sem pihegett. A férjénél sokkal alacsonyabb, karcsú és feszes, mesterien szokított, vállig érő hajú és kék szemű First Lady rendkívül értelmes volt, és nagyon hasonlított a férjére. Gyakran mondogatták, ketten többet érnek, mint külön-külön. A Fehér Házban lakó sok párról mondogatták ilyen-olyan okból, hogy társelnökként működnek, és noha ez az asszony semmilyen hivatalos posztot nem töltött be, és csak jelképes bizottságokban elnökölt, a Fehér Házban senki sem kételkedett abban, hogy az elnök csak a feleségével együtt igazán hatalmas ellenfél.

Néhány másodperccel a felszállás után a First Lady máris Michael J. Lifterhez, az elnök nemzetbiztonsági tanácsadójához fordult: — Mi-

féle támadás ez odaát Európában, Michael? Oroszország és Moldávia között történt valami? — Az elnök egy szemvillanással reagált felesége kérdezősködésére, talán egy kis ingerültség is volt benne, amiért nem az övé az első szó, de azért Lifter felé fordult, és némán várta a választ.

A First Ladynél alig magasabb, sötét hajú, szögletes Lifter az előttük lévő kijelzőablakra pillantott. — Mihelyt a hírközlő csatornák megnyílnak, friss helyzetjelentést adok — felelte mindkettőjüknek, — Annyit tudok, Ukrajnát orosz cirkálórakéta-támadás érte, és feltehetően atomfegyvereket is bevetettek.

— Istenem — sóhajtott fel a First Lady. — Ez rettenetes... azonnal meg kell tudni a részleteket. Remélem, Velicsko nem ment el a végsőkhöz.

— Néhány perce van szüksége a hírközlő csoportnak, hogy bekapcsolódjon a rendszerbe, és helyzetjelentést készítsen — felelte Lifter. Eredetileg tengerésztiszt volt, majd sokáig a Fehér Ház katonai attaséja, és jól ismerte a katonai és a polgári parancsláncolat kapcsolódási pontjának jellegzetességeit. Az információ viszonylag szabadon és gyorsan áramlott a katonai felhasználók között, különösen egy-egy szolgálaton belül, de már különböző szolgálatok között sokkal gyatrábban, és különösen nehézkes volt az információcsere a katonai és a polgári szektor között. Mihelyt tízezer láb fölött leszünk — mondta Lifter, hogy egy konkrét számot is mondjon, amit megérthetnek —, már minden adó bejön. Csak néhány perc kérdése.

Míg vártak, egy orvos jött előre, ellenőrizni az elnök és a First Lady állapotát — az előbbi néhányszor már légibeteg lett —, egy másik pedig papírlapot osztott szét a gépen tartózkodók névsorával és az elnök rendelkezésére álló létesítmények listájával. A repülőszemélyzet nyolctagú volt: négy pilóta, két navigátor és két mérnök; a kiszolgálószemélyzet és a biztonsági részleg tíz-tíz emberből állt; negyven katonatiszt, hattagú titkárság, a Fehér Ház nyolctagú tanácsadó testülete, két számítógép-kezelő és négytagú orvosi stáb egészítette ki a létszámot. Csak az elnök, a First Lady és a nemzetbiztonsági tanácsadó lépett a riadó után a gép fedélzetére. — Nem kellene több kormánytagnak a gépen lennie? Mi van a védelmi miniszterrel? Hol van Don Scheer?

— Uram, egy éles riadónál nagyon valószínűtlen, hogy bárkit is sikerül időben begyűjteni az elnök közvetlen környezetében tartózkodókon kívül — magyarázta Michael Lifter. — A légi parancsközpont állományát nagyon gondosan válogatták abból a szempontból, hogy szükség esetén irányítani is tudják a hadsereget. Ez nem igazán a Fehér Ház repülő változata.

— Inkább Hitler bunkerének repülő változata — mondta félhangosan, szinte utálkozva a First Lady. Közelebb húzódott a férjéhez, és odasúgta: — Azonnal kapcsolatba kell lépünk Don Scheerrel és Harlan Grimm-mel. Nem maradhatunk sokáig a hadsereg markában. Grimm a külügyminiszter volt, az elnöki pár közeli barátja. - Tudom, édesem, tudom — mondta az elnök. — A fiúk azért hadd végezzék a dolgukat. — A First Lady hátradőlt az ülésben, és türelmetlenül méregette Liftert.

A légi parancsközpont vezénylő, hírközlési és hírszerzési körletében dolgozó tiszteknek és technikusoknak természetesen nem volt szükségük néhány percre, hogy elkezdhessék a munkát; az információ akadálytalanul áradt a föld minden pontjáról, bármilyen magasan vagy alacsonyan repült éppen a Boeing; és sokkal hamarabb, mint Lifter megjósolta, a légierő dandártábornoka, az NLPK hírközlési részlegének vezetője már át is nyújtott nekik egy tájékoztatót, és jelentette, a törzs megbeszélésre várja az elnököt. Az elnök Lifter kíséretében elindult hátra, a törzs konferenciatermébe; a First Lady fűrgén beekelődött az elnök mögé és Lifter elé, mintha stewardessként kísérné őket.

A rangidős tiszt a fedélzeten Alfred Tarentum altábornagy volt, a nyolcadik légi hadtest ötvenhét éves parancsnoka a louisianai Barksdale légi támaszponttól. Az NLPK törzsfőnökét az egyesített törzs és a hadügyminiszter jelölte ki az adott veszélyhelyzet jellegének megfelelően egy állandóan cserélődő névsor alapján; Tarentum, a légierő minden bombázót és támadógépet tartalmazó első számú magasabb egységének parancsnokaként, a kihelyezett szolgálatra rendelkezésre álló legmagasabb rangú légi szakértő volt.

— Elnök úr, asszonyom, Lifter tengernagy! Al Tarentum altábornagy vagyok, a hadműveleti törzs főnöke, és helyzetjelentést szeretnék adni. — Aztán kérdésre, megjegyzésre sem várva belevágott a közepébe: — Úgy tizenkét perccel ezelőtt, moszkvai idő szerint ötkor, körülbelül száz orosz bombázó repülőgép indított le kis és nagy hatótávolságú cirkálórakétákat, és gravitációs bombákat ukrainai, moldáviai és romániai célpontokra. Némelyik cirkálórakéta kis hatóerejű nukleáris robbanófejet hordozott, ami neutronbomba néven is ismeretes...

— Bocsánat, tábornok — szóit közbe a First Lady —, mi miért hagytuk el Washington? Az Egyesült Államokat is támadás érte?

— Nem, asszonyom — felelte Tarentum. — Orosz bombázók fejlődését figyeltük meg kubai támaszpontokon. Ezek a bombázók hasonlóak azokhoz, amelyek Európát megtámadták. Minthogy nem követhetjük teljes biztonsággal minden pillanatban minden gép hely-

zetét a keleti part mentén, amint értesítést kaptunk az európai atomrobbanásokról, nem tehattünk mást, evakuálnunk kellett a nemzeti főparancsnokságot.

— A nemzeti főparancsnokság — szólt közbe Lifter — általában véve az elnök és a hadügyminiszter, vagy megbízottaik.

— Tudom, mi a nemzeti főparancsnokság — mondta az elnök. Talált egy pohár jeges vizet, jót húzott belőle. Korántsem látszott olyan ingerültnek, mint a felesége; a gyomra valószínűleg több gondot okozott neki e pillanatban, mint az események. Az NLPK ablakait ezüstbevonatú fényvédők takarták, az atomvillanás ellen.

— Akkor hogyan lehetséges, hogy Grimm úr nincs a fedélzeten?

— kérdezte élesen a First Lady.

— Asszonyom, a mi legfőbb gondunk az elnök biztonsága — felelte Tarentum. — A parancslánc érintetlen mindaddig, amíg az elnök biztonságban van. Ha a kormány más tagjait ott találjuk, természetesen elhoztuk volna őket.

— Tizenöt perccel voltunk a reggeli stábértekezlet előtt — szállt vele szembe az asszony. — Biztos vagyok benne, mások is tartózkodtak a házban vagy a közelben.

— Édesem, hagyjuk későbbre ennek a kérdésnek a megvitatását — mondta az elnök. — Folytassa, tábornok. Mi van még?

— Próbáltunk kapcsolatba lépni Velicsko elnökkel Oroszországban, és Hotin elnökkel Ukrajnában — folytatta Tarentum. — Ugyanakkor mindketten nyilatkozatot tettek közvégtelenül a támadás után. — Az elnök elé odatettek egy dossziét a két kormányfő nyilatkozatának teljes szövegével. — Velicsko elnök azt állította, hogy a támadás válasz a két nappal korábbi ukrán agresszióra, amikor vadászgépeik Ukrajna fölött legálisan átrepülő felderítőgépeket támadtak.

— Marhaság — mondta fejét rázva az elnök. — Mindenki tudja, azok a gépek bombázók voltak. — Lifterhez fordult megerősítésért.

— Abszolúte, elnök úr — helyeselt Lifter. — Cirkálórakétákkal fölfegyverezve. Forrásaink megerősítették.

— Hotin elnök válaszképpen hadat üzent Oroszországnak - folytatta, Tarentum —, és kijelentette, ő és az ukrán nép utolsó csepp véréig harcolni fog, hogy megvédje hazáját az orosz uralomtól. Kijevből nem érkezett több hivatalos közlemény. Forrásaink szerint a kormány valószínűleg elhagyta a fővárost.

— Hová mehettek?

— A Pentagon szerint Törökországba — felelte Tarentum. — Már néhány éve megfigyelhettük, hogy a kapcsolatok Törökország és Ukrajna között egyre szorosabbak lettek, talán kölcsönös támogatásban

a védelemben is megállapodtak. A Pentagon feltételezése szerint a törökök az utóbbi hetekben nagy mennyiségű ukrán fegyverzetet fogadtak, hogy ott tárolják egy esetleges orosz invázió esetére.

Bocsásson meg, de azt szeretném tudni, mi közünk nekünk mindehhez — szólt közbe a First Lady. — Akkora hűhót csaptak, mintha itt lenne a világ vége, és erre Törökországról meg Ukrajnáról beszélgetünk. Mind a két ország a világ másik végén van, az isten szerelmére! — A férjéhez fordult: — Azt hiszem, ennek az izének le kellene szállnia Andrewsban, hogy azonnal visszamehessünk a Fehér Házba. Úgy futkosunk itt összevissza, mint a levágott fejű csirkék.

— Mihelyt pontosan megállapítjuk a Kubába telepített orosz bombázók, valamint az Európában és az Atlanti-óceánon tartózkodó más orosz egységek helyzetét — mondta Tarentum —, meghozzuk döntésünket...

— Tábornok, a férjem fog döntést hozni, nem más — mondta a First Lady.

A konferenciateremben csend lett. Az elnök oda sem nézve a felesége vállára tette a kezét, majd Tarentumhoz fordult: — Folytassa a kiértékelést, tábornok, bár meg kell mondanom, szeretnék mihamarabb visszatérni Washingtonba. Őszintén szólva az zavar, ami a feleségemet is: ez az egész úgy tűnhet, mintha az elnök magára hagyta volna az országot. Az amerikai nép azt hiheti, bejédtem, és én ezt nem szeretném. Lehet, hogy a hadsereget tudom irányítani idefentről, de mindenki feje fölött harmincezer láb magasán, biztonságban és ép-ségben röpködve nem lehetek az ország vezetője.

— Sajtóközleményt kell kiadnunk arról, hogy ez a hadsereg téves akciója volt — mondta a felesége. — Egyszerűen ideráncigáltak minket erre a gépre; ezt is leadhatjuk a sajtónak.

— Végezzünk előbb a katonai kérdésekkel, rendben? — mondta az elnök. — Mit kell tennünk, tábornok?

— Először is döntenie kell, hogyan válaszol a támadásra — felelte Tarentum —, különös tekintettel az atomfegyverek használatára. Katonai szempontból nézve e pillanatban nem áll rendelkezésünkre atomerő, néhány tengeralattjárótól eltekintve, amelyeket aligha vetethetnének be egy európai konfliktusban. Ez azt jelenti, hogy nincsenek olyan célpontjaink, amelyeket az oroszok kockáztatnának. Ha Oroszország úgy dönt, atomtámadást kezdeményez Európa vagy Észak-Amerika ellen, egyetlen lehetőségünk a válaszadásra hat Ohio osztályú tengeralattjáró, egyenként tizenhat vagy huszonnégy nukleáris robbanófejjel felszerelve. Ez összesen 144 robbanófej.

— Szerintem elég szép erő.

— Igen, uram, csak az a kérdés, elhiszi-e Oroszország, hogy hasz-

nálni fogjuk őket, és hogy az általuk okozott pusztítás nagyobb lenne, mint amit ők az első csapással véghezvihetnek.

— Mijük van e pillanatban az oroszoknak, amivel elérhetik az Egyesült Államokat? — kérdezte az elnök.

— Nem tudjuk pontosan, uram — felelte Tarentum —, de a legutóbbi becsléseink azon az állapoton alapulnak, amikor az oroszok önként leszerelték nukleáris erőik jelentős hányadát. — Újabb dossziét tett le az elnök elé, de senki sem nyúlt érte. — Az elsődleges fenyegetést körülbelül kétszáz országúton mozgatható SS-25-ös rakéta, és körülbelül kilencven vasúton mozgatható SS-24-es rakéta jelenti. Ez összesen majdnem háromszáz rakéta, és hozzá kell venni, hogy az oroszok feltehetően többszörös robbanófejeket alkalmaznak az SS-24-eseken, akár rakétánként tizet is. Becslésünk szerint az ellenségeskedések kezdete óta tengerről indítható ballisztikus rakétáinknak legalább huszonöt százalékát mozgósították, nem szólva a tengeralattjárókról indítható SS-N-21 cirkálórakétákról. Az Ukrajna elleni támadásban legalább száz bombázógépünk vett részt, cirkálórakétákkal és kis távolságú támadórakétákkal felszerelve; egy Blackjack bombázó tizenkét cirkálórakétát hordozhat...

— Rendben, rendben, értem a helyzetet — mondta az elnök. — Jézusom, azt hittem, az oroszok megszabadultak ettől a hatalmas nukleáris fegyvertől. Mi az ördögnek adtunk nekik dollármilliárdokat a nukleáris erejük leszerelésére, ha még mindig ennyi bevethető fegyverük van?

— Uram, mint tudja, a START egyezmény ratifikálását elsősorban az orosz-ukrán konfliktus késleltette — mondta Lifter nemzetbiztonsági tanácsadó. — Az ukránok nem voltak hajlandók megválni az atomfegyvereiktől, míg létre nem jött a védelmi egyezmény a NATO-val, ami csak tavaly következett be.

— Tudom, de mi azt mondtuk az amerikai népnek, hogy megszabadultunk az orosz tömegpusztító fegyvereiktől, és nincs miért félnünk többé az oroszoktól — mondta az elnök. — Erre azt hallják, hogy idefönt röpködünk. Hogy fogjuk ezt megmagyarázni?

— Engedje meg, uram, hogy visszatérjek az adott helyzethez — vetette közbe Tarentum tábornok. — Van egy konkrét javaslatom: azonnal léptesse életbe az egyesített törzs készülségi tervét. — A First Lady már nem figyelt rájuk; az elnök intett, hogy folytassa: — Huszonnégy órán belül készülségbe állíthatjuk a szárazföldön állomásozó bombázóinkat. — Újabb dossziét tett le az elnök elé. — Ez ötven B-52G típusú bombázót, körülbelül nyolcvan B-1B bombázót és húsz B-2A lopakodó bombázót jelent. Szükség esetén F-111-es és F-15E bombázókkal egészíthetjük ki ezt az erőt. A Pentagon azt ja-

vasolja, több szárazföldi és tengeri indítású rakétát egyelőre ne mozgósítsunk. A bombázók visszafogott választ jelentenek egy nagyon súlyos fenyegetésre.

— Át kell ezt rágnom a hadügyminiszterrel és az egyesített törzs főnökével — mondta az elnök. — Mikor tudok beszélni velük?

— Bármelyik percben összeköttetést létesíthetünk, uram — felelte Lifter.

Az elnök egy kicsit hallgatott. — És mi lesz, ha a tartalékokat mozgósítjuk? — kérdezte aztán. — Milyen keverék sült ki ebből?

Tarentum már számított erre a kérdésre, és felütötte egy lapon az addig figyelemre nem méltatott dossziét. — Van egy B-1B zászlóalj Dél-Dakotában, négy B-52-es zászlóalj New York és Washington államban, egy F-15E zászlóalj Észak-Carolinában, és négy F-111 zászlóalj Új-Mexikóban és New Yorkban, mind a kiemelt tartalék keretében — mondta Tarentum. — Ezek az egységek elsődlegesen hagyományos fegyverzetel rendelkeznek, de teljes mértékben felkészültek atomtöltet alkalmazására is. — Várt, szeme sarkából a First Ladyre pillantott, majd hozzátette: — És náluk a legmagasabb a harcoló nők aránya; az állomány harminc százaléka nő ezeknél az egységeknél.

— Azt hiszem, kitűnő alkalom volna ez arra, hogy női harcosainkat munka közben lássuk — jelentette ki az elnök. — Amellett nem szeretnék túl nagy felhajtást; lehetséges, az orosz támadás csak egy súlyos tévedés; és nem szeretném, ha bárki azt gondolná, föl akarom melegíteni a hidegháborút. Tíz bombázózászlóalj rengeteg; az MX rakétákat egyelőre hagyhatjuk. Hívja Freeman tábornokot, és adja ki az utasítást. Majd jelentést szeretnék arról is, mikor szállhat le ez az izé; minél előbb, annál jobb. — Abba a hibába esett, hogy izének nevezte az NLPK-t, a világ legbonyolultabb repülőgépet, akárcsak a felesége, aki egyébként ugyanígy nevezte az elnök minden hivatali aparátusát, amelyekkel határozottan hadilábon állt.

— Talán elmehetnénk valahová, mintha előre megtervezett látogatást tennénk — javasolta a First Lady. — Esetleg Carter elnökkel beszélni Georgiában, vagy Walter Mondale-lel Minnesotában? Vagy talán elkaphatnánk a rendes gépet Georgiában, és azzal mehetnénk vissza Washingtonba, hogy a sajtó és az emberek inkább abból lászanak kiszállni minket, mint a... a világvége gépből.

— Jó ötlet, drágám — helyeselt az elnök. — Utánanézne, meg tudjuk-e csinálni, tábornok? Látogassuk meg Jimmyt. Mike, felhívhatnád otthon az irodát. És jólesne némi kávé meg üdítő. Mellesleg, milyen a konyha ezen az izén?

Az értekezlet véget ért, pincérek és titkárok tódultak be a konferenciaterembe. Tarentum tábornok gondosan összeszedgette a szigo-

rúan titkos dossziékat a tárgyalóasztalról, és elbocsátotta törzsét. Amint tartott tőle, a fenyegetést nem vették elég komolyan. Európában éppen olyasmi történt, ami könnyen harmadik világháborúvá terebélyesedhetett, és az Amerikai Egyesült Államok elnöke válaszképpen csupán Amerika stratégiai harci erejének egyötödét mozgósította, aztán elindult meglátogatni Jimmy Cartert, vagy akárkít, mint aki fűtül a világra.

Megváltoztak az idők, az biztos.

Plattsburgh légi támaszpont, USA

Ugyanebben az időben

— Nagyon meggyőző — mondta Cole tábornok félhangosan, amikor Lafferty ezredes, az ezred másodparancsnoka belépett az irodába. Cole végighúzta kezét fekete kefefrizuráján, és odanyújtotta Laffertynek az imént olvasott jelentést. — Ez a karbantartó század előzetes harc-készültségi jelentése.

— Micsoda? Ilyen hamar? — kételkedett Lafferty, de arcán a ké-telyt a meglepetés, majd a csodálat kifejezése váltotta fel, amint át-futotta az anyagot. Lafferty nem az a fajta volt, akit könnyű meghat-ni. A haditengerészet akadémiáján végzett, és akkor került át a légi-erőhöz, amikor Vietnam után a flotta repülőerejét visszafejlesztették. Tipikus pilóta volt, drága Rolex órát viselt, pilótazubbonya ujját fel-gyúrte, homlokára tolva mindig ott volt a pilóták kedvenc napszem-üvege. Szerette a harcosokat és a pilótákat, de mindaddig nem vették le a lábáról, míg nem bizonyítottak előtte. — Ez igen, az új fiú az első szolgálati napján lekörözi az összes többi századot. Mace nyil-ván jól befűtött Razzanónak.

— Kirúgta Razzanót — mondta Cole. — Ideküldte, adjak neki új beosztást. Porter hadnagyot nevezte ki helyette; még kapitánnyá is előléptette.

— Felrázta a jó öreg hivatalt? Nagytakarítást rendezett? Nos, az ő hatásköre — vont vállat Lafferty. — Razzano már úgyis várta az áthelyezését, Mace meg kemény fiú; kiszórja a szarevöket, és fiatal tiszteket meg más kemény fiúkat tesz a helyükre. — Átfutotta a je-lentést és hozzátette: — Nem is játssza meg magát a fiú: azt mondja, épp csak bevetésre alkalmasak vagyunk. Így akarja továbbadni?

— Nincs más választásom, tekintve, hogy idejön a nagyfőnök — sóhajtott Cole. — Ha a karbantartó századom szerint több mint het-venkét óra kell a teljes felfejlődéshez, akkor egyet kell értenem vele.

De van egy terve, ami javít a helyzeten. Nyolc Vámpírt állít a szél-fogókba; azt mondja, hamarosan fegyverzet-előszerelt állapotban lesznek.

— Nyolc bombázó fegyverzet-előszerelt állapotban? — hökkent meg Lafferty. — Istenem, a SAC öregfiútól ments meg minket! Ez azt jelenti, megint külső tartályokkal fogunk röpködni?

— Attól tartok. Nyolc fegyverzet-előszerelt géphez legalább tíz, esetleg tizenkét külső tartályos gépet kell a dokkban tartania.

— Istenem, külső tartályok télidőben — dűnnyögte Lafferty. — Emlékszik, mennyi bajunk volt ezzel? Befagyott vezetékek, össze nem illő szerelékek, bedöglött vontatók...

— Na és emlékszik a legutóbbi Bravo hadgyakorlatra, amikor két nappal meg kellett rövidítenünk a felfejlődési gyakorlatot, mert három üzemanyag-szállítónk eltévedt, és nem volt elég külső tartály a gépeinkhez? — kérdezte Cole. — Azzal hízelegtünk magunknak, Jim, hogy bevetésre készek vagyunk, mikor a valóságban a repülőosztály felét sem tudnánk átvinni a tengeren a szükséges idő alatt. Ha Mace ezredes vállalja, hogy a bombázóink harmadát-felét fegyverzet-előszerelt állapotban tartja, tegye. Adjunk időt neki a második negyedév végéig, hadd lássuk, meg tudja-e tenni.

— Azért nekem hiányozni fog, hogy nem repülhetek sima szárnyakkal — mondta Lafferty. — Külső tartályokkal repülni nem nagy élvezet. Mihez kezd Razzanóval?

— Sejtelmem sincs — mondta Cole.

— Egyelőre összegyűjthetné és kezelhetné a készülségi jelentéseket — mondta Lafferty. — Megcsinálhatnánk...

Kopogtattak az ajtón, és mielőtt Cole válaszolhatott volna, Thomas Pierce őrnagy esett be az irodába. — Elnézést, uram...

— Valami baj van, Tom?

— Megint történt valami Ukrajnában, uram — ment oda Pierce Cole tévéjéhez, és a CNN csatormára kapcsolt. — Körülbelül öt perccel ezelőtt minden állomás félbeszakította az adást. Körülbelül harminc másodperccel ezelőtt minden egység riasztást kapott, hogy üzenet várható az NLPK-ról. A SAC azt javasolja...

— Micsoda? Az NLPK-ról? Az elnök a levegőben van...?

Ebben a pillanatban Cole ügyeletes tisztje is bedugta a fejét az ajtón. Miután meggyőződött róla, nem tartózkodik illetéktelen személy a helyiségben, jelentette: — Uram, a parancsközpont jelentkezett. Elrendelték az A órát.

— Micsodát? — ugrott talpra Cole. — Mi a fene történt? Maguk ketten kövessenek! — lódult az ajtónak, és odakiáltott az ügyeletes tisztnek: — Kapitány, szedje össze az egész törzset a konferenciate-

rembe! — azzal rohant ki az irodából, le a föld alatti parancsközpontba. Mi a nyavalya folyik odaát? Velicsko végül elszánta magát? Az A óra elrendelése legrosszabb sejtelmeit erősítette meg, miután megtudta, hogy az elnök elhagyta a fővárost: a parancs csak az elnöktől jöhetett, és az atomháborúra való felkészülést jelentette.

A plattsburghi parancsközpont nagyjából ugyanolyan volt, mint amikor majdnem megszüntették 1990-ben, és az FB-111A bombázókat eltávolították a támaszpontról; az utóbbi néhány héttől eltekintve, amikor már kezdett felforrósodni a helyzet, csak időnként tartottak itt próbariadókat. Az osztály parancsnoka és törzstisztjei egy számkombinációs zárral nyitották a külső ajtót, amely bezáródott mögöttük. Most a csapdának nevezett kis folyosón voltak, ahol a parancsközpont ügyeletes tisztje szemmel tarthatta őket, míg egyenként igazolták magukat a fegyveres biztonsági őrsegnél. A folyosóról egy kis irodakörletbe kerültek, onnan a hírközpontba, ahol két technikus és egy tiszt kezelte a néhány széles hullámsávú rádióból álló felszerelést, amelynek segítségével hang- és adatkapcsolatot teremthettek a világ bármely pontjával. Az egyik falat a repülőgépek állapotkijelzői borították, amelyek az osztály valamennyi gépének tartózkodási helyét, állapotát és legénységi feltöltöttségét mutatták.

Cole sietett volna a hadműveleti törzs körletébe, ahol jelentéseket kaphatott és tévémonitorokon figyelhette a híreket, de ebben a pillanatban vibráló bip-bip-bip jelzés szólalt meg a hangszóróból, és egy komor hang, a vétel minőségéből ítélve a Pentagon rádiókezelője a mikrohullámú lánc közvetítésével, bejelentette: — Megismétlem, megismétlem, ÉGI MADÁR, ÉGI MADÁR, üzenet következik: kettő, Bravo, Tango, India, hét, egy, hét, Lima... — A pontosan harminchét számból és betűből álló rejtjeles üzenetet újra és újra megismételték. Az egyik olvasáskor a rádiókezelő hangja megbicsaklott az idegfeszültségtől, és helyesbítienie kellett: — Javítás, húszas karakter Whiskey, folytatás huszonegyes karaktertől, Uniform, öt, öt... — míg az egészet helyesen be nem olvasta.

— Mit kaptunk, Harlan? — kérdezte Cole Harlan Laughlin őrnagyot, a parancsközpont vezetőjét.

— Üzenet a Pentagonból. — felelte Laughlin. — Hivatalosan négyes védelmi konfigurációban vagyunk.

Cole-nak elakadt a lélegzete, az izgalomtól felhevült az arca, mintha egy máglya forró levegője csapta volna meg.

A négyes védelmi konfiguráció a légierő B-52-es légierődjének, B-1B bombázóinak, B-2 Fekete Herceg lopakodó bombázóinak és más taktikai gépeinek, többek közt RF-111G Vámpírjainak meghatározott hányadát a stratégiai parancsnokság alá rendelte; megint benne voltak a stratég-

giai nukleáris hadviselésben, amely SÍOP, azaz egységes integrált műveleti terv néven volt ismeretes, és a harmadik világháború számítógépes forgatókönyve volt.

Cole tapasztalt parancsnokként és a Pentagon volt tisztjeként jól ismerte a négyes védelmi konfigurációt: alacsony fokú háborús készség volt, ezen a szinten működtek a kubai rakétaválság végétől 1991 végéig. A hidegháború idején a négyes védelmi konfigurációt tekintették normális állapotnak, amikor is bombázók százai és nukleáris töltetű rakéták ezrei álltak készenlétben egy nagyobb támadás első jelére várva. Most, az ötös védelmi konfigurációban töltött évek után, ami a béke készségi fokát jelentette, a négyes konfiguráció hirtelen a háború kezdetének tűnt.

— A stratégiai parancsnokság és a légi harccsapatok ismételt üzenetet adott le — folytatta Laughlin. — A STRATCOM-tól éppen most érkezett kettes felállás jelzés. TÜKÖR felszállt. — Az egyes egységek által folytatandó tevékenységek pontosítására a STRATCOM különféle felállásokat, azaz készségi fokozatokat rendelt el. A felállások számozása ellenkező irányú volt, mint a védelmi konfigurációké: míg az egyes konfiguráció a totális háborút jelentette, az egyes felállás a legalacsonyabb készségi szintnek felelt meg; és mivel a STRATCOM-nak hatalmas és félelmetes, nagy hatósugarú elrettentő atomfegyvereivel mindenre készen kellett állnia, ezért rendszerint egy fokozattal magasabb felállást rendeltek el, mint, ami a hadsereg egészére érvényben volt.

— Van kapcsolatunk TÜKÖR-rel? — kérdezte Cole. A SAC saját légi parancsközpontja volt, egy TÜKÖR néven ismeretes EC-135-ös hírközlő gép, amely bonyolult kommunikációs képességei révén a tükkörképét adta a STRATCOM omahai föld alatti parancsközpontjának, és az egész nukleáris fegyverzetet ellenőrizhette; akár földi telepítésű atomtöltetű rakétákat is indíthatott távvezérléssel, mihamarab bejutott a megfelelő kódolt parancs az Egyesült Államok elnökétől. A TÜKÖR egy tábornokot, nyolcfős hadműveleti törzset és egy rendkívül fejlett hírközlő központot vitt magával; és mihamarab körpályára állt az Egyesült Államok középső része fölött, biztonságos rádiókapcsolatban az interkontinentális ballisztikus rakéták Montanában, Wyomingban, Missouriban, Észak- és Dél-Dakotában telepített silóival, azonnal átvette a stratégiai légierő irányítását.

— Még nincs, uram. És nem is lesz a következő fél órában. Még mindig kapcsolatban állunk az összes főhadiszállással, és nem úgy néz ki, hogy a TÜKÖR átvenné a parancsnokságot. — Ez a körülmény egyáltalán nem vigasztalta meg Cole-t. A stratégiai parancsnokság parancsnoka a TÜKÖR-ről bármikor átvehette Amerika teljes

nukleáris erejének irányítását, de a hírközlési kapcsolatok nem voltak elég biztonságosak és megbízhatóak. A STRATCOM omahai főhadiszállása magánál tarthatja az irányítást mindaddig, míg valóban be nem következik egy támadás.

— Lássunk neki az ellenőrző listáknak — mondta rosszkedvűen, és indult a műveleti törzs konferenciatermébe. Harlan Laughlin őrnagy kinyitott egy vastag, háromcsatos dossziét, és követte. Cole megvárta, míg Laughlin kitölti az üres rovatokat egy csomó írásvetítő-lemezen, és elrendezi őket a főfal közepére szerelt vetítőernyőn.

— A kettes felállási parancs — kezdte Laughlin — megállapít egy A órát, és minden más tevékenységet ehhez időzít. A műveleti terv szerint a jelzés a repülőosztályt arra kötelezi, hogy helyezze készenlétebe bevethető repülőgépeit egy nukleáris csapásméréshez.

— Istenem — dünnyögte Cole. Sejtette, hogy az európai zűröknek Velicsko hatalomrakerülésével ilyesmi lehet a vége, de soha nem gondolta volna, hogy valóban bekövetkezik.

A riadó annál is meglepőbb volt, mivel a legtöbben, Cole-t is beleértve, úgy tudták, az ország F-111G bombázóflottája nem vesz részt többé a nukleáris hadviselésben; helyesebben, úgy tudták, a világ nem vesz többé részt nukleáris hadviselésben. Noha a legtöbb F-111-es képes gravitációs atombombák ledobására, az F-111G pedig nagy távolságú levegő-föld rakétákat is kilőhet, a RF-111G Vámpírajairól azt hitték, hogy csak hagyományos hadviselésben lehet szerepük, mert a B-1, B-2 és B-52 típusú bombázók vették át nukleáris bombázó szerepét. És most, ebben az új válságban a nukleáris hadviselésre felkészítendő első gépek között ott vannak a tartalék RF-111G-i!

— A terv szerint a bombázókötelek egytől hatig, és a tanker kötelek egy-nulla-egytől egy-nulla-négyig fejlesztés után azonnal a STRATCOM ellenőrzése alá kerülnek — folytatta Laughlin —, és teljesítik műveleti parancsait. A műveleti terv szerint az összes többi bombázó- és tankeregység fegyverzet-előszerelt állapotban várakozik, gyorsított fejlesztésre készen. Ezek a tartalékegységek nem a STRATCOM vagy az egyesített törzs bevetési parancsait teljesítik, hanem az egységparancsnokok kötelessége lesz biztosítani a fejlesztetlen gépek túlélését, mégpedig azáltal, hogy készenléti körpályákra küldik őket. Az erre vonatkozó parancs kódolatlan rádióüzenet, vagy küldönccel továbbított írott üzenet lehet, hitelesítő dátum-időcsoporttal ellátva.

Laughlin feltett néhány lemezt, amelyek a lehetséges készenléti körpályákat ábrázolták az Egyesült Államok keleti partja mentén. A nukleáris töltetű repülőgépek itt biztonságban keringhettek, távol az

atomcsapások lehetséges célpontjaitól, míg el nem indulnak végzetes útjukra, vagy a vészhelyzet elmúltával vissza nem rendelték őket.

— Mindenható isten — dörmögte kefefrizuráját vakargatva Cole.

Ez aztán tényleg tetű egy nap lesz. — Levett egy Védelmi Konfiguráció című dossziét az íróasztala melletti könyvespolcra, és kinyitotta a négyes konfigurációnál. A dosszié az ellenőrző listákat tartalmazta, amelyek a műveleti törzs összes kezdeti teendőjét meghatározták komoly vészhelyzet esetére; nagyobb akcióra, különösen olyan komolyra, mint a mostani senki sem emlékezett. — Jim, azonnal rendeljen el Alfa-gyülekezőt — fordult Laffertyhoz. — Kezdje el futtatni az ellenőrző listáját. — Az Alfa-gyülekező az osztály minden elérhető tagját kötelezte, harcra készen jelentkeznie a szolgálati helyén; a tartalékosok azonnal a szövetségi kormány fennhatósága alá kerültek, mihelyt a támaszpontra tették a lábukat. — Istennek hála, a teljes bombázólegénység, és a tankerek legénysége is nagyjából a támaszponton van már. — Cole folytatta az ellenőrző lista pontjainak olvasását, miközben stábjá gyülekezett; aztán az ellenőrző lista szerint egyenként kiadta a feladatokat törzstisztjeinek. Hamarosan minden telefon működésbe lépett a helyiségben.

Sorra érkeztek rohanva a századparancsnokok és az osztály törzsének kulcsemberei. Amikor Daren Mace belépett, első pillantása a központi vetítőernyőre esett, amelynek tetején a VEDELMI KONFIG IDŐZÍTÉS feliratot olvasta, alatta egy csomó filctollal írt időpontot. — Védelmi konfiguráció? Megváltozott a hadgyakorlat terve?

— Nem gyakorlat, Daren — fordult Cole új karbantartó parancsnokához. — Ez valódi. Kitört a háború Európában, a TÜKÖR és az NLPK felszállt.

— Felszállt?... Mi a szar! — Daren sietve ment a helyére a tárgyalóasztal mellett, és fellapozta a saját ellenőrző listáit tartalmazó dossziét. Első dolga volt Alena Portert felhívni. — Kapitány, haladéktalanul látni akarom a parancsközpontban. A hadgyakorlatnak vége, A órát kaptunk. — Mace kis csuklást hallott a vonal túlsó végén. Porter derék lány; tudja mi az A óra, és csipkedni fogja magát. — Ügyeljen arra, az őrmester telefonközelben maradjon; gyülekezőt rendelünk el. Siessen. — Körülbelül tíz perc kellett Portemak, hogy odaérjen a parancsközpontba egy teli táskával vetítőlemezrel és diával, kitöltse a rubrikákat a központi vetítőernyő alapján, és a karbantartás-ellenőrzés friss adatai alapján feltüntesse a lemezeken az osztály gépeinek állapotát.

— Rendben, Daren, most égni fog a talaj a talpa alatt — mondta Cole tábornok. — Le kell állítanunk a Bravo gyakorlatot, hat bom-

bázót és négy tankert kell fejlesztenünk a SIOP számára, és neki kell látnunk a felfejlesztés előtti teendőknél.

Laughlin őrnagy lépett oda Cole tábornokhoz. — Uram, üzenet az NLPK-tól. Hármass védelmi konfiguráció.

— Jézusom — sóhajtott fel Cole, miközben Laughlin feltette a hármass védelmi konfiguráció vetítőlemezeit, és módosította az osztály valamennyi időadatát. A századparancsnokok látták, Laughlin ujjai remegnek, ahogy az ernyőre csípteti a lemezeket. A hármass konfiguráció közepes fokú háborús készültséget jelentett, ami már nem volt messze a totális atomháborútól. — Mi a fene ez?

— Oroszország bombázza Ukrajnát és Romániát, uram — felelte Laughlin. — Hallottam a híreket. Nagy bombázóhullámok támadnak néhány katonai támaszpontot Ukrajnában, Romániában és Moldáviában. Az első jelentések szerint az oroszok kis hatóerejű nukleáris fegyvereket vetettek be néhány ukrán légi támaszpont ellen. — Mindenki elhallgatott, minden fej Laughlin és Cole felé fordult. — A STRATCOM a partvidék minden egységét utasította, lehetőleg szórják szét az eszközeiket, egy előkészítő támadás esetére.

— Értem, értem — lapozott Cole dossziéjában a hármass konfiguráció ellenőrző listájára. A hármass védelmi konfigurációt rendszeren akkor rendelték el, ha egy nagyobb konfliktus kezdődött odaát, amelybe az Egyesült Államok vagy szövetségesei is belekeveredhetnek; vagy ha a világ bármely országa ellen nukleáris fegyvereket vetettek be. A gyorsaság, amellyel az amerikai haderők a teljes békeidőből a hármass védelmi fokozatig elértek, jelezte a veszély komolyságát; nem volt túlzás a legrosszabbra számítani, arra, hogy néhány órán belül egész Kelet-Európa lángokban áll. Míg a négyes konfiguráció csak az Alfa-hullám bombázói — az első hat gép — számára írt elő teljes huszonnégy órás készültséget, a hármass konfiguráció szerint Cole légiflottájának háborús készenlében kellett állnia. Biztosítás, az állomány kiegészítése, biztonság, nukleáris védelem, a tartalékosok áthelyezése a szövetségi szervek ellenőrzése alá; a lidércnyomás kezdte felölteni valódi méreteit.

— Nem kérhetjük a bostoni irányítástól a repülési tervek módosítását — vetette közbe Lafferty —, míg légvédelmi riasztást nem rendelnek el. Kénytelenek leszünk vizuális irányítással fölküldeni őket.

— Tegyük ezt — felelte Cole. — Adják meg nekik a számítógépes iránypontokat, és maradjanak velük kapcsolatban nagy frekvencián vagy a SATCOM-on keresztül. Időjárás-előrejelzést kell kérnünk a Rejtőző Sas térségéről. Ha az idő elromlik, kénytelenek leszünk azt hazudni a repülésirányításnak, hogy kitört a harmadik világháború. Addig is küldjék körpályára azt a négy Villám gépet, ahogy tudják.

Vermont fölött, USA

Ezzel egy időben

Hamarosan már csak Furness és Kelly tartózkodott az utántöltési útvonalon. A Nulla-Ötös és a Nulla-Hatos néhány percet késett, ezért még egyszer összekapcsolódtak az üzemanyagtöltő géppel, aztán letertek a töltési pályáról, és a Montpelier rádiónavigációs állomás felé indultak, biztonságos nagy magasságú pályát kértek, és körözni kezdtek. Most, egy kissé fellelégezhetek, Furness utánanézett, mit művel Fogelman. A bal képernyőn a NAV mód adatlapja, a jobb oldali képernyőn pedig a NAV helyzetjelző lapja látszott. Fogelman sokáig vacakolt a radarral, a hajszálkeresztet állította egy radarvisszhangra, és halkán szitkozódott. Furness ellenőrizte a FIXMAG értéket a bal képernyőn: 2600 lábat mutatott több mint két tengeri mérföld volt a különbség aközött, ahol a rendszer tudta a gépet, és aközött, amit Fogelman próbált elhitetni vele. — Hogy áll a rendszerrel, Mark? — kérdezte Rebecca.

— Szarul — felelte.

— Elég nagy a puffertartalma — próbált segíteni neki, a FIXMAG-értékre utalva. — Mit próbál bemérni, a Brookfield felüljárót? — A Montpelier rádiónavigációs állomás közelében lévő radar iránypontokat jól ismerte minden plattsburghi pilóta, és a felüljáró használható iránypont volt: könnyen azonosítható és bemérhető. Csak-hogy Vermont fővárosától húsz kilométerre délre két felüljáró keresztelte az autópályát, pontosan két mérföldre egymástól. Ha a fiú a másikat mérte be, akkor a rendszer jó, és ez megmagyarázná, miért mutat a FIXMAG ezerkétszáz lábat. Ha viszont a jót mérte be, az azt jelenti, a tehetetlenségi navigációs rendszer két mérföldet téved, és ez annyira rossz érték, hogy a legjobb volna újraindítani. — Vigyázzon, nehogy a másik felüljárót mérje be.

— A jót mérem be, pilóta — csattant fel Fogelman. — Szálljon le rólam! — A beállító gombot csavargatva próbálta pontosítani a hajszálkereszt pozícióját; Rebecca észrevette, meg sem próbál segédpontokat felvenni, amelyek megmutatnák, hogy a megfelelő felüljárót mérte-e be; aztán kiválasztotta a FIX TÁP dobozt a bal oldali sok célú monitoron.

A Rebecca felőli képernyőn körülbelül húsz másodperc múlva villogni kezdett a TÁP HIBA jelzés. A TNR a saját értéke és a Fogelman által erőltetett érték közötti nagy különbség miatt nem fogadta el a frissítést. A TNR úgy döntött, hogy neki van igaza. Három éve, mióta a két TNR rendszerrel fölszerelt RF-111G-vel repült, és külö-

nösen amióta a GPS műholdas navigációs hálózatot is üzembe állították, Furness még soha nem tapasztalta, hogy a rendszer visszadobott volna egy frissítést, hacsak nem a navigátor hibájából. — Azt hiszem, mégis a másikat mérte be...

— Bedöglött ez a szar — panaszkodott Fogelman. — Beverem neki a frissítést, és ha megint visszadobja, újraindítom.

— Villám Nulla-Egy, itt irányítás, jól hall?

— Tisztán hallom. Mondja — kapcsolta be a rádiót Furness.

— Villám Nulla-Egy... — kis szünet következett — Villám Nulla-Egy és Nulla-Négy, menjenek a kettő-nyolc-kilenc irányadra, ismétlem, kettő-nyolc-kilenc, és maradjanak ott. Pályaengedélyük törölve, jelentsenek készenlétet, és induljanak a megadott értékre. Később újabb utasítást kapnak az AFSATCOM-on keresztül. Próbáljanak a parancsközponton vagy az RBS sávon keresztül kapcsolatba lépni Villám Nulla-Kettővel és Nulla-Hárommal, irányítsák őket is a kettő-nyolc-hetes irányadra. — Az AFSATCOM a légierő külön műholdas hírközlő rendszere volt, egy kódolt globális hírközlési hálózat. A 80-as években, amikor az FB-111A gépek nukleáris készültséget adtak, az AFSATCOM volt az első számú rendszer, amelyen keresztül megérkezhetett a végzetes parancs. Amikor a SAC-ot felszámolták és az FB-111-esből F-111G lett az új légi parancsközpontnál, az AFSATCOM-ot is használaton kívül helyezték. A rendszer még működött, a pilóták megtanulták a használatát, de az utóbbi években már csak arra használták, hogy a bombázógyakorlatok pontszámait vagy karbantartási információkat továbbítsanak a gépekről a helyi parancsközpontoknak.

Furness nem várt Fogelmanra, lehívta az irányadatot a bal oldali képernyőn, és összevetette koordinátáit a saját térképével. Az RF-111G digitális memóriája 350 koordinátapárt tárolt, amelyeket adatpontoknak vagy irányértékeknek neveztek, és amelyek irányváltoztatási, cél- vagy radarállítási pontok gyanánt szolgálhattak. A legtöbb helyi gyakorló bevetés során csak az első kétszáz adatpárt használták; a többire csak kivételesen került sor, például az egész országot átszelő hosszú távú repülésekkor, a nevadai RED FLAG hadgyakorlatok során, vagy különleges próbarepüléseken.

Furness meglepetésére a hely nem volt rajta a térképen, és egy szabvány polgári légítérképhez kellett folyamodnia: pár száz mérfölddel keletebbre volt, vagy száz mérföldre a parttól, az Atlanti-óceán fölött, a FREEZ jelzésű biztonsági belépési pontnál. Az RF-111G gépek gyakran vettek részt tengeri támadó vagy felderítő bevetéseken az óceán vagy az Ontario-tó fölött, hogy a víz feletti fényképezést vagy az AGM-84 Harpoon levegő-víz rakéták használatát gyakorol-

ják. Az említett belépési pont a Kennebunkport és Brunswick közötti kiterjedt tengeri figyelmeztető zónában helyezkedett el. Az amerikai légtérbe visszatérő gépeknek a megfelelő időpontban kellett egy adott belépési pontra érkezniük, hogy azonosíthassák őket, különben elfogóvadászokat vezettek rájuk, hogy azonosítsák a betolakodót.

Nyilván ez is a gyakorlat része: sok légvédelmi gyakorlaton vettek részt az évek folyamán; szuperszonikus sebességgel jöttek alacsonyan az óceán fölött, a burlingtoni vagy massachusettsi F-16-os vadászok pedig megpróbálták elkapni őket. De hogy jutott eszükbe, kiküldjék őket, különösen éles bombával?

— Központ, itt Nulla-Egy, várjon a hitelesítésre — mondta Furness, és Fogelmanhez fordult. — Mark, vegye elő a dekódoló iratokat, és ellenőrizze ezt az üzenetet.

— Micsodát? — kérdezte szórakozottan a fiú.

— A parancsközpont az óceán fölé küld minket — mondta, és elmagyarázta neki az egészet, mintha nem hallotta volna. — Ellenőrizni szeretném ezt az utasítást.

— Jézusom — dühöngte Fogelman. Kikapcsolta a hevedereit, hogy hátracsavarodva az ülés mögé nyúlhasson. A titkosított dekódoló iratok egy kis vászonzsákban voltak, amit az ülés mögötti, betolható ételtartó dobozba dugott. Valóságos bűvészmutatvány volt elérni. A zsákban egy hónapra való dekódoló irat volt, köztük olyanok is, amelyeket a nukleáris fegyverek élesre állításához használtak.

Amikor végre előkotorta a zsákot, odalökte Furness ölébe, és visszaszűjzta magát. Rebecca felütötte a megfelelő dátumnál a kódoló-dekódoló könyvet, kiválasztott két betűt, és megtalálta a megfelelő válaszbetűt az üzenetben. — Központ, itt Villám Nulla-Egy, bravo-juliett hitelesítés.

— Villám, itt Központ, hitelesítés Jenki. — Ez volt a helyes válasz.

— A szentségít — dühöngte Furness az interfonba —, ha ez valami próba, akkor nem értem. Utasítanak, álljunk körpályára az Atlanti-óceán fölött. Ráadásul Nulla-Kettőt és Nulla-Hármat is fel kell rendelnünk ide, hogy csatlakozzanak hozzánk.

— Szerintem a repülésünket lefűjták — mondta Fogelman. — Talán felderítési adatokat kapunk valami tengeri célpontról. Finom kis tészta: céladatok a főhadiszállásról az AFSATCOM-on keresztül, a háború közepén. Nagyon életszerű.

Ez a magyarázat éppolyan jó volt, mint bármi más, Rebecca tehát elfogadta. — Boston Központ, Villám Nulla-Egy kettős kötelék az útvonalengedély törlését kéri.

Hallatszott, az irányító bekapcsolja a mikrofonját, kis szünet következik, mintha habozna, aztán megszólal: — Ja, rendben, Nulla-

Egyes. Tudnak FSF-t adni most? — Az FSF — felzárkózás saját felelősségre — azt jelentette, hogy a katonai gépek jogszerűen repülnek közel egymáshoz.

— Villám Nulla-Egy Nulla-Kettővel FSF-t ad.

— Rendicsek — mondta kissé még zavartan az irányító. — Nem tudom, mi ez, de maguk katonák az egész környéken sorra felfedik magukat. Adjon 1200-at, figyelje a GUARD sávot, frekvenciaváltón jóváhagyva, jó napot.

— Nulla-Egy vette, jó napot. — Fogelman 1200-at állított be a barát-ellenség indikátor hármas üzemmódjában, ami lehetővé tette, hogy a légiirányítók kövessék a mozgásukat, és távol tartsák őket más gépektől, anélkül, hogy radarral bemérnék őket. Rebecca lement 17500 lábba, a vizuális irányítással kelet felé tartó repülőgépeknek kijelölt magasságba. — Rendben. Azt akarják, a további üzenetváltáshoz a SATCOM-ot használjuk — fordult Fogelmanhoz —, úgyhogy a tartalék rádiót a SATCOM-ra állíthatja, én meg a parancsközpont frekvenciáján maradok. És majd... — ebben a pillanatban észrevettem, hogy a helyzetadatok és az összes repülési adatok kinullázódnak. — Úgy tűnik, a TNR-je feldobta a talpát.

— Bassza meg — morogta Fogelman. — Ilyen az én szerencsém. A Pokoli Hét első napján kifogok egy szar TNR-t. — Furnessnak nem volt szíve megmondani, hogy a TNR valószínűleg a bánásmódba pusztult bele. Úgy látszott, mindkét tehetetlenségi navigációs rendszer lenullázta magát, úgyhogy Fogelman mindkettőt kikapcsolta, és a robotpilótát, a rendszerhelyzet- és sebességadatait a műholdas navigációs rendszerhez kötötte, aztán a kettes számú TNR-t KÖVETŐ módba állította, bekapcsolta az egyes számú TNR-t, és elkezdte a menet közbeni beállítást. A TNR most a durva beállításhoz a globális helyzetjelző rendszer helyzet-, sebesség- és magas ságadatait használta. Kétszer annyi fáradtságba fog kerülni a navigációs rendszer működtetése, és soha nem lesz egészen pontos. Fogelmannek van még tanulni valója a navigációs rendszerekről: sokkal jobban működnének, ha kevés, de jó minőségű radariránypontot és GPS referenciát kapnának rengeteg gyengén vagy közepesen bemért radariránypont helyett.

Amikor átrepültek a támaszpontjuk felett, Rebecca megpróbált jelentkezni. — Villám, itt irányítás, most nem lehet, vége — volt a sietős válasz, amikor megpróbált új leszállási időpontot kapni, és megtudni tőlük, kapcsolatba léptek-e a kis magasságú útvonalon tartózkodó Nulla-Kettővel és Nulla-Hárommal. — Hátborzongató... szerintem a hadgyakorlat kezd felpörögni — mondta interfonon. — Ez valami örületes harckészültségi teszt lehet. Nem tett jót nekünk, hogy késéssel és két kiszállással kezdünk.

— A hadgyakorlat úgysis tiszta pazarlás — sóhajtott Fogelman. Veszettül dolgozott a navigációs rendszeren, legalább tíz percenként új frissítéseket ütött be, Furness szerint többet a kelletténél. — Túl sokat gyakorlatozunk, viszont túl keveset repülünk igazi bombákkal. Ha csak két mozgósítási gyakorlatot tartanának évente, viszont elköltenék azt a pénzt, amit az éles bombákon és a repülési időn lespórolnak, több hasznunk volna az egészből. Legalábbis én így látom.

— Valószínűleg igaza van — helyeselt Furness. — De nekünk éppen az a dolgunk, hogy mozogjunk.

Mire megtalálták a FREEZ pontot, már sem a polgári, sem a katonai rádióadók nem érték el őket. Hogy a helyzet még rosszabb legyen, mintha egyik gépen sem működött volna az AFSATCOM műholdas hírközlő egység; az áramkör kapcsolt, az üzenetek kimentek, de semmi válasz nem érkezett. A leszállóhely és a légi utántöltés problémája megoldatlan marad. Amikor a nagy frekvenciás rádióval próbálkoztak, csak statikus zörejt fogtak, semmi mást. — Volt valami az időjárás-jelentésben a napfolttevékenységről? — kérdezte Furness Fogelmantól.

— He?

— Napfoltok — magyarázta Rebecca. — Felöltik az ionoszférát, úgyhogy a nagy frekvenciás hullámok nem tudnak visszaverődni róla.

— Senki sem beszélt nekünk a napfoltokról — felelte Fogelman. Furness kételkedett benne, valaha is odafigyelt az időjárás-jelentésre. Lazább alakzatba állította a többi gépet, kiválasztotta a legkisebb utazósebességet, takarékoskodjon az üzemanyaggal, és megszervezte az UHF, az AFSATCOM és a nagy frekvenciás sávok figyelését, hátha utasítást kapnak valamelyiken.

Egyre jobban aggasztotta a helyzet. Az első számú probléma az időjárás volt. Néhány perc múlva észrevette, egyre közelebb irányítja egymáshoz a kötelék gépeit; már majdnem szárny-a-szárnyhoz repültek, mert különben nem látnák egymást. Ez máris kezdte próbára tenni Paula Norton repülési képességeit; elég jó pilóta volt, de szoros alakzatban néhány perc múlva bizonytalankodni kezdett. Rebecca eleinte a harmadik helyen tartotta, de ahogy a gépek összebb húzódtak és romlott az idő, áttette Nortont a második helyre, közvetlenül a saját szárnyára.

Majdnem egy óra körözés után úgy döntött, elindul vissza Plattsburghba. Alig hagyták el a FREEZ pontot, és készültek engedélyt kérni a bostoni irányítástól, megszólalt a rádió: — Ismeretlen gép, ismeretlen gép Kennebunk fölött nulla-öt-nulla foknál, kilenc-öt tengeri mérföldnél, itt VITORLÁS a GUARD frekvencián, hitelesítés ki-

lo-bravo és várakozzon. — Az üzenetet többször megismételték. Pontosan tudták, ki az a VITORLÁS: ez volt a kollektív hívójele a légvédelmi zóna északkeleti szektorának. A szünet nélkül az eget pásztázó és betolakodókat kereső radarellenőrök befogták őket.

Furness a bal oldali sok célú képernyő segítségével gyorsan a GUARD sávra, a nemzetközi vészjelző frekvenciára állította a tartalék rádiót, és megszólalt: — Mark, nézzen utána a hitelesítésnek.

— Máris, máris — mondta Fogelman, és fürgén visszalapozott a megfelelő dátumidőcsoporthoz. A légvédelem azonnali választ követelt az ismeretlen gépektől, különben rájuk vezette a vadászokat, akik közül némelyik az ő testvérzászlójukhoz, a burlingtoni 134. elfogóvadász zászlóaljhoz tartozott. Ha fölfedezik őket, a főhadiszálláson kitör a balhé. Senki sem szerette volna ha rajtakapják, hogy megsértette a légvédelmi azonosítási zónát. — Válasz zulu — mondta végül Fogelman.

— VITORLÁS, itt Villám Nulla-Egy négyes kötelék, hitelesítés zulu — rádiózta Furness a tartalékon, majd az elsődlegesre kapcsolt: — Villám-kötelék, szoros alakzat, figyeljék a GUARD-ot a tartalékon. Nulla-Kettő, próbáljon az elsődlegesen kapcsolatba lépni a bostoni irányítással, kérjen útvonalat Plattsburghig.

— Kettes vette.

— Hármas.

— Négyes.

— Villám Nulla-Egy, itt VITORLÁS — jelentkezett újra a légvédelmi ellenőr. — Ellenőrizze az idegen-barát azonosítóján a kód helyességét, és készüljön fel hitelesítésre. Nyugtázza.

Furness és Fogelman zavartan egymásra néztek. Fogelman a képernyőjén kiválasztotta a SÁVFREKVENCIA INDIKÁTOR dobozt, ami a gép valamennyi adójának és vevőjének a frekvenciahangolását feltüntette. — Egyes módra van állítva és bekapcsolva, fogalmam sincs, miért — mondta. — A hármas mód 1200-at sugároz, a C mód a magassáértéket sugározza, a kettes és négyes mód készenlétben van. — A kettes és négyes mód különleges azonosító kód volt, amelyet a taktikai gépek harci helyzetben használtak. Soha nem használták őket békében, és csak a földön lehetett beállítani őket; ez rendszerint a csoportvezető feladata volt minden felszállás előtt. Az egyes mód egy katonai azonosító jelet sugárzó adó volt, amit csak a szövetségesek és a tengeri hajók kérdeztek le; a hármas és a C mód a polgári légiirányítás szabványos sávjain repülési és magasságadatokat sugárzott.

— Legjobb lesz, ha négyes módra kapcsolunk — mondta Furness. — Reménykedjünk benne, hogy Brodie őrmester jól állította be. —

Fogelman kiválasztotta a négyes módot. Nem valószínű, hogy a kettes mód helyes kódot sugároz, de ha VITORLÁS óhajtja, azt is bekapcsolják majd.

De erre nem került sor. — Villám Nulla-Egyes, itt VITORLÁS a GUARD-on, kódot nem észlelünk, forduljon jobbra nulla-négy-nulára, hagyja el az Egyesült Államok figyelmeztető zónáját. Nyugtázza.

— VITORLÁS, itt Nulla-Egy, nem fordulhatunk vissza — felelte Furness. — Ha irányt váltunk, üzemenyaghiány miatt vészhelyzetbe kerülünk. Most beszélünk a bostoni irányítókkal, repülési engedélyt kérünk, géptípus rómeó-foxtrott-egy-tizenegy-golf, négyes kötelék, irány Plattsburgh tizenhatezer lábón, rakománykód sárga négyes. Vizuális irányítással repülünk. Vette? — A repülési terveket csak a repülésirányítókkal szokták közölni, a katonai ellenőrző központokkal nem, de a fickó nyilván nem ismerte fel őket, úgyhogy a legjobb megoldásnak látszott ellátni a szükséges információkkal. A sárga négyes kód azt jelentette, robbanóanyag van a fedélzeten, és rendszerint élénk figyelmet váltott ki a kód ismerőiben.

— Villám-kötelék, itt VITORLÁS a GUARD-on, kérésük nem teljesíthető — jelentette a légvédelmi ellenőr. Furnessnek táva maradt a szája. Ez a fickó komolyan beszél...? — Irányt kell változtatnia, távolodjon el a partvonaltól, míg megfelelő azonosító kódot nem tud adni. Forduljon haladéktalanul jobbra nulla-négy-nulla irányba, vizuális irányítással maradjon tizenhetezer-ötszáz lábón, kapcsoljon be minden fényt, és engedje ki a futóművét. Nyugtázza.

Miféle hülye ül ott az irányítótoronyban? Rebecca dühödten csapott a mikrofon kapcsolójára. — VITORLÁS, nem fogom kiengedni a futóművemet. A Bravo hadgyakorlat keretében irányítottak minket a figyelmeztető zónába. Azt mondták, utántöltést és további utasításokat kapunk, de az egyik gépünknek már nagyon kevés az üzemanyaga, ezért vissza kell térnünk a bázisra. Ha ez a gyakorlat része, akkor azonnal hagyják abba, különben vészhelyzetet jelentek, és irásos jelentést nyújtok be. Vétel.

Az ismeretlen gépnek szóló figyelmeztetést megint megismételték néhányszor, annyi szünetet sem tartva, hogy válaszolhassanak. — Jézusom, ez olyan, mintha nem tudnák, kik vagyunk. Nem örülök amiért meg kell sértenem a légvédelmi azonosítási zónát, de azt hiszem, elvesztünk a fogaskerekek között; a nagy frekvencia és az AFSAT-COM nem működik, és nem tudunk kapcsolatba lépni a parancsközponttal, míg idekint vagyunk a víz fölött. — A gépközin átszólt Johnsonnak: — Kettes, sikerült befogni a bostoni irányítást?

— Nem — felelte Johnson. — Hallanak minket, azt hiszem, és

én is hallom a hangukat, de valahogy fura az egész. Mintha baleset történt volna, kiűrik a légteret. Elég zavaros a helyzet, és nem hiszem, hogy szóba állnának velünk. Mihez kezdünk, vezér?

— Hogy állnak üzemanyagai?

— Körülbelül egy órára való maradt, minimális rátartással — felelte Johnson. — A fixnél körülbelül ötezer lesz, vagy annyi sem. — Ötezer font üzemanyag a fixnél, vagyis a radarirányításos rárepülés kezdetét jelző fix pontnál az abszolút minimum volt, talán két vagy három leszállási kísérletre elegendő rossz időben. — Talán inkább Pease-t kellene választanunk, vagy Brunswicket. — Hiába voltak ott a nemzeti gárda üzemanyagtöltő gépei, Pease, a SAC valamikori bombázó támaszpontja most polgári repülőtér volt, ahol nem lelkesedtek volna azért, hogy bombákkal és lézerekkel felszerelt RF—111-es bombázók szálljanak le a turisták és vakációzók közé.

— Legyen Brunswick — döntött Furness. — Mark, hívja elő a flotta brunswicki repterét a számítógépen, adjon irányvektort, aztán adjon vészhelyzet jelzést, és próbáljon meg elérni valakit a GUARD sávon. Túl régóta tart ez a baromság...

Ebben a pillanatban a radarvészjelző képernyőjének felső szélénél megjelent egy denevérszárny alakú jelzés, és az interfonban megszólalt a figyelmeztető bip-bip-bip-bip. Fogelman a brunswicki támaszpont irányadatainak előkeresésével foglalkozott, és nem törődött a jelzéssel; a vészjelző néha téves riasztást adott, és ez tényleg olyasminek látszott. A denevérszárny az ellenséges légitámaszpontok jele volt; egy olyan radar jelenlétéről tanúskodott, amelynek impulzusfrekvenciája az orosz vagy kínai gyártmányú vadászgépekre hasonlított. A jelzés a képernyő tetején vándorolt néhány másodpercig, lassan kelet felé sodródva — a vészjelző rendszer nem tudta megállapítani a távolságát, csak a feltételezhető hatósugarát —, aztán eltűnt. — Furcsa — mondta Furness. — A baráti radarok nem ilyen jelet adnak.

— Biztos valami zavar — mondta elutasítóan Fogelman. — A kapitány mankója Brunswicken. — Rebecca óvatosan kanyarodott, míg a navigációs komputer kijelzői fedésbe nem kerültek, aztán bekapcsolta a robotpilótát. Fogelman közben a Furness fejtámasza mögötti rekeszben turkált a térképek között, a brunswicki támaszpont megközelítési tábláit és reptérdiagramjait keresve. Beállította a reptér irányadóját a navigációs vevőkészüléken, hogy megtámogassa a gyöngelábakon álló tehetetlenségi navigációs rendszert. Az irányadó kijelzője Furness horizontális helyzetjelzőjén továbbra is tanácstalanul tévelygett, és egy vörös KIKAP jelzés tudatta, nem veszik a navigációs irányjeleket. — Brunswick irányadója nyilván nem működik — mondta Fogelman. Beállította az UHF-sávon Brunswick automatikus

információs szolgálatát, hogy az ottani időjárásról és a leszállópálya állapotáról megtudjanak valamit. Semmi válasz. Erre Fogelman beállította előre a torony frekvenciáját. — Megvárom, amíg egy kicsit közelebb érünk, aztán...

— Hé! — kiáltott fel Rebecca, és fejével a jobb szélvédő felé intett — valami jön ott... szent ég, odanézzen!

Fogelman felpillantott, és két F-16 Fighting Falcon típusú sugárhajtású vadászgépet látott meredek kilencvenfokos fordulóban, alig néhány méterre Villám Nulla-Egytől; és mintha az elől lévő rájuk tüzelt volna a 20 milliméteres gépfegyveréből.

Rebecca látott is néhány fényvillanást a vezérgép fegyverének torolatánál. A második vadászgép közvetlenül a vezérgép fölött és mögött repült, és olyan közel húzott el fölöttük, hogy a nagy, buborék alakú kupolán keresztül jól látta a másodpilóta jobb combján a kinyitott ellenőrző listát. Nem volt idejük szólni, cselekedni, még sikoltani sem, miközben a két gép mennydörgésszerű robaja és lökeshulláma végigvágott rajtuk; csak imádkozhattak, a halál könnyű legyen.

A gépfegyverlövedékek egy pöröly erejével verték végig a törzs alját és a bal szárnyat, olyan hevesen megrázkódtatva a gépet, hogy Furness már attól tartott, megcsúsznak vagy orsóba kerülnek. Kigyuladt a fő vészjelző, és az elülső panelon is több sárga vészfény villogott, a navigációs komputer és a legtöbb képernyő pedig lekapcsolt.

Az F-16-os alig fél szárnytávolságra húzott el mellettük; a térköz nem lehetett több négy méternél. Lökeshulláma a Vámpír bombázók közé csapott, és kis híján felborogatta őket. Rebecca látta, Paula Norton gépe bukfencet vet az F-16-osok légörvényének hurrikánszerű forgatóerejétől, aztán egyenesen nekicsapódik az ő gépének. Két kézzel megragadta a botkormányt, és keményen balra húzta, hogy eltávolodjék a másik géptől. A gyorsulástól a fülkében röpködni kezdtek a tárgyak. Rebecca elvesztette az uralmat a gép felett: a botkormány befagyott. A pörgés folytatódott, és nem tudta megállítani.

— Megvan? A szentségit, hölgyem, elkapta már? — üvöltözött Fogelman egyfolytában. Kétségbeesetten forgolódott, egyszerre négyfelé: hol a hajtómű kijelzőjét nézte, ami kínai volt a számára, hol az ablakot, hol rejtélyes okokból a radarernyőjét, hol meg a katapultfogantyúra sandított, ami ott volt a bal térde mellett a központi tartóoszlopon.

— Elkaptam, Fogelman, elkaptam! — kiáltotta Rebecca, először interfonon, aztán csak úgy a levegőbe. A fiú olyan izgatott volt, úgy hadonászott összeviessza, hogy Rebecca elkezdte figyelni a katapultfogantyút, megakadályozandó, ha Fogelman megpróbálná megrántani.

— Vibrációt érzek! — üvöltötte Fogelman. — Pont a lábam alatt. Norton nekünk jött? Jézusom, majdnem eltapostak azok az F-16-osok! Az összes szerkentyűm bedöglött...

— Bassza meg! — üvöltötte Furness. — Tartom a gépet... tartom... — Vagy talán mégsem, gondolta rémülten. Az orr magasan állt, és nem akart lejjebb jönni, a farok lógott, és minden erőfeszítése ellenére a pörgés is folytatódott. Rácsapott a robotpilóta kikapcsoló gombjára, és üresbe állította a gázkart. Semmi sem változott.

— Kiugrani! Kiugrani! — üvöltött fel hirtelen Fogelman. Furness látta, megragadja a jobb oldali katapultfogantyút. Ellökte onnan a kezét.

— Ne! — üvöltötte. — Mi a szart művel? Még van tízezer lábunk addig! — Teljes erejével rátaposott a bal csűrőlap pedáljára. A pörgés hirtelen megszűnt. A pörgésjelző golyója még mindig erősen balra dőlt, de mintha a horizont forgása megszűnt volna. Lenyomva tartotta a bal csűrőlapot, leküzdve az ösztönös törekvést, hogy egyenesbe hozza a gépet. Most már biztos volt benne, megállt a pörgés, habár az orr még mindig nagyon magasan állt, és erősen balra dőlt. A magasságmérő még pörgött visszafelé; túl voltak a tízezer méteres szinten, az ajánlott katapultálási magasságon. Furness teljesen előre tolt a botkormányt.

— Mit csinál? — kérdezte Fogelman. Megpróbálta visszarántani a botkormányt, de Furness erősebb volt, erre feladta. — Ne menjen lefelé! Már tízezer alatt vagyunk!

— Zuhanunk — mondta nyugodtan Furness, és teljesen előretolta az emelőlap fogantyúját. A sebességjelző nullán állt, ami különös érzés volt több ezer láb magasságban. — Nincs sebességünk. Kapaszkodjon... és ne nyúlkáljon a kurva botkormányhoz! — Egyenesen az óceán felé irányította a gép orrát. Felhőtakarón zuhantak keresztül, Rebecca szörnyű szédüléssel és hányingerrel küzdött. Vadul forgott körülötte a világ, most már balról jobbra, és csak úgy tudta leküzdeni, hogy szemét makacsul a műszerekre függesztette. Néhány másodperc múlva kibukkantak a felhőrétegből, és megpillantották odalent a kék óceánt, és a szél korbácsolta fehér hullámtaréjokat. A gép sebessége fokozatosan növekedni kezdett, és amikor százötvenre emelkedett, Rebecca lassan visszafelé húzta a botkormányt, vigyázva, nehogy a sebesség essen, majd gázt adott. Szerencsére a hajtómű azonnal reagált, egyik motor sem állt le. Az orr végre a horizont fölé emelkedett, és körülbelül hatezer lábnál szintbe álltak: több mint tizenegyezer métert zuhantak harminc másodperc alatt.

Rebecca vigyázva megbillentette a gépet: semmi baj nem történt. Ám amikor óvatosan balra kanyarodott, észrevette, hogy a bal bontó

— a szárnyak tetejére szerelt boronaszerű eszköz a gyorsabb fordulók elősegítésére — nem engedelmeskedik. — Úgy látom, a bal szárnyon megsérült a bontó huzala — mondta. — A hátralévő úton ki kell kapcsolnunk a bontókat. Azt hiszem, a felderítő kapszula is megsérült, de nem súlyos. — A GUARD-sávra hangolt elsődleges rádión leadta a vészjelzést: — Villám Nulla-Egy a GUARD-sávon, két foxtrott-egy-hatos vadászgéppel ütköztünk, körülbelüli helyzetünk hét-nulla mérföld Brunswicktól kelet-északkeletre, magasság nulla-hat ezer láb. — Valahogy nem volt kedve bmondani, hogy egy saját F-16-osnak majdnem sikerült leszednie. — A kötelékem felbomlott, vészartalékon vagyok. Villám kötelék, helyzet- és magasságjelentést kérek a GUARD-frekvencián. Vétel.

— Villám Nulla-Kettő a GUARD-on, tisztán hallom, egyes kód, egy-hét ezer láb, kézfogás Nulla-Négygel — jelentkezett Joe Johnson, közölve, hogy gépe sértetlen, és Kelly a Nulla-Négygel ott van mellette.

— Villám Nulla-Négy a GUARD-on — jelentkezett be remegő hangon Frank Kelly —, tisztán hallom, jól beszartam, de egyes a kód. — Villám Nulla-Háromtól nem jött válasz.

— Villám Nulla-Három, itt Villám Nulla-Egy a GUARD-sávon — rádiózta Furness —, jelentkezzen a GUARD-frekvencián. Vétel. — Semmi válasz. — Nulla-Három, haladéktalanul jelentkezzen a GUARD-frekvencián, vétel. — Még mindig semmi. — Paula, Ted, a francba, jelentkezzenek már akármelyik sávon! Kattintsanak hármat a mikrofonnal, ha hallanak! Nulla-Három, gyerünk már! — Rebecca nem tudta elhinni: elveszítették Paula Nortont és Ted Little-t. Nyilván nem sikerült visszahoznia a gépét a...

— Becky! — kiáltotta Norton a GUARD-frekvencián —, itt Villám Nulla-Három a GUARD-sávon! Hall valaki?

— Paula, itt Rebecca. Jól vagy? Hol vagytok? Mi a magasságod?

— Jól vagyunk — felelte izgalomtól, félelemtől és kimerültségtől elcsukló hangon Norton. — Ted beverte a fejét; egy kicsit kába, de jól van. Tizenkétezer lábon vagyok. Leállt a bal motorom, és sokáig nem akart újraindulni, de most már minden rendben. Halvány gőzöm sincs, merre lehetek; Brunswick nem sugároz, a navigációs szerkenyűk meg elszálltak.

— Vizuálisan repül, Nulla-Három?

— Szó sincs róla. A láthatóság nulla a hó miatt. De jéglerakódás még nincs.

— Rendben van, Nulla-Három, kezdhet emelkedni tizenhatezerre — mondta Furness. — Megpróbáljuk megtalálni.

— Rendicsek — felelte Norton. — Megyek tizenkettőről tizenhatra, istennek hála.

— Nulla-Három, Nulla-Kettes fogja — rádiózta Johnson, jelezve, hogy támadóradarjával befogta Norton gépét. — Magának négy óránál vagyunk, magasan, öt mérföldre. Emelkedhet tizenhatezer ötszázig..

— Rendben. Nulla-Három megy tizennégyről tizenhat-ötre — jelentette Norton.

— Nulla-Egy vette, megyek nyolcra tizenöt-ötre. — Rebecca meg volt elégedve Nortonnal, amiért sikerült úrrá lennie a helyzeten.

Mire Rebecca felért, Villám Nulla-Kettő és Nulla-Négy már egy mérföldre felzárkózott, és szabad szemmel látták Nulla-Hármat is. Mivel Fogelman navigációs rendszere nem működött, Rebecca Johnstont állította az élre, és a jobb szárnyához állt, Kelly pedig mellé sorolt be, hogy jól szemügyre vehesse a gépét. Miután megbeszéltek a teendőket, Furness kissé kijebbe vitte a gépet az alakzathól, körülbelül fél mérföldre Johnstontól, és Kelly alatta húzott át a bal oldalra, hogy megnézze a sérüléseket.

— Hát, a felderítő kapszulájának búcsút mondhat — rádiózta. — Teljesen levált a gépről. Mind a két bombafedél behorpadt, az orrfutómű ajtaja is sérültnek látszik, némelyik huzal szabadon fityeg. Alul mintha hidraulikus folyadék vagy hűtőfolyadék szivárogná; nem ártana ellenőrizni, kikapcsolták és áramtalanították-e a kapszulát.

— Ellenőriztem, áram kikap, bombafedél kikap, megszakítók kihúzva — jelentette Fogelman Furnessnak.

— Megvan, Nulla-Négy — jelentette Furness Kellynek.

— Úgy néz ki, az orrfutómű fedele találatot kapott — folytatta Kelly —, úgyhogy szemmel kell tartanunk majd magát leszálláskor. Megyek a bal szárnyhoz — engedte hátrább Kelly a gépét. — Úgy látom, a burkolat megrepedt, Nulla-Egyes. Javaslom, kezdje átpumpálni az üzemanyagot a bal szárnyból, ha maradt egyáltalán.

— Már a törzstartályon vagyunk.

— Vettem. A bal fegyverkonzolja elszállt, és nagy sérülések vannak a helyén. A középső szárnytag belépő éléről egy kábé négy láb hosszú darab leszakadt. Néhány darab a turbinanyílásban kötött ki, de nem vészes. Akarja, hogy még valamit ellenőrizzünk?

— Nem bírnék ki több jó hírt, Nulla-Négy.

— Akkor kész. Állok vissza alakzatba.

Rebecca figyelte, amint Kelly lebukott alá, aztán fölpillantott, és négy F-16-os vadászgépet látott Johnson mögött, és tőle balra, körülbelül negyed mérföld távolságban. — Nyolc óránál vendégek, Villám-kötélék — jelentette a gépközin. — A Green Mountain-i fiúk visszatérnek a büntett színhelyére.

— Ugyanaz a négy tökje, nem vitás — szólalt meg Ted Little.
— Burlingtoniak vagytok, fiúk? Mi a szarnak esetetek úgy nekünk?

— Hé, Villám, nem tudtuk, hogy maguk azok — rádiózta a 134. elfogóvadász zászlóalj egyik F-16-os pilótája. — Vektort kaptunk egy kubai Backfire bombázóhoz, amit a NORAD reggel óta követett. — A NORAD, vagy Észak-Amerikai Légvédelmi Parancsnokság, hívójele VITORLÁS, az a közös amerikai-kanadai katonai szervezet volt, amely az egész észak-amerikai kontinens légvédelméért felelt az Északi-sarktól Panamáig. — VITORLÁS muslincáknak nézett benneket, és rátok vezetett minket.

Nem csoda, hogy a bostoni irányítás és a katonai parancsközpontok rádióadásai olyan furcsák voltak, gondolta Furness. Orosz bombázók bukkantak fel a keleti parton! Nos, ez nem az a téma, amit egy nyílt rádiófrekvencián meg lehet beszélni. — Fiúk, mi volna, ha hazavezetnének minket Plattsburghba? Két madarunk vésztartalékon van, és most már van egy sérült gépünk is. Jelezzék a bostoni irányításnak, engedélyre van szükségünk fegyveres berepüléshez, és hogy vészhelyzetet fogunk jelenteni. Vagy még a Medvéket akarják kergetni egy kicsit?

— Mi is hazafelé tartunk a tanyára — felelte a vezérgép pilótája.
— Napok óta váltásban vagyunk. És az előbbi találkozásunk után, azt hiszem, nem ártana egy tiszta pilótaruha.

— Két zöld... helyesbítek, orrfutómű zöld fénye nem ég, vörös fény a futómű kapcsolóján — jelentette Fogelman. Máskor hanyagul és közönyösen olvasta fel az ellenőrző listát, bementa a szokásos két zöld, piros nincs állapotot, anélkül, hogy igazából megnézte volna; nem úgy most. Figyelt az ellenőrző lista minden egyes pontjára, kétszer is megnézett minden fényt és kijelzőt, mintha az élete függött volna tőle. Ez persze így is volt.

Rebecca sérült RF-111G bombázója elég szépen viselkedett, miközben ereszkedtek a felhők között és felkészültek a leszállásra Plattsburghban. Egészen mostanáig minden rutinszerűen zajlott. Volt egy kis havazás Plattsburgh körzetében, felhős és hideg idő volt, de a leszállópálya működött, a havat és a jeget lekaparták róla. A repülőosztály egy feltöltött, menetkész tankert tartott a kifutón, de a másik három bombázónak elég volt az üzemanyaga a leszálláshoz, úgyhogy a tanker nem szállt föl. Először Nulla-Kettő és Nulla-Négy landolt, utánuk Nulla-Három, és Paula Norton elkapta a leszállási oldal fékezőkábelét is, arra az esetre, ha gépének komolyabb szerkezeti vagy futóműhibái volnának.

Mivel Rebecának kormánylapok nélkül kellett leszállni, előbb el

kellott használnia az üzemanyagját, hogy a lehető legkisebb tömeggel, a lehető legrövidebb gördüléssel landolhasson. Terve az volt, hogy amíg az idő engedi, a belépési oldal vizuális jelzésein marad, vigyázva, nehogy szem elől veszítse a bázist és a leszállópályát, és egy sorozat alacsony rárepülést hajt végre, míg ötezer fontra nem csökken az üzemanyagkészlete. Időközben pedig felszerelik számára a leszállási és felszállási oldal fékezőkábeleit.

Megint minden csupa ellenőrző listából állt: a kormány- és féklap nélküli leszállás ellenőrző listája, az aszimmetrikus bontó ellenőrző listája, fékerő-határérték ellenőrzése, leszállási oldali és felszállási oldali kábeles fékezés ellenőrző listája arra az esetre, ha a leszállópálya túl jeges volna a fékezéshez, és persze a normális rárepülési és leszállási ellenőrző lista. Most pedig futóműhiba-jelzésük volt: vagy a főfutómű elülső fedele nem nyílt ki szabályosan, vagy az orrfutómű nem nyílt ki és rögzítődött teljesen. Az orrfutómű körüli sérüléssel Furness a legrosszabbra számíthatott, arra, hogy az orrfutómű nem rögzítődött.

— Delta, itt Nulla-Egy, orrfutómű-hibajelzés, fokozott vibrációt észlelek az orrban — jelentette Furness a parancsközpont frekvenciáján. Delta a karbantartó század parancsnokának hívójele volt, aki a sérült bombázó visszahozatalának minden teendőjét koordinálta.

— Vettem, Nulla-Egyes — felelte a századparancsnok. Furness nem ismerte a karbantartó század új vezetőjét, és egy kicsit fázott attól, hogy egy új fiúra bízza a gépe levitelét, de a műveleti század parancsnoka, a Charlie hívójelű Greg McGwire ezredes és az osztályparancsnok egyaránt az új fiúnak engedte át a gép levitelét. — Milyenek a fények?

— Az orrfutómű fénye nem ég, ismétlem, nem ég, a főfutómű zöld, és a futómű kapcsolóján a vörös fény ég, ismétlem, vörös fény ég.

— Rendben, Nulla-Egy, hagyja a kapcsolót, ahogy van, ellenőrizze az árammegszakítóit, tegye el az ellenőrző listáit... és jelentsen nekem tisztát a bal szárnyánál.

— Nulla-Egyes vette... Mondja még egyszer, Delta! Jelentsen tisztát...? — Furness kinézett balra, és nagy meglepetésére egy F-16B Fighting Falcon vadászgépet látott, a burlingtoni 134. elfogó-vadász zászlóalj gépeinek kétülékes kiképző változatát. Éppen emelkedett, és fordult, hogy felzárkózzon. — Delta, maga van azon az F-16-oson?

— Eltalálta, Nulla-Egy — felelte Daren Mace alezredes. Míg a három másik RF-111G landolt, Mace egy kétülékes F-16-ost kért Burlingtonból, hogy felszálljon és személyesen megvizsgálja a sérü-

léseket. — Forduljon jobbra, a bázis felé. Lemegyek maga alá megvizsgálni a sérüléseket.

— Vettem, Delta — felelte Furness. A hang valahogyan ismerősnek tűnt.

Néhány perccel később az F-16-os felbukkant a bal szárnya mellett. — Rendben, Nulla-Egy, az orrfutóműve nem rögzítődött, és úgy látom, a kerekek billegnek a szélben. Úgy tűnik, szüksége lesz a leszállási oldal fékezőkábelére. Maradjon idefönt kábé tizenöt percig, míg lemegyek és előkészíték mindent. Viszlát a földön!

Több mint harminc perc telt el, míg Delta jelentkezett és engedélyt adott a leszállásra. Furnessnek csak tizenöt percre maradt üzemanyaga; ez után még egyszer próbálkozhat, aztán nincs más hátra, mint az óceánba ejteni a gépet és katapultálni. Elhatározta, nem fogja elvéteni.

— Rendben, Mark — mondta Fogelmannak —, minden ellenőrző lista kész, igaz?

Fogelman nagyon hallgatag volt az elmúlt tizenöt percben. Rebecca látta, keze hol ökölbe szorul, hol elernyed az ölében, szeme idegesen ugrál, és összerezzen minden újabb zörejre és nyikorgásra, amit a bombázó kiad magából. Kétszer, háromszor is ellenőrizte a leszállási adatait, újraolvasta az ellenőrző listákat, hogy meggyőződjön róla, nem hagyott-e ki valamit, folyton körülnézegetett a fiülében, ismételten rögzítette az elszabadult tárgyakat, ellenőrizte a kapcsolókat és árammegszakítókat. Semmi sem tesz jobbat a legénységnek, mint egy vészhelyzet, gondolta Rebecca.

— Igen — dűnnyögte Fogelman —, ellenőrző listák rendben.

— Akkor gyérünk, kapcsolja be magát — mondta neki —, aztán húzza szorosra a hevedereket.

— Ne csináljak még valamit? — kérdezte idegesen a fiú.

— Minden kész. Szíjazza be magát!

Fogelman szorosra húzta a hevedereit, leeresztette sisakja mindkét szemvédőjét, ellenőrizte az oxigénálc csatlakozásait, aztán megnyomta azt a kart, ami rögzítette a heveder tehetetlenségi zárját. Miután a zár rögzült, már nem érte el a kapcsolókat, és a testét sem mozdította. Olyan szorosra húzta a hevedereket, hogy szinte a húsába vágta. — Zárva — jelentette. — Szállt már le kábellel, Rebecca?

Meglepetés volt, hogy a keresztnévén szólította; ez volt az első eset. — Nem. Egyszer elkaptam egy kábelt a felszállási oldalon, de csak óvatosságból. Körülbelül negyven csomóval mentünk, amikor beakasztottuk; alig éreztük. Garantálom, most érezni fogjuk. Százhatvanról nullára egy pillanat alatt. — Nem láthatta a fiú arcát, de látta, egy ideig habozik, majd amikor a gép irányba áll és kezd közeledni

a leszállócsíkhöz, kiegyenesíti a nyakát, és tarkóját jól nekiszorítja a párnázott fejtartónak.

A hó most sűrűbben hullott, a láthatóság legfeljebb három-négy mérföld lehetett. Úgy tűnt, csak egy dobásuk lesz. — Villám Nulla-Egy az utolsó fordulóban.

— Látom, Nulla-Egyes — felelte Delta. — Hozza le. A technika kész. — Senki sem beszélt szívesen tűzoltóautókról és mentőautókról a rádión; mindenki a technika szót használta inkább.

A leszállási zónában kemény munkát végeztek, míg Furness odafent várakozott. A reptereken már nem árasztották el habbal a leszállópályákat; a hab drága volt, nehezen kezelhető, és nem is mindig hatásos; Mace a második legjobb megoldást választotta. A leszállópályáról lekapták a havat és a jeget a leszállási végtől a fékezőkábelig, de a kábelen túl Mace hókéekkel, teherautókkal és hatalmas hófúvókkal több tonna havat halmozott föl. Aztán a teherautókat és hóekéket felsorakoztatta a pálya két oldalán, hogy korlátként szolgáljanak, ha Furness elvétené vagy elszakítaná a kábelt, és lecsúszna a sávról. Végül a pálya utolsó szakaszát ugyancsak megtisztították, hogy végső esetben megpróbálhassa még elkapni a felszállási oldal fékezőkábelét. Ha azt is elvétí, már csak a külső kerítés és néhány fa állíthatja meg.

Rebecca meghúzta a sárga, horog alakú fogantyút, és a HOROG KINT jelzés kigyulladt. — Látom a horgot, Nulla-Egyes — jelentette Delta. — Szíjazza be magát, és készüljön fel. — Furness nem válszolt, de lehajtotta mindkét szemvédőjét, bekapcsolta a tehetetlenségi zárat, és felkészült a földet éérésre.

A kormány- és féklap nélküli rárepülés gyors és alacsony volt. A hideg levegő dobálta a szárnyat, félő volt, hogy átemeli a kábel fölött. Kerekei alig néhány yarddal a kábel előtt értek földet. Fent tartotta az orrot, és a botkormányal irányította a gépet, nem bízott abban, hogy a sérült orrfutóművel egyenesben tarthatja.

Mihelyt a fékezőkábel eltűnt az orr alatt, Furness elkezdte lefelé engedni a gép elejét...

Aztán a horog elkapta a kábelt, és a hatalmas, fékek működésbe léptek. Rebecca Fogelman oldaláról kutyanyüszítést hallott; hallotta saját sikolyát, amikor Fogelman feje és törzse előrcsapódott, és homloka nekivágódott a fém árnyékolólemeznek... vagy nem kapcsolta be a hevederét, vagy maga a zár nem működött rendesen. A bombázó orra úgy süllyedt lefelé, mintha a szokásos lengéscsillapító nyomódna össze, csak hogy hiányzott a megszokott ellenlökés: az orr csak ment lefelé, míg a törzs bele nem szántott a hóba. Furness igyekezett fent tartani, amikor csak lehet, húzta maga felé a botkormányt,

de a kábel fékei egyszer csak bekaptak, és az orr a földnek csapódott. A kábel még vagy kétszáz lábnyit utánaengedett, és szórta a kupolára a havat.

Rebecca teste nekifeszült a vállhevedernek, amint a bombázó laszulni kezdett, a vastag szalagok a vállába és a csípőjébe vágtak. Az orr annyira lehajlott, hogy úgy tűnt, belefűrődnek a földbe, és a rücskös burkolatot kaparó törzs olyan hangot adott, mint egy felrobbantott épület. De Furness valamiképen megőrizte a lélekjelenlétét. Amikor a bombázó megállapodott, kioldotta a tehetetlenségi zárat, üresbe lökte a gázkarokat, majd kikapcsolta a motort, mindkét tűzgombot beütötte, hogy elzárja az üzemanyagot a hajtóművektől, és meghúzta a vegyioltó-készülék ezüstkarját, hogy a hajtómű tűzelfojtó rendszerét működésbe hozza.

Letépte az oxigénmaszkját és felhajtotta a szemvédőit, aztán Fogelmannel foglalkozott. A fiú előrebukott az ülésből, a sisakja eleje összetört, és nem mozgott. — Mark, jól van? — kiáltotta. — Mark, válaszoljon...

A bombázót kissé visszahúzta a megfeszülő kábel, és Furness hangokat és lépéseket hallott odakintről. Legalább egy láb vastag hórétetet sepertek le a kupoláról, aztán egy ezüstsisakos tűzoltó jelent meg Furness feje fölött. — A másik oldalra — kiáltotta neki a kupolán keresztül. — Az efté megsérült!

A tűzoltó integetett valakinek a fulke túloldalán, míg félre nem tolt a téli pilótazubbonyt és szörmesapkát viselő férfi. — Ellenőrizze a gázkarokat és a tűzgombokat! - kiáltotta.

— Kikapcsolva és benyomva! — kiáltotta vissza Furness. Az üzemanyagszelepek mostanra már zárhattak, a tűzelfojtó rendszer pedig működésbe lehetett, gondolta, úgyhogy az akkumulátorokat is kikapcsolta. — Akku kikap!

— Jól van — mondta a férfi. Meglepően nyugodtnak látszik ahhoz képest, hogy egy ötvenmillió dollár értékű repülőgép roncsain áll, gondolta Rebecca. — Vigyázzanak a katapultkarokra! — Valakit félretolt, megnyomta a kupolát nyitó gombot, és kinyitotta a bal oldali kupolát. Első mozdulata az volt, hogy egy tartalék készlet biztonsági szegecset dugott a két katapultkarba a középső tartóoszlopon. Amikor ezzel végzett, kissé megnyugodott. — Katapult rögzítve — mondta a bombázó köré gyűlt tűzoltóknak. — Bemehetnek. Úgy látom, az efté megsérült. Vigyázzanak vele! — A futástól és mászástól lihegve Furnesshez fordult, és mosolyogva mondta: — Örülök, hogy egészben látom, Furness őrnagy.

A kényszerleszállás, a kár, a sérült navigátor és saját fájdalmai el-

nére Rebecca csak egy dologra tudott gondolni: ez a hang... — Maga... maga Delta? Az új KSZP? — A férfi bólintott.

Furness azon kapta magát, hogy tátott szájjal bámulja az új KSZP-t. Olyan volt... hát igen, mint egy filmsztár. Arca egészségesen kipirult, pompás szőke haja kikunkorodott a sapkája alól, és azok a zöld szemek olyan elevenen, bátorítóan, sőt boldogan csillogtak.

— Rebecca? — Aggodalmasan fürkészte az arcát, de amikor rájött, hogy semmi baja, megnyugodott. Jobbjával átfogta a vállát, baljával kikapcsolta a hevedereket. — Mozogjon óvatosan, és szóljon, ha fájdalmai vannak.

A lány előredőlt, a férfi baljával emelve segített neki felállni. — Nem... semmi, jól vagyok. Minden rendben. — Egy tűzoltó ült a kupola tetején, Mace az ő segítségével kiemelte Furnesst a fülkéből.

Egy hódombon álltak, amit a bombázó túrt föl maga előtt. Az orr majdnem teljesen hó alatt volt, és a szárnyakat meg a hajtóműnyílásokat is eltakarta a hó. Ha nem kapcsolta volna le őket azonnal, a hajtóművek berobbanhattak volna, amikor a nyílások eltömődtek. A gép általában véve elég jó állapotban volt, eltekintve attól, hogy az orr a földön hevert.

Mace egy durva gyapjúpokrócot terített a vállára, és lesegítette a fejről a sisakot. — Biztosan tudja, hogy megy ez, őrnagy — mondta Mace. — Most letesszük innen. — Egy tűzoltóköpenyt kanyarított a nyakába, néhány tűzoltó és orvos lesegítette a gépről a mentőautóba. Fogelman már bent feküdt egy hordágyon; Furnesst lefektették a másik hordágyra, betették a kocsiba, betakarták pokrócokkal, és gondosan leszíjazták. A KSZP végig velük volt a kocsi hátuljában.

— Hogy fest a gépem? — kérdezte tőle Furness.

— Ezzel most ne törődjön — felelte Mace.

— Rendben — sóhajtotta. A férfit mintha teljesen hidegen hagyta volna a leszállópályáján lezajlott katasztrófa, ami elég meglepő egy karbantartó századparancsnok esetében. — Hogy van Mark? — kérdezte aggódva a lány.

Mace megnézte Fogelmant, akit két felcser és egy repülőorvos ápol. — Szépen összetörte a fejét. Nincs eszméleténél. — Látta, Furness elfordítja a fejét, és könnyek patakanak az arcán. Az ajka remegett, mintha fázna. — Na, minden rendben lesz. Mark is helyre jön.

— Nem azért... Csak még soha nem törtem össze gépet — nyögte ki vacogva. — Még csak a közelében sem jártam...

— Nem törte össze, Rebecca, hanem épségben lehozta magát meg a navigátorát, és megmentette a gépét a teljes pusztulástól — mondta a KSZR — Büszke lehet magára. Lélegezzen egy nagyot, és próbáljon megnyugodni.

— Próbáltam távol maradni Paula gépétől... húztam, amennyire csak tudtam... — magyarázta.

— Mondom, próbáljon megnyugodni, őrnagy — mondta a KSZP; Rebecca nem tudta a nevét, csak KSZP-nak nevezte gondolatban. — Helyesen járt el. Nem volt jobb megoldás. Én is repültem Aardvarkon, és tudok egyet-mást a kényszerleszállásról, higgyen nekem.

— Maga is?

— Igen, sajnos — bólintott. — Megúsztam a pilótámmal együtt, de egy életre megfingattak; csak éppen tüskéket nem vertek a körömöm alá, és mindezt ok nélkül. Ez most nem fog megtörténni. Én vagyok a vizsgálócsoport elnöke, és be kell tartanom az előírásokat, de garantálom, amíg én vezetem a vizsgálatot, mellőzni fogjuk azt a sok disznóságot, amiben nekem részem volt. Ígérem magának.

— Mi lesz, uram? — kérdezte idegesen harapdálva a körmét.

— Hagyja ezt az uramat arra az esetre, ha fejesek ólálkodnak a közelben — mondta Mace. — A nevem Daren. Daren Mace.

Rebeccának elakadt a szava a név hallatán... és ez a hang is. Kísérteties érzése támadt, de nem tudta, miért... valahol már hallotta ezt a nevet.

— Meg kell értenie, a szabályok értelmében bizonyos lépéseket máris meg kellett tennünk — magyarázta Mace. — Összeült egy vizsgálóbizottság. Vért fognak venni, EEG- és röntgenvizsgálatot csinálnak meg ilyesmik, és persze megvizsgálják a vizeletét is, mihelyt kedve támad használni a mosdót. Tudja, ízé... idegen anyagokat keresnek. Ezt mindjárt az elején meg kell csinálniuk. Egy repülőorvos végig ott lesz magával, és ha akarja, odahívhat még valakit: a férjét, a szüleit, akárkit. Telefonáljak valakinek?

A mentőautó egy buckára futott, kicsit megzötykölte őket. A lány azon tűnődött, idehívja-e a nagybátyját; de ő már Washingtonban volt, a kongresszusi ülésszakon. Ed Caldwellt? Ő használhatatlan. A szülei Floridában voltak, a legközelebbi testvére pedig Dallasban. Voltak barátai a Liberty Légitársaságnál, de egyik sem olyan, hogy iderángathatná. — Nincs... senki — felelte. — Dollie Jacobs nagyon jó lesz. — Plattsburghba jövedele óta jól ismerte Jacobs doktornőt, a zászlóalj repülőorvosát.

— Helyes — mondta Mace. — A kórháznál vár minket, most vizsgálja a többieket. Gondolhatja, a baleseti vizsgálóbizottságot már össze kellett trombitálnunk, és most hallgatjuk ki a köteléke többi tagját, meg az F-16-osok legénységét. Bekértük a bostoni irányítás és a légvédelmi parancsnokság jegyzőkönyveit is. — Elmondta neki, kik vannak benne a baleseti vizsgálóbizottságban: valamennyien a repülőosztály tisztjei, csupa olyan ember, akit ismert és nagyra tartott,

az új KSZP-t kivéve, természetesen. — A legfontosabb, amit az eszébe kell vésnie, hogy semmi, amit nekem vagy a bizottságnak mond, nem használható fel maga ellen. Ezért javaslom, mindent mondjon el nekem és a bizottságnak, de másnak semmit. Langley már bevonta a körzeti jogtanácsost, úgyhogy ha egy jogtanácsossal akar beszélni, máris megteheti. — A területi jogtanácsosi iroda egy csoport katonai jogászból állt, akik védőügyvédként működtek; csak a légierő főügyészének és a légierő washingtoni titkárságának voltak alárendelve.

— Együtt fogok működni, amennyire csak tudok. Olyan... olyan jó magával beszélni — hallotta saját hangját Rebecca. Nem akart ilyen bizalmas hangot megütni, de... egyszerűen kicsúszott a száján...

— Hé — mosolygott Mace —, ezt inkább hagyja! Mindjárt elcsavarja a fejem, Bécé.

Furnessnak elkerekedett a szeme és kiszáradt a torka. Ugyanezeket a szavakat hallotta már egyszer... de hol? — Daren. Ismerős ez a név.

— Emlékszem, maga... maga ott volt Szaúd-Arábiában... helyesebben Irakban...

Mace rámosolygott, kivillant hófehér fogsora. Bátorítóan megszorította a kezét. — Majd később beszélgetünk... Samu. — Kinyílt a mentőkocsi ajtaja, a férfi kilépett, és Dollie Jacobs doktornő foglalta el a helyét.

Jacobs egy vizsgálóba vezette Rebeccát, ahol két nővér segítségével alaposan megvizsgálta. A kórház egész személyzete gyakorlóruhát hordott fehér köpeny helyett; ez nagyon szokatlan viselet volt az egészségügyieknél. — Szemlére készülnek, vagy mi ez, Dollie? — kérdezte Furness.

Jacobs éppen Rebecca fülét tükrözte, vérzést vagy dobhártyaszakadást keresve. — Húha... maga nem is tudja még?

— Micsodát?

— Körülbelül két órája parancsot kaptunk — magyarázta Jacobs.

— Teljes készségben vagyunk; és ez nem gyakorlat, igazi.

— Készségben? — kérdezett vissza Furness, mint aki nem jól hallott. — Biztos benne? Nem felfejlődésben?

— Attól félek, nem — felelte Jacobs. — Oroszország legalább egy nukival megtámadta Ukrajnát. Azt mondják, most tényleg kiborult a bili.

— Hol a pokolban volt, ezredes? — kérdezte néhány perccel később Lafferty ezredes, amikor Daren Mace belépett a műveleti törzs konferenciatermébe. — A törzsértekezlet tíz perce véget ért!

— A bombázót hoztam le — felelte Mace. Gyakorlója csurom víz

volt a mély hóban való mászkálástól, haja kócos és nedves. — Elkísértem Furness-t és Fogelmant a kórházba.

— Daren, nekem itt van magára szükségem — vágott közbe Cole tábornok. — Tudom, fontos személyesen felmérnie a kárt és beszélni a legénységgel, de egy készültséget kell levezéyelnünk.

— Uram, kapott már jelentést Furnessről és Fogelmanról? — szolt közbe Mace. Greg McGwire-hez, a műveleti század parancsnokához fordult; — Tudja, mi van az embereivel, McGwire ezredes?

— Nem, de ennek mi köze a...

— Nos, én tudom, mert vettem a fáradságot, és megkérdeztem — lelelte Mace szemlátomást dühösen, mert leszúrják egyszerűen azért, amiért jobban érdeklik az emberek, mint, a gépek. — Ha SIOP bevetésekre készülünk, azt hiszem, fontos tudnunk, milyen állapotban vannak azok, akiknek odaadjuk majd a kódokat, nem gondolja, uram? Nos, Furness őrnagy sértetlennek látszik. Mark Fogelman még mindig eszméletlen a fejsérülése miatt. A filmszínészt, Ted Little-t kisebb agyrázkódással vizsgálják. A repülőorvos szerint egyikük-nél sem árt majd egy SZMP kiértékelés, mielőtt repülő állományba kerülnének vissza. Ez egyelőre két ember és két gép kiesését jelenti. — Szünetet tartott, aztán félrenézett, nehogy Cole és McGwire kihívásnak tartsa, amit mondani fog. — Tisztelettel megjegyzem, uram, nem mindig vezényelhet az ember a parancsközpontból.

Cole tábornok dühösnek látszott, már-már felfortyant, de aztán mély lélegzetet vett, és csak annyit mondott: — Köszönöm a jelentést, ezredes. Legközelebb akkor válaszoljon, ha kérdezem. Világos, Daren? — Mace bólintott, és átvett Porter kapitánytól egy csésze kávé-t meg egy számítógépes jelentést a fejlesztés előrehaladásáról.

— Rendben van — mondta Cole —, lássuk, hol tarunk. Hírszerzési jelentéssel szeretném kezdeni. Pierce őrnagy?

— Igen, uram — állt fel Pierce, és a Kelet-Európát, Ukrajna nyugati részét, és a Fekete-tengert ábrázoló térképhez lépett. — Mint most már valamennyien tudják, Oroszország légitámadást hajtott végre Ukrajna ellen, kis hatóerejű nukleáris eszközöket is bevetve, továbbá nem nukleáris bombákkal és cirkálórakétákkal támadott katonai célpontokat Moldáviában és Romániában. A támadás célja nyilvánvalóan az volt, megsemmisítsék Ukrajna főbb támadó és védelmi légi támaszpontjait, megtizedeljék Románia és Moldávia erőit, és megakadályozzák a kelet-moldáviai Dnyeszter körzetben élő oroszok elleni támadás kibontakozását.

— A jelentés szerint ez egy Sivatagi Vihar típusú légi akció volt Backfire bombázókról indított cirkálórakétákkal és Blackjack szuper-sonikus bombázókról indított A-15 cirkálórakétákkal; ezt követően

Medve és Borz közép- és nagy hatósugarú sugárhajtású bombázókról ledobott gravitációs bombákkal és kis hatósugarú rakétákkal — folytatta Pierce, és egy dián bemutatta a feltételezett orosz kiindulási bázisok elhelyezkedését, a bombázók számát, típusát és feltételezett repülési útvonalukat. — Az ukrán légvédelmi központok a jelentések szerint harcra szálltak a nehézbombázókkal, de nem volt esélyük ellenük. Állítólag néhány nukleáris cirkálórakétát sikerült az ukrán védelmi erőknél lelőniük, de összesen négy atomtöltet célba ért.

— Ha van valami jó ebben a borzalmas támadásban — folytatta Pierce. —, az az, hogy az oroszok nem használták a normál 350 vagy 200 kilotonnás nukleáris robbanófejeket az AS-4-es és AS-15-ös rakétákhoz. Úgy tűnik, az RKY-2 típusjelű eszközöket vetették be; ezek nagyon kicsi, fokozott sugárzású robbanótöltetek, amelyeket tüzéségi gránátokhoz fejlesztettek ki. Az a különbség, hogy ezek nem rendelkeznek külső urániumköpennyel, amely befogná a neutronokat; az első fúziós robbanás neutronjai kisugárzódnak. Ezért hiányzanak az atombomba tipikus hatásai: nincs óriási nyomáshullám, nincs hőlökézés, nincs bombatölcsér, nincs radioaktív csapadék, nincs utósugárzás. A robbanóerő körülbelül egy két kilotonnás nukleáris eszköznek felel meg...

— Neutronbomba — dünnyögte Cole tábornok. — Az emberölő.

— Pontosan, uram — felelte Pierce. — A robbanáskor képződő neutronsgugár könnyedén áthatol az árnyékolatlan épületeken. Az árnyékolt járművekben, megfelelően épített föld alatti fedezékekben tartózkodó, vagy nukleáris-vegyi-biológiai védőöltözetet viselő személyek biztonságban vannak, és a védőfelszereléssel rendelkező katonák szinte közvetlenül a robbanás után behatolhatnak a támadott területre.

— És aki nincs fedezékben vagy nem visel védőruhát? — kérdezte McGwire ezredes.

Pierce őrnagy a homlokát ráncolta, és a noteszébe pillantott. — Az epicentrum félmérföldes körzetében tizenkét órán belül bekövetkezik a halál sugárfertőzés miatt. Kétfélmérföldes körzetben három-öt nap a túlélés, orvosi ápolás mellett is, a távolságtól és a kapott sugárdózistól függően. Két mérföldön belül gyakori az égési sérülés, a légnyomásbetegség és a vakság is. — A törzs némán hallgatott. Minden halálnem közül a sugárfertőzés lehet az elképzelhető legrosszabb: lassú, fájdalmas és iszonyú.

— Melyik ukrainai támaszpontokat támadták ezzel az... izével? — kérdezte Lafferty ezredes.

— Három elszigetelt bázist ért neutronbomba-találat Ukrajna nyugati és középész részén — felelte Pierce, és a Fekete-tenger térségét

és Ukrajnát ábrázoló diára váltott át. — Az egyik a nyugat-ukrajnai Lvov. A támaszpont szerencsére néhány mérföldre van a várostól, amelynek majdnem egymillió lakosa van. Azonban a Lvov légi támaszpont Kijev után a legnagyobb ukrajnai légibázis... vagy inkább az volt, és nemrég további gépeket is irányítottak oda Ogyesszából. Öt zászlóalj semmisülhetett meg itt. — Arról a tényről, hogy Pierce öt zászlóaljnyi emberről beszél, körülbelül öt-hatezer katonáról, nem esett szó.

— Közép-Ukrajnában Vynicát találta el egy atomtöltetű rakéta, és mivel ez a bázis nagyon közel van a városhoz, itt lehet a legnagyobb a halálos áldozatok száma; feltehetően hétezer katonai és polgári halott és sebesült — folytatta Pierce. — Két, esetleg három vadász- és bombázózászlóalj semmisült meg itt.

— Krivoj Rogot Közép-Ukrajnában szintén atomtámadás érte — folytatta Pierce. — Krivoj Rog csapatszállító bázis, két zászlóalj semmisült meg, a polgári áldozatok száma minimális. Belgorod-Dnyesztrovszkij kikötővárost szintén hevesen támadták. Ez az ukrán parti őrség főhadiszállása. Az oroszok nyilvánvalóan az ukrán folyami őrhajókra pályáztak, amelyek a moldáviai orosz lázadóknak szánt orosz utánpótlásokat elkobozzák. — Pierce nem tudta, figyel-e még rá valaki, de úgy döntött, folytatja tovább, hogy minél hamarabb túl legyen ezen a nyomorult tájékoztatón.

— Moldáviában a légitámadás fő célpontja az északnyugati Belci volt, ahol a moldáv hadsereg egyik hadosztálya, és átmenetileg négy vagy öt román hadosztály állomásozott. Kisinyov, a főváros épségben maradt, csak a mozgósítás óta felszerelt nagy hatóságú radarokat lőték ki radarelhárító rakétákkal. Három kelet-romániai várost is találat ért. Iasit, a keleti katonai körzet főhadiszállását és a moldáviai román hadműveletek irányítóközpontját hevesen támadták hagyományos fegyverekkel — folytatta Pierce. — Galati Kelet-Románia fő légi támaszpontja hat vadász- és bombázózászlóaljjal, ez volt az egyetlen Ukrajnán kívüli támaszpont, amelyet atomtalálat ért. Az áldozatok száma a becslések szerint majdnem négyezer. Galatitól néhány mérfölddel délre van Braila, ahol egy hadosztály állomásozott. A románok dunai partórségének a központja volt; ezt is hagyományos fegyverekkel támadták.

Ezeket a hatalmas számokat egyszerűen nem lehetett megemészteni, mindenki csóválta a fejét az asztal körül. Körülbelül tizennyolcezer ember halt meg máris, és még több volt a sebesült egyetlen támadás eredményeként. Hogy viselheti gondját egy nemzet ennyi sebesültnak, és hogyan tud eltemetni ennyi halottat? Még rágondolni is rossz volt. És ha ez az Egyesült Államokban következik be? Ha Bur-

lingtont, Plattsburghot, New Yorkot vagy Bostont éri támadás? Hogyan lehetne elviselni?

— Ami ugyancsak érdekes e támadásokkal kapcsolatban, az az, hogy mit nem támadtak. Az öt vadász és bombázó zászlóalj, és négy hadosztályt állomásoztató Kijev fölött átrepültek, de nem támadták. Ogyessza két vadászkötelékkel, két hadosztállal és a harminc hajóból álló ukrán flottával; meg Donyeck, a keleti bánya- és nehézipari központ hat hadosztállal sértetlen maradt. Romániában a nagy constantai haditengerészeti központ négy vadászászlóalj, két bombázózászlóalj, négy hadosztállal és Románia egyetlen tengeri flotta támaszpontjával sértetlenül élte túl a támadást. Mindent összefoglalva, az oroszok a légierőre pályáztak, és óvakodtak nagy csapatösszevonások és sűrűn lakott területek bombázásától. Nyilvánvalóan rájöttek, a légi fölény mennyire döntő, hogy a levegő ellenőrzése az elsőrendű feladat, az áldozatok számának minimalizálása pedig fontos a népszerűség szempontjából...

— Népszerűség? — kérdezte csodálkozva Cole. — Istenem, atombombákat dobtak Ukrajnára! Szerintem a népszerűségüket lehúzzhatják a klozeton.

— A legkézenfekvőbb magyarázat a neutron robbanófejek alkalmazására az, hogy Ukrajna hatalmas ellenfél, és az oroszok a lehető legnagyobb hatást akarták kihozni nehézbombázóikból — felelte Pierce. — Tegyen kis hatóerejű nukleáris robbanófejet néhány rakétájára, és az akció hatékonysága ugrásszerűen megnő. Elég cinikus, de hatásos módja a hadviselésnek. A halálos áldozatok száma nagyon nagy lesz, de lehetne még sokkal nagyobb is.

— Jézusom, szomorú nap lesz, amikor a nemzetek úgy döntenek, hogy atomfegyverekkel háborúznak. Hamarosan a föld minden országa ezt fogja tenni. Azt hittük, a hidegháborúval együtt vége ennek az egésznek. Micsoda rossz tréfa!

Daren Mace remélte, senki sem veszi észre nyugtalan fészkelődését. Higgye el, tábornok, ez egyáltalán nem az oroszoknak jutott eszükbe először, gondolta magában. Mi lesz ezek után az Egyesült Államok válasza? Ha az amerikai kormány hajlandó lett volna egy kis hatóerejű atomfegyvert bevetni egy olyan viszonylag gyenge ellenféllel szemben, mint Irak, akkor tartózkodni fog-e az atomfegyverek használatától, ha egy olyan félelmetes ellenféllel keveredik háborúba, mint Oroszország?

— Foglalja össze, őrnagy — kérte Cole. — Az ukrán hadseregnek mekkora hányada semmisült meg, és mi a jelenlegi katonai helyzet?

— Körülbelül a haderejük felét megtizedelték — felelte Pierce —, elsősorban a légierőjüket. Bár a szárazföldi erők nagyrészt érintetlen-

nek, ilyen súlyosan károsodott légierővel szerintem Ukrajna védtelen a támadással szemben, és az ország nagy részén nem lesz képes jelentős ellenállást kifejteni, legfeljebb Kijevnél, délen és a Don körzetben; Nyugat-Ukrajna tárva-nyitva áll. Ugyanez érvényes Romániára, bár az ő szárazföldi csapataik súlyosabb veszteségeket szenvedtek. Következtetés: Moldávia ismét Oroszország része lehet, mielőtt az oroszok kinyújtják érte a kezüket, és ezt sem Ukrajna, sem Románia nem tudja megakadályozni.

— És mi a helyzet mifelénk? — kérdezte Cole. — Mit műveltek az oroszok Észak-Amerikában?

— A Kubában állomásozó összes Backfire bombázójuk a levegőben volt a támadás idején — felelte Pierce. — Fegyverzetet nem láttak egyikén sem, amikor nemzetközi vizeken befogták őket. De már feltételezik, valamennyi Backfire hat AS-16-os kis hatósugarú rakétát hordozott egy belső forgódobos indítószerkezetben. Úgy vélik, hogy a Backfire-ok készen álltak az Egyesült Államok elleni támadásra, ha a helyzet úgy hozta volna. Az AS-16-os rakéta a mi AGM-69-es SRAM-unknak felel meg, tehetetlenségi vezérléssel, körülbelül száz mérföld hatótávolsággal, három Mach csúcsebességgel és körülbelül száz láb sugarú célszórással; valószínűleg szuperszonikus, kis magasságú berepülés során lőtték volna ki őket, elég jó eséllyel a sikerre. Azt hiszem, feltételezhetjük, az oroszok RKY-2 robbanófejeket is szereltek a rakétáikra. Hivatalosan még nem jelentették be, de szerintem várható olyan utasítás, hogy mostantól fogva lőjünk le minden Backfire-t, ami a szemünk elé kerül.

— Azt hiszem, ezzel valamennyien egyetértünk — mondta komoran Cole. Most legalább volt valami, amire a dühüket összpontosíthatták.

Lvov, Ukrajna

Másnap

— Rádióadást fogtunk kintről — mondta Pancsenko ezredes. — Örömmel tudatom, bár Ukrajnát súlyos csapás érte, a Köztársaság sértetlen.

Szívből jövő, de kissé feszült éljenezés harsant a konferenciateremben. Pancsenko a Lvovi légi támaszpont életben maradt tisztjeinek gyűlését vezette odalent a föld alatti parancsközpontban. A gyűlésen részt vevő húsz férfi és nő kimerült volt, testi-lelki ellenálló ereje hátrán járt. Pancsenko rangidős tisztként ragaszkodott az előírásos öltözködéshez és magatartáshoz, még akkor is, amikor nem sokkal a tá-

madás után minden külső létfenntartó rendszer megszűnt működni. Kötelező volt a tiszta, borotvált arc, a tiszta egyenruha és a tükörfényes cipő, rendszeres szemléket tartottak, és naponta kétszer gyakorlatokat az egész állomány számára. Pancsenko eltökélte, szigorúan fenntartja a katonás rendet és fegyelmet a borzalmas tragédia ellenére, amivel szembe kellett nézniük.

— Ahogy várható volt, az orosz behatolók nem támadtak célpontokat a negyvennyolcadik szélességi foktól délre, a krivoj-rogi csapatszállítási támaszpontot kivéve — folytatta Pancsenko. — A magyarázat egyszerű: a Krímben és az azovi körzetben több orosz él, mint másutt. A Don-medencét azért nem támadták, mert szükségük van az ottani szén- és ércbányákra. A fővárosban csak elszigetelt hagyományos csapások értek néhány peremkerületi katonai létesítményt. Ennek nyilvánvalóan a Kijevben élő nagy számú orosz a magyarázata. Mostanáig nem vonultak be idegen csapatok a fővárosba, noha a Vinyicából Minszkbe vezető 21-es, és a Kijevből Moszkvába vezető 10-es főútvonalon nagy a katonai forgalom.

Pancsenko intett a hírszerző tisztnek, ő következik. De mielőtt elkezdhette volna, megcsörrent valamelyik külső helyiségben a telefon; órák óta ez volt az első telefonhívás. Egy híradós ugrott, és fölvette. Belehallgatott, aztán eltakarta a kagylót, és felkiáltott: — Uram! Egy mentőcsoport van a külső kapunál! Az ajtó sértetlen, engedélyt kérnek a bejövételre.

Pancsenko még ki sem nyithatta a száját, amikor Ticsina felugrott, és nekiiramodott az ajtó felé. — Kapitány! — üvöltötte Pancsenko —, vissza a helyére! — Ez sem hatott. — Engedje be őket a biztonsági övezetbe és a meteorológiai központba; az egész ottani személyzet, Ticsina kapitányt is beleértve, védőöltözetet és gázálcot fog viselni, mire az ajtót kinyitják! A többiek a hírközlő körletben vagy beljebb tartózkodnak! — Elbocsátotta a törzset, és sietett Ticsina után.

Mire elérte a biztonsági körletet, az acélajtót már kinyitották, és a folyosó tele volt izgatott emberekkel; senki sem viselt védőruhát vagy légzőkészüléket, és Ticsina eltűnt. — Azt mondtam, ürítsék ki a körletet, a személyzet pedig legyen védőfelszerelésben — mondta Pancsenko egy főtörzsrőrmesternek. Nem tudott igazán haragudni, hiszen ő is alig várta, hogy fölmeessen.

— Sajnálom, uram, de nekirontottak az ajtónak, amint kinyitották — felelte a főtörzs. — A kapitány, a Főnix megparancsolta, álljak félre.

A Főnix. Pancsenko már hallotta ezt a nevet suttogni a bázison és a parancsközpontban. Ticsina. A csendes, inkább zárkózott fiatal pilóta lengendává vált Lvovban. Nem vitás, a legenda hamarosan elter-

jed az egész országban; ha Ticina előbb nem pusztul bele a bánatba és bosszúszomjba.

Fehér Ház, Washington, USA

Ugyanebben az időben

- Egyenesen a kutya szájából téptem ki — mondta erős déli akcentusával az elnök, amikor helyet foglalt a nemzetbiztonsági tanács tagjai körében. — Velicsko elnök azt mondta nekem, az Ukrajna elleni atomtámadás tévedés volt, amit nem fognak megismételni. Vissza akar vonulni. Úgyhogy megmagyarázná nekem valaki, miért rezeit be úgy mindenki Európában?

— Elnézést, uram, de egyik állítás sem igaz — felelt Philip Freeman tábornok, az egyesített vezérkar főnöke. — Elemzéseink szerint azok a bombázók, amiket az oroszok első éjszaka Ukrajna fölé küldtek, nem felderítő, hanem csapásmérő gépek voltak. Az oroszoknak voltak hatósugáron belül MiG-25R felderítő gépeik, de nem használták őket. Az ukránok az orosz támadás után felszereltek néhány vadászgépekre védelmi fegyvereket, de mit vár tőlük közvetlenül egy orosz cirkálórakéta-támadás elhárítása után?

Ha jól látom, minden résztvevő csak mellébeszél: az oroszok, az ukránok, a románok, a németek, a törökök, és még folytathatnám — mondta fáradtan az elnök, nevezetes szivarjai egyikét rágcsálva. — Engem csak az érdekel, amit a sajtóban és a hírszerzési jelentésekben olvasok. No mármost, abból, amit elmondott nekem — fordult Michael Lifter nemzetbiztonsági tanácsadóhoz —, kiderül, az oroszok nem vonulnak be Moldáviába és Ukrajnába. Így van?

— Így van, uram — felelte Lifter. — Az oroszok azt állítják, a támadás csak az ukrán agresszióra adott válasz volt, és nem terveznek újabb csapatmozgásokat a térségben mindaddig, míg a másik fél nem fenyegeti a moldáviai vagy ukrainai orosz kisebbségeket.

— Elnök úr, el kell döntenünk, mi lesz a következő lépésünk — makacskodott Freeman. — Azt hiszem, jó ötlet volna Grimm külügyminisztert elküldeni Brüsszelbe, Moszkvába és Ankarába.

— Ez aztán tényleg tetszene az oroszoknak — szúrta közbe Scheer hadügyminiszter.

— Az oroszok kezdték ezt az egészet, és eleddig homályos menetetőzésen kívül semmit sem mutattak fel — felelte Freeman tábornok. — Egy szövetséges bátorítása éppen annyira fontos, mint a tárgyalás az ellenféllel, uram. Különben nem várhatjuk el szövetségesei-

inktől, hogy kövessenek minket, és azt tegyék, amit kérünk tőlük. Különösen ha a legfőbb szövetségesünk ez ügyben egy iszlám ország, amely közvetlenül határos legnagyobb ellenfelünkkel.

— Bármit kér Törökország, megkapja. Igaz, tábornok? — kérdezte gúnyosan Scheer. — Akárcsak a jó öreg Reagan Bush idejében.

— Azért kell így tennünk, mert Törökország fontos a Nyugat számára és fontos a NATO számára, és mert Oroszország valóban fenyegeti — felelte a tábornok. — Azt hiszem, a jó kapcsolat megér néhány hajót és repülőzászlóaljat.

Az elnök sokáig tündődött, aztán megadóan felemelte a kezét. — Nos, azt hiszem, bankot fogunk robbantani ezzel, de hajlamos vagyok egyetérteni a tábornokkal, legalábbis rövid távon. Tábornok, mit javasol?

Freeman nem hitt a fülének. Az elnök megemberelte magát. — Tekintettel az ön érvényes rendelkezéseire a tengerentúli felfejlődés korlátozását illetően, a 94. harci repülőezred felfejlődését javaslom New York államból; RF-111G Vámpír felderítőgépek, KC-135 tankerek és néhány F-16-os vadász elindítását; továbbá a hatodik flotta Perry osztályú fregattjai: a Curts, McClusky és a Davis átirányítását. Ezek a fregattok elsősorban tengeralattjáró-vadászok, de hatásos víz-víz és víz-levegő fegyverzetük is van.

— Milyenek ezek az F-111-esek? Nem támadógépek?

— Van támadókapacitásuk — ismerte be Freeman —, de elsődleges feladatuk a felderítés és az ellenséges légvédelem elnyomása, ami Vad Menyét vagy Vaskéz rendszer néven ismeretes. Rakétakilövőkre és radarközpontokra pályáznak. A törökök kedvelik az F-111-eseket, majdnem tíz évig állomásoztattunk ilyeneket Törökországban. A 394-es században tizennyolc RF-111G, tizenkét KC-135-ös tanker és húsz F-16-os vadászgép van. A NATO majd odaküldi az egyik E-3C radargépet, mi pedig odaküldhetünk egy különleges egységet hat Patriot rakétaütéggel: ez huszonnégy kilövőállás, egyenként négy rakétával, utántöltés nélkül. Kizárólag amerikai személyzet működtetheti, mert a Kongresszus megtiltotta a Patriot rakétatechnológia kivitelét.

— Nagyon helyesen, miután felfedezték, a törökök tavaly megpróbálták ellopni a Patriot technológiáját — szólt közbe méltatlankodva Grimm hadügyminiszter.

Az elnök meglepettnek látszott. Bal kezében forgatta a szivarját. — Csak ennyit akarnak a törökök? Abból, amiket mondott, tábornok, már azt hittem néhány, repülőgép-anyahajót kérnek, vagy egy B-52-es repülőosztályt.

— Szeretnének egy teljes flottaegységet és az összes F-117-es lopakodó bombázónkat is, uram — ismerte be Freeman. — De nem

kell és nem is szabad mindent megadnunk, amit kérnek. A törökök nagyon érzékenyek a kívülről jövő segítségre. Ha túl sokat adnánk, azt hinnék, le akarjuk őket kenyerezni. Ettől az üzlettől sem lesznek nagyon elragadtatva; különösen, ha közelebről megnézik az odaküldött alakulatokat.

— Miért? — kérdezte az elnök.

— Mindkét egység állományának körülbelül egyharmada nő — felelte Freeman. — A légi utántöltő gépek legénységének majdnem a fele nő; a Patriot rendszer legtöbb instruktora nő; és még az RF-111G pilóták egy része is nő. A törökök nem szeretik a katonanőket.

— Csesszék meg — mondta az elnök. — Segítséget kértek, megkapják. Ideje megmutatnunk a világnak, hogy a nők éppen olyan jó katonák, mint a férfiak.

Plattsburgh légi támaszpont, USA

Másnap délután

Miután kiengedték a kórházból egynapos eltávozását kezdte tervezgetni. De ahogy elhagyta a bázist, és a város felé hajtott, úgy érezte, cserbenhagyta a légierőt egy válság kellős közepén, cserbenhagyta az egységét, sőt a hazáját is. Kifelé jövet az út mentén egy csomó feliratot látott: ELENGEDETT A PARANCSNOKOD? A RIADÓ MÉG TART — LÉPJ KAPCSOLATBA AZ EGYSÉGEDDEL, és A RIADÓ TART — ÖNKÉNYESEN TÁVOZNI TILOS. A bejáratnál hosszú kocsisor várakozott, mert az örök megállítottak és átkutattak minden autót, a kifelé menők rendszámabláját pedig leszerelték. Rebecca szélvédőjén ott volt a huszonnégy órás eltávozási engedély a repülőorvos aláírásával. Az örök és a kapu előtt belépésre várakozók furcsa képet vágtak. Azt gondolhatták: Mi a fenének megy el ez hármas védelmi konfigurációnál?

Első úti célja a Liberty Légitársaság volt. Az épület és az egész reptér kihaltnak látszott. Rebecca az összes gépét a rámpákon találta, vastag hórétég alatt. Nem értette, miért nem a hangárokból vannak. A rájuk rakódott hórétég vastagságából ítélve egy ideje nem szálltak fel. Ez bajt jelzett, és Rebecca tudta is, mi a baj: a plattsburghi repülőbaleset és a teljes gözzel zajló fejlesztés miatt a légierő nyilván megkérte a repülésirányítást, hogy zárják le a támaszponttól mindössze három mérföldre lévő megyei repülőteret. A Liberty Légitársaság ajtajára akasztott cédula megerősítette gyanúját: Adam Parker ezt

a feliratot hagyta ott: FELSZÁLLÁSI TILALOM MIATT ZÁRVA, és aláírta a telefonszámát, ahol riaszthatják.

Az egyik hangárban meglepetés várta, és most már azt is tudta, miért álltak a gépei odakint a hóban: megérkezett az első egymillió dolláros Cessna Caravan szállítógépe; hatalmas vörös szalagcsokorral átkötve állt odabent. Nyilvánvalóan meglepetésnek szánták, mire ő visszatér a Pokoli Hétről. Még a LIBERTI LÉGI SZÁLLÍTÁS felirat és a társaság jelvénye is ott volt a törzsön, a pilóta oldalablaka alatt pedig a saját neve elegáns kézírással. A gépet lemosták, leápolták és tükköfényesre polírozták, még a kerekeket is befújták matt fekete festékkel, hogy olyan legyen, mintha a bemutatóteremből érkezett volna.

Ed meglepetése, gondolta boldogan. A bankkölcson csak három-négy nap múlva volt várható, a gép szállítása pedig további egy hét múltán. Ed Caldwell nyilván megsürgette a dolgot az ő kedvéért. Juhé, a fiú néha tényleg nagyon édes tud lenni. Ez volt a legalkalmasabb arra, hogy elterelje figyelmét a balesetéről; és ezt meg kell köszönnie Ed Caldwellnek, mégpedig személyesen, ha sikerül elkapnia. Visszament az irodába, és Edet hívta telefonon.

A vonal másik végén felvették a kagylót, de bárki volt is, érezhetően másvalakivel volt elfoglalva. Rebecca kuncogást hallott, lihegést és szuszogást, lepedők és ágyrugók eltéveszthetetlen ritmikus súrlódását. Aztán egy elmosódott és lihegő női hang szólalt meg: — Itt Éva a gyönyörök sátáni kertjéből. Sátán éppen a szarvát fényesíti, de ha megadja a nevét és a számát...

Valaki elvette tőle a telefont, és Rebecca Ed hangját hallotta: — Az üzenetrögzítő majd válaszol.

Rebecca lecsapta a kagylót. Nos, ennyit a köszönetnyilvánításról. Valaki éppen megteszi helyette. Nem tudta, sírjon-e, vagy inkább vágja ki a telefont az ablakon. Reszketve ült ott, és dühös volt magára, amiért elhitte, ő az egyetlen Ed életében. Az a hang a telefonban... ismerte valahonnan. Egy ostoba szökített pipi a bankból, aki dorombol és nyávog, ha Ed felbukkan a láthatáron. Legalább olyanul dugna, akinek agya is van.

Elindult vissza a támaszpontra.

Először a kórháznál állt meg, és az intenzív osztályra ment. Mark Fogelman magánál volt, de úgy nézett ki, hogy jobb lett volna számára, ha még egy ideig eszméletlen marad. Arca dagadt és bíborszínű volt, mint egy kiütött ökölvívóé. Homlokán vastag kötést viselt, szeme karikás volt és bedagadt. A nyakán is kötés volt, amitől az arca még puffadtabbnak látszott.

— Helló, efté — köszöntötte Furness a fegyvertisztek nevének szokásos rövidítésével. — Mondja meg a konyhának, ne főzzenek

ilyen zsírosan. — Leült az ágya szélére, kinyitotta a pilótazubbonyát, és átadott neki egy barna papírba csomagolt Penthouse-t. — Átcsempésztem a nővéreké sorfalán. A barátomé. Tudom, hogy meg fog örülni tőle, azért hoztam el.

— Kösz, Becky — motyogta Fogelman. A felső fogsora előtt, ahol átharapta a száját, vattatampon volt. Elvette a folyóiratot, kicsomagolta, hogy megszemlélje a címlapot, és fájdalmasan elmosolyodott. — Egy kiskorú bűnös élvezetei. Imádom. Maga az első látogatóm.

— Megtiszteltetés számomra. Hogy érzi magát... nem mintha nem látnám.

— Szarul — felelte Fogelman. — Mindenütt csillagokat látok, és iszonyú fejfájásom van. Levegőt venni is nehezemre esik, úgyhogy elképzelheti, mit érzek, amikor a mosdóba kell mennem. Egyébként minden rendben. És maga hogy van?

— Prímán. Körülbelül egy napig benttartottak. Megyek vissza a zászlóaljhoz; hamarosan rajtunk a sor.

— Hogyhogy?

— Nem tudja, mi történt?

— Vagy agyongyógyszereztek, vagy ez a fülszengés meg fejfájás teljesen elhülyített. Mi történt?

— SIOP riadókészültséghez fejlesztünk, Mark — mondta ünnepélyesen Furness. — Oroszország megtámadta Ukrajnát, és ledobott néhány atombombát. Az Alfa-kötélék nukleáris rakományt vesz föl, és a flotta többi része is felfejlődni készül. — Ha Fogelmannek nincs felkötve az álla, most leesett volna a meglepetéstől; szeme majdnem rendes méretűre tágult. — Tényleg nem tudta? Senki nem mondta meg magának?

— Nem hiszem el... ez tényleg óriási — motyogta Fogelman. Köhögött. Fejét kétségbeesetten ejtette vissza a párnára. — Senki — morogta a mennyezetet bámulva, és a fájdalommal viaskodva. — Senki egy rohadt szót se. Se Hembree, se Cole, senki nem volt itt, mióta magamhoz tértem. Most már értem, miért. Szent szar, atomtámadás Ukrajnában! Nem mintha nem számítottunk volna valami ilyesmire, mióta Velicsko kinyírta Jelcint. Jézusom! Ki gondolta volna? És atomfegyvereket szerelünk föl? Egy ideje nem foglalkoztam a kézikönyveimmel. Azt hiszem, itt maradok míg véget ér.

— Bölcs húzás — mosolygott Rebecca, majd hosszú szünet után megjegyezte: — Talán azért nem látogatta meg senki, mert riadókészültség van. — Ez volt az egyetlen értelmes és megnyugtató magyarázat; sajnos tudta, a másik, fájdalmasabb magyarázat igaz: senki sem kedvelte túlságosan Mark Fogelmant. — A gépeim ugyanezért nem

tudnak felszállni a clintoni reptérről. Felhívjam a szüleit? Majd ha átteszik egy rendes betegszobába, ott lesz telefonja, de addig is...

— Az orvos hívta őket, üzenetet hagyott — sóhajtott Fogelman. — Kint vannak Keysben, ott töltik a telet, gondolom. Nem nagy ügy.

Furness soha nem hitte volna, de most valóban megsajnálta a fiút. Kényszerleszállást végez egy felfegyverzett bombázógéppel, több mint huszonnégy órára kómába esik egy súlyos fejsérülés miatt, és amikor felébred, megtudja, senki feléje sem nézett. Se a szülei, se a bajtársai. Még ha egy seggfej volt is, az se ok arra, hogy megfedkezzenek róla. — Felhívom valamelyik barátomját. Hogy is hívják a mostanit? Josette? Judy?

— Josette volt, de ő már... nem hozzáférhető — mondta a mennyezetet bámulva Fogelman. Rebecca hallotta, kissé elcsuklott a hangja, és egy könnycseppet pillantott meg a szeme sarkában. — Felejtsd el! Semmi baj.

— Biztosan? — kérdezte valódi aggodalommal Furness.

— Igen — nyögte ki két köhögés között a fiú.

Hosszú, kínos percekgig szólanul ültek. Aztán Rebecca felsóhajtott: — Nahát, a gép elég jó állapotban ért földet. Találkoztam az új KSZP-vel; pontosabban ő kapart ki bennünket a fülkéből. Kiderült, ismerem a fickót, még az Öböl-háborúból. Ehhez mit szól? — Semmi válasz. — Külön történet, hogyan ismerkedtünk meg. Ha kijön a kórházból, egy sör mellett elmesélem. Nem fogja elhinni. — Fogelman közömbösen bólintott, és továbbra is a mennyezetet bámulta. — Segíthetek magának valamiben? Hozzak be ruhát, fogkefét, akármit?

— Nem — sóhajtott a fiú.

Furness lemondóan a plafonra emelte a tekintetét, és felkelt az ágyról. — Jézusom, Fogelman, ha siratni akarja magát, tényleg ez a legalkalmasabb pillanat. Nukleáris támadás történt Európában, maga alig élt túl egy kényszerleszállást, és háborúra készülünk az... hát, nem is tudom, kivel, de mindenesetre mozgósítunk.

Az egyik legutolsó sorba sorolták be, a sereghajtó Charlie-kötélékben a 39. felszálló volt. Mivel Ted Little betegszabadságot kapott az F-16-ossal való majdnem ütközés során elszenvedett kisebb sérülések miatt, Furnest nem pilótának, hanem Paula Norton fegyvertisztjének osztották be. A felszállást tíz órára időzítették, de a hirdetőtáblára tűzött figyelmeztetés szerint mindenkinek két órával korábban kellett lejelentkeznie, és egy órával előbb a helyszínen lennie, mert a karbantartók egyre gyorsabban haladtak.

Szinte lehetetlen volt szállást találni a készültségi épületben. A plattsburghi légi támaszpontonra beosztott valamennyi pilóta itt volt. Már is

hárman laktak egy szobában, és kiszerezték a priccseket, hogy a folyosón is alhassanak. Egyszerűen összecsomagolták a batyuját, és kiköltöztették az épületből; Rebecca minden holmiján látta a sárga ragasztószalagot, ami azt jelentette, a baleseti vizsgálóbizottság tagjai mindet ellenőrizték olyan jel után kutatva, ami magyarázatot adhatott volna a balesetre: gyógyszer, alkohol, Kedves John kezdetű levél, bármi.

Volt egy kis panzió a belvárosban, egy tó partján, ahol Rebecca a látogatóit szokta elszállásolni. Most ott foglalt szobát magának, aztán elballagott a tíz sarokra lévő Utánégetőbe, a plattsburghi pilóták belvárosi törzshelyére.

A kocsmában egy lélek sem volt.

— Helló, Brandon — üdvözölte Rebecca a tulajdonost, egy hatalmas, medveszerű alakot, afféle volt motorost, hatalmas szakállal, és elmaradhatatlan napszemüveggel. — Keresne nekem egy jó asztalt?

— Hahó, pilóta, végre idetolja a képét valaki — felelte Brandon, és a kezébe nyomta az étlapot. Brandon csak pilótának, eftének szólította a vendégeit, a csoportvezetőket főnöknek, a parancsnokokat fejeseknek nevezte, a földi személyzetet talpasoknak. — Maga az első baka ma este. Kénytelen voltam összeveszni egy csomó talpassal az oroszok, meg a maguk készülődése miatt.

Rebecca körülnézett az üres helyiségben, és megkérdezte: — Mit mondhatott nekik, hogy már nincsenek itt?

— Megkérdeztem tőlük, a szabadság hangját szeretik-e jobban, vagy az orosz bombázók dübörgését a fejük fölött. Azt hiszem, vették az üzenetet, mert máshová mentek panaszkodni.

— Kösz, hogy kiállt mellettünk — mondta Furness. Visszaadta neki az étlapot. — Hamburgert és sült krumplit kérek ma.

— Húha, úgy látom, a nagyfőnök az idegeire ment.

— Honnan a francból tudja?

— Csak olyankor rendel bélbombát forgáccsal, amikor arra a penarágóra dühös — felelte Brandon. — Mi volna, ha elintézném magának a szarházit? A fiúknak kell egy kis izgalom. — A Pokol Angyalaira célzott, akikkel időnként együtt motorozott; ritkán jelentek meg a kocsmában, de akkor látszott rajtuk, egykettőre kipakolhatnak a helyiséget. Szerencsére jól kijöttek a katonákkal, különösen a pilótákkal.

— Tudok bánni vele, Brandon — felelte Rebecca —, de azért kösz. Nem sok barátom ajánlaná fel, hogy megverekszik miattam.

— Bármikor, pilóta. — A nagydarab kocsmáros elcsoszogott, hogy begyűjtsa a grillsütőt, magára hagyta Rebeccát a sarokban álló nagy képernyős tévével.

A híradó felváltva közölte a hazai és nemzetközi híreket. Minden az európai háború körül forgott. Moldáviát, Romániát és Ukrajnát több hullámban támadták orosz bombázók. Az orosz elnököt, Velicskót mutatták, amint a Politikai Bizottságban szónokol és ököllel veri az asztalt, de nem hallotta az üvöltözés alá mondott angol szöveget. Szerencsére nem vetettek be több kis hatóerejű atomfegyvert, de a hagyományos bombatámadások is kegyetlenek voltak, és valószínűleg több embert öltek meg, mint az atomtámadás. A támadások egyelőre félbeszakadtak, de az áldozatok száma döbbenetes volt: majdnem tízezer halott. Az ukrán fővárost, Kijevet is bombázták, a kormány ismeretlen helyre menekült. A román kormány bunkerokba szóródott szét, pedig Bukarestet nem is érte légítámadás. Moldávia a lázadók kezére került, miután bombázták Kisinyovot a fővárost, és az ország nyugati felében taktikai és nehézbombázók sorozatos támadásaival megsemmisítették a moldáviai és román szárazföldi erőket. Az egész térség fölött orosz katonai gépek járőröztek, és teljesen uralmuk alatt tartották a légteret.

Most a Fekete-tenger melléki orosz légi támaszpontokra: Rosztovba és Krasznodarba, ahonnan utántöltés nélkül lehetett elérni ukrajnai, moldáviai és romániai célpontokat, nagy számban érkeztek kisebb sugárhajtású orosz bombázók, Szuhoj—24-es, -25-ös és Mikojan-Gurevics-27-es modellek a távolabbi támaszpontokról. Az orosz légierő csekély ellenállással találkozott. Kis szünetet tartottak a vilámháború után, és most megkezdték a taktikai erők folyamatos fejlesztését, a megszálláshoz készülődve. A teljes mozgósítás után, Oroszország úgy taphoshatja el Ukrajnát, Moldáviát és Romániát, mint holmi rovarokat. Jézusom, gondolta, ha nem látta volna a tévén, megesküdött volna, az egészet valami Dale Brown-regényben olvasta.

A hamburger felénél tartott, és kezdte bánni, hogy egyáltalán megrendelte, amikor látta, Brandon kezét fog valakivel. Amikor a férfi megfordult, felismerte benne Daren Mace alezredest, a karbantartó század parancsnokát.

— Én túl vagyok a vacsorán — mondta Furness kissé émelyegve —, de tudok egy helyet, ahol jó kávét adnak. Kövessen. — Kimentek a kocsmából, beszálltak Mace furgonjába, és elhajtottak Rebecca panziójához.

Bementek, és a lépcső felé indultak. Rebecca megfogta Mace kezét, és a jobb oldali folyosó felé húzta. A férfi habozott, a lány tekintetét kereste némán tudakolva, biztos-e benne, és lazított fogásán, hogy lehetőséget adjon a lánynak az elegáns visszakozásra. De a lány nem engedte el a kezét, és ő követte a szobájába.

Nem esett szó, nem volt udvarias beszélgetés, nem hangzott el

kérdés és felelet. Amint Daren becsukta az ajtót, Rebecca odalépett az ágyhoz, lerúgta a cipőjét, odaállt eléje, s elkezdte kigombolni az ingét. A férfi a tenyerébe vette hideg arcát, és tréfásan fintorgott, amikor hideg ujjai megérintették, majd simogatni kezdtek meztelen mellkasát. Teste szikár volt, kökemény, kisportolt, mellkasa domború és izmos. A fiúk soha nem szabatták mérték után a gyakorlójukat, úgyhogy a férfiak teste a támaszponton egyformának látszott, amikor egyenruhát viseltek; és valóban, a legtöbb férfi nagyon is egyforma volt, feszes és izmos, esetleg kisportolt is, ha komolyan vették a test-edzéseket. Daren azonban nem egyszerűen feszes és izmos, hanem vonzó, gondolta Furness. Hihetetlen testét felfedezni, kerek vállát átölelni, fantasztikus mellkasát és karjait simogatni olyan volt, mintha egy kései, de régóta várt karácsonyi ajándékot bontogatott volna.

A lány összekulcsolta a karját a hátán, és megcsókolták egymást. A csók gyorsan mélyült, ahogy mindketten kóstolták, kutatták egymást, és egyre többet kívántak. A lány csípője előrenyomult, akaratlan, de határozott meghívásként; ágyék ágyékhoz ért egy röpké pillanatra. Mindketten megremegtek, ezúttal nem a hidegtől, hanem a vágytól, és a férfi keze megindult a pamutblúz gombjai felé. Amikor a blúz lent volt, Rebecca várta, hogy a férfi átkarolja és kikapcsolja a melltartóját, de ő ehelyett hátralepett, és hagyta, hogy maga kapcsolja ki. Ő kihasználta ezt a lehetőséget, olyan lassan mozdult, amennyire zakatoló szíve és gyorsuló lélegzete csak megengedte, aztán ott állt előtte félmeztelenül, és figyelte, ahogy a férfi tekintete végigsiklik a testén, és mosolya kivirágzik.

Arra számított, a többi gyorsan, nyulasan fog lezajlani, mint Ed-del; és el kellett ismernie, néha szerette is úgy. De Daren erre nem volt vevő. Lassú volt, mint egy hosszú költemény, hol csókokkal és szorításokkal korbácsolta, hol gyengéd érintésekkel és simogatásokkal lazította el. A szerelmeskedés egész színpompáját felkínálta neki, a keménységet és a lágyat, figyelte, melyiket kedveli jobban, és örült minden új felfedezésnek. A lány szerette a mély, nedvdús csókokat, azt ha a mellét gyengéden simogatták, mellbimbóit viszont pattanásig ingerelték, ha fenekét és csípőjét két kézzel megragadták és szorongatták. Amikor a hátára fektette a vastag, puha ágyon, és letérdelt előtte, felfedezte, hogy azt szereti, ha nőiségét lassan, gondosan, szinte tisztelettel érintik, mint ahogy egy csecsemő ajkát csókolja meg az ember, míg légzése mélyebbé és hangosabbá nem válik, és keze felemelkedik az ágyról, saját mellére téved, aztán a férfi tarkójára, sürgetve, hogy jöjjön közelebb, mélyebbre...

A férfi végül eléje állt, jól fejlett mellkasa fújtatott, mintha lépcsőkön futkosott volna föl és le, és elkezdte kioldani az övét. Rebec-

ca hirtelen felült, az ágy szélére csúszott, kioldotta helyette az övét, nadrágját és alsónadrágját letolta a keményfa padlóig. Köréje kulcsolta a karját, érezte melegét és hihetetlen feszülését, aztán megízlelte egyszer, kétszer, háromszor, olyan mélyen, amennyire csak tudta. Amikor végre elengedte, tudta, egyikük sem várhat már tovább. Akkor Daren felkapta Rebeccát a padlóról, hátára fektette az ágyon, a lábai közé térddepelt, és a lány tökéletes gyönyörrel fedezte fel őt.

Élete legszenvedélyesebb szeretkezése volt ez. A férfi ereje hatalmas volt, élvezte, hogy újra és újra a csúcspontra juttatja, míg végül ő is megadta magát. Sokáig és lassan szeretkeztek. A lány áthágta a saját maga állította szabályt, hogy soha nem fekszik le egyetlen bajtársával sem, de ez sem érdekelte már...

Egy rádiótelefon sípolását hallották. Rebecca észre sem vette, hogy a férfi ott hordja a zakójába csíptetve. A férfi elhúzódott tőle, megcsókolta az ajkát és a mellét, valamit lágyan súgott neki, mentegetőzést vagy kívánságot, amit nem hallott pontosan. De mire ismét fölnezett, arca teljesen megváltozott. Nem volt többé gyengéd és szenvedélyes szerető; hanem tiszt, a 394. légi harcezdred karbantartó parancsnoka.

Nem sokáig tartott a telefonbeszélgetés, máris a nadrágjáért és ingéért nyúlt. — Mi történt? — kérdezte Furness.

— Kitalálták, mit csináljanak velünk — mondta Mace, és kapkodva öltözött. — Felfejlődünk. Törökországba. Felderítés és Vad Menyét-akció. Tíz perc múlva törzsértekezlet. A furgonban van a gyakorlóm, kint kell átöltöznöm — mondta. Felvette a zakóját és a cipőjét, megtorpant, aztán visszament Furnesshez, hevesen, erősen átölelte. Szétváltak, megcsókolták egymást, és ismét összeölelkeztek.

— Viszlát... — mondta Mace tétován, már elmenőben. A lány kitalálta a gondolatait: köszönetet akart mondani, és mindenfélét, amit a szerelmesek mondanak egymásnak elváláskor. De arckifejezése, félénk mosolya mindent elmondott helyette.

— A szereléselem be van csomagolva — mondta Rebecca. Pillanatok alatt felöltözött. — Megyek veled. Legénység is kell, hogy azokat a gépeket elindítsák.

Kayseri légi támaszpont, Törökország

Néhány órával később

Az egész ukrán légierő ott parkolt a kayseri légi támaszpont nyugati rámpáján. Pavlo Ticsina ezredes hitetlenül csóválta a fejét. Kayseri

elég nagy támaszpont volt, az egyik legnagyobb nyugati katonai bázis Németország és Hawaii között, még sokkal több gép is valószínűleg elveszett volna rajta, de az egész ukrán légierő elfért nyolc parkoló-sávon. Ukrajnában, a Lvovi légi támaszponton csak a MiG-23-asok tizenkét sávot töltöttek meg. Ez nem légierő, gondolta, hanem egy turisztaréptér. De Istennek hála, Pancsenko tartalék alkatrészeket, technikai kézikönyveket, rakétákat és térképeket csempészett Törökországba az utóbbi néhány hónap folyamán.

Most ez minden, amijük van.

A Szuhoj-17-es felderítőgépek körülbelül húszesztendősek voltak, és noha ezeket az öreg madarakat különleges gonddal tartották karban, a pénzhiány és alkatrészhiány megtette a magáét. A Szu-17-es a régebbi egymotoros Szuhoj-7-es vadászgépből származott: a szárny külső felét levágták, és egy változtatható állásszögű darabbal helyettesítették. A kerek, nyitott potykaorr primitív és nehézkes volt, és alig hagyott helyet egy rendes támadóradarnak, viszont a változtatható szárny minőségi ugrást jelentett; a Szu-17-esek a volt Szovjetunió taktikai flottájának több mint kétharmadát tették ki, és sokfelé exportáltak is.

Bár a Szuhoj-17-es csapásmérő gépek is értékesek voltak, Ticsina kis támadóflottájának büszkesége a harmincegy MiG-27-es volt. Lényegében ugyanaz a gép, mint a MiG-23-as vadász, csak jelentősen megerősített törzzsel, rengeteg páncéllemezzel a pilóta körül, és egy nagy, több csövű, 30 milliméteres pásztázó és tankelhárító gépágyúval, a vadászgép GS-23-as önvédelmi gépfegyvere helyett. A legtöbb MiG-27-es a körülbelül tízéves G modellhez tartozott, lézeres irányzóval a precíziós vezérlésű bombákhoz, amely messze a gép mögött, és kétoldalt is képes volt megvilágítani a célpontot. A 27-es nagyjából az ukrán fegyvertár minden típusát hordozhatta: tévévezérlésű bombákat, radarelhárító rakétákat, levegő-víz rakétákat, és levegő-levegő rakétákat védelmi célokra...

...mármint ha Ukrajnának volt még egyáltalán fegyvertára. Istennek hála, Pancsenko előrelátóan számított egy nagyobb orosz támadásra, és ideszállította a fegyverzetet. Pancsenko az igazi hős, nem ő, gondolta Pavlo Ticsina. Az első teendője az lesz, hogy a pilótáival és a karbantartó technikusaival megszervezi a fegyverzetek ellenőrzését. Ha vannak itt egyáltalán karbantartói. Ticsina hozott magával pilótákat, karbantartókat és technikusokat viszont nem. Nem álltak rendelkezésre szállítógépek a tartalékkészlet, és a Lvovban életben maradt kisegítő személyzet elszállítására, és a többi támaszponton feltehetően hasonló volt a helyzet; de remélhetőleg Pancsenkónak sikerült polgári szállítógépeket, szárazföldi vagy nagyon kockázatos

tengeri szállítást megszervezni az aranyat érő karbantartók számára. Ezek a gépek megfelelő kiegészítő személyzet nélkül nem szállhatnak fel.

— Köszönöm, amiért így rendben tartották az ukrán harci gépeket — mondta őszinte hálával Ticsina vendéglátójának.

— Szívesen — mondta kissé kelletlenül a török tiszt. Nem volt biztos benne, Ticsina komolyan gondolja-e, hiszen az ukrán gépek, elég pocskékul festettek. Zajosak, büdösek, koszosak voltak, a rádióik nem működtek rendesen, és szegecsek, fedőlapok, nagy gumidarabok hullottak róluk, veszélyeztetve a Kayseriban állomásozó török gépeket.

Elhagyták a tárolókat, és a török parancsnokság felé hajtottak. A kayseri légi támaszpont a legmodernebb, leglenyűgözőbb katonai létesítmény volt, amit Ticsina életében látott. A föld feletti hangárok hatalmas, vaskos betonépítmények voltak, nem olyan vékonyka bádogg- vagy alumíniumszerkezetek, mint a legtöbb volt szovjet katonai létesítmény Ukrajnában. Pavlo több őrzött és kapuval lezárt rámpát is látott, amelyek föld alatti hangárokba vezettek. A gördülőpályák szélesek voltak, elég szélesek ahhoz, hogy Medve osztályú bombázók egyesével, vagy egymás mellett több vadászgép is haladhasson rajtuk; fel- és leszálló jelzésekkel is el voltak látva.

A támaszpont elsősorban vadász kiképző bázis volt, de látszott, már felkészítették a harcra. Mindenütt légelhárító ütegek és rakétaállások voltak, köztük néhány Patriot rakétaüteg és mobil légelhárító üteg is, meg a legújabb nyugati fegyverrendszer, amely egy 30 milliméteres Gatling-lövegből, és egy nyolclövetű Stinger rakétakilövből állt egyetlen terepjáró teherautóra felszerelve, radaros és elektrooptikus célzó- és vezérlőrendszerrel. A nagy hideg ellenére minden légvédelmi egység teljes legénységgel működött. Ticsina észrevette, milyen gonddal álcáztak minden egyes üteget; a támaszpont környékén felfújható csalikat és radarreflektorokat helyeztek el. A parancsnokság épülete modern és vadonatúj volt, de a bázis álcázási szakértői nagy gondot fordítottak arra, hogy külsejét jelentéktelenné tegyék, összemossák a hóval. Az épület körül eltávolították a zászlórudakat, és egyéb feltűnő tereptárgyakat, és a környező épületeket hasonló védelmi állásokkal vették körül, hogy a támadók nehezebben tudják megállapítani, melyik közülük a parancsnokság épülete.

Ticsinát meglepte, hogy két Lvovból jött pilótáját látta üldögelni a parancsnoki iroda előszobájában. Félig fekvé, teljesen lezserül nyúltak el a széken, lábukat kinyújtották, bakancsukat egymásra rakták. Minden módon igyekeztek kimutatni mennyire fáradtak, és mennyire az agyukra megy a várakozás. Egy török biztonsági tiszt ült

velük szemben, és utálkozva nézte a két pilótát, mint aki a legszívesebben fogná a pisztolyát, és lepuffantaná őket. És Ticsina tudta is, miért.

Amikor belépett, a két pilóta vigyázzba vágta magát. Ticsina megörült az ismerős, baráti arcok láttán, de érezte a helyiségben uralkodó feszültséget. Érzelmait óvatosan elleplezte, míg ki nem deríti, mi folyik itt. — Mikityenko kapitány, Szkljarenko kapitány — üdvözölte őket ukránul, és viszonzta tisztelgésüket, de a kezét összekulcsolta a háta mögött, nehogy eszükbe jusson kezet nyújtani vagy a vállát veregetni, ahogy szokták. Ticsina köszöntötte a biztonsági tisztet is, aki szemmel láthatóan a két pilótát őrizte, és miután biccentett Ticsinának, továbbra is utálkozva szemmel tartotta a két fiatal ukrán pilótát.

— Ezredes, nagyszerű, hogy itt van — mondta ukránul Mikityenko. — Már hat órája rostokolunk itt.

— Még a mosdóba se engedtek ki — panaszkodott Szkljarenko. — Mindjárt becsinálók. Elintézné, Pavlo, hogy ezek a fickók beengedjenek a főnökükhöz?

Az utolsó mondatnál Ticsina elkapta az alkoholszagot: erős, bepárolt moldáviai cseresznyebor. Közelebb hajolt Mikityenkóhoz is; az ő lehelete barackpálinka szagú volt. — Maguk ittak, szarháziak? — dörrent rájuk.

— Na, ne izéljen, Pavlo — dünnyögte lustán Szkljarenko, és kezét a vállára tette. — Most jövünk a pokolból. Mindenki tart egy kis kulacsot a gépén, maga is. Csak egy kis ünnepséget tartottunk leszállás után.

Ticsina felemelte a jobbját, lesöpörte a részeg pilóta kezét a válláról. — Vigyázz! — üvöltötte. Mikityenko megint vigyázzba vágta magát. Szkljarenko kicsit lassúbb volt, részegen bandzsított, de végül imbolyogva ő is vigyázzba állt.

— Balfácánok, majdnem tönkretették minden esélyünket — patogott Ticsina. Mikityenko észrevette, a vér átüt gézmaszkján; annyira felindult, hogy felnyílhatott valamelyik sebe; a látványtól kiszáradt a torka, keze remegni kezdett. — Maguk semmit sem tudnak? Törökországban mohamedánok laknak. Szunnita mohamedánok. Vérig sértették őket azzal, hogy piát hoztak az országukba, és a szemük láttára megitták. Ezzel az erővel a fejükre is pisálhattak volna. Arról nem is szólva, hogy harci körülmények között tilos alkoholt inni a dokkban. És úgy terpeszkedtek itt a székbén, mint valami tohonya disznók.

— Bocsánat, uram — szólalt meg Mikityenko —, de már hat órája vagyunk itt.

— Hülyék! Az ilyen heverészás a tiszteletlenség jele; a cipő talpát

mutatni egy töröknek a lehető legnagyobb sértés, amit elkövethetnek — üvöltötte Ticsina. — Nem vették észre, mennyire megsértették ezt az őrt? Majdnem lelőtte magukat. Most aztán fogják be az ostoba pófájukat! Csak akkor beszéljenek, ha kérdezik magukat. Amíg itt vagyunk, ünneplőt fognak viselni, és vigyázzba állnak ha valaki szól magukhoz. Világos? — A két pilóta bólintott. — Jézusom, nem csodálom, hogy mindenki berágott ránk. Remélem, nem veszítjük el a csatát, mielőtt megharcolhatnánk.

Ticsinát betessékelték a parancsnok irodájába. Erdal Sivarek dandártábornok alacsony, köpcös, sötét bőrű férfi volt; testén a leglehetőlenebb helyeken is fekete szőr nőtt. Egy oroszul tudó tolmács bemutatatta őket egymásnak, kezet ráztak, majd Ticsinát egy sarkkörü gyakorlót viselő idősebb férfinak is bemutaták: — Bruce Eyers vezérőrnagy az Egyesült Államokból, a délkeleti NATO-erők műveleti főnöke.

Pavlo nem sokat értett a tolmács tört oroszságából, de azt tudta, mit jelent az amerikai vállán a két csillag. Gyorsan szemügyre vette az amerikai tábornokot. Magas, hétköznapi kinézetű férfi, sötét haja nagyon rövidre nyírva; alkatra mint egy kisebb épület. Az amerikai tiszt keményen megszorította Ticsina kezét, és hangosan megkérdezte: — Mi történt az arcával, fiatalember? — Pavlo válaszolni akart, de Eyers már a török tábornokhoz fordult, és nevetve mondta: — Úgy látszik, azt egész ukrán légierő részegekből meg sebesültekből áll, mi, tábornok?

— Elnézést kérek a pilótáim miatt, uram — mondta Ticsina angolul, mert úgy értette, az amerikai a pilótái magatartása miatt szégyeníti meg. — Fiatalok, és súlyos megpróbáltatásokon mentek keresztül. Ez nem fog előfordulni többé. Teljes tisztelettel fogunk viselkedni.

— Ugyan, ne erőlködjön, főnök — mondta könnyedén az amerikai. — Én is lelőknék egy kis töménytet, ha most küldték volna a pokolba a ruszki a szülővárosomat. Jesszusom! — Megint nevetett, de kissé elkomolyodott, amikor észrevette, egyik tiszt sem osztozik jókedvében. — Azt tanácsolom, fogja szigorúbban az embereit, és tartsa távol őket a vodkától. A törökök nem rajonganak a piáért ezen a támaszponton.

— A mi szokásaink, tábornok, senkinek sem kínosak, csak a külföldieknek, elsősorban a fegyelmetlen nyugatiaknak — mondta ingerülten Sivarek tábornok. Eyers nem szólt semmit, csak bólintott. Aztán türelmetlenül legyintett, és összefonta a karját. Ticsina tudta, ez újabb durva gesztus a törökök számára. Sivarek tábornok Eyersre meredt, de az nem vette észre, aztán Ticsinához fordult: — Hosz

Geldiniz, efendim. Üdvözlöm a Török Köztársaságban a kayseri légi támaszponton, ezredes. Sajnálom, ami a hazájával történt. A körülményekre való tekintettel, gondolom elnézhetjük pilótái tiszteletlen viselkedését. Egy oroszul tudó összekötő tisztet fogok ön mellé rendelni, hogy ne legyen több probléma.

— Köszönöm, uram — felelte hálásan Ticsina. — Elfogadom a javaslatát. De azt gondolom, a leghelyesebb, ha dolgoztatjuk az embereimet addig is, míg el nem kezdhetjük a légibevetéseket. Biztos vagyok benne, Pancsenko tábornok és a vezérkar, a lehető leggyorsabban harcra készen akar látni minket.

— Várjon csak, fiam — szólt közbe az amerikai tábornok, kissé elnyújtva a szavakat. — Itt senki sem beszélt semmiféle bevetésről. Nincs engedélyük Törökországból felszállni. Még a gépeik motorját sem indíthatják be a NATO és a török elnök engedélye nélkül. — Fejével Sivarek tábornok felé intett.

Ticsina nem értett meg mindent abból, amit az amerikai mondott, de hanghordozásából, a lusta hangsúlyozásból kiérezte, a felszállásokat egyelőre nem engedélyezik. — Elnézést, uram — felelte —, de feltételezem, az oroszok bármely percben totális szárazföldi támadást indíthatnak Ukrajna ellen. Ezt nem engedhetjük meg. Úgy tudom, itt raktározzák az Ukrajnából érkezett fegyverzetet.

— Csak egy rakás Afganisztánból visszamaradt félszar bombát meg rakétát kaptunk — mondta szárazon Eyers, fensőbbeséges pillantást vetve az ukránra, mintha aprópénzt kunyeráló koldussal beszélne. — Elavult első generációs technológia, hajítófát sem ér, és csak felesleges kockázatot jelent a NATO-erők számára. A francba, elég veszélyes ezt az izét a raktárban tartani; képelem, mi lenne, ha megpróbálnák felszerelni a gépeikre harci körülmények között...

— Bocsánat, uram, de nem ülhetünk itt Törökországban, miközben az oroszok bevonulnak a hazánkba — magyarázta Ticsina.

— Nem sokat tehetnek ott az emberek, ezredes — mondta szemöldökét felvonva Eyers. — Az egyetlen erő, ami megállíthatja az orosz agressziót, az a NATO és az Egyesült Államok. A NATO egyelőre nem döntötte el, mit tegyen. Elhiszem, hogy van néhány érdekes cuccuk odaát, de ez az egész elavult, barátom. Nem bántam volna, ha áthoznak néhány Szu-24-est vagy Szu-27-est. A NATO majd eldönti, csatlakozhatnak-e a koalíciós erőinkhez, és kipróbálhatják-e magukat a ruszók ellen; bár őszintén szólva, nem sok esélyt adok maguknak. Nem gyakorlatoztak együtt a NATO egységeivel, nem beszélnek a nyelvet, egészen más taktikát alkalmaznak.

Pavlo Ticsina érezte, előnti a düh. Légzése felgyorsult, tekintete tüzelt. — Én jól beszélek angolul, uram, nagyon jól. És nincs szük-

ségem a maga vagy a NATO engedélyére ahhoz, hogy harcoljak. Érti? — Sivarek tábornokhoz fordult, és udvariasan meghajolt. — Köszönöm önnek és a hazájának, amiért befogadtak minket és menedéket adtak. Lehetőséget kaptunk önöktől a harcra. Üzemanyagot és fegyvert kérek a repülőgépeim számára. Az üzemanyagért cserébe gépeket hagyunk itt, és a kormányom is fizetni fog; a fegyverzet Ukrajna tulajdona. Mászt nem is kérek. Mihelyt lehet, felszállunk.

A török tábornok elismerő mosollyal fogadta Ticsina szavait, de aztán szemét lehunyva kissé felvetette a fejét; Ticsina tudta, ez azt jelenti: nem. — Sajnálom, de ez lehetetlen, ezredes. Eyers tábornoknak igaza van: kormányom menedéket kínált az önök kormányának és légierjének, semmi mást.

Fehér Ház, Washington, USA

Néhány nappal később

— Ez elég komoly fejlemény, elnök úr — mondta Vitalij Velicsko, Oroszország elnöke. Nagyon jól beszélt angolul, mert Angliában és az Egyesült Államokban is tanult; az amerikai elnöknek egy kicsit furcsa volt a brit akcentust hallani a vonal túlsó végén, és minduntalan emlékeztetnie kellett magát arra, egy orrossal beszél.

— Nos, csak nem izgatja fel magát, mert néhány F-111-es felderítő gép ment Törökországba, elnök úr? — mondta vontatottan az amerikai elnök, lábát a néhai John F. Kennedy íróasztalán tartva, amelyet beiktatása után előhozatott a raktárból. Körülnézett az ovális irodában az orosz elnököt hallgatva, de csak a szemét járatta, jelenlevő tanácsadóin keresztül nézett. Még most, egy nemzetközi válság kellős közepén is élvezte, hogy sikerült feljutnia a csúcsra. Tekintete megállapodott egy szobron. A szobor Rodin Gondolkodó-jának másolata volt.

Pont ezt kell most tennie, jutott az eszébe. — Ilyen gépeket állandóan tartottunk Törökországban, és maga sohasem idegeskedett miattuk; sőt, tavaly egyszer Rigában is leszálltak, és százezer ember csődült oda megnézni őket.

— Mi nagyra tartjuk az önök erőit és fegyverrendszereit, elnök úr — mondta határozottan Velicsko. — Mindenki tudja, hogy az F-111-esük a világ egyik legjobb bombázója.

— Nem bombázó, elnök úr, hanem felderítő gép.

— Ah. Bocsásson meg, uram. Esetleg tévesek az információim. Úgy tudtam, az RF-111G Vámpír bombázónak csak egy változata

van Plattsburghban, és az ott nukleáris készütségben álló hat gép ugyanolyan, mint az a tizenkettő amelyeket ön felderítő gépeknek nevez, és amelyeket Törökországba küldtek. Utasítani fogom a törzsemet, ellenőrizték gondosabban az információik helyességét.

— Ezek nem ugyanazok a gépek, elnök úr. Csak felderítő gépeket küldünk Törökországba, ez minden — mondta az elnök, és dühösen hátradólt a székében. Megnyomta a gombot a telefonkészülékén, és az ovális irodában tartózkodókhoz fordult: — Jézusom, nem is tudtam, mennyi rohadt F-111-es van Plattsburghban. Honnan a fenéből tud ez mindent?

— Minden információt kiadtunk a sajtónak, az ön nyílt politikája jegyében az új START-egyezménnyel kapcsolatban, uram — mondta Donald Scheer védelmi miniszter. — Azt hiszem helyes, ha az amerikai és az orosz nép pontosan tudja, mennyi atomfegyvert tartunk készütségben.

— Ja, de engem elfelejtettek értesíteni — fújtatott az elnök.

— Elnök úr, akárhogy is legyen, a népképviselők kongresszusában súlyos aggályokat ébresztett ez a felfejlődés — folytatta Velicko. — Biztos vagyok benne, megérti fenntartásainkat. Én megpróbáltam biztosítani önt arról, hogy az ukrainai, moldáviai és romániai katonai létesítmények elleni bombatámadások egy szerencsétlen és mélységesen sajnálatos incidens következményei, teljességgel elszigetelt esetek, amelyek nem fognak megisméltódni. Teljes nukleáris erőnk békebeli készütségben volt, ami azt jelenti, egyik sem volt bevethető állapotban a START-egyezményben engedélyezett hatszáz rakétakilóvön és háromezer robbanófejen kívül, és sem az Egyesült Államokat, sem a NATO-t nem fenyegette semmi veszély. Mindez természetesen megváltozott, amióta önök és a NATO nukleáris hatalmai további stratégiai fegyvereket mozgósítottak. Tökéletesen megértjük ezt a reakciót, és jeleztük ellenlépéseinket önnek és a NATO-nak. Válaszunk lényegesen alacsonyabb szintű lesz. Mindazonáltal a legutóbbi lépések nagy zavarba hoztak minket. A stratégiai nukleáris erők felfejlődése Törökországba nyilvánvaló megsértése a START-egyezménynek, és a feszültség súlyos eszkalációját eredményezi.

— Elnök úr, biztosíthatom önt, senkit sem akarunk fenyegetni vagy megfélemlíteni — mondta az amerikai elnök. — Az F-111-esek rutinszerű felfejlődést hajtanak végre a NATO keretében. Mi...

— Elnézést, elnök úr, jól hallottam, hogy F-111-esekről beszélt?

— Igen, F-111-esekről. — Az elnök észrevette, hogy Scheer egyik szárnysegéde a fejét rázza, és elhallgatott. Megnyomta a kikapcsoló gombot. — Mi van? Nem F-111-esek...?

— RF-111G-k, uram — felelte a szárnysegéd. — Van egy kis kü-

lönbség. Az RF-111G felderítő és védelemsemlegesítő szuperszonikus repülőgép, csapásmérő kapacitással; az F-111 csapásmérő gép.

— Bocsánat, elnök úr, azt akartam mondani, hogy RF-111G gépek. Csak felderítőgépek.

— Természetesen, elnök úr — mondta Velicsko. — Azt akarta mondani, hogy RF-111G Vámpírok.

— Nem, uram, nem csak akartam, hanem azok is — mondta kissé emeltebb hangon az elnök. A kormány néhány tagja idegesen moco-rogni kezdett; nem szívesen hallották, amint az elnök az orosz elnök szavába vág. Az elnök lobbanékony természetű volt.

— Mikor közölhetem kormányommal, hogy ez a felfejlődés véget ér, és az RF-111G repülőgépek visszatérnek az Egyesült Államokba, elnök úr? — kérdezte Velicsko.

— Szerintem ez önökön múlik, Vitalij — mondta lassan, csipetnyi gúnyval a hangjában az elnök. Harlan Grimm külügyminiszternek ettől elakadt a szívverése. Az elnök fenyegette az oroszokat. Már-már megszólalt, de ehelyett csak a karját emelte magasba, figyelmeztetve az elnököt, higgadjon le. De az elnök kifogyott a béketűrésből, és már semmi sem tarthatta vissza. — A törökök szerint önök megpróbálják kifürkészni a katonai támaszpontjaikat, és nyomást gyakorolnak rájuk, hagyjanak fel az emigráns ukrán kormány támogatásával. Önök egy csomó embert nyugtalanítanak, elnök úr, és nekünk erre reagálnunk kell. Nincs okuk semmi aggodalomra, ha visszahívják a repülőgépeiket, és hagyják leülepedni a dolgokat. Ami pedig a 111-eseket illeti, addig tartjuk ott őket, míg szükségesnek tartjuk.

— Értem, elnök úr — visszahangozta hidegen Vitalij Velicsko. — Mindaddig Törökországban tartják az F-111-eseket, amíg szükségesnek tartják.

A Fekete-tengeren, Eregli mellett

Aznap este

A török flotta büszkesége volt. 1986 elején kezdték építeni, 1987. augusztus 30-án, a Győzelem Napján bocsátották vízre, és egy évvel később állították hadrendbe. Az F-42 Fatih rakétafregatt fejlett hadihajó volt. A Németországban tervezett, de az Isztambultól délre létesült modern Colcuk hajógyárban épített Fatih, több mint 2700 tonnát nyomott, és 27 tengeri mérföld óránkénti sebességre volt képes. Egszersmind többnemzetiségű hajó is volt, hiszen a nyugati világ legjobb fegyvereivel szerelték fel: egy amerikai gyártmányú AB-212

tengeralattjáró-elhárító helikopterrel, amely brit gyártmányú rakétákat hordozott; amerikai fejlesztésű Harpool cirkálórakétákkal, amelyeket Törökországban gyártottak; német Sea Zenith optikai és pásztázóradaros tűzvezérlésű légvédelmi ágyúkkal; amerikai Sea Sparrow rakétákkal; amerikai gyártmányú Mark 23 torpedókkal és SQS-56 szonárral. Hadrendbe állítása után az volt a feladata, hogy száz kilométeres körzetben uralja az eget és a vizet maga körül.

A Fatih a legfontosabb térséget őrizte: a Boszporusz-szoros bejáratát és a Fekete-tenger délnyugati csücskét. Az utóbbi néhány hónapban rengeteg menekült érkezett tengeri úton Ukrajnából az orosz atomtámadás után; az emberek minden járművet igénybe vettek, amivel nekivághattak a veszedelmes Fekete-tengernek, így próbáltak menekülni. A flotta feladata volt nyitva tartani a rendes hajózási útvonalakat a nemzetközi kereskedelem számára, és zárva tartani a sorompókat az orosz flotta előtt.

Az utóbbi időben a Törökország és Oroszország közötti feszültség fő oka az ukrán légierő gépeinek befogadása volt, és az a hír, hogy az elmúlt hónapokban több ezer tonna fegyvert és felszerelést szállítottak Ukrajnából Törökországba. Oroszország a török katonai támogatás beszüntetését követelte, és a katonai felszerelés további szállítását súlyos fenyegetésnek minősítette. Azt mondták, ez újabb példája annak, hogy a Nyugat beleavatkozik Oroszország belügyeibe. A fenyegetés világos volt: hagyjanak fel Ukrajna támogatásával, vagy őket is ellenségnek tekintik. De ha az oroszok megtanulhattak valamit a török történelemből 1928 óta, az az volt, hogy Törökország soha nem enged a nyomásnak, inkább visszaüt.

Nem kevesebb mint öt nagy haditengerészeti támaszpont, egy szárazföldi támaszpont, és három légi támaszpont helyezkedett el egy háromszáz mérföldes földszávon Ciprus szigetétől a Dardanellákon és a Boszporuszon át a Fekete-tengerig. Törökország félmillió hadseregének, a NATO Amerika és az egyesült Németország után legnagyobb haderejének a fele állomásozott ebben a régióban.

A Törökország számára legfontosabb katonai létesítmény azonban egy ovális körpályán tartózkodott, kilencezer méter magasságban a Paphlagonia-hegység fölött, Törökország északi részén, körülbelül hatvan mérföldre Ankarától, a fővárostól: egyetlen E-3A AWACS radar gép, többnemzetiségű NATO-legénységgel, egy török ezredes parancsnoksága alatt. Az AWACS gép a régió valamennyi egységével kapcsolatot tartott.

Majdnem éjfél volt már, amikor megszólalt a rádió a Fatih hídján: — Kígyó, itt Gyémánt, figyelem, azonosítatlan repülőgépek nulla-egy-három foknál bikaszem egy-kettő-nulla mérföldön, öt angyal, se-

besség ötszáz csomó, irány dél, céltárgyak száma négy. Rájuk vezetük a Zsarátnok nyolcas elfogó köteléket.

— Gyémánt, Kígyó vette. — A híd műveleti tisztje jelentést tett Türgüt Inönü kapitánynak, a Fatih fregatt parancsnokának: — Uram, üzenet az AWACS-ról, négy azonosítatlan, nagy sebességű repülőgép tőlünk északra. Déli irányba tartanak. Merzifonból nyolc F-16-os elfogóvadászt vezetnek rájuk.

— Nagyon helyes — felelte Inönü. Elgémberedve felállt, kinyújtóztatta hatvan év tengeri szolgálattól megviselt ízületeit. — Rendeljen el harckészültséget. Lemegyek. — Miközben megszólaltak a riasztó kürtök, sisakot és mentőmellényt vett föl, és elhagyta a hidat.

Türgüt Inönü kapitány és kis hajórajja négy-öt ilyen vészjelzést kapott naponta, mióta az orosz válság elkezdődött. Orosz járőrgépek voltak, a világ leggyorsabb harci gépei, amelyek néha másfélszeres hangsebességgel húztak el a török flottilla fölött, és bombákhoz hasonló magnéziumfáklyákat dobtak le, hogy éjszaka fényképezzék őket; a fáklyák olyan fényesek voltak, hogy a hatvan mérföldre lévő parti létesítményekből is látták őket; és néha azt hitték, a flottát támadás érte.

A török hadihajók nemzetközi vizeken tartózkodtak, így a repülőgépek legálisan röpködhettek a közelükben mindaddig, míg fenyegető vagy veszélyeztető magatartást nem tanúsítottak. De az orosz gépek soha nem jöttek közelebb egy-két mérföldnél. Néha Tupoljev-95 felderítő gépeket is küldtek nappal, amelyek fél mérföldre is megközelítették a török hajókat, ha azok nemzetközi vizeken tartózkodtak. De mindig pár török F-16-os vagy F-4E vadászgép követte őket.

Megszokott macska-egér játék volt ez a Fekete-tengeren: a törökök F-4E és RF-5A felderítő gépeket küldtek az orosz hajók fölé, szintén naponta; és még Románia és Bulgária is, amelyek csak nagyon gyenge légi- és tengeri erővel rendelkeztek, járőröket küldtek ki a tengerre ezekben a napokban. Inönü kapitány mégsem akart egy pillanatra sem lazának vagy túl magabiztosnak látszani. Az oroszok azt ígérték, minden ellenséges tevékenységgel felhagynak és visszavonulnak, de még mindig kiküldték járőrgépeiket a török hajók közelébe, ami nyugtalanította Inönüt. Az oroszoknak nem igazán sikerült tanújelét adni békés szándékaiknak.

A Fatih harc központja egy nagy, páncélozott terem volt a hajó középső részében, két fedélzettel a híd alatt. Két radarállás volt benne a DA-08-as légi keresőradar számára; két konzol a navigációs és irányító radarellenőröknek; két radarállás a tűzvezérlő radaroknak, amelyek a Sea Sparrow rakétákat és a 127 milliméteres ágyút irányították; két szonárkezelő állás a SQS-56-os szonárhoz; két állás a radar-

vészjelzőrendszerhez; és két irányító állás a tévés-infravörös-lézeres tűzvezérlő rendszerekhez, amelyek közül egy a hajó elejét, a másik a tat felőli félkört fogta be, és ötmérföldes körzetben pontosan leképezte a támadó repülőgépek vagy cirkálórakéták geometriáját anélkül, hogy bármiféle árulkodó sugárzást bocsátott volna ki.

Inönü kapitány a harcvezető tisztszékében foglalt helyet, a művelési törzs főnöke mellett, aki segédjeként és híradós tisztjeként működött. — Jelentést, hadnagy — rendelkezett Inönü, miközben feltette a fejhallgatót, és kényelmesen elhelyezkedett a székbén.

— A hajó harckészültségben van, uram. Harcálláspontok készen, végső fegyverzetellenőrzés folyamatban.

— Nagyon helyes. Hírközpont, itt a harcközpont, a vészjelző sávon szólítsanak fel minden repülőgépet, hogy az éjszakai repülési előírások értelmében, és a közelben tartózkodó üzemanyag-szállító hajó miatt maradjanak tíz mérföldre az egységtől. Nincs kedvem az oroszokkal vacakolni ma éjszaka. Jelentse a kapcsolatot és a megközelítési tilalmat a sariyeri főhadiszállásnak. — Inönü átkapcsolta az interkomot. — Radar, kiszúrták már azokat az orosz gépeket?

— Nem, uram — felelte a radarrészleg főnöke. — Néhány percen belül hatótávolságban lesznek, ha ötezer lábbon maradnak. Az AWACS helyzetjelentése szerint most kb. százfőz mérfölddel vannak északra tőlünk. — Inönü éppen nyugtázní akarta a jelentést, és megkérni a részlegvezetőt, adjon később helyzetjelentést, amikor az újra jelentkezett: — Uram, üzenet Gyémánttól, a behatoló repülőgépeket légvédelmi célpontokként azonosították. Több mint hatszáz csomóval közelednek, rakétaindító alakzatban.

— Vettem — mondta Inönü. A fene egye meg, tudta, ő előre tudta, ez be fog következni. Az átkozott oroszok! — Harcközpont passzív! — Az interkomra kapcsolt. — Kormányos, itt harcközpont, vegye le az irányadatokat az AWACS-ról, és álljon negyvenöt fokos támadóhelyzetbe. Vigyázzon, a lehető legjobban fedezzük az Akart. Elektronika, kezdjék meg a radarzavarást és a csalik kihelyezését. Utasítsa az alakzatot, szóródjanak szét, és kezdjék meg az ellenintézkedéseket. — A hajó interkomjára kapcsolt. — Mindenkinek, itt a kapitány a harcközpontból. A légvédelem közeledő orosz gépeket jelez, támadóalakzatban. Elkezdeni az elsötétítést, minden adó passzív, radarcsalikat kihelyezni. Részlegenként jelentést kérek a passzív állapotról.

— Üzenet a flottától, uram.

— Később. Előbb állapotjelentést, minden részlegtől.

A Fatih száznyocvan fős legénysége a kísérő hajók harmincnyolc fős legénységével együtt másodpercek alatt felkészítette a hajókat az ütközetre. Minden elektronikus sugárzást kikapcsoltak; a Fatih a NATO

radargépéről érkező irányadatokkal vezérelhette Sea Sparrow rakétáit és 127 milliméteres lövegét. A kormányos az AWACS-ról érkező irányadatok alapján a hajót 45 fokos szögbe állítja a közeledő repülőgépekhez képest; így az ágyú, a Sea Sparrow üteg és a két Sea Zenith löveg szabadon ráfordulhat a közeledő és a távolodó gépekre egyaránt, ugyanakkor a lehető legkisebb radar-keresztmetszetet mutatják a támadóknak.

A kormányos ugyanakkor igyekezni fog a lehetőség szerint az orosz gépek és az Akar tanker között elhelyezni a fregattot, hogy megvédhessék azt a rakétatámadástól. Igaz, az Akar hat léghárító üteggel és egy Mark 34 tűzvezérlő radarral volt felszerelve, hatalmas mérete és kis menets sebessége miatt azonban könnyű prédának számított. Mind a négy török hajón voltak radarcsalik, apró, csónakszerű radarreflektorok hő- és elektronikus sugárzókkal ellátva, amelyek a radarvezérlésű támadórakéták eltérítésére szolgáltak. Utolsó mentésként mind a négy hajó csalirakétákat is kilőhetett, amelyek elterelheték a rakétákat a hajóktól.

— Támadók helyzete? — kiáltotta Inönü. Nem kellett személynek címeznie a kérdést; a radarrészleg vezetője tudni fogja a választ.

— Az AWACS szerint száz mérföld északra, hatszáz csomóval közelednek, magasság most háromezer láb.

— Nagyon jó. — Az interkomra kapcsolt. — Hírközpont, itt harc-központ. Halljam, mit üzen a flotta.

— Igen, uram. A flotta azt kéri, mindent tegyünk meg a tanker védelmében, aztán a lehető leggyorsabban szakadjunk le róla — felelte a híradós tiszt.

— Ennyi az egész?

— Üzenet vége, uram.

Nagyszerű, gondolta Inönü, se sok szerencsét, se tartsatok ki, semmi. Lószar. — Hír, utasítást kérek a flottától, hogyan kezeljem ezeket, nem pedig kívánságlistát. Kérjen utasításokat!

Inönü a hajó harcirányító tisztjéhez fordult, egy Mescut Ecsevit nevű fiatalemberhez, aki első szolgálatát töltötte a fregatton, miután évekig egy járőrnszázad parancsnoka volt. — Mit felejtettem el, hadnagy? — kérdezte. — Csalik, elsötétítés, passzív üzemmód... mit tehetünk még?

A fiatalember kicsit gondolkodott, és azt felelte: — Felküldhetnénk a helikoptert... talán hogy a bombázóknak velük is törődniük kelljen.

— Jó gondolat, hadnagy. Tudtam, nem ok nélkül vettem ide magát. — A hajó interkomjára kapcsolt. — Röpfedélzet, itt harc-központ, indítsák el a járőrhelikoptert. Hajtson végre csaliműveleteket; fény,

fáklya, rádió. — A parancs nyugtázásaként hamarosan megszólalt a figyelmeztetés, hogy a helikopter felszáll. Az AB-121-es járőrhelikopter, az amerikai UH-1N Huey tengeri hadviseléshez módosított változata egy nagy Sea Eagle pásztázóradarat vihetett magával, csali-fáklyákat dobhatott ki, kivilágíthatta magát, és figyelmeztető üzeneteket küldhetett a támadó gépeknek, természetesen miután a fregattól megfelelően eltávolodott.

A helikopter a mentési akciónál is jól jöhet. De Inönü erre most nem akart gondolni.

Bruce Eyers tábornokot a dühtől majdnem megütötte a guta. Ott állt előtte a kifutópályán az Ukrán Köztársaság nyolcvan MiG-23-as vadászgépe. A gépek fele a kayseri légi támaszpont fő gördülősávján állt, egészen a startvonalig; a másik fele, a fegyverzet nélküli gépek, Kayseri kisebbik gördülősávjával párhuzamosan várakoztak. Mindegyik sáv elején, közvetlenül a startvonalnál két gép állt felszállásra készen, a többi pedig alig harminc láb térközt tartva várakozott mögöttük. Az utolsó húsz kivételével minden gép hajtóműve működött; az előbbieket bal szárnya alatt is kis pneumatikus indítókocsik álltak, készen arra, hogy nagynyomású levegőt lövelljenek a negyedik kompresszorkamrába, amitől a Tumanszkij turbinák másodpercek alatt beindulnak.

Eyers utasította török sofőrjét, hogy közvetlenül az első gép orránál álljon meg, és az némi habozás után engedelmeskedett. Eyers először arra gondolt, odarohan a pilótához és leállíttatja a motort, már ki is nyitotta az ajtót, de aztán jobbnak látta nem megközelíteni a járó motorú gépet, inkább felkapta az UHF-rádiót. — Vezér MiG-ek, mind a kettő, haladéktalanul állítsák le a hajtóművüket! Ez parancs! — Semmi válasz. — Azt mondtam, állítsák le a hajtóművüket! Azonnal!

Eyers megfélemedezett az óriási zajról, kiment a kocsi elé, odatántorgott az első gép pilótafülkéjéhez, körülbelül tíz méterre a bal turbinanyílástól elővette a coltját, és kétszer a levegőbe lőtt. A torkolat-tűz hatalmas volt a sötétben, a jelzés félreérthetetlen volt. Aztán Eyers lejjebb engedte a csövet, és célba vette a MiG turbinanyílását. Egyetlen golyó néhány másodperc alatt biztosan tönkretette volna a hajtóművet. A török biztonsági őrség járművei felsorakoztak a startvonalnál, néhány katona fegyverével célba vette Eyerst. Ő ügyet sem vetett rájuk. Felemelte a bal kezét, öt ujját felmutatta, aztán behajtott az egyiket, aztán a másodikat...

A vezérgép hajtóműve hirtelen leállt, és társa is követte példáját. A felszállásra váró többi MiG nem állt le, de útjukat az elől lévő

hathatósan eltorlaszolták. Eyers intett a vezérgép pilótájának, nyissa ki a kupolát, és jöjjön le; az néhány másodperc múlva engedelmessékedett. A kupola kinyílt, leereszkedett a hágszó, a pilóta a betonra lépett, és odament Eyershez.

Senkinek nem okozott meglepetést, hogy a vezérgép pilótája Pavlo Ticsina volt.

— Mi a francot képzél, ezredes? — ordította Eyers a többi gép dübörgésében. Intett, a többi gép is álljon le. — Ki adott engedélyt ezeknek a gépeknek, hogy idejöjjenek?

— Engedély? Nincs engedély — ordította Ticsina a zajban. — Légitámadás folyamatban. Orosz bombázók török hajókat támadnak. Segítünk.

— Honnan tud a támadásról?

— Halljuk rádión.

— Milyen rádión? Ki a fene adott maguknak rádiót? — mennydörögte tajtékozva Eyers.

— Senki — ordította Ticsina. — A gépeken van rádió. Figyeljük: minden gép egy frekvenciát. Könnyű. — Eyers megértette: Ticsina és pilótái rádiófigyelő szolgálatot szerveztek: az egyik gép rádióján a nagyfrekvenciás sávot, a másikon az UHF-et, a harmadikon a VHF-et hallgatták. A huszontízezer lábön keringő AWACS és a földi légvédelem forgalmazását figyelve könnyen értesültek a történetekről.

— Azt mondta, senki sem adott engedélyt ezeknek a gépeknek? — ordította őrzöngve Eyers. — Úgy tudom, én megparancsoltam magának, maradjon a seggén, míg a NATO eldönti, mit kezd magukkal.

— Nem. Nem várunk. Oroszország megtámadta Törökországot.

— Szarok rá! — üvöltötte Eyers. — Lesittelem, maga szarházi ukrán!

Időközben Sivarek is odahajtott hozzájuk, és a török biztonsági őrök is közelebb jöttek. A tábornok szemügyre vette a startvonalon álló két vezérgépet, és a mögöttük felsorakozott MiG-23-as vadászok hosszú sorát, Eyersre pillantott, aki még mindig a kezében szorongatta a pisztolyt, aztán megint Ticsinára nézett. Viszonozta Ticsina tisztelgését, és Eyershez lépett. — Mi folyik itt, tábornok? — kérdezte villogó szemmel.

— Hogy értsem ezt, tábornok? — fortyant fel Eyers. — Ezek a taknyosok majdnem meglógtak, éjszaka, parancs nélkül, engedély nélkül, anélkül, hogy a NATO légvédelmével egyeztettek volna.

— Tud a Fekete-tengeren folyó ütközetről, tábornok? — kérdezte Sivarek.

— Annak mi köze. ehhez? Tábornok, nem küldhet egy szovjet

bandát csak úgy az égbe, hogy összekeveredjen a NATO gépeivel. Hol a koordináció? Hol a terv...?

— Eyers tábornok... — kezdte Sivarek, de elhallgatott és Ticsina ezredeshez fordult. — Ezredes, küldje vissza a gépeit a parkolóba.

— Elnézést kérek, tábornok — rémült el a gondolatra Ticsina —, de még cselekedhetünk. Azonnal fel kell szállnunk.

— Túl késő — felelte Sivarek. — Legalább húsz-harminc perc, míg a helyszínre érnek, és a gépeik túl sok üzemanyagot égettek el várakozás közben. Küldje vissza őket a parkolóba. — Ticsinának nem volt mit tennie. Tisztelgett Sivareknek, Eyersen keresztülnevezett, sarkon fordult, és jelt adott a gépeinek, forduljanak meg, és menjenek vissza a parkolósávrá.

Eyers Sivarekhez fordult. — Mi folyik itt? Ön tudott erről? Ön adott engedélyt ezeknek a gépeknek?

— Rutinszerű védelmi válasz, Eyers tábornok — mondta Sivarek. — Légiriadó esetén meg kell próbálnunk a lehető legtöbb gépet felküldeni.

— Ez baromság, tábornok — vetette oda Eyers. Sivarek szeme összeszűkült, alig tudott uralkodni az indulatán. — Fel kell küldenie a lehető legtöbb szövetséges gépet, de nem az ukrán gépeket!

- Ezek is szövetséges gépek, tábornok — csattant fel Sivarek. — Képtelen ezt megérteni? Azért vannak itt, hogy együttműködjenek a NATO-val, az oroszok ellen.

— Ezt még nem döntötték el, tábornok — jelentette ki Eyers.

— A NATO még semmit...

— Nem, a NATO még nem válaszolt hazám segítségkérésére — vágott közbe Sivarek. — Egy zászlóalj felderítőgép, ami nem fog megérkezni holnap reggelig, két hadihajó, ami nem fog megérkezni négy napon belül, és egy légvédelmi zászlóalj, ami fele akkora, mint kellene, és nem fog megérkezni egy hónapon belül. Miközben Oroszország már meg is támadta Törökországot.

— De mi a francot várt ezektől az ukránoktól?

— Ők harcolni akarnak, Eyers tábornok! — ordította túl a forduló MiG-23-asok Tumanszkij-turbináinak dübörgését Sivarek. — Csak fejenként száz töltényük van meg néhány rakétájuk, és nem mind-egyiknek van támadóradarja. Alig maradt volna üzemanyaguk, mire a Fekete-tenger fölé érnek. Néhány pilóta még mindig sugárbeteg, de hajlandók harcolni és meghalni egy idegen országért. Igen, én adtam nekik engedélyt, és Ankara engedélyét vártam, hogy felszállhassanak és megtámadják az orosz bombázókat. De magának sikerült megállítania őket.

— Nos, beavathatott volna a kised tervébe, tábornok — mondta Eyers. — Engedélyt kellett volna kérnie a NATO-tól, mielőtt...

— Nincs szükségem engedélyre ahhoz, hogy eldöntsem, melyik repülőgép mozoghat ebben a létesítményben, Eyers tábornok.

— Ez egy NATO-támaszpont — vágott vissza Eyers. — Mi alapítottuk, mi építettük, mi korszerűsítettük, és mi működtetjük!

— De ez Törökország, tábornok — csattant fel Sivarek. — Ez az én országom, és az én felelősségem. Maga meg a NATO vendégek ebben az országban. Kapitány! — intette magához a segédtszjtjét.

— Adja ki az ukrán légierő tulajdonában lévő fegyvereket és külső szereléseket. Utasítsa az összes csoportvezetőt, segítsenek az ukránoknak fölfegyverezni a gépeiket. Intézkedjék, Ticsina a lehető leg hamarabb találkozzon velem és a törzzsel, hogy megbeszélhessük erőik beillesztését a török légierőbe.

— Maga... maga ezt nem teheti meg! — robbant ki Eyers, és dühében kis híján megtaposta a sapkáját. — Ezeket a gépeket nem lehet Brüsszel engedélye nélkül felfegyverezni és bevetni! És nem engedem, hogy azokhoz az ukrán fegyverekhez hozzájúljanak, míg teljes és részletes leltárt nem fektetünk fel!

— Az ön parancsainak már semmi jelentőségük, Eyers tábornok — mondta dühösen Sivarek. — Maga miatt az oroszok most kárt okozhatnak hazámnak. Gondoskodni fogok róla, az ukrán gépek hadéktalanul készüljenek fel a légvédelmi és tengeri járőrszolgálatra, és felküldöm őket, mihelyt az én kormányom engedélyt ad rá. Maga megfigyelhet, és a megfigyelései eredményét jelentheti Brüsszelnek, vagy akinek csak akarja, tábornok, de ha még egyszer megpróbál közbeavatkozni, őrizetbe vetem! Kapitány, utasítsa a tábornok sofőrjét, vigye vissza a tábornokot a főhadiszállásomra vagy a saját főhadiszállására, vagy ahová akarja, de azonnal tüntesse el ezt a kocsit a kifutópályáról!

Inönü kapitány előrehajolt a helyzetjelző tábla felé, amikor az orosz gépek jeleit közelebb vitték a tábla közepéhez. — Támadók távollága?

— Kilencven mérföld az AWACS szerint, uram.

Inönünek olyan érzése támadt, mintha egy kihegyezett tuskón ülne. Az orosz bombázók már jócskán belül voltak a cirkálórakétáik hatótávolságán, s alig kilenc perc alatt a fejük fölött lesznek. Az Akar tankhajónak majdnem húsz percre volna szüksége, hogy száznolcvan fokos fordulatot tegyen, és elinduljon a part felé. Az Akarnak is részt kell vennie az összecsapásban, akárcsak a Fatihnak és az őrnaszádoknak. — Légvédelmi harcállások, jelentést kérek.

- Sea Sparrow harcállás kész.
- Egy-kettő-hetes harcállás kész.
- Sea Zenith harcállás az ornál kész.
- Sea Zenith harcállás a tatnál kész.

— Köszönöm. — Inönü kapitány tudta, ezek a harcállások készen állnak. A részlegvezető már jelentette volna, ha nincs így, de a jelentést a hajó és az alakzat hálózatára is rákapcsolta, hogy az őrnaszádok és az Akar legénysége is hallja. Remélhetőleg ettől megjön az önbizalmuk.

— Egyes csaliminta lerakva, uram — jelentette az EH, az elektronikus hadviselésrészleg. A csaliminta egy úszó csalikból lerakott mintázat volt a Fatih mögött, ami szabad szemmel és radaron is egy hajóra hasonlított.

— Aktív Golf sávú radar, uram, Tu-22M tengeri pásztázó és célbefogó radarként azonosítva — jelentette az elektronikus hadviselési részleg. — Elektronikus elhárítás készenlében.

Most már nincs értelme a passzív állapotnak, gondolta Inönü. Az orosz radarok befogták őket. A radarcsend most már a saját harci hatékonyságukat csökkentette volna. — Kezdhetik az aktív zavarást, EH — adta ki a parancsot Inönü. — Fojtsák el a célzóradarjukat, amint csak lehet. A navigációs radarjaikat ne zavarják, míg harminc mérföldön belül nem lesznek. — A legtöbb tengeri járőrgépen infravörös érzékelők voltak, amelyek húsz-harminc mérföldre elláttak, úgyhogy ritkán használtak radart éjszaka ebben a távolságban, míg fel nem készültek a támadásra; a nem fegyverzeti rádiósugárzás zavarása, a gépközi rádióé vagy a navigációs radaré viszont ellenséges cselekménynek számított. Inönü nem akarta, hogy azzal vádolhassák, ő kényszerítette ki az összecsapást; úgyis hamarosan be fog következni.

— Vettem, uram. Kezdem az aktív zavarást.

Elkezdődött a lövöldözés. Igaz, hogy egyik fél sem vetett még be tűzfegyvert, de az elektronikus lövésváltás éppolyan döntő és fontos volt, mint az igazi lövedékek alkalmazása. A radarzavarók és más elektronikus taktikák sikeres bevetése többmilliárd dollár értékű fegyverzetet takaríthatott meg. De az, hogy a zavarás hatótávolságában voltak, azt is jelentette, hogy más, sokkal végzetesebb fegyverek hatótávolságán is belül kerültek. Gyakorlatilag egy hajó megvilágítása célzóradarral már háborús cselekménynek számított, de a Fekete-tengeren ez is a játszma része volt. Ki pislog először? Ki eszkalálja a konfliktust azzal, hogy bekapcsolja a zavarást? Ki lő először?

— Radar, hol vannak azok a bombázók...?

— Távolság hatvan mérföld, uram, magasság kétezer láb, sebes-

ség hatszáztíz csomó — jelentette a radartiszt, majd mintha a kapitány gondolataiban olvasna: — A célzóradarjaink még passzívak, uram. Befoghatjuk már őket?

Hatvan mérföld. Nagyon kis távolság egy orosz rakétatámadáshoz. Az orosz AS-4 levegő-víz rakéták hatótávolsága a bombázók jelenlegi magasságából több mint száz mérföld. Az újabb orosz radarelhárító rakéták hatósugara csak negyven-ötven mérföld, az pedig valószínűtlen, hogy gravitációs bombákkal támadnak meg egy fregattot. Tehát ha a harc nem kezdődik el a következő ötven vagy harminc másodpercen belül, akkor az oroszok elszalasztják az alkalmat. Viszont az AWACS-gépnek köszönhetően a fregatt előnyben van; semmi értelme elfecsérelni ezt az előnyt. — Nem. Maradjon passzív, míg a Sea Sparrow hatósugarán kívül vannak. Harminc mérföldnél teljes sávú zavarást és célpontbefogást kérek; nehogy azt higgyék a fickók, hogy viccelünk. Hír, itt harcközpont, hívja a flotta főhadiszállását, és kérjen engedélyt harcérintkezés kezdeményezésére, ha nem változtatnak irányt. A nyitott vészjelző frekvenciát használja, és beszéljen angolul. Értette?

— Értettem, uram, engedélyt kérek az ütegek használatára, nyitott frekvencián. — Néhány másodperc múlva Inönü a fejhallgatójában hallotta, amint leadták az üzenetet a 16-os nemzetközi tengeri vészjelző csatornán. Ennek az lesz a hatása, hogy riasztja a sajtót, és nagy felfordulást okoz a fekete-tengeri országok kormányainál.

— Uram, Gyémánt jelenti, az F-16-osok befogták az orosz bombázókat — jelentette a hírközpont. — Hat Tupoljev-22M bombázót látnak, még csak a pásztázóradaron. A fegyverzetről még semmi... felkészülni vörös vészjelzésre.

Inönü megnyomta a hajóinterkom gombját. — Mindenkinek vörös vészjelzésre felkészülni!

— Harcközpont, vörös vészjelzés, vörös vészjelzés, Gyémánt jelenti, F-16-os elfogóvadászok Szuhoj-27-es vadászgépekkel állnak harcban. Számuk ismeretlen.

Kemál segítsen minket, gondolta Inönü. Azok a vadászok nyilván szoros kötelékben repültek a bombázókkal, radarcsendben, hogy titokban maradjanak. — Mindenkinek, itt a kapitány, orosz bombázók vadászkísérete harcban áll az F-16-osainkkal. Mindenki nagyon figyeljen!

— Uram, vészjelzést vettem két F-16-osról, távolság negyven mérföld.

— Bombázók távolsága?

— Most mérjük, uram.

Nem elég gyorsan, gondolta Inönü. — Radar bekap, minden harcállás felkészül a támadók fogadására.

— Uram, Gyémánt megerősítette, három F-16-ost lelőttek negyvenkét mérföldre innen.

— A fenébe, a bombázók távolságát kértem — üvöltötte Inönü.

— Uram, radarkapcsolat repülőgéppel, távolság huszonnyolc mérföld, sebesség hat-kettő-öt, magasság ötszáz láb.

— Vettem. Minden harcállásnak, ütegeket kibiztosítani, tűzparancs, ismétlem, tűzparancs. Kezdenek aktív zavarást minden frekvencián.

De az orosz bombázók pontosan erre vártak: néhány másodperccel azután, hogy a Fatih radarjait működésbe hozták, jelentették: — Uram, rakéták közelednek, sok rakéta, ballisztikus pályaprofil.

— Minden harcállás passzív! — üvöltötte Inönü. — Rakéták irányszöge?

— Irányszög három-öt-nulla.

— Kormányos, álljon nulla-négy-ötre, manőverezési sebességgel. — Ez a beállítás lehetővé tette, hogy a Fatih minden fegyverét a rakétákra irányíthassa; nagyobb esélyük volt arra, hogy megsemmisítsék, minthogy kikerüljék őket. — Fáklyákat, EH, teljes sorozatot. Engedjék fel a léggömböket! Minden harcállásnak, teljes passzivitást ellenőrizni. — Egy másik végső eshetőségre tartogatott csalieszköz volt a nagy héliummal töltött léggömbhöz erősített kis radarsugárzó; kívánatos célpont nem túl okos radarvezérlésű rakéták számára.

— Léggömbök fent, uram.

— Nagyon helyes. Rakéták irányzó...

De Inönü már nem tudta befejezni ezt a mondatot. Látta a Sea Sparrow rakéták indításának jelzőfényeit, hallotta a tűzparancsokat és a 127 milliméteres ágyú ugatását, majd a Sea Zenith-lövegek fűrészgépszerű sivítését, mindezt gyors egymásutánban, aztán őrlítő fémes csikorgást hallott, és hirtelen forogni kezdett körülötte a világ, amint a mindig stabil fedélzet élesen balra dőlt.

— Poulako! — szitkozódott Inönü. — Kárjelentést! — De nem kellett végighallgatnia az egész jelentést ahhoz, hogy tudja, a Sea Sparrow kilövő és tat Sea Zenith ütege bedöglött; az egyik orosz radarelhárító rakéta bizonyára a kettes számú felépítmény mögött csapódott be.

— Sea Sparrow kilövő megsemmisült — jelentette Inönü harcirányító tisztje. — Orr Sea Zenith-lövege nem működik... a légiirányítás kisebb sérülést jelez a röpfedélzeten. — Még további kisebb füzekről tettek jelentést a röpfedélzeten, miközben a 127 milliméteres ágyú és az elülső Sea Zenith-löveg ismét tüzet nyitott.

— Hol vannak a bombázók?

Hatalmas robbanás felelt a jobb oldali előfedélzet táján, alig né-

hány helyiséggel a harcirányítás előtt, majd néhány kisebb robbanás fentebbről. A konzolok fényei kialudtak, bekapcsolt a vészvilágítás. — Kárjelentést kérek — ordította az interkomba Inönü. Semmi válasz. Bekapcsolta az akkumulátoros tartalékhálózatot, de az is süket volt.

A kialudt konzoloknál ülő emberek a kapitány felé fordultak, parancsait várva. Senki sem kelt fel a helyéről, pedig tisztán hallhatták a bezúduló víz bugyborékolását, és tudhatták, nagy baj van. Inönünek nem volt választása: semmi értelme az embereinek süketen és vakon itt kuksolniuk.

— A százhuszonhetes és az infra kezelői maradjanak a helyükön — kiáltotta. A 127 milliméteres ágyú és a passzív infravörös-lézeres célzórendszer működött, és még lelőhette az orosz bombázókat. — Mindenki más csatlakozzon a kárelhárítókhoz.

Négy technikus és a részlegvezető kivételével mindenki gyorsan és rendben elindult kifelé. A harcközpontot elhagyó minden embernek volt kárelhárító feladata is odafönt, és most azt végezték, míg le nem váltották vagy a harcközpontba vissza nem rendelték őket. A harcközpont részlegvezetője addig megpróbálja újraindítani a rendszereket.

Bármennyire nehezebbre esett elhagynia a posztját, Inönünek most a hajóval kellett törődnie. Ecsevit hadnagy jól tudta ezt, és a harcközpont parancsnoki széke mellett állva várta, hogy átvegye az irányítást. Inönü kelleetlenül felállt. — Hadnagy, vegye át — mondta. — Köszönöm a munkáját, Mesut. — Magának is, főnök. Ha elkapják az infrával a rohadékokat, küldjék őket a pokolba a nevemben. — Megve-regette a fiatal tiszt vállát, és indult fölfelé.

Amikor a híd felé menet a bal oldali peremfolyosóra ért, a látványtól megfagyott a vér az ereiben. A Fatih viszonylag sértetlenül vészelte át a radarelhárító rakéták támadását, de a Poyraz őrnaszádot és az Akar tankhajót súlyos találat érte. Úgy tűnt, az őrnaszádon sikerült lokalizálni a tüzet, bár időnként felcsapott egy-egy lángnyelv, amikor egy löszerraktár felrobbant vagy valamelyik nagynyomású rendszer megrepedt. Az Akar tatja azonban, ahol a radarok voltak, két helyen is fékezhetetlenül égett. A lángok még nem érhatték el az üzemanyagtartályokat, de annak sem volt semmi jele, hogy a tüzet lokalizálták volna. Nem égtek a fedélzeti és a keresőfények, és egyetlen mentőcsónak sem volt készenlétbe helyezve, ami azt jelezte, vagy gátolja valami a kárelhárítást vagy el sem kezdték.

Inönü összerendezte, amint a 127 milliméteres ágyú egyszer, kétszer, majd harmadszor is eldördült. Aztán meghallotta őket. Mintha egy tehervonat közeledne, vagy mintha egy rohanó autó készülne el-ütni az embert. Az orosz bombázók elhúztak fölöttük, kegyetlenül ha-

sogatva a levegőt, az eget hatalmas motorjaikkal. Inönü tudta, mi következik, mert látott már amerikai és olasz bombázókat, török hajókat támadni korábban, bár az csak gyakorlat volt. Szorosan befogta a fülét...

A három szuperszonikus dörrenés néhány másodperc késéssel dördült végig a Fatih fedélzetén, sokkal hangosabb volt, mint a 127 milliméteres ágyú, hangosabb, mint bármilyen ágyú, amit Inönü valaha is hallott. A lökéshullám olyan hatalmas volt a fagyos éjszakai levegőben, hogy szinte tapinthatta, körüljárhatta volna. Hallotta aztán, ahogy a lökéshullám végigszánt a tengeren, mint egy óriási kés, amely óránként ezermérföldes sebességgel hasítja a papírt. Kemal neve legyen áldott, remélte, ezer évet is megél, mielőtt ezt a hangot hallja...

Elért a hídra vezető utolsó lépcsőig, amikor rájött, az orosz bombázók csak átrepültek felettük, de egyetlen bombát sem dobtak le, egyetlen rakétát sem lőttek ki. A radarelhárító-támadás volt az egész...? Nem, valaminek még következnie kell. — Aknaelhárítás! — üvöltötte, és rohant fel a hídra. Túl nagy volt a zaj, hogy hallani lehessen, de talán egy figyelő meghallja még. — Torpedócsalikat ki-dobni, a fenébe! Aknafigyelés!

De már késő volt.

Miután nagy távolságból kilöttek néhány AS-12 radarelhárító rakétát, a Tupoljev-22M bombázók sekély vízi E45-75-ÖS torpedókat szórtak le a fregatt és az őrnaszádok útvonalára. A hajók motorhangját vagy mágneses hatását érzékelő torpedók bekapcsolták villanymotorjukat és akusztikus érzékelőiket, irányba álltak, aztán nagy sebességgel céljuk felé száguldottak. Mielőtt bármit tehetek volna, három torpedó találta el a Fatihot, és kettő a sérült Poyraz őrnaszádot. A töltetek kicsik voltak, de a hatásuk mégis iszonyú. A Fatih megbénult és meredeken megdőlt tizenöt percen belül; a Poyraz őrnaszád feleannyi idő alatt felborult, tizenkét embert temetve maga alá.

A Földközi-tenger keleti része fölött

Másnap reggel

Jó, hogy az RF-111G digitális elektronikája és sokcélú képernyői az angol mértékegységeket metrikusra is konvertálják, gondolta Rebecca Furness, mikor bekapcsolta a mikrofonját. — Ankara légirányítás, itt Villám Nulla-Egyes kötelék, szintbe álltam nyolcezer méteren, vége. A válaszoló hangban török és brit akcentus keveredett, ami mo-

solyra készítette Furnesst; tényleg sokféle akcentust hallott ezen az úton. — Villám-kötélék, itt Ankara légiirányítás, vettem, szintbe áll nyolcezernél. Forduljon balra nulla-hét-nulla irányba, ereszkedjen, és maradjon ötezer méteren.

— Villám Nulla-Egyes-kötélék, rendben, balra nulla-hét-nullára, megyek nyolcezerről ötezerre.

Elég nyomorúságos segítség egy ilyen fontos szövetségesnek, gondolta Furness, amint szemügyre vette a kötélékét. Egy tizenkét RF-111G bombázóból álló bandát vezetett, ez volt a Fehér Ház válasza a török segélykérésre. A kötélék három négyes csoportra oszlott, körülbelül két mérföld szélességben, ötszáz lábra leszakadva egymástól. Bár állig fel voltak fegyverezve — kizárólag védelmi fegyverzetrel, de akkor is —, Rebecca sokkal nagyobb válaszra számított volna egy ilyen hatalmas baráttól, egy ilyen bizonytalan világ-részen, különösen, miután ezt a szövetségest nemrég támadás érte. Amikor Kuvaitot megtámadták, az Egyesült Államok tizenkét órán belül ötven F-15C Eagle vadászgépet küldött Szaúd-Arábiába, majd három napon belül további kétszáz harci gép volt ott a kuvaiti hadszíntéren.

Tizenkét darab huszonöt éves RF-111G is valami, de nem annyira hatásos. Biztos volt benne, a döntésben része volt annak is, hogy a mostani elnök határozottan kevésbé agresszív alkatú, mint háborús hős elődje.

— Látom a Seyhan völgyét és Adanát a radaron — jelentette Mark Fogelman. Bekapcsolta a taktikai vészjelző radart. — Echo-3 sávú keresőradar Adanából, a szíriai Latakiából elöl, Nicosiából a hátunk mögött. Latakiában Bar Lock kereső- és befogóradar is, nyilván egy SA-5 rakétarendszer része; és Hotel sávú Square Pair célvezető radart is észlelek Latakiából, de nem fogtak be minket. Echo sávú magassági keresők is vannak, az SA-5 rendszerhez tartoznak. Túl korai, hogy a rakétát azonosíthassam, de az irány Szíria, úgyhogy valószínűleg SA-5-ös. — Levette szemét a radarképernyőről, előhívta az AGM-88C HARM (nagy sebességű radarelhárító rakéta) indítómenüjét a képernyőn, és ellenőrizte a kijelzést. — Jó HARM-irányítás az Echo és Hotel sávú radarokra. Harminc kilométer kelet felé, és ki tudnánk löni őket. Még nem fogom a Lima és Kilo sávú Patriot vagy Hawk radarokat Törökországból; nyilván voltak olyan kedvesek, és kikapcsolták miattunk. — Felnézett a szkópról, és a reggeli égboltot fürkészte, míg meg nem találta a Bravo-kötélék minden egyes gépét. — A kötélék jól néz ki; mintha kezdenének egy kicsit közelebb jönni. Nyilván begyulladtak, hogy olyan sok rossz fiú látszik a radaron.

— Vettem, Mark. Kösz.

A vettem korántsem volt a megfelelő kifejezés a Mark Fogelmanben végbement döbbenetes változás nyugtázásához. Teljesen más pilóta lett belőle. A régi Fogelman a repülés első öt perce után elaludt volna, hogy leszállásig már ki se nyissa a szemét; ez a Fogelman egész úton ébren volt, most már tizennyolcadik órája. A régi Fogelman hozzá se nyúlt volna a radarhoz, és soha nem gyakorolta volna, hogyan lokalizálja és azonosítsa az elektronikus vészjelző segítségével a körülöttük levő radarállásokat; ez a Fogelman csaknem szünet nélkül jelentett Rebecának minden elektromágneses impulzust, amit az érzékelői csak fogni tudtak. Még a HARM rakéták kilövését is gyakorolta szimulált célpontokra, és végigjátszotta a különféle fenyegetésekre adandó válaszok ellenőrző listáit. A régi Fogelman soha nem törődött a kötélekrepülés teendőivel, és a jobb oldali üléshez szerelt botkormányt és gázkarokat merő kellemetlenségnek tekintette. Ez a Fogelman a kötélekrepülés megszállottja volt, állandóan ellenőrizte a szárnytársait, és szüntelenül helyzetváltoztatásokat javasolt, nehogy valakinek megfájduljon a nyaka attól, hogy mindig egy irányba kell néznie. Folyamatosan figyelte a rádiót, társalgott a repülésirányítókkal, és a SATCOM nyomtatón a második tekercs papírt fogyasztotta, annyi műholdas normál működés üzenetet és időjárásjelentést küldött és vett. Legdöbbenetesebb kívánsága az volt, hogy álljanak kapcsolatfelvételi pozícióba egy üzemenyagtöltő gép mögött. Rebecca nagy meglepetésére pokoli jól csinálta, és jó öt percig sikerült helyzetben maradnia, míg egy kis léglökés arrább nem mozdította; akkor féltéken lemondott arról, hogy ismét próbálkozzon.

Éppen befejezte az új magasságadat átszámítását lábba, és beállítást az elülső kijelzőn. — Magasság beállítva, ötezer szintbeállításig. Kettes rádió Incirlik torony frekvenciájára beállítva.

Jól jött, hogy végre úgy viselkedett, mint egy igazi tiszt, mert az Atlanti-óceán fölötti átkelés nagyon pocsek volt. Rebecca három műanyag zacskót pisilt tele. De Fogelman nem tett megjegyzést idegeskedésére és halk szitkozódására, nem próbált odasandítani, hogy zavarba hozza. Egyszer azt hitte, azért állítgatja az egyik visszapillantó tükrét, hogy az ő ágyékát lesse meg, de a szárnytársak váltottak helyzetet, és azért állította a tükröt, hogy őket ne veszítse szem elől. A civakodás hiánya szinte csalódást keltett; de a közeli találkozás a halállal valószínűleg magát a sátánt is megváltoztatná.

Miután szintbe álltak ötezer méteren, majd újabb ereszkedést hajtottak végre négyezerettketűre, Fogelman a tartalék rádiót az Incirlik légi támaszpont automatikus információs frekvenciájára állította, és éppen erre akarta utasítani a kötélek többi gépét is, amikor üzenet érkezett: — Villám-kötélék, légi forgalom maguknak tizenegy óránál,

ötven mérföldre, négyes F-16-kötélék. — Az ankarai légiirányítás utasította őket, álljanak át az ő frekvenciájukra, és jelentsék, ha találkoznak velük. Bevett gyakorlat volt, hogy az idegen ország vadászgépei különösen háborús viszonyok között, kíséretet adtak légterükben a szövetséges gépeknek; Furness számított is rá.

Szárnyát megbillentve utasította embereit, zárkózzanak fel szoros alakzatba, bejelentkezett a török F-16-os kötélék vezérgépének, és átállította kötélékét az új frekvenciára. Amikor a tizenkét Vámpír felvette a szoros alakzatot, a négy F-16-os körülfogta őket: egy repült elöl, a többi felettük és mögöttük. Aztán a vezérgép ereszkedni kezdett, és Furness kénytelen volt követni. Az F-16-os vezérgép tizenkétezer-nyolcszáz láb alá ereszkedett, az incirliki körzet legkisebb biztonságos magasságába. Az idő tiszta volt, és a láthatóság jó, ez mégis nagyon szokatlan volt. — Hova a fenébe megyünk? — kérdezte végül is Furness.

A kötélék tizenkétezer, majd tízezer láb alá ereszkedett; most már jóval felettük voltak a dél-törökországi Taurus hegység csúcsai. — A Cardasik völgyében vagyunk — jelentette Fogelman. Az ülése mögé nyúlt, elővette Törökország repülési információs kézikönyvét, átböngészte, aztán beállított néhány frekvenciát a navigációs rádión és a navigációs számítógépen. — Úgy tűnik, Kayseriba visznek minket — mondta Fogelman. — Az egy török kiképző támaszpont, egy ipari nagyvárostól északra. Dél felé nagyon magas terep, egy kibaszott nagy hegy. Két párhuzamos kifutópálya, jobbra-balra huszonhat láb. — Átnyúlt és beállította a kifutópálya irányát Rebecca vízszintes helyzetjelzőjén, hogy könnyebben maga elé képzelhesse a helyzetét; a lány tudomása szerint ez volt az első alkalom, amikor átnyúlt erre az oldalra, hogy beállítsa a pilóta valamelyik kijelzőjét. — Az északi kifutó a hosszabbik, a bázis fő része is északon van. Nyugati szél fúj, úgyhogy valószínűleg balról szállunk le. Rendesen csak F-5-ösök és néhány F-16-os állomásozik itt. Hawk rakétaütegek védik. Mostanra már nyilván Patriotjaik is vannak, de csak keresőradarokat és navigációs adókat fogok.

— Mark, én bánom, amiket magáról mondtam meg gondoltam — mondta Furness. — Fantasztikusan irányította a legénységet. Olyan sokáig szerettem volna kitekerni a nyakát, és most el sem tudok képzelni magánál jobb társat. Azt hiszem, gyakrabban kéne bevernie a fejét.

— Kösz — kuncogott Fogelman. — Megmentette az életemet, mit mondhatnék? — Körülnézett odakint, megvárta, míg a többi gép rendesen felzárkózott, aztán előre mutatott: — Föld a láthatáron.

Az alakzat a várostól nyugatra repült, ötezer lábára ereszkedve

északról megkerülte a repülőteret, aztán nyugatnak fordult, és egy vonalba állt Kayseri hosszabbik kifutópályájával. Amikor a Vámpírok öt mérföldre voltak a kifutó végétől, az F-16-osok felzárkóztak, a reptér fölé repültek, és éles fordulóval mutatták a leszállás helyét. Furness gyors szárnybillentéssel jelezte, hogy a kötelék bal szárnya készüljön fel egy jobb fordulóra, aztán lassan 45 fokig visszahúzta a szárnyat, és növelte a sebességet. Ez a gyors taktikai rárepülés lehetővé tette, hogy felmérjék a leszállópályát, mégis megvédhessék magukat bármilyen váratlan lentről jövő fenyegetéssel szemben.

— Kötelék felzárkózott — jelentette Fogelman. — Mindenki jól néz ki. Terepmagasság beállítva. Leszállás előtti ellenőrzésre kész. Én... — elhallgatott, ellenőrizte a radarszkópját és a vészjelző rendszerét, és zavartan megütögette a dobozát. — Most fogtam egy India sávú keresőradart, irányszög és azonosítás nélkül. Egy másik repülőgép világíthatott meg minket a távolságmérő radarjával. Lát valamit azon az oldalon?

Furness körülnézett, és megrázta a fejét. — Semmi, tiszta. Nem fogott be minket valaki?

— Már elmúlt — mondta Fogelman. — Túl rövid, semmint rakétairányítás lehessen.

— Remélem — mondta Furness. — Kezdjük az ellenőrző listát.

Miközben a Vámpír-alkazat elhúzott a repülőtérről fölé, Fogelman szemügyre vette a helyet. Hihetetlen mennyiségű vadászgépet látott az északnyugati rámpán; több mint százat, kiszolgáló járművekkel, teherautókkal és szanaszét szórt fegyverzetszerelő kellékekkel. — Úgy látom, nem mi vagyunk itt az elsők — mondta Rebeccának. — Egy nagy kupac gép; olyanok, mint a brit Tornádók vagy Jaguárok. A NATO nyilván felfejlődik erre a bázisra, hogy hadműveletet indítson az oroszok ellen. Jézusom, megmondhatná valaki, mi a szar folyik itt. Látok egy Hawk rakétakilövőt, de Patriotokat nem. — Közölte felfedezéseit a szárnytársakkal, miközben Furness a reptér fölé szállt, és elkezdett egy 60 fokos jobb fordulót. Amint a forduló közben a sebesség lecsökkent, visszaállította 16 fokra a szárnyat, és amikor egy vonalba került a kifutópályával, lenyomta a futómű kallantyúját, kiengedte a féklapokat, és lassan, 190 csomóval ereszkedni kezdett. A Bravo-kötelék többi gépe öt másodperces időközökkel követte, miközben a Charlie-kötelék ugyanezt tette tíz másodperces késleltetéssel.

— Zöld fény a toronyból — jelentette Fogelman. A jobb oldali ülésről rossz volt a kilátás, úgyhogy a navigátor dolga volt figyelni a leszállási helyet. — Pálya tiszta, fékezőkábel nincs, amennyire látom, se jég, se hó. Néhány gép a gördülősávon a kalapácsfej felé mozog... Jézusom, ezek meg miféle gépek?

— Vezér, bandita! — kiáltotta valaki az egyes számú rádión. — Magasan tíz óránál!

Rebecca balra kapta a fejét, körülnézett, és meglátott egy feléje bukó Szuhoj-17-es vadászbombázót. A körvonalai eltéveszthetetlenek: hosszú, keskeny törzs, tompa orr, meredeken csapott szárny előre kanyarodó, mozgatható véggel. Két kis Sidewinderhez hasonló levegő-levegő rakétát hordozott. A gép alacsonyan és lassan szállt, de Rebecca pontosan előtte volt. — Vezér, kitérni jobbra! — üvöltötte ismét Joe Johnson a rádióba. — Magára fordul! Befogtuk!

— Nehogy rám merjenek lőni! — hangzott fel ugyanezen a frekvencián egy ismerős angol hang. — Tüzet szüntess, kettes; nehogy egy Sidewindert eressen a farkamba! Csak egy kicsit túlzuhantunk. Vigyázat! — Amikor a Szuhoj-17-es végül jobbra dőlt Furness gépe mellett, nagy meglepetésükre nem más láttak a kétüléses gyakorló orosz bombázó hátsó ülésén, mint Daren Mace ezredest. Aztán észrevették, nincs vörös csillag vagy zászló a farkon; helyette a terepszínű burkolaton nagy felirat díszelgett: SZABAD UKRÁN LÉGIERŐ. Hogy még hihetlenebb legyen, a Szuhoj-17-es egyik szárnyán egy AN/AQQ-901 elektronikus csatolókapcsolót, a másikon egy AGM-88C HARM radarelhárító rakétát hordozott.

— Hadd menjünk elsőnek, mert szarul állunk üzemanyaggal — rádiózta Daren, és boldogan integetett Rebeccának. Azzal a vadászbombázó gyorsított, majd hirtelen a leszállópálya felé fordult. Rebeccának egy kicsit ki kellett térnie, hogy az ukrán vadászgép leszállhasson, de néhány másodperc múlva ő is fordult, és leszálláshoz készült. Miután földet ért és lekanyarodott a kifutópályáról, Rebecca a fő gördülősávon várt egy felvezető teherautó mögött, míg a kötelék többi gépe leszállt és odagördült mögé; aztán 54 fokra visszahúzott szárnyakkal együtt gördültek a parkolórám pára.

Az amerikaiak nem hittek a szemüknek: szovjet gyártmányú vadászgépek beláthatatlan sorokban, fegyverekkel felszerelve a gördülősáv két oldalán. — Ember, ez hihetetlen — kiáltott fel Fogelman. — Mind MiG-23-asok, a tompa orrúakat kivéve; az a Szu-17-es, igaz?

— Nem egészen — felelte Furness. — Azok ott a gömb alakú radarkupolával MiG-23-as vadászok. A lefelé hajló orrúak viszont MiG-27-es csapásmérő gépek. Istenem, nem tudom elhinni... öt vagy hat zászlóalj ukrán vadászgép egy török légi támaszponton; és mi tizenkét RF-111G bombázóval szállunk le!

Az amerikai pilóták vad és drámai fogadtatásban részesültek. Az ukrán pilóták, akiknek — akiknek minduntalan emlékeztetniük kellett magukat, hogy nem szovjetek vagy oroszok — felálltak a gépeik

szárnyára, amerikai és török zászlókat lobogtattak vadul, ahogy a Vámpírok elhúztak mellettük. Néhány örült ukrán pilóta kirohant a gördülősvárra, és megveregette a Vámpírok törzsét, míg el nem kergették őket a török biztonsági őrök. A támaszpont műveleti parancsnoksága előtt egy emelvény állt amerikai, török, ukrán és NATO-lobogókkal feldíszítve. A felvezető teherautó az RF-111G-eket az emelvény melletti parkolóhelyükre vezette, és azok egyenként felsorakoztak Furness gépe mellett. Furness kézjelekkel mutatta, hogy a többi gép is engedje ki a szárnyát, nyissa fel a bombafedeleket, pörgesse fel a motorokat, majd állítsa le a hajtóművet, és nyissák fel a kupolájukat. A karbantartók hágsókat támasztottak a gépek mindkét oldalára, és hosszú vörös szőnyeget fektettek le a hágsók aljától a díszemelvényig, ahol néhány autó már felsorakozott, és néhány tiszt is megjelent.

A rögtönzött fogadtatás tökéletesen működött, és a gyülekező pilóták és technikusok vadul éljeneztek, míg Rebecca Furness le nem vette a sisakját, és kibomló hajjal ki nem lépett a pilótafülkéből.

A törökök jobboldalt álltak egy kis csoport amerikaival együtt, és mintha az égben egy nagy kapcsolót lekattintottak volna, hirtelen minden hang megszűnt azon az oldalon. A török pilóták és parancsnokok elnémultak. Egy nő mászik ki a vezérgépből? Megdöbbenésük láthatóan növekedett, amikor Lynn Ogden és Paula Norton is megjelent. Ám mintha a törökök reakcióját akarnák ellensúlyozni, az ukrán pilóták füttyültek, éljeneztek, összevissza ugrándoztak és ordítoztak, akár az örültek. Mintha a három pilótanő fűszoknyát viselt volna. Az amerikaiak udvariasan tapsoltak és integettek, örültek, hogy bajtársaik épségben megérkeztek. Az ukrán pilótákat nem lehetett többé visszatartani, egy csomóan előrerohantak, felkapták Rebeccát meg a két másik nőt, és diadalittasan a vállukon vitték őket a díszemelvényig. Hamarosan nagy tömeg gyűlt össze az emelvény tövében.

Erdal Sivarek dandártábornok kis híján szétpukkadt a felháborodástól, amikor a három nőt a lábai elé tették. Mocorgott, mint aki nem tudja, mihez kezdjen magával. Habozása időt adott az érkezőknek, hogy összegyűljenek az emelvény alatt. Furness vigyázt vezényelt, majd az emelvény elé lépett, és hangosan jelentette: — Uram, a héttizenötös taktikai zászlóalj jelentkezik.

Sivarek végre kirobbant, törökül ordított valamit, majd angolra váltott: — Ez valami vicc? Ki ez a nő? Tábornok, megmagyarázná nekem? Mit keres itt ez a nő?

Bruce Eyers reménytelenül tanácstalan volt. Végigmérte Furnesst: az még mindig tisztelgett, ami Sivareket és törzstisztjeit még jobban feldühítette, és úgy látta, hogy semmi illetlenséget nem művel. — Mi

a probléma, tábornok? Ez a plattsburghi legénység: az RF-111G-s egység, amiről beszéltek.

— Ez egy nő, Eyers tábornok! — mondta dühösen Sivarek. — Maguk amerikaiak egy... nőt. küldtek, pilótaruhában, az én támaszpon-tomra, egy ilyen pillanatban?

— Nem nagy ügy, tábornok — mondta könnyedén Eyers.

— Ezek szerint csak szállítópilóta? — kérdezte Sivarek. — Egy-szerűen csak ő hozta ide a gépeket, és a pilóták más gépeken jönnek?

— Bocsnát, uram — szólalt meg Furness —, de én nem vagyok szállítópilóta. A Bravo-kötelék parancsnoka vagyok. Csak üzemanya-got kérek meg térképeket a térségről, és máris megkezdjük a beveté-seinket.

Sivarek egy éles török kiáltással hallgattatta el, ami olyan hangos volt, hogy törzstisztjei összereztek a meglepetéstől. Egyikük gyorsan előrelépett, és törökül hadarva valamit Sivarek és Furness közé állt. Furness hátralépett, inkább meglepetten mint sértetten.

De ami a legjobban meglepte, az Daren Mace reakciója volt. Mace az emelvényen állt, Hembree ezredes és Lafferty ezredes mellett, akik előző éjszaka érkeztek vele és a karbantartó és kiszolgáló személynéppel együtt. Mace elkapta hátulról a török tisztet, megpörgette, hogy szemtől szembe legyenek. Fogelman előrelódult, és Mace-szel egyidejűleg a betonra döntötte a törököt.

Nagy felfordulás lett. A török biztonsági őnök vállukhoz emelték a puskát, és célba vették az amerikaiakat, miközben az összes plattsburghi pilóta nekiesett a törököknek. Újabb török őnök siettek bajtár-saik segítségére — és ebben a pillanatban az ukrán pilóták rohanták meg az emelvényt. Nem volt egészen világos, mit csinálnak, de nagyjából arra vigyáztak, nehogy valamelyik őr M-16-os puskája el-süljön, és igyekeztek Rebecca Furnesst kiszabadítani és ismét lelkes vállalkozásra venni. Az ukrán roham arra készítette a nyilvánvaló kisebbségben lévő, de teljesen megvadult török pilótákat, hogy belevessék magukat a csetepatéba. A tisztek parancsokat ordítottak törökül, angolul, oroszul és arabul, minden lehetséges nyelven, amelyen megér-tést remélhettek.

Ám az egyetlen dolog, ami a csihipuhinak véget vetett, egy sziré-na vijjogása volt a műveleti parancsnokság épülete előtt. Hangját több sziréna visszhangozta a dokknál és magán a bázison. A törökök, majd az ukrán pilóták gyorsan szétváltak, és rohantak a gépeikhez. — Légítámadás! — kiáltotta Mace, talpra szökkenve, amint támadói lekászálódtak róla, — Ez a légvédelmi sziréna!

— Jézusom! — kiabálta Lafferty a fejét rázva. — Szedje össze az embereket, hozzanak ide indítókoszkat, és vigyék innen a gépek elől

ezt az emelvényt! Furness, mondja meg az embereinek, guruljanak a gépeikkel a bunkerokhoz. Mozgás!

Az amerikai pilóták rohantak a gépeikhez, és felmásztak a fülkébe. Az amerikaiak és a törökök, akik fél perccel ezelőtt még püfölték egymást, most vállvetve tolták a nehéz töltőkocsit a műveleti parancsnokság épülete mellől a várakozó Vámpírokhoz, miközben a török biztonsági őrök Daren Mace-nek és néhány ukrán pilótának segítettek félrehúzni az útból az emelvényt.

Fogelman körbeszaladta a gépét, hogy ellenőrizze, nem maradt-e nyitva valamelyik szerelőfedél, aztán felmászott a fülkébe, és félre-rúgta a hágsót. — Hágsó kint! — kiáltotta Furnessnek, miközben a helyére mászott, és feltette a sisakját. — Fedelek zárva, kigördülés-re kész.

— Rendben — kiáltotta Furness. De kár volt sietniük. A töltőkocsi előbb egy másik géphez ment, több nem volt, és vontató járműveket sem láttak közeledni. — Szép, hogy kész, Mark, de egyelőre sehová sem megyünk.

Hamarosan megjelent a csoportvezetőjük, Ken Brodie törzsőrmester, és odatámasztotta a hágsót a géphez. — Csak egy töltőkocsi van idekint — magyarázta. — Lafferty ezredes azt mondta, menjünk a légvédelmi bunkerba, míg beindítanak vagy elvontatnak minket. — A legfájdalmasabb volt hátrahagyniuk a Vámpírt, fölfegyverezve és indulásra készen, és visszavonulni a műveleti parancsnokság alatti légtalmai bunker menedékebe. Mielőtt elérték volna az ajtót, egy hatalmas dörrenést hallottak, ami megremegtette az ablakokat. Furness összerezett, de Fogelman, Brodie és a csoportvezető helyettese, Bordus, futottak tovább.

De Furness a szeme sarkából valami mozgást látott. Daren Mace egy hosszú láncot vonszolt ki a műveleti parancsnokság melletti tűzoltóállomásról a bombázók felé. A lány odafutott hozzá. — Mit csinálsz, Daren? Azt mondták, menjünk a bunkerba.

— Rábeszéltem a tűzoltókat, hogy a tűzoltókocsikkal vontassuk el a gépeket a rámpáról — mondta Mace. — Szeretném legalább a nyílt terepről elvinni ezeket a gépeket. Te inkább menj be!

De a lány is megragadta a láncot, és segített neki húzni. — Legalább az én gépemmel kezdjük — mondta.

— Megegyeztünk.

Ahogy kivonszolták a nehéz láncot Furness gépéhez, és elkezdték az orrkerék köré tekerni, a lány megszólalt: — Miattam kezdted ezt a verekedést, Daren?

— Egy frászt — hazudta mosolyogva. — Nem akartam, hogy az eftéd kitapossa a szart abból a török tisztból. Nagy volt a fiú.

Sikerült felerősíteniük a láncot, kifeszítették, és letették a rámpára, hogy a tűzoltókocsi beakaszthassa. — Pizok hazudozó vagy, Daren — mondta Furness. — De azért köszönöm. Jó, hogy itt vagy.

— Bár éppen jobb szeretném, ha még ott volnánk abban a panzióban — mondta Mace. — A legkevésbé sem vágyom... a szentségit, odanézz!

Furness a kifutó felé nézett, amerre Daren mutatott. A tiszta reggeli égből kis stabilizáló ejtőernyőkre erősítve két nagy ezüstös bomba ereszkedett pontosan a kifutópálya középvonala felé. A gyakorlatokról vagy a vietnami bevetésekről készült videofelvételeken kívül egyikük sem látott még ejtőernyővel késleltetett bombát becsapódni. Az alakja, ezüstös színe, stabilizáló ernyője pont olyan volt, mint egy amerikai B61-es termonukleáris bombáé.

Furness egy pillanatig azon volt, hogy hasra veti magát, és elta- karja a szemét. De tudta, ez nevetséges. A B61-es húsz hirosimai bomba robbanóerejével rendelkezett, és elpusztítaná ezt a bázist, Kayseri városát és minden egyebet harmincmérföldes körzetben. Nem tudta, miként néz ki egy orosz neutronbomba, de ebből a távolságból még egy kis hatóerejű nukleáris fegyver is biztos halált jelentett.

— Az a dörrenés nyilván hangrobbanás volt — mondta halkán Mace. Jobb mutatójával arrafelé mutatott, amerre a távolodó repülőgépet sejtette. — Szuperszonikus bombázó, nagy magasságban. Hosszú esési idő; a gép tényleg nagyon magasan lehetett, talán tizenötezer méteren. Nagyon jól célzott.

Rebecca nem tudott jobbat, mint hogy Daren Mace kezéért nyúljon, miközben figyelték, amint a bomba a kifutó középvonala felé zuhan. Örömmel vette észre, a férfi is nyúl az ő kezéért:

Plattsburgh légi támaszpont, USA

Ugyanebben az időben

— Készenléti egységek, készenléti egységek, duda, duda, duda.

Ezeket a szavakat bömbölték a hangszórók a plattsburghi légi támaszponton az RF-111G Vámpír bombázók stratégiai készenléti épületében és más készenléti épületekben szerte az országban: a cirkáló-rakétákat és rövid hatósugarú atomrakétákat hordozó B-1B Lancer szuperszonikus nehézbombázó repülőosztálynál a dél-dakotai Rapid Cityben; az ugyancsak nukleáris töltetű SRAM-okkal felszerelt F-111F bombázóosztálynál az új-mexikói Clovisban; a cirkáló-rakétá-

kat hordozó B-52H Stratofortress nehézbombázó repülőosztálynál a washingtoni Spokane-ban; és a B-2 Fekete Herceg lopakodó bombázóosztálynál a missouri Whitemanben; mivel ez a gép volt a legalkalmasabb arra, hogy átjusson a kemény orosz légvédelmen, ez az egység még mindig gravitációs atombombákkal volt felszerelve. A pilóták csuklójára erősített személyhívók ugyanezeket a végzetes szavakat recsegték, amelyek négy év óta először hangzottak el, és amelyeket a teljes állomány egynegyede most hallott először életében.

A duda, duda duda nem pusztán a hangos, recsegő kúrthang megjelölése volt, hanem olyan parancs, amely mögött ott állt az egész szövetségi és katonai törvényhozás. E szavak, vagy egy három másodpercnél hosszabb kúrthang hallatán, vagy fogó sárga fény vagy villogó Riadó feliratok láttán a támaszpontok közlekedőútjai mentén, a stratégiai nukleáris készenlétben részt vevőknek haladéktalanul jelentkezniük kellett gépeiknél, beindítani a hajtóműveket, venni és dekódolni az érkező parancsokat és végrehajtani a bennük foglalt utasításokat. A pilótáknak úgy kellett cselekedniük, mint az autós üldözést folytató zsaruknak vagy a tüzesethez igyekvő tűzoltóknak: pirospan is átvághattak az útkereszteződéseken, végighajthattak a repülőter gördülősávjain és kifutópályáin, akár kocsit is kobozhattak maguknak. Plattsburghban minderre nem volt szükség, hiszen a rossz idő és az Atlanti-óceánon cirkáló orosz atom-tengeralattjárók közelsége miatt a legénység nem hagyhatta el a készenléti létesítményeket.

Laura Alena, a légierő őrnagya, harminchét éves számítógépes tervezőmérnök, épp lerúgta a cipőjét, és készült kihámozni magát a pilótaruhából, hogy szundítson egy keveset, amikor megszólalt a kürt. Az elviselhetetlenül erős hang a hallóidegeit hasogatta, és Alena egy szempillantás alatt talpra ugrott.

Szobatársa, Heather Cromwell kapitány az igazak álmát aludta, amikor megszólalt a kürt. Lerúgta a lábára csavarodott zöld katonai lópokrócot, és valahogy sikerült feltápáskodnia anélkül, hogy nagyobb kárt tett volna magában. — Mi a szar! — dünnyögte, amikor először a rossz oldalon próbált leszállni az ágyról, és jól beverte a fejét a fehérre meszelt betonfalba.

Alena felkattintotta a villanyt. — Öltözz, Heather! — kiáltotta. — Ne feledkezz meg a téli alsóról.

Cromwell tapogatózva kereste a téli alsóját és a pilótaruháját; elkövette azt a hibát, hogy minden ruháját szép rendben a szekrénybe akasztotta, úgyhogy most semmit sem talált hirtelenjében. — Szerinted ez gyakorlat, Laura?

— Nem. Megmondták, nem gyakorlat lesz — felelte Alena. Korábban egy KC-135-ös üzemananyag-szállító navigátora volt, úgyhogy

a stratégiai készenlét nem volt ismeretlen a számára. Hajdanán a próbariadók gyakoriak voltak, nem úgy, mint most. — Ez valódi, Heather. Siess, öltözz fel!

— Jézusom, ezt... ezt nem tudom elhinni. — Cromwell T-37-es instruktorpilóta volt. Néhány évig egy KC-135-ös tanker navigátorként szolgált, aztán átkerült az RF-111G Vámpírra, és még soha nem vett részt stratégiai készenlétben. Civilben egy nagyobb építkezési vállalkozás elnökének a felesége volt, egy gyermek anyja. Cromwell gyakorlott repülő és jó katonatiszt volt, de harci pilótaként korlátozott tapasztalatokkal rendelkezett.

— Nem tudhatjuk, mit jelent ez a riadó — mondta Alena. — Talán átvisszük valahová a készenléti erőket, lehet, hogy csak a gépeknél kell jelentkeznünk, vagy... valami más. Csak nyugalom. Ne futkoss a folyosón, de mihelyt kívül vagy a kapun, rohanj, ahogy csak tudsz! — Felvette a bakancsát, felrántotta a téli zubbonyát és a pilótakesztyűjét, és kisietett az ajtón.

A kürt, egy régimódi, öntöttvas darab, közvetlenül az ajtajuk fölött volt. Alena a saját gondolatait sem hallotta. A folyosón katonák futkostak, ész nélkül rohantak neki. — Ne fussanak az épületben! — kiáltotta. De senki sem figyelt rá. Egy pillanat múlva Cromwell is kivágódott az ajtón, futásnak eredt Laura mellett, és frontálisan ütközött egy csoportvezetővel, aki éppen kilépett a szobájából. Az ütközéstől elvágódott, de senki sem állt meg.

— Jól vagy, Heather? — kérdezte Alena, miközben felsegítette a padlóról.

— Semmi bajom — felelte bágyadtan Cromwell. Lassú ügetéssel indultak a kapu felé, miközben a többiek tucatszám rohantak el mellettük.

— Biztosan jól vagy? — kérdezte Alena búcsúzóul. A lány elég stabilan állt a lábán.

— Kitűnően.

— Helyes. Viszlát, ha visszajöttünk — mondta Alena, és rohant a furgonjához.

Társa, Robert Harcourt őrnagy a két csoportvezetőjükkel együtt már begyújtott motorral várta. — Hol volt? — ordította Harcourt, miközben sebességbe tette a kocsit, és rátaposott a gázpedálra.

— Valaki nekiment Heathernek — felelte Alena.

— Saját magával törődjön, Laura — mondta dühösen Harcourt. — Cromwell egy süket tyúk, csak a hegyi nyaralójában érzi jól magát.

— Menjen a fenébe, Bob — felelte Alena. — Maga is segített volna, ha valamelyik haverjáról van szó. — Örök vita volt ez közöttük, de

mihelyt beálltak a szélfogók közötti parkolóba, megfedkeztek róla. Az M-16-ossal felfegyverzett biztonsági őr feltartotta a hüvelykujját. Harcourt viszonzta az üdvözlést, és bevonultak a szélfogóba.

Alenának egy kis időre volt szüksége, míg levette a burkolatot a jobb oldali hajtóműről és félrehúzta a fal mellé, aztán a hágcsóra lépett, és Kész!-t jelentett. Amikor meghallotta Harcourt válaszát — Föl! —, felmászott a hágcsón, és felnyitotta a kupolát, figyelve, a férfi is elvégzi-e ugyanezt. Az atomtöltetű bombázók legénységének szigorúan ragaszkodnia kellett a kéttisztos eljáráshoz, ami azt jelentette, hogy két, nukleáris szolgálatra alkalmasnak nyilvánított tisztnek kellett jelen lennie, valahányszor az atomtöltetet indító rendszerekhez hozzáférhettek. A legnagyobb atom-tengeralattjárótól a legkisebb nukleáris töltetű lövegig kötelező volt a kéttisztos eljárás.

Az RF-111G Vámpírt valóban atomháborúhoz készítették elő. A gép rakománnyal együtt több mint hatvan tonnát nyomott, roskadásig megrakva üzemanyaggal és fegyverekkel. A belső tartályok mellett négy külső tartályt szereltek fel; a legkülső tartályok már a mozgatható szárnyrészen voltak, úgyhogy a szárnyakat nem lehetett 26 foknál jobban visszahúzni mindaddig, amíg ezeket a külső tankokat le nem dobták. Ez már csak akkor következhetett be, amikor az utolsó légi utántöltés után kiürültek, és a gép belépni készült az ellenséges légtérbe. A Vámpír a legbelső szárnykonzolon egy 170 kilotonnás nukleáris robbanófejvel ellátott AGM-131-es rövid hatósugarú rakétát hordozott, a külső hármas és hatos számú konzolon pedig egy AIM-9P Sidewinder önvédelmi rakétát. Végül további két AGM-131 támadórakétát szereltek a bombatérbe is.

A pilóták beugrottak a fülkébe, beszíjajzták magukat, és felvették a sisakjukat. Míg Alena előkereste a dekódoló kézikönyveket, Harcourt bekapcsolta a külső tápáramot, KOCSI-ra kapcsolta az indítókapcsolókat a középső konzolon, és kiördített: — Töltőkocsi jöhet! — A bal turbinanyílás előtt egy tűzoltókészülékkel várakozó csoportvezető felemelte a hüvelykujját, mire Harcourt a gázkarokat rövid időre teljes gázra nyomta, hogy üzemanyagot fecskendezzen a rendszerbe, majd üres állásba húzta vissza. Eközben a töltőkocsi beindította a két turbinára kapcsolt nagy nyomású generátorokat, amelyek megforgatták a turbinákat. Alig hatvan másodpercen belül mindkét hajtómű üresben járt, és Harcourt elkezdte beindítani a gép rendszereit.

Alena végignézte az indítást, aztán a kódolt üzenettel kezdett foglalkozni. A plattsburghi parancsközpont hosszú betűláncot olvasott be rádión. Amikor a rádiós odaért mondókájában: — Ismétlem, az üzenet a következő — akkor Alena tudta, itt kezdődik az üzenet, és filc-

tollal elkezdte leírni a betűket és számokat egy keményre fagyott műanyag kártyára. Amikor megvolt az első tíz betű, a megfelelő dátumadat könyv segítségével hozzálátott a megfejtéséhez.

Az első betű azt közölte, gyakorlatról vagy éles riadóról van szó: és éles volt a megfejtése. — Bob... a francba, ellenőrizze maga is — mondta Alena. Harcourt félbehagyta, amit csinált, és ellenőrizte, a lány a megfelelő dekódoló kézikönyvet használta-e. Úgy volt. — Kigördülni a startvonalra — közölte Alena, miután megfejtette a preambulomot.

— Hitelesítse — mondta Harcourt.

— Felesleges — mondta Alena. — Csak a felszállási parancsot kell hitelesítenünk.

— A szentségit, akkor majd én hitelesítem — mondta Harcourt, és bekapcsolta a rádiót. — Gördülési parancsot kaptam — szólt bele. Nem ez volt az előírásos eljárás, de most igazi golyókkal játszodoztak, és nem akart semmit elcseszni.

— Gördülés — hallatszott egy másik hang. Az első indítás pilótájának hangjára ismert. Az Alfa-kötélék minden pilótája sorra ugyan ezt jelentette.

— Van még időnk — mondta Harcourt. — Teljes iránybetáplálást akarok, szíjazza be magát, és... minden tökéletes legyen, a francba. Nem mozdulunk, míg minden nem tökéletes.

Az irányadatok teljes betáplálása csak három percet vett igénybe, Alena jelentette, a rendszer repülésre kész. A műszerfal fényvédő lemezei alá szerelt zöld, párnázott tartályokra mutatott. — A taktikai utasítás szerint használunk kell ezeket. — Harcourt habozott kissé, aztán bólintott, és mindketten kinyitották a tartályukat.

POCT (polarizált ólom-cirkónium-titanát) szemüvegek voltak bennük. A másik dolog, amit a sisakjuk alá vettek fel, szemvédő volt arra az esetre, ha az elektronikus szemüvegek nem működnének.

Harcourt és Alena a szemüveggel és oxigénmaszkkal olyan volt, mint két vámpír pilótafülkéjében. Harcourt bekapcsolta a fényeket, jelezve, kigördülésre kész. A csoportvezető a feje fölött keresztezte a karját, míg a második RF-111G bombázó elhaladt mellette, aztán intett Harcourtnak, indulhat.

A kettes indítás csoportvezetője tisztelegve búcsúzott tőlük a sötét, fagyos éjszakában, a hat nukleáris töltetű RF-111G dübörgésében. A két kísérteties halotti maszk feléje fordult, egy pillanatig nézte a magányos alakot, aztán lassan viszonozta a tisztelgést... talán utoljára.

Fehér Ház, Washington, USA

Ugyanebben az időben

Röpcédulát szórtak? — dühöngött az elnök. — Azt állítja, az oroszok bekiüldtek Törökországba egy szuperszonikus bombázót fényes nappal egy támaszpont fölé, ahol éppen akkor szálltak le az amerikai gépek, és röpcédulákat dobtak le...?

— Pontosan ezt tették, elnök úr — jelentette ki Freeman tábornok. A First Ladyvel, lányukkal, Michael Lifter nemzetbiztonsági tanácsadóval, két titkosszolgálati ügynökkel, és a labdát, a nemzeti nukleáris erők elindítására szolgáló kódokat tartalmazó irattáskát cipelő tengerészkapitánnyal együtt a zuhogó esőben álltak a Fehér Ház pázsitján, néhány méterre a helikopter forgó lapátjaitól. A nagy VH-53-as helikopter akkor repült ide az elnökért és a nemzetbiztonsági tanács tagjaiért, amikor elrendelték a riadókészültséget. Néhány másodperce Freeman értesítést kapott, hogy nem indult támadás, és a csoport most a Fehér Házba tért vissza.

Az elnök nem ment a helyzetértékelő szobába, hanem az ovális irodába indult. Vizes esőkabátját a sarokba vágta, kávé és szendvicset rendelt.

— Nem volt hamis riadó — mondta nagyot nyelve és egyik lábáról a másikra állva Freeman. — A hírszerzők útban vannak, uralom, hogy tájékoztatást adjanak.

— Rendben van — dünnyögte fáradtan az elnök. A széke mellett állt, ujjai a támla bőrkárpitjába mélyedtek, mélyeket lélegzett, aztán megfordította a széket, és komoran megkérdezte: — Észak-Amerikában vagy Európában történt valami, Philip?

— Európában, uralom, Törökország fölött — felelte Freeman. — Támadást jeleztek. Nem tudom, miért rendelték el a vezetés évakuálását. Személyesen fogom ellenőrizni.

A tengerészkapitány is belépett a labdával, feltűnés nélkül elhelyezkedett az egyik sarokban, táskáját kinyitotta a széke mellett, és kábelét egy fali csatlakozóba dugta. Aztán odalépett az elnökhöz, és várta, hogy észrevegyék. — Ahrens kapitány szeretné aktiválni az ön kódkártyáját, uralom — mondta Freeman az elnöknek.

— Minek?

— Összeköttetést kell teremtenünk azonnal a nemzeti parancsközponttal, uralom — magyarázta Freeman. — Amikor észleltük, hogy az orosz bombázó látszólag támadni készül, a kifutópályákra rendeltük a bombázókat, és élesre állítottuk a rakétákat és a tengeralattjárókat.

— Ilyen körülmények között a következő parancsot a hordozható egységen keresztül várják. Mivel még mindig fennáll az a lehetőség, hogy az Egyesült Államok ellen támadást indítottak, önnek aktiválnia kell a hordozható adót.

— Már megmondtam önnek, tábornok, nem akarom, hogy a bombázók felszálljanak!

— Uram... — kezdte Freeman, és igyekezett uralkodni magán, és remegő hangján, átkozva a napot, amikor az egyesített törzs főnökévé kinevezték. — Uram, a hordozható adó aktiválása még nem jelent parancsot; csak lehetővé teszi arra az esetre, ha megint futnunk kellene a helikopterhez. Ezen a ponton a SAC fogja meghatározni, a bombázók felszálljanak-e. Ők...

— Micsoda... mit mondott, Freeman tábornok? — vágott közbe a First Lady. — A SAC felküldheti a bombázókat? Miről beszél itt? Hogy érti, hogy felszállhatnak? Ez valami államcsíny? — Az elnökhöz fordult. — Szerintem ez nagyon olyan, mint egy államcsíny.

— A fenébe, asszonyom — csattant fel Freeman —, kettes védelmi konfigurációnál fel kell küldenünk a bombázókat, mielőtt azt észleljük, hogy támadás indult az Egyesült Államok ellen. A kettes konfiguráció éppen ezt jelenti. A jelenlegi vészhelyzet természete értelmében, és az ön utasítása értelmében, miszerint védjük meg NATO-szövetségeseinket, úgy döntöttünk, felküldjük a bombázókat, mielőtt azt észleljük, hogy bármelyik NATO-szövetségünket, de különösen Törökországot támadás érte.

— Amivel én egyáltalán nem értek egyet — mondta megvetően a First Lady, és a Kennedy-féle öreg íróasztalra csapott. — Azt akarjuk a világ és az oroszok értésére adni, hogy atomháborút kezdünk, amennyiben Törökországot megtámadják?

— Ezt már megbeszéltük, édesem — szólt közbe az elnök csillámpítólag. — Amerikai katonák vannak Törökországban; Törökország, erős és értékes szövetségünk; fontos, hogy bizonyítékát adjuk támogatásunknak...

— És kirobbantjuk a harmadik világháborút? Ez örültség — oktatta ki ajkát biggyesztve az asszony.

— Bombázóerőnk olyan csekély, hogy a gyorsaságnak döntő szerepe lehet, asszonyom — mondta Freeman. — Mielőtt a nemzeti parancsközpont és a stratégiai parancsnokság megbizonyosodik a támadásról, elindítják a bombázókat. Ez az egyetlen módja annak, hogy a túlélést biztosítsuk.

— És mi van a tájékkal meg a rakétákkal — kérdezte az elnök, álmatagon lépve egy szivar végét.

— Csak ön rendelheti el a rakéták elindítását — felelte Freeman.

— Ugyanakkor kettes védelmi konfigurációban a nukleáris tengeralattjárók végrehajtanak bizonyos utasításokat, amennyiben nem tudnak kapcsolatba lépni önnel. Ha a kapcsolat a továbbiakban sem jön létre, a téjék elindíthatnak egy támadást.

— Úgy értettem, csak én indíthatom el a rakétákat — mondta kérésbeesetten az elnök, és zavartnak látszott.

— Ez igaz, uram; csak ön rendelhet el rakétaindítást — mondta Freeman, és magában azt gondolta, istennek hála, hogy az elnök meglógott a sorozás elől. — De az atom-tengeralattjáróknak az a feladatuk, hogy hónapokig felderíthetetlenül cirkáljanak. Hogy utasításokat kaphassanak, fel kell jönniük a felszínre, amit kettő-nyolcheatenként meg is tesznek, a készütségi állapottól függően. Ha feljönnek és nem tudnak kapcsolatot teremteni, akkor kettes védelmi konfiguráció esetén elmennek a rakétakilövési pontra, és ott megpróbálnak még egyszer kapcsolatba lépni önnel. Ha ez sem sikerül, elindítják a rakétákat.

— Elindíthatják a parancsom nélkül...? — kérdezte még mindig borúsán az elnök.

— A tengerről fellőhető rakéták a legfontosabb, legveszedelmesebb, a túlélés legnagyobb esélyével rendelkező fegyvereink, uram — magyarázta Freeman, és közben azt gondolta, nem ennyire hülye. Ismeri ezt az egészet, mi a fenét akar? Begyulladt? Nos, ez a legalkalmatlanabb pillanat az összeomlásra. — Ha egy atomtámadás az egész parancsközlő és ellenőrző rendszert elpusztítja, a tengeralattjárók nem eshetnek ki a játékból pusztán amiatt, mert odalent rejtőztek el a rossz fiúk elől. Ezért közeli veszély esetén, mint most is, a tengeralattjárók kapitányai korlátozott támadást indíthatnak, ha nem kapnak parancsot arra, hogy ne tegyék.

— Beszéljünk inkább arról a röpcédulaszórásról — szusszantott egyet az elnök.

— Egy magányos repülőgép volt, elnök úr, egy MiG-25R Foxbat felderítőgép — magyarázta Freeman. — Több felderítőakciót tartottunk szemmel Ukrajna felett, de ez a gép egy hatvanhat mérföldes ovális pályán pontosan Törökország középső része felé tartott. Egyszerűen hihetetlen vállalkozás. A húszperces átrepülés során tíz nagyobb török és NATO-támaszpont érzékelőinek hatósugarán repült át. Derült égen, fényes nappal, úgyhogy valószínűleg jó sok kitűnő fényképfelvételt vitt haza.

— Haza is jutott? — kérdezte álmélkodva az elnök. Szivarja kis híján az ölébe pottyant. — Hogyan? Nem voltak fönt vadászjárőrök?

— Egy AWACS gép köröz Ankarától északra — felelte Freeman. — Mire az AWACS gép észlelte a Foxbatet kétszáz mérföldre bent a

Fekete-tenger fölött, és rávezethette volna az elfogóvadászokat, ad-digra az már a szárazföld felett járt. Mire a vadászok felkészültek az üldözésére, már megfordult, és hazafelé tartott. Mire az első vadász célba vehette volna, ismét kint volt a Fekete-tenger fölött. A MiG-25-ös majdnem olyan gyorsan repül, mint egy Sparrow-rakéta. A földi légvédelmi egységek célba sem tudták venni, még csak nem is látták. Röpcédulás tartályokat dobott le a dél-törökországi Incirlik légi támaszpont mellett. Itt néhány mérfölddel elvétette a célt, a Kayseri légi támaszpontot viszont telibe találta. Most faxolják a röpcédulákat.

— Miért? — kérdezte az elnök. — Miért csinálták ezt? Mi a fenét akartak?

— Ez világos figyelmeztetés, uram — mondta Freeman. — Tisz-tán pszichológiai módszer, de így sem hagyhatjuk figyelmen kívül. Lélektani hatása súlyos lehet. A katonák ezúttal egy röpcédulákat szóró gépet láttak, de legközelebb... ki tudja?

— Rendben van, a javaslatok szerint fogunk eljárni — mondta hosszú percek múlva az elnök. — De azt akarom, a teljes nemzetbiz-tontsági tanács és a kongresszusi vezetőség jelen legyen. Számomra még nem bizonyították be kielégítően, hogy a törökországi fejlemé-nyek egy Sivatagi Vihar típusú választ igényelnének, és több infor-mációra van szükségem. Egyelőre be kell érünk a mostanáig felfej-lődött erővel Törökországban.

— Az egész csomagtervet be kell mutatnom önnek, uram, még-pedig szerintem a vezetők megérkezése előtt — mondta Freeman. — Ha ön úgy dönt, hogy egyedül a 394. repülőosztályt kell ott tar-tanunk Törökországban, akkor el kell döntenünk, milyen mértékben vehetnek részt a harci cselekményekben.

—Csak akkor tüzelhetnek, ha rájuk lőnek — szólt közbe a First Lady. — Azt hiszem, ez méltányos.

— A 394-es elsősorban felderítőegység, asszonyom — felelte Freeman. — Fényképfelvételeket készítenek, és az ellenséges radar-rendszereket elemzik nagy távolságból.

— Támadókapacitásuk is van, tábornok — vágott vissza azonnal az asszony.

— Amit egyáltalán nem vehetnek igénybe, míg egy ellátószázad fel nem fejlődik melléjük — felelte Freeman. — Asszonyom, a 394-es elsősorban támogatóegység, nem harci egység önmagában. Más csapásmérő egységek támogatása a feladata. E pillanatban az egye-düli csapásmérő alakulat, amelyhez csatlakozhatna, a három török vadászegység és egy ukrán vadászbombázó század.

— Rendben van, tábornok — mondta az elnök, miután a First Lady beleegyezőleg bólintott — megtekintem javaslatait, és eldön-

töm, milyen jellegű akciókban vehet részt a 394-es, míg Törökországban tartózkodik. Ütközetről nem lesz szó: a lehetséges akciók tisztán védelmi jellegűek lesznek, adatgyűjtés és felderítés a területi védelmi erők támogatására és hírszerzés a Pentagon számára; viszont arra is felhatalmazást kapnak, hogy védekezzenek, ha megtámadják őket a török vagy a nemzetközi légtérben. A többit majd akkor veszem fontolóra, ha megbeszéltem a helyzetet a vezetőkkel...

— És ugyanez vonatkozik a készenléti bombázókra is — mondta a First Lady. — Megértem, a készenléti erők esetében bizonyos események és eljárások automatikusan zajlanak le, azonban változatlanul úgy gondolom, hogy ezt a módszert felül kell vizsgálni valamennyi tanácsadónk jelenlétében. — Az elnök teljes egyetértése jeléül bólintott.

Egyszerre egy lépés, gondolta Freeman; ezzel az elnökkel így kell bánni. Csak abban reménykedett, nem megy minden fuccsba Kelet-Európában, mielőtt az elnök meg a felesége megértené, miről van szó.

A Fekete-tenger fölött, Törökországtól északra

Aznap éjjel

Rebecca Furness és Mark Fogelman tízezer lábón repültek a Márvány-tengert övező tagolt parti hegyvidék fölött, Yalova város közelében. Török idő szerint hajnali kettő volt, az éjszaka borús és nagyon hideg; enyhe jégpára képződött a szárnyak belépőélén. Alig érték el a Márvány-tengert, a Dardanellák és a Boszporusz közötti tengerészrt, amikor a taktikai elektromos érzékelő és a radarvétségjelző működésbe lépett. — Tengeri keresőradar egy óránál — jelentette Mark Fogelman. — Elemzés... egy S sávú tengeri keresőradar, valószínűleg Head Net vagy Top Steer típusú. Az a cirkáló lesz, amit kiszúrtunk... nem, várjon, most két S sávú radart látok, egyet északabbra. A közelebbi a romboló lesz, a távolabbi pedig a cirkáló.

— Vettem, Mark — nyugtázta Rebecca Furness. — Hadd lássam még egyszer a műholdas fotókat!

Fogelman odaadta Furnessnek a kis dossziét a török partok közelében lévő orosz hadihajókat ábrázoló műholdas felvételekkel, amelyeket néhány órája kaptak. Valójában két hajócsoport volt közvetlenül Törökország partjai közelében, a Fekete-tengeren: egy cirkálókötél az Usztyinov marsall cirkáló vezetésével, két rombolóból és két könnyűfregattból álló kísérettel; keletebbre pedig, félúton a Krím-fél-

sziget és Törökország között, egy anyahajó-kötélék tartózkodott, a Novoroszijszk anyahajó vezetésével, amely rakétákat, tengeralattjáró-elhárító helikoptereket, valamint néhány helyből fel- és leszálló Jak-38-as vadászgépet hordozott. A Novoroszijszk-kötéléket két rakétaromboló és négy fregatt kísérte erős keresőradarokkal felszerelve. A két kötélek között szonáros őrnaszádok járőröztek, hogy egyetlen tengeralattjáró se osonhasson át közöttük.

— Villám Egy-Egy-kötélék, maradjanak távol az orosz hajóktól tizenkét óránál, maguktól száz mérföldre — intette őket az isztambuli légiirányítás ellenőre. — Kérték, hogy hatvan mérföldnél térítsük el a feléjük közeledő gépeket.

— Rendben, Isztambul, vettem — nyugtázta Furness. — A mágiikus szám hatvan mérföld — jegyezte meg az interfonban. — Tíz mérfölddel több a felderítőkapszulánk hatótávolságánál.

— És pontosan akkora, mint a cirkáló SA-N-6-os rakétáinak maximális hatósugara — tette hozzá Fogelman, az iménti felszólítás részleteit jegyezve a térdén tartott blokkra. — Sugárzásra állok, kíváncsi vagyok, elérem-e őket. Radar bekap. — Bekapcsolta a támadóradata, százhusz mérföldre állította a távolságot, majd beállította a dőlésszöget. — Frankó. Radarkontaktus, három hajó körülbelül száz mérföldre északon, nyolcszáz mérföldre a parttól, Isztambultól pontosan északra. — Lenyomta a video kézi kapcsolóját a támadórada-ron, és ezzel a radar videojelét szalagra rögzítette későbbi elemzés céljára. — Még nem tudom különválasztani az egyes hajókat; felte- vérs szerint öt egységnek kell ott lennie, de egyelőre csak hármat látok. Zavarást nem észlelek. Várakozásra állok. — Az üzemmódkap- csolót VÁRAKOZÁS-ra kapcsolta, ami melegen tartotta a rendszert, de nem bocsátott ki olyan sugárzást, amit a hajók egy radarelhárító rakéta vezérlésére felhasználhattak volna.

— Rendben, a cirkáló feltehetően SA-N-6-os rakétarendszerrel rendelkezik. Körülbelül két perc múlva a hatósugarában leszünk — mondta Fogelman egy térképre pillantva, amit még Kayseriban a NATO egyik hírszerző tisztjétől kapott. — A következő rendszer egy SA-N-3B Goblet rendszer. A rombolónak SA-N-7 Gadfly radarren- dszere van, ami körülbelül húsz mérföldtől jó, és ez lesz a fő fenye- getés számunkra.

— Meg a vadászok — emlékeztette Furness. — Állandó radarve- szélyben leszünk attól a cirkálótól, úgyhogy a vadászok radarvezér- lést kapnak; és amíg a víz fölött szállunk, megpróbálnak majd elkap- ni bennünket. Észnél kell lennünk.

— Frankó — kiáltotta Fogelman. — A taktikai érzékelő erős ra- darcsatolójelet észlel, olyan, mint egy Pincer Chord mikrohullámú

vezérlőjel. A vészjelzőn még semmi, de a vadászgépeknek nem kell a saját radarjukat használniuk. Most keresőradart észlelek egy és két óra között. Ez egy radargép lehet. — A Novoroszijszk közvetlenül az orosz A-50-es radargép körpályája alatt tartózkodott, amelyet már régen felderítettek a Fekete-tenger fölött. Helyzetéből az egész Fekete-tengert láthatta, tengerszinttől negyvenezer láb magasságig minden közeledő repülőgépet észlelhetett.

— Nos, lebuktunk — mondta bánatosan Furness. — Reméljük, elhiszik, hogy csak fényképezünk. — A frekvenciamodulált gépközi sávon leadta az üzenetet: — Oké, srácok, sáros a cipőnk, és megyünk befelé. Maradjatok olyan közel, amennyire csak lehet.

Két kattánás nyugtázta a vételt a Villám Egy-Kettőről, Paula Nortontól és ideiglenes navigátorától, Curt Aldridge-től. Természetesen a két RF-111G arra az esetre is fel volt készülve, ha az oroszok nem vennék be a mesét. Furness gépe négy AGM-88C HARM radarelhárító rakétát hordozott, és két AIM-9P-3 Sidewinder rakétát a szárnyai alatt. A taktikai elektronikus érzékelő tok a bombatérben volt felszerelve.

Norton gépe egészen más konfigurációt kapott. Egy AN/ALQ-131 elektronikus elhárító és zavarókapzsula volt rajta a hasi uszonyok között, és összesen tizenkét darab ADM-141 légi indítású csalisiklóbomba a szárnykonzolokra szerelve. A TLCS kicsi, négyszáz font súlyú, hajtómű nélküli siklószerkezet volt, amely indítás után kiengedett kis szárnyaival cirkálórakétára hasonlított. Csalikivetőket, radarreflektorokat, kis radarsugárzókat és hősugárzókat tartalmazott, amelyek a nyolc láb hosszú lövedéket lassan mozgó támadó repülőgéphez tették hasonlónak. Két másik RF-111G Vámpír kettős kötelék is felszállt aznap éjszaka, kitapogatni a török partok közelében tartózkodó orosz flottaegységek kiterjedését, és közvetett szerepet vállalni az Ukrán légierő első ellentámadásában az orosz megszállók ellen.

— Villám Egy-Egy-kötelék, veszélybe kerülnek, ha ebben az irányban mennek tovább — jelentette a török radarkezelő. — Mi a szándékuk?

— Villám Egy-Egy teljes belátással jár el — felelte Rebecca.

— Értettem, Egyes-Egyes — felelte az irányító. Furness észrevette, ez a repülésirányító sokkal hivatalosabb volt, és angolul is jobban beszélt; nyilvánvalóan az olyan kritikus helyeken, mint Isztambul, a polgári légiirányítókat katonai személyzettel váltották fel. Egy polgári légiirányító nem tudta volna, mit jelent a teljes belátással kifejezés a katonai szóhasználatban; ez tudta, és azonnal megértette, titkos küldetésben járnak. — Továbbhaladást engedélyezem. Ha tud, ezen a sávon lépjen kapcsolatba velem!

— Villám, aktív üzemmód — rádiózta Furness, Ez volt a jel Norton és Aldridge számára, hogy a terv szerinti távolságra szakadjanak le, és álljanak át az előre megállapított frekvenciára. — Kikap, és gomb be, Mark — mondta Furness az interfonba. Fogelman elkezdte kikapcsolni a külső fényeket, az azonosítójel sugárzását, a Doppler radart, a támadóradart és más adókat, felvette az oxigénmaszkját és a kesztyűjét, letúrta a zubbonya ujját, és leengedte sisakja átlátszó szemvédőjét. Beállította az elsődleges rádiót a nemzetközi vészjelző sávra, a tartalékra pedig a kódolt csatornát az AWACS felé.

— Villám, itt Bendzsó, jó estét — szólalt meg szinte azonnal az E-3B AWACS gép rádiókezelője. — Ellenőrzésre felkészülni.

Fogelman ekkor egy pillanatra bekapcsolta a négyes módú azonosítójelet, ami biztonságos azonosítást tett lehetővé az AWACS számára. — Ellenőrzés kész, Egyes-Egyes — felelte Furness. A kezelő minden Villám gépnél megismételte ezt az eljárást. Ők nem hallhatták, de törökül és ukránul beszélő irányítók a többi repülőgépet is leellenőrizték ugyanezen a módon.

— Egy-Egy-kötelék, nyomja meg a kéket — mondta az irányító. Fogelman átkapcsolta a rádiót a második frekvenciára, amelyen egy irányító csak a saját két gépével lehetett kapcsolatban. Az új frekvencián már nem ellenőrizte le újra őket; feltételezte, mindkét gép elvégezte az átállást az új frekvenciára. — Villám-kötelék, banditák két óránál, nyolc mérföldre, magasan, nem fordultak magukra.

— A romboló úgy ki van világítva, mint egy karácsonyfa — jelentette Fogelman. — S sávú keresőradar, F sávú vezérlő a Gadfly rakétákhoz, X sávú tűzvezérlő az üteghez. Nyilván nem beszéltek az AWACS-ukkal, vagy... aha, most kapcsolják le a radarjaikat. Még mindig látok egyetlen H sávú, gyorstüzelő fegyverrendszerhez tartozó radart: cirkálórakétákra számítanak.

— Villám, távolság az első célponttól harminc mérföld.

— Jócskán belül vagyunk a Grumble rakéták hatósugarán, közeledünk a Goblet hatósugarához — jelentette Fogelman. Még mindig északnak repültek, az Usztyinov marsall cirkáló és kísérete felé, változatlanul háromezer méteren. — A Goblet hatósugarán belül vagyunk, de még semmi jele F sávú sugárzásnak. Hidegek maradtak. Közeledtünk a Gadfly hatósugarához.

Ekkor a vészjelző frekvencián angol nyelvű üzenet érkezett: — Azonosítatlan repülőgép Isztambultól ötven mérföldre északra, itt az orosz Szojkiy rakétaromboló. Veszélybe kerülnek, ha megközelítik hajóinkat. Javasoljuk, haladéktalanul forduljanak vissza, és ne közeleítsék meg a hajókat. Javasoljuk, azonnal álljanak nulla-négy-öt

irányba, és legalább tíz percig maradjanak abban az irányban. Köszönöm. Kérem, haladéktalanul nyugtázzák a vételt!

— Most vagyunk a Gadfly hatósugarában — jelentette be Fogelman.

— Állítsa élesre őket, Mark — mondta Furness. Fogelman már kiválasztotta a fegyverzet státuszlapját a jobb oldali sok célú kijelzőn. A fegyverzeti paneljén MINDEN állásba fordította a fegyverek állapotkapcsolóját, meggyőződött róla, hogy mind a négy HARM rakéta kijelzője aktiválódott a jobb oldali sok célú kijelzőn. Amikor mind a négy rakétánál KÉSZ jelzést kapott, kiválasztotta a hármas számú rakétát, és BOMBA módra állította az üzemmód kapcsolót. A jobb oldali sok célú kijelzőn csak a hármas számú konzolfegyver KÉSZ felirata világitott.

— Minden fegyver ellenőrizve, hármas számú rakéta kiválasztva — jelentette Fogelman.

Majdnem ugyanebben a pillanatban megszólalt a kódolt rádió: — Pumpa! — Furness erre visszavette a sebességet, és gyorsan ereszkedni kezdett. Villám Egy-Kettő elindított két csali siklót, amelyek egyenesen előre repülnek, és lassan ereszkedni fognak, miközben elektromos jeleket sugároznak, arra kényszerítve az orosz radargépet, hogy bemérje őket, ezzel megszakítva a kontaktust a Vámpírokkal. A Villám Egy-Kettő elektronikus kapszulája arra szolgált, hogy zavarja az orosz AWACS gépet, a tengeri keresőradarokat viszont ne; ez remélhetőleg rákényszeríti a hajókat, hogy bekapcsolják keresőradarjaikat, és ezzel lehetőséget nyújtanak Furness és Fogelman számára, hogy kilőjék őket. A siklókat úgy programozták, hogy ne közelítsék meg ötven mérföldön belül a hajókat, és zuhanjanak a tengerbe, messze az orosz cirkáló mögött.

— Fogelman ebben a pillanatban felkiáltott: — SA-N-7 a levegőben, tizenegy óránál!

— Egyes-Egyes, Gadfly működik — jelentette Furness a parancsfrekvencián.

— A Gadfly működik... rendben, most gyengül, befogta a csalikat — jelentette Fogelman, ezer lábra állítva át a vészjelző kurzorát.

— Ötezer szintbeállításig... kétezer szintbeállításig... a csalik harminc másodperce vannak kint... egyezer... ötszáz... szintbeállítás. — Most szögben repültek az orosz rombolóhoz képest, körülbelül húszmérföldes távolságot tartva, éppen kívül a veszedelmes SA-N-7 Gadfly rakéták hatósugarán. — A HARM-om telemetriás adatokat vesz fel, az első a hármas számú konzolról indul. Álljon támadásra.

— Kösz, Mark. — Furness a kormányzórendszert TÁMADÁS üzemmódba tette; így az elektronikus érzékelőrendszer távolságada-

tait fogja használni, és a legközelebbi veszélyforrás irányadatai alapján navigál.

— Rendben, fiúk, most csak nézzétek, hogy csapódik be... Hirtelen éles sárga fény villant a távolban, egy rakéta lángnyelve egy pillanatra egy nagy hadihajó körvonalait világította meg; húsz mérföldre voltak tőle, de szinte megérinthették volna. Az orosz hajó úgy döntött, nem küld több figyelmeztető üzenetet; a Sztojkij romboló körülbelül tizenhét mérföldről tüzet nyitott két SA-N-7-es rakétával. — Egy-Egy, a Gadfly felszállt — jelentette Furness az AWACS frekvenciáján. Aztán a nemzetközi vészjelző sávon folytatta: — Segítség, segítség, segítség, minden rádiónak, Villám Egy-Nullát támadás érte. Ismétlem, megtámadtak minket.

— Egyes rakéta célra állt — jelentette Fogelman.

— Rendben — nyugtázta Rebecca, és az AWACS sávjára váltott. — Egy-Egy, magnum — mondta, jelezve a szövetséges gépeknek, hogy egy HARM rakéta indul, aztán beleszólt az interfonba: — Indítás engedélyezve. Nyírd ki a szarost, Mark!

— Ó, ember — sóhajtotta Fogelman. Hirtelen csuklómozdulattal letépte az oxigénmaszkját, mintha nem kapna elég levegőt. — A szentségít, tényleg eltalálunk valamit. Egy kibaszott hajót!

— Nyugi, Mark — szólt rá Furness. — Szedje össze magát!

— Becky, éppen ez az... a fenébe, soha nem hittem volna, hogy igaziból löni fogok ilyesmire. — Arcára erősítette az oxigénmaszkot, mély lélegzetet vett, és újra ellenőrizte a taktikai érzékelőt. — Rendben, úgy látom az F sávú bekapcsolt... helyes, a cirkáló S sávú keresőradarja is működik, pont a pofánkba világít. Nyilván át kellett vennie a vadászok irányítását az orosz AWACS zavarása miatt. Pont ezt akartuk.

— Egy-Kettes, adjanak zenét — rádiózta Furness Nortonnak.

— Egy-Kettes, pumpa — felelte Norton, miközben Aldridge újabb két csalisiklót lőtt ki.

Fogelman kiválasztotta a radarelhárító rakétát a hatos konzolon, és folytatta az érzékelők figyelését. — Még fogom az S sávú keresőradart... szent szar, most kapcsolt be az SA-N-6-os! Kiválasztom a rakétát a négyesen... a fenébe, gyerünk már, vedd be, vedd be... megvan! Rajta vagyok a Grumble adóján és az S sávú radaron is! Hajszálkeresztek a célon.

— Fordulok — felelte Furness, és meredek, hatvanfokos fordulót kezdett az orosz cirkáló irányába. A HARM rakétát ötfokos pontossággal kellett a célra állítani indítás előtt. Rebecca bekapcsolta a mikrofont: — Bendzsó, itt Egy-Egy...

— Rakéta a levegőben! — kiáltotta Fogelman.

Először csak egy rakétát láttak, aztán még egyet, aztán még négy rakéta emelkedett fel függőlegesen a láthatárról, ragyogó tűzcsíkokat húzva az égen. A csíkok kezdtek elhajlani; az első két rakéta nyilvánvalóan a csalikra fordult, de a cirkáló éppen eleget küldött fel gyors egymásutánban, hogy mindenkinek jusson.

— Rakéták kint! — kiáltotta Fogelman, és rácsapott a kioldógombra. Amikor a HARM rakéták eléggé eltávolodtak a Vámpírtól, lenyomta a zavaró négy fénygombját az elülső műszerfalon, de a vészjelzés is azonnal kigyulladt: a SA-N-6 radarja stabilan befogta őket. — Grumble radar tizenkét óránál — jelentette. — Nem látom a rakétákat... Nem látom őket!

— Tegye száz lábra a magasságbeállítót! — kiáltotta a lány, és sebességváltoztatás nélkül gyorsan ereszkedett száz lábíg. Szemből adták a legkisebb radarkeresztmetszetet; ha kanyarodnak, csak még jobban megmutatták volna magukat az orosz rakétavezérlő radarnak. — Adjon csalit! — Gyors hullámmozgásba kezdett a géppel, ezzel próbálta pörgésre kényszeríteni a rakétákat.

— Látom őket! Még mindig rajtunk vannak! — kiáltotta Furness. Lassan jobbra-balra kanyargott. A Grumble ezt a cselet sem vette be. — Egy-Kettes, adjanak még kettőt! — kiáltotta a rádióba.

— Vettem — felelte Norton. — Csalik kint.

Az új csalik beváltak. Furness látta, az SA-N-6-os rakéta egyre feljebb emelkedik, messze elkerüli őket, a Vámpírnál százszor jobb prédát hajszolva. Egy pillanattal később Fogelman felkiáltott: — Megvan! A francba, a keresőradarjukat meg a Grumble radarját is eltaláltuk! Kitértük a fogukat!

Szavait egy egész sor robbanás erősítette meg körülbelül tizenkét mérföld távolságban; az ötvenkilós robbanófejek sok ezer wolfram-acél kockát szórtak szét halálos fémfelhőként az orosz rakétacirkáló tatján és középső részén; néhány nyitott állványon álló SS-N-12-es rakéta is felrobbant a fedélzeten.

Amikor már úgy tűnt, a másodlagos robbanások is elcsendesednek, iszonyú lánggömb lobbant a fedélzeten, mérföldekre megvilágítva körös-körül a tengert az Usztyinov marsall körül. Még egy égő helikoptert is jól láttak a röpfedélzeten.

— Talán elsüllyesztettük! — mondta lelkendezve Furness az interfonba. — Elkaptuk a cirkálót! — Bekapcsolta a rádiómikrofonját. — Egy-Kettes, látták ezt? Bendzsó, itt Egy-Egy, azt hiszem, elkaptuk a cirkálót.

— Egy-Egy, itt Bendzsó, adjon azonosítást. — Fogelman rövid időre kikapcsolta a négyes módot, majd ismét vissza. — Vettem, Egy-Egy — mondta halk, szomorú hangon az irányító. — Egy-Kettes

egyelőre nem sugároz. Forduljon jobbra egy-egy-nullára, és jelentse, amit lát.

Míntha gyomorszájon vágták volna őket. A NATO radargépe elvesztette a kapcsolatot Nortonnal és Aldridge-dzsel. Az egyik SA-N-6-os rakéta nem a csalik után ment, mint hitték, hanem őket találta el.

Csak így, egy szempillantás alatt elveszítették két bajtársukat.

A radar vészjelző megelevenedett, egy N betű jelent meg a szkópon. — Mark! — szólt át Furness. Semmi válasz. Fogelman a taktikai érzékelőre bámult, de hallgatott, mint a csuka. — Mark, gyerünk már! Ott az a magányos romboló. Kapjuk el, és pucoljunk innen.

— Istenem... ez nem lehet... — mondta a fiú, Norton és Aldridge halálától kábultan.

— Mark, a francba, készüljön a lövésre. — A rádióra kapcsolt. — Bendzsó, itt Egy-Egy, van még egy HARM-unk. Ráhajtottunk a keleten álló rombolóra.

— Vettem, Villám. Banditák tizenegy óránál, ötven mérföldre magukra mennek. A romboló tíz óránál van, hatvan mérföldre. A csibéink harcolnak tizenkét óránál, százhusz mérföldre maguktól.

— Rendben. — Átnyúlt, és megrázta Fogelmant a vállánál fogva. — Gyerünk, Mark! Talán kiugrottak. Talán a vízben vannak már. Nem tehetünk értük semmit. Pörköljük oda ennek az utolsó disznónak!

De a csalik nélkül, amelyek az oroszokat a radarok bekapcsolására kényszerítették volna, a rakétacirkáló és a cirkálóanyahajó között magányosan járőröző Rezkij rombolót nem volt könnyű átejni. Fogelman még a támadóradarját is bekapcsolta, hogy magukra vonja a figyelmet, de semmi. Csak a közelben járó vadászgépeket sikerült magukra vonniuk. — Egy-Egy, banditák tizenkét óránál, negyven mérföldre. A romboló távolsága ötven mérföld.

— Várunk pár másodpercet — mondta Furness. — Még kívül vagyunk az SA-N-3-asok hatósugarán. — Mihelyt hatótávolságon belül voltak, Furness kissé emelkedni próbált; a Goblet csak háromszáz láb felett működött, ezért megpróbált ötszázra menni, hogy a rombolót válaszra kényszerítse. Még mindig semmi. Ez az egyetlen hátránya, ha az ember csak radarelhárító fegyvereket visz magával: ha a radarok nem működnek, a rakéták csak ballasztnak jók.

A romboló azért nem kapcsolta be a radarját, mert nem volt rá szüksége: az AWACS-tól megkapta a szükséges irányadatokat. Az orosz AWACS kezdett súlyos problémává válni. Volt, egy tervük, hogyan bánjanak el vele; és remélhetőleg hamarosan végre is hajtják.

A másik négy RF-111G bombázó kétoldalról támadta a Novorozsjszk anyahajó-kötelőket, délnyugatról és keletről fogva szuperszo-

nikus harapófogóba. Frank Kelly kapitány és Larry Tobiasz alezredes a Villám Egy-Hármon három HARM rakéta sorozatával elpusztították a Burnij rombolót; a negyedik HARM-juk nem töltődött föl és nem fogadta a parancsokat. A Revnosznij fregattot Clark Vest őrnagy és Lynn Ogden hadnagy két HARM rakétája találta el. Ezek után egyik orosz hajó sem volt hajlandó bekapcsolni a radarjait, pedig csalisiklók röpködtek mindenfelé; Joe Johnson kapitány és Harold Rota őrnagy, akik Kellynek és Tobiasznak dobálták a csalikat, egy siklót egyenesen egy fregatra lőttek ki, de az még akkor sem kapcsolta be a gyorstüzelő rendszere radarjait.

Mihelyt az orosz vadászgépek megjelentek, a Vámpírok számára véget ért a csata; ám az orosz irányítók nagy meglepetésére a négy RF-111G alig húsz mérföldre a Novorozsjszktól délnek fordult, és emelkedni kezdett, üvöltő rádiókkal és radarokkal. Az amerikaiak megállás nélkül emelkedtek tizenkétezer lábra, jóval a cirkáló SA-N-3B és SA-N-7 radarrendszereinek hatósugarán belül. Ám a Burnij pusztulása után az orosz cirkáló anyahajó nem merete megkockáztatni a két másik Vámpír ortvámadását, amelyekről tudták, ott vannak, valahol nyugatabbra. Mégiscsak tizenkét JAK-38-as vadászgép, tizenhat helikopter és több mint ezerhatszáz ember volt a fedélzeten. Ezért inkább egyetlen lövést sem adtak le. Most már az orosz vadászgépeken volt a sor.

A Vámpírok csábították a flottát támogató fekete-tengeri vadászgépeket, amelyek máris zúdultak dél felé, hogy megkezdjék az üldözést. Százhusz mérföldre északon, a Krím-félsziget bázisain több repülőosztálynyi MiG-29-es és Szuhoj-27-es vadász állomásozott, elsősorban az orosz radargép fedezetét szolgáltatva. Amikor a radargép először észlelte a Vámpírokat, a szevasztopoli és jevpatorijai vadászosztályokat riadóztatták, majd amikor a Krímtől délre megkezdődött a támadás a hajóraj ellen, a Fekete-tenger légtérét több mint hatvan vadászgép töltötte be: a maximális mennyiség, amelyet az A-50-es radargép irányítói biztonságosan ki tudtak szolgálni. A Novorozsjszk-köteléket kétoldalról elkerülve, hogy ne zavarják a hajók önvédelmi rendszereit, az orosz bombázók szétspricceltek, hogy megtalálják a gyors, alacsonyan repülő amerikai bombázókat. Húsz vadászgép nyugatra ment, az Usztyinov marsall-köteléket fedezni, tíz az orosz radargép mellett maradt, és harminc vadász üldözte a Törökország felé visszavonuló négy Vámpírt. Úgy látszott, mintha az RF-111G-k pilótáinak fogalmuk se lenne arról, hogy üldözik őket; az oroszok tudták, az amerikaiaknak is van egy AWACS gépük, de a Vámpírok mégis a számukra veszélyes, nagy magasságban repültek tovább.

Nagyon is sebezhető, nagyon is csábító célpontot nyújtottak; mégpedig szándékosan. Miközben az orosz vadászraj dél felé húzott, az ukrán légierő nyolcvan MiG-23-as vadászgépe elindult észak felé. Az orosz üldözők hirtelen üldözöttekké váltak; a néhány másodperccel előbb még harminc a négyhez erőviszony hirtelen nyolcvan a harminchoz arányú hátránnyá változott. A Vámpírokról egykettőre megfélemeztek, és mind a négy elérte a biztonságos parti hegyvidéket.

Az egymotoros ukrán MiG-23-as azonban nem volt méltó ellenfél az orosz MiG-29-es vagy Szu-27-es vadászok számára. Ezek a fejlettebb gépek még éjszaka is könnyedén lelődöztek volna a régibb, sokkal kezdetlegesebb ukrán vadászgépeket, különösen egy radargép irányításával. Csakhogy nem nyílt rá módjuk; alig kezdtek gyülekezni az oroszok volt bajtársaik ellen, a MiG-23-asok dél felé kanyarodtak, és egyetlen rakéta kilövése nélkül teljes sebességre kapcsoltak. Tervezett visszavonulás volt ez; nem is szándékoztak összecsapni a fejlettebb vadászgépekkel...

...és hamarosan az is kiderült, miért. Míg az orosz vadászfedezet zöme az ukránokat üldözve Törökországhoz közeledett, kelet felől tíz ukrán MiG-27-es és tíz Szuhoj-17-es vadászbombázó repült be szupersonikus sebességgel. Az orosz AWACS radarirányítói annyi gépet láttak a képernyőiken, hogy az alacsonyan repülő jövevényeket csak akkor vették észre, amikor azok alig hatvan mérföldre voltak a Novoroszijzk-kötelék megmaradt öt egységétől. Az orosz vadászok ekkor már messze jártak, és sok üzemanyagot veszítve kellett megfordulniuk, hogy a kelet felől bezúduló bombázókkal felvegyék a harcot. Az ukrán taktikai bombázók könnyű rakományt és külső üzemanyagtartályokat hordoztak; háromszáz mérfölddel többet kellett repülniük MiG-23-as bajtársaiknál, hogy megkerüljék az oroszokat, és sikeresen hozzáférközzenek az orosz anyahajó-kötelékhez; csak egy fegyvert vittek magukkal, ezért nagyon gyorsak voltak.

Ez az egyetlen fegyver, a K-59-es rakéta, az ukrán fegyvertár legpusztítóbb hatású eszköze volt. Nyugaton SLAMszkij néven emlegették, mert nagyon hasonlított az amerikai flotta AGM-84E SLAM rakétájára: tévévezérlésű, szubszonikus, rakétameghajtású eszköz volt, nagy hatóerejű robbanófejjel. A MiG-27-esek és Szu-17-esek körülbelül harmincöt mérföldről lötték ki rakétaikat a hadihajókra, aztán visszafordultak kelet felé. A rakéták gyorsan emelkedtek harmincezer lábig, majd meredeken ereszkedni kezdtek az orosz hadihajók felé. Pályájuk utolsó húsz másodpercében az ukrán pilóták irányították őket televíziókamera segítségével.

Mihelyt azonban a K-59-es rakéták befejezték az emelkedést,

könnyű célpontot nyújtottak az orosz vadászok számára; az A-50-es radargép játszva bemérte egyenként mind a húsz rakétát. Minthogy a vadászok nagy része túl messze volt. ahhoz, semmint a cirkálórakétákkal foglalkozhassanak, a radargép kettő kivételével a saját kísérővadászait küldte oda. A nyolc Szuhoj-27-es vadász leszakadt a járőről, és keletre száguldott, befogni és leszedni a nagy, egytonnás cirkálórakétákat. A rakéta és saját vadászgépe közötti rádiós adatsatornát használták fel vezérlőjelként, és a nyolc Szu-27-esnek bonyolult pásztázó- és befogóradarjának segítségével is majdnem az összes K-59-es rakétát kellett célba vennie...

...ami viszont megpecsételte az orosz radargép sorsát, amely kezdetől fogva az egyesült amerikai-török-ukrán akció fő célpontja volt. Míg az orosz vadászok zöme északkeletre indult az ukrán csapásmérő gépek ellen, az orosz radargép kísérete pedig két gép kivételével a cirkálórakétákat próbálta elcsípni, tíz MiG-23-as robbant be délnyugatról tizenkétezer méter magasságban.

Személyesen Pavlo Ticsina ezredes vezette őket.

Akárcsak a csapásmérő gépek, ők is csak üzemanyagtartályokat és egyetlen fegyvert vittek magukkal: egy R-33-as, nagy hatósugarú levegő-levegő rakétát. Az R-33-as a világ egyik legkorszerűbb és legnagyobb levegő-levegő rakétája. Nagy magasságból indítva kilencven mérföld volt a hatósugara, csúcsebessége a hangsebesség háromszorosra, és százkilós robbanófejjel volt felszerelve. Háromféle vezérlést használt: félaktív vezérlést, amihez az indítógép visszaverődő radarjelét használta; aktív radarvezérlést, amikor az orrában elhelyezett kis radarsugárzót vezette a célra; és passzív radarvezérlést, amikor a célba vett gép által sugárzott radarjelek irányították.

Az R-33-as rakéta nem kimondottan a MiG-23-asokhoz készült; ezek radarja csak minimális navigációs információkat szolgáltatott, és nem adott vezérlőjelet. Az A-50-es sorsát saját hatalmas radarsugárzása pecsételte meg.

A tíz kilőtt rakéta közül kettő célba ért.

A tenger fenekén találkozhattak a Novoroszijzsk cirkálóval, mely kitűnő célpontul szolgált még a viszonylag tapasztalatlan ukrán pilóták számára is; a húsz K-59-es rakétából hat eltalálta a cirkálót. A fedélzet tele volt felszállásra kész Jak-38-asokkal; a tűz és rombolás 365 tisztet és tengerészt vitt magával a pusztulásba.

— Villám Egy-Egy, sok bandita egy óránál, húsz mérföldre, magasan. Csibék két óránál, hetven mérföldre. Utánégető be, söprés keletre.

— Bendzsó, Egy-Egy vette, már itt se vagyunk — felelte Rebecca Furness. A Vámpír szárnyát behúzta 72,5 fokig, teljes utánégetésre

állította a fűvókákat, és hangsebesség fölé gyorsult. — Helyezze késszenlétebe a Sidewindereket, Mark — mondta.

— Már készen vannak — jelentette Fogelman. — A HARM-ot is ledobhatjuk bármikor, ha meg akar szabadulni tőle. A nyomtörlőt bekapcsoltam, zavaró elektronika beállítva.

Az egyetlen megmaradt AGM-88 HARM radarelhárító rakéta az ötös számú konzolon nem korlátozta a sebességüket, de egy kissé növelte a gép stabilitását, és rontotta kormányozhatóságát. — Egyelőre megpróbáljuk megtartani — felelte Furness. — Minden HARM-ra szükségünk lesz, amit...

Hirtelen megszólalt a Törökország középső része fölött keringő AWACS rádiója: — Apex, Villám, tizenkét óránál, tizenöt mérföldre... Apex, Villám, tizenkét óránál... Apex...

— Rakéta a levegőben! — kiáltotta Fogelman. — Az orosz vadászgépek rakétákat lőnek ki! De a veszjelzőnk nem mutat semmit. Nem tudom, merre vannak.

— Infrás támadás — mondta Furness. Az orosz infravörös kereső és befogó rendszer lehetővé tette, hogy a vadászgépek egy földi vagy légi radar irányadatait a saját gépeik hőérzékelőjének adataival kombinálva levegő-levegő rakétákat lőjenek ki. A támadó gép radarját elég volt a rakéta útjának utolsó másodperceiben bekapcsolni. — Várjon, hamarosan lesz radarkapcsolat is!

Hirtelen egy denevérszárny jelent meg közvetlenül előttük a szköpon, jócskán lövéstávolon belül, felvillant a vörös RAKÉTAINDÍTÁS jelzés, és hangos bip-bip-bip veszjelzés szólalt meg a sisakjukban.

— Vadászgép támad az ornál! — üvöltötte Fogelman. Két ujjal benyomta mindkét oldal csalikivetőjét. — Csalik kint! Független kitérés!

Nem próbálhatták meg oldalt kitérve elkerülni a rakétákat, mert csak még jobban megmutatták volna magukat; bízniuk kellett benne, zavaróik elfojtják a rakéta vezérlőjelét, az ellenséges vadászgép radarja pedig a csalit fogja be helyettük.

A levegő tele volt feléjük száguldó levegő-levegő rakétákkal; az orosz vadászgépek annyira közel voltak, hogy aprócska fényvillanásokként látták az induló rakétákat is. Egy rakéta a bal szárnytól körülbelül kétszáz yardra robbant fél; olyan közel, hogy érezték a lökeshullám okozta megrázkódtatást.

— Villám, sok bandita magasan, tizenkét óránál, tizenkét mérföldre; utánégetővel tovább kelet felé, lerázni őket és guggolni! — Az AWACS irányító tömör utasításai kétségbeesést tükröztek: azt javasolta Furnessnek és Fogelmannek, rohanjanak fejfelé a falnak, egyenesen át az orosz vadászok vonalán, és bízzanak a szerencséjükben. —

Első banditák most tíz mérföldre, tizenkét óránál. Néhányan észak felé kerülnek; arra számítanak, a találkozás után maguk délnek kanyarodnak. Javaslom, teljes sebességgel menjenek tovább kelet felé. Legközelebbi banditák öt mérföldre.

Furness ebben a pillanatban meghallotta a célt befogó Sidewinder rakéta eltéveszthetetlen duruzsolását. Nem tévovázott, megnyomta a kibiztosító gombot a botkormányon, és rácsapott a kilövő gombjára. A kis hőkeresős rakéta levált a bal oldali konzolról, kivágódott az űrbe, és eltűnt a szeme elől.

— Villám, banditák kitérnek... lövés egyenes. — Azaz a rakéta nem talált.

Mégis megtette a magáét: az orosz támadó alakzatnak szét kellett rebbennie, és védekezésre kényszerült. — Bendzsó, ki tud vinni innen minket?

— Villám, banditák tíz óránál, magasan, húsz mérföldre — felelte az irányító. — Mi a tüzhelyzete, Villám?

— Még egy van.

— Rendben, Villám, magas orral nulla-három-nullára, és támadás.

— Hé, bébi, ezt már szeretem! — kiáltott fel Fogelman. — Kapjuk el őket! — Az AWACS irányítója azt javasolta, próbálják meg a faroklövéshez készülődő orosz vadászokat szétzavarni a kapásból kilőtt utolsó Sidewinder rakétával; ha sikerül rakényszeríteniük a támadókat, hogy akár egy pillanatra irányt változtassanak, nyert ügyük van.

Furness éles bal kanyarba döntötte a gépet — ez teljesen váratlan manőver volt, mikor a török part alig hatvan mérföldre volt délre —, és amint az orr 20 fokkal a horizont fölé emelkedett, meghallotta a duruzsoló hangot, és kilőtte a maradék Sidewindert a közeledő orosz gépekre. Aztán élesen jobbra dőlt, lement hatvan méterre, és teljes utánégetéssel iszkolt Törökország felé. Nem volt több fegyverük: egyetlen mentségük a sebesség, és az alacsonyan való repülés volt. — Adjon terepkövetőt, Mark! — mondta Furness.

Fogelman már a terepkövető radar kapcsolóival babrált, és azonnal beállította, amit Furness kért: — Terepkövető bekap, kemény menet — jelentette.

— Kösz, Mark. Szép munka. — Két függőleges vonal a helyzetjelző ernyőn azt mutatta, hogy a víz feletti magasságukat egyelőre a radaros magasságmérő szabályozza, míg el nem érik a partvonalat. — Bendzsó, Villám pucol, irányadatot kérek a muslincákról, és vektort a leszállóhelyhez.

— Villám, banditák öt óránál magasan, tizenöt mérföldre, gyorsan közelednek, további banditák hét óránál, tizenkét mérföldre. Javaslom... Apex, Villám, Apex, hét óránál, tizenegy mérföldre.

Fogelman gyakorlatilag fordítva ült a székén, kereste szemével a rakétákat. Aztán másik állásba kapcsolta a vészjelzőt, amely így a függőleges vezérsíkra szerelt hőérzékelővel pásztázta a teret mögöttük. — Nem látom őket, Becky — mondta. — Semmit a...

Ebben a pillanatban kigyulladt a RAKÉTAINDÍTÁS jelzés a műszerfalon, és felhangzott a figyelmeztető csipogás; a vészjelző rakétát indító orosz vadászgépet észlelt, és automatikusan csalikat és fáklyákat szórt ki. Furness ötös utánégetésre kapcsolt, kilencvenfokos fordulóba dőlt, és maga felé húzta a botkormányt, míg meg nem szólalt a csúszásjelző kürt. Mihelyt visszaengedte a botkormányt, iszonyatos robbanás villant alig ötven méterre a szárny végétől.

— Csalít, fáklyát! — üvöltötte Furness. Fogelman újabb csalikat és fáklyákat dobott ki, és Furness éles jobb fordulóba döntötte a gépet. Negyvenöt fokra ki kellett engednie a szárnyat, hogy a Vámpír meg ne csússzon a sok éles fordulás miatt.

— Villám, veszély hat óránál, öt mérföldre, javaslom, térjen ki balra, csibék tíz óránál, harminc mérföldre... veszély most hét óránál, négy mérföldre, magasan, két perc múlva száraz a lába, tovább utánégetővel... veszély hat óránál... Atoll, Villám, Atoll! — az ellenséges hőkeresős rakéta indítását jelző atoll kiáltással egyidejűleg a RAKÉTAINDÍTÁS jelzés is kigyulladt.

De ezúttal a Vámpír bal oldali csalikidobója beragadt, úgyhogy csak jobboldalt tudtak csalikat kiszórni. Miközben Fogelman ezzel foglalkozott, Furness egy 5 G-s jobb kanyart kezdett: egyenesen bele egy orosz AA-11-es rakétába. A robbanófej a jobb oldali turbinanyílás és a jobb oldali kupola között robbant, majdnem leszakította a jobb oldali hajtóművet és a szárnyat.

Rebecca Furness kezdeményezte a katapultálást. Megrántotta jobb térdje mellett a sárga-fekete csíkos fogantyút. Berobbant néhány pirotechnikai töltet, amelyek szorosabbra rántották hevedereiket, meg egy irányított lineáris töltet a pilótafülke körül. Egy töredék másodperccel később a hatalmas rakétamotor kitépte a, tokként körülrobbantott fülkét a sérült törzsből, egy kisebb stabilizáló rakéta pedig arról gondoskodott, hogy ne pördüljenek vissza a fúvókák mögé. Az elsődleges rakétamotor ereje olyan volt, mintha egy húszmérföldes sebességgel haladó autó vágná hátba az embert: nem hal meg, de garantáltan emlékezni fog rá élete végéig.

Az elsődleges rakétamotor öt másodperc alatt kiegészített, de addigra több mint hatvan méterrel emelte a tokot a sérült gép fölé. Egy gyorsulásmérő érzékelte, mikor csökken a tok sebessége hangsebesség alá, és ekkor egy kis irányító ejtőernyő és két pár kormánylap nyílt ki, hogy irányban tartsa a tokot. Parabolikus röppályájuknak majd-

nem a tetőpontján kinyílt a három, egyenként harminc láb átmérőjű ejtőernyő. Tizenkét másodperccel a fogantyú meghúzása után a Vámpír tokja három kitűnő ejtőernyőn lebegett.

— Mark, jól van? Mark...!

— Itt vagyok — felelte halkán Fogelman. — A helyemen.

— Remélem, csak viccelni próbált.

De nem volt idejük társalogni. Négy nagy légtömlő — egy matrac alakú ütközéscsillapító tömlő a tok alatt, két párna alakú úszótömlő a tok hátsó szárnyai alatt, és egy gomba alakú, a tok fejre állását megakadályozó tömlő a navigátor kupolája mögött — fúvódott föl automatikusan a következő másodpercekben, mielőtt a tok a Fekete-tenger hideg vizébe csapódott. A viharos északi szél néhány percig még a levegőben tartotta az ejtőernyőket, és a tok szánkázott a felszínen, mielőtt fejre állt.

A fülkében töksötét volt, a hirtelen fejre állás teljesen megzavarta Furnesst. Fejjel lefelé csüngött székében a hevedereknél fogva, a tenger zúgott körülötte. Úgy érezte, süllyednek lefelé, mint a kő. A tok elvileg vízálló, még akkor is, ha teljesen alámerül, de ez csak akkor igaz, ha az üveg és a burkolat sértetlen. Mi van, ha a tok repedt valahol, vagy ha a rakéta megrongálta? Mi van, ha a víz nyomása talál egy gyenge pontot a kupolán, és beszakítja?

Higgadj le! Higgadj le! Higgadj le, mondogatta magának. Kikapcsolta az oxigénmaszkját, aztán le is vette, és az ülése mögé dugta. Feje fölött a kupolán nem gyűlt össze a víz, csak az ellenőrző listák, papírlapok, ceruzák és a félelem. A félelem gyorsabban összegyűlt ebben a fülkében, mint bármi más.

Hörgést hallott. Saját magát vagy Markot? Átnyúlt a másik oldalra: — Mark, jól van?

— Azt hiszem, megint összetörtem a képemet — felelte Fogelman. Ő is a hevederein lógott, de a két karja tehetetlenül csüngött le a kupolába. Rebecca kitapogatta az oxigénmaszkját: leszakadt a sisakjáról. Érezte, vér szivárog a fiú orrából, de semmi komoly. — Jól van? — kérdezte a fiú.

— Én jól vagyok.

— Még fejjel lefelé vagyunk? Nem tudom megállapítani.

— Csak nyugalom — mondta Furness. — Pár perc múlva talpra állunk.

A tok jobb oldalán lévő nagy, párna alakú úszótömlőnek automatikusan talpra kellett volna fordítania a tokot; nyilván a süllyedő ejtőernyők tartják lent. A fülke középső oszlopán, fent, a két kupola között, négy sárga fogantyú volt. A vág-vág-lebeg-lebeg mondókéval lehetett könnyen megjegyezni, melyiknek mi a dolga. Fentről lefelé

az első elvágta a tokot a géptől, a második elvágta az ejtőernyő köteleit, a harmadik kibontotta az ejtőernyőt, a negyedik felfújta a tömlőket. Furness meghúzta az első fogantyút, ezzel kibiztosítódott a második; meghúzta azt is, és a tok a Fekete-tenger hideg vizének felhajtóereje segítségével, néhány másodperc múlva talpra fordult.

Pár percig szótlánul ültek a Vámpír tokjának sötétségében. Mindketten tisztában voltak vele, mekkora szerencséjük van.

Fehér Ház, Washington, USA

Egy órával ezután

Bár két éve volt már hivatalban, az elnök most nyúlt hozzá először. A műholdas hírközlés korában anakronizmus volt, szinte már vicc a Fehér Ház és a Kreml közötti közvetlen telefonvonal. A forró drót mégis üzemben volt. Korszerűsítették, és most éppen használták is. — Itt az Egyesült Államok elnöke. Kivel beszéllek?

— Itt Vitalij Velicsko elnök — felelt az orosz elnök. — Hogy van ma este, uram? — Hangja kissé feszült volt, de elég barátságosnak tűnt.

— Jól vagyok, elnök úr. Azért hívom, mert...

A forró drót műholdas kapcsolat volt, úgyhogy kábelkésleltetés nélkül hallották egymást. — Örülök, hogy jól van, elnök úr — sziszegte Velicsko. — Remélem, eszénél is van. Ha igen, visszahívja a bombázóit Törökországból, visszaállítja normális készületségre a nukleáris bombázóit és a tengeralattjárókra szerelt rakétáit, és felhagy az államközösség belügyeibe való beavatkozással. Mert különben, elnök úr, sajnálatomra, a pokolban fog megsülni.

Ezzel a vonal megszakadt.

— Nos, erről ennyit — mondta megviselten az elnök. — Ezzel a seggfejjel beszélni úgyis falra hányt borsó. Jézusom, miért nem tudtak rám hallgatni, amikor könyörögtem, támogassák Jelcint? Nem hallgattak rám, nem hallgattak Nixonra, amikor két évvel ezelőtt figyelmeztetett minket. A mi kedves NATO-szövetségeseink egy marék finggal támogatták Boriszt. Most megnézhetik az eredményét. Ló-szar.

Éles fájdalom hasított a gyomrába: az újabban felfedezett fekélye adott hírt magáról. A fájdalom felsugárzott a halántékáig. Az egész nap nagyon megviselte, ami rendszerint csak akkor történt meg, amikor a feleségével támadtak nehézségei. Egész felnőtt életét politikával töltötte. Mocskos, alantas, durva politikával, a legrosszabb fajtá-

val. A déli politikusok egy választási kampányban körülbelül annyira kedvesek, mint egy kiéhezett szeméttelapi buldog. Szakadatlan munka, szakadatlan figyelem minden részletre, állandó nyomás, csak hogy az ember megmaradhasson a hivatalában. Soha nem szolgált a hadseregben, de húsz év a közszolgálatban, gondolta, pont olyan, mintha a seregben szolgált volna. Életmód volt, nemcsak egy állás.

De az Egyesült Államok elnökének lenni olyan volt, mint a politika és a hadsereg együtt, ezerrel beszorozva.

Egész álló nap jöttek hozzá az emberek, és nyaggatták, ami csak súlyosbította a gyomorfekélyét. Először az egyesített törzs oktatta ki, mégpedig a törzs minden egyes tagja. Mindenkinek volt valami terve, mit kellene csinálni, de csak egy volt a közös bennük: többet akartak. Elég a kicsinyes katonai expedíciókból: a törzs Sivatagi Vihar típusú mozgósítást és felfejlődést követelt. Minden más elfogadhatatlan. A George Bush elnök által levezényelt 1991-es háborúi hatalmas túlerővel vívták végig, és száz napig tartott; más kérdés, hogy korlátlan mennyiségű üzemanyag, hat hónap felkészülési idő állt rendelkezésre, és egy harmadrendű ellenféllel volt dolguk; az egész hatvanmilliárd dollárba került az amerikai adófizetőknek. A jelenlegi elnök által vezetett iszlám háborút 1993-ban néhány hónap alatt átdobott egységekkel és fegyverekkel vívták, és majdnem egy évig tartott; az eredmény és az áldozatok száma ugyanaz, de az ára csak húszmilliárd dollár. A jugoszláv kérdés éveket holtponton állt, míg a németek nagy NATO-csapatokat nem vittek be az országba; azóta, béke van. Ez az Egyesült Államoknak gyakorlatilag egy fillérjébe sem került, eltekintve attól, hogy vezető szerepét Európában át kellett engednie az erős, egyesített Németországnak.

A telefon megszólalt az elnök íróasztalán. — Igen... Rendben, de csak egy percre. — Az elnök orvosa lépett az ovális irodába, roszszalóan csóválta a fejét, és egy ujjra szerelhető műszerrel megmérte az elnök vérnyomását.

— Pocsékul néz ki, elnök úr — dörmögte. — Mi volna, ha ma korán feküdne le? Mondjuk még három előtt? És felhagyna az evéssel — intett a sült krumpli felé.

— Nagyon vicces — dünnyögte az elnök. Az orvos háromszor is megismételte a vérnyomásmérést, hogy biztos legyen az eredményben. Le akart ülni az elnök mellé egy kis csevegésre, de az rászólt: — Csak hagyjon itt egy egész doboz Tagametet. Dolgozunk. — Az orvosnak eszébe jutott, hogy a First Ladyt is megvizsgálhatná, de az egy hűvös pillantással elutasította, ezért sietve távozott. Az asszony látta, mennyire fáradt és ideges a férje, ezért a politikusokat is kite-relte az irodából.

— Rendben van, Philip — mondta az elnök Freeman tábornoknak, miután az alelnök, Freeman, Speher, Grimm és Lifter kivételével mindenki elhagyta az irodát. — Hallgatom. Mondja el, legjobb tudomása szerint, mi várható.

— Az oroszok vissza fognak vágni — mondta határozottan Freeman. — Tömeges, összpontosított támadással, olyan célpontokat választva, hogy megbüntessék Ukrajnát, a törököket, meg minket is, amiért segítettük őket. Az embereim szerint Ukrajna fővárosa, Kijev lesz a célpont. A másodlagos célpont Kayseri, ahol az oroszok tudomása szerint a legtöbb ukrán gép állomásozik. Más kérdés, hogy mostanra az amerikai és az ukrán gépeket is szétszórjuk más török támaszpontokon a várható támadás miatt, és teljes gőzzel szereljük fel a Patriot rendszereket. A legvalószínűbb egyéb célpontok: Golcuk török ipari és tengerészeti központ; Isztambul, Törökország történelmi és turisztikai központja; vagy Ankara, maga a főváros. A stábom szerint az oroszok ezúttal nem korlátozzák támadásaikat a katonai célpontokra, hanem parancsnoki és irányítási központokat, ipari létesítményeket és hírközlési berendezéseket is célba vesznek.

— Atomfegyverrel?

— A válaszom erre, uram: miért ne? — felelte Freeman. — Miért ne vetnék be azokat a neutronbombákat Törökországban, ha már Ukrajnában megtették?

— Mert mi kivernénk belőlük a szart, és ezt ők nagyon jól tudják! — csattant föl Grimm.

— Tábornok, szálljon le a földre — mondta fáradtan a First Lady.

— Az oroszok nem mernek még egyszer atomfegyvert használni, különösen egy NATO-tagország ellen. Az öngyilkosság lenne.

— Az lenne, uram? Az lenne, asszonyom? — kérdezte Freeman.

— Pontosán mit csinálna ön, ha az oroszok megtámadnák Törökországot? Beküldené a bombázókat? Uram, mi semmi elszántságot nem mutattunk semmiféle cselekvésre, nemhogy egy atomtámadás előkészítésére orosz célpontok ellen! Az orosz hajók elleni támadás a Fekete-tengeren csak néhány szerencsés lövés volt. Csak hat géppel vettünk részt az egész akcióban, miközben az ukránok több mint százal. Az oroszok több célpont ellen atomfegyvert vetettek be Ukrajnában, továbbá elpusztítottak néhány török hadihajót, és önnek egy értelmes beszélgetést sem sikerült lefolytatnia Velicsko elnökkel.

A First Lady felugrott. — Azt ajánlom, ügyeljen a modorára, tábornok — mondta jéghidegen.

— Pontosán tudom, mit mondok, asszonyom, és az a dolgom, hogy mondjam — vágott vissza Freeman. — Gyakorlatilag semmilyen erőket nem fejlesztettünk fel tengerentúlra, egyetlen tartalékos

egységet sem mozgósítottunk, és egyetlen egységet sem vontunk szövetségi ellenőrzés alá azokon kívül, amelyek stratégiai készenlélet látnak el. Az egész nyugati világ úgy érzi, cserben hagytuk őket, uram.

— Ez marhaság, Freeman, és ezt maga is tudja — horkant fel Grimm, és segélykérően a First Ladyre sandított.

— A neutronfegyverük hatásos terroreszköz, uram — mondta Lifter nemzetbiztonsági tanácsadó. — Bevernek egy atomfegyvert, és kézben tartják az áldozatok számát; ez önmagában még nem tömegpusztító eszköz. Sűrűn lakott területen iszonyatos mennyiségű embert ölhet meg, de gyéren lakott területen szinte semmi kárt nem okoz.

— Elnök úr, az orosz hadseregnek és a kormánynak teljesen mindegy, hogy neutronbombával vagy hagyományos bombával öle meg tízezer embert. Egyszerűen csak egy költségkímélő és nagyon hatékony fegyverről van szó — mondta Freeman.

— Úgy beszél, mint Frankenstein — csattant fel a First Lady. — A cél szentesíti az eszközt, igaz, tábornok? Tégy meg bármit, amivel elérheted a célokat.

— Nincs rossz módszer a gyilkolásra — mondta Freeman. — És nincs jó módszer a meghalásra. Csak gyilkolás és halál van.

A First Lady hitetlenkedve forgatta a szemét.

— Szerintem ez is ostobaság — szólalt meg az elnök, és újabb marok sült krumplit tömött a szájába néhány tableta kíséretében. — Már majdnem a huszonegyedik században vagyunk, Philip. A modern háborút visszafogottan, gondosan ellenőrzött mértékű erőbevetéssel kell megvívni, folyton megállva és kivárva közben, hogy legyen módja a diplomáciának működéskébe lépni. Nem lövöldözünk összevissza, az ég szerelmére. Vannak fegyvereink és technikáink, amelyekkel pontos és hathatós pusztítást végezhetünk, anélkül, hogy atombombához kellene folyamodnunk. Mellesleg Velicsko vagy valami másik licskó Moszkvában valószínűleg éjjel-nappal a nyomógombon tartja az ujját; egyetlen atomfegyvert elsütünk, és az egész világ a levegőbe repül.

— Ez legenda, elnök úr — mondta Freeman. — Ma már tudjuk, egy csomó elképzelés a nukleáris háborúról, egyszerűen nem igaz.

— Mint például, tábornok? — érdeklődött szkeptikusan a First Lady.

— Mint például az, hogy Oroszországban valahol valaki a nyomógombon tartja az ujját, és a támadás első jelére az egész világnak löttek — felelte Freeman. — Valójában Oroszországban három ember kell ahhoz — az elnök, a hadügyminiszter és a vezérkar főnöke —, hogy atomtámadást rendeljenek el, viszont egyetlen egy is leál-

líthatja; minálunk természetesen, egyetlen ember kell az elindításához, viszont nagyon sokan leállíthatják, és lényegében magától is leáll a beépített biztosítékok és biztonsági időhatárok miatt. Amellett az is kellene, hogy az oroszok észlelni tudjanak egy rakétaindítást vagy akár -becsapódást; ma már tudjuk, hogy az orosz figyelő műholdak és más nagy távolságú érzékelőrendszerek egyáltalán nem olyan jók, mint valamikor hittük; annyira nem, hogy egy Kazahsztánban, Tadzsikisztánban vagy Szibériában bekövetkezett robbanás teljesen észrevétlen maradhat.

— Mire akar kilyukadni, tábornok? — kérdezte türelmetlenül az elnök.

— Arra, uram, hogy a háborúk nem kezdődnek el és nem érnek véget egyhamar, különösen az atomháborúk. Oroszország tudja, késznek vagyunk megvívni egy atomháborút. Még ha nincs is sok fegyverünk készenlétben, ami van, az pusztító erejű. Velicsko nem elmebeteg, akármit mond is róla Szenykov vagy a New York Times. Pontosan azt tenné, amit most ön, uram: összehívná a tanácsadóit, akcióterveket mérlegelne, aztán cselekedne.

— Persze, a keményvonalas neokommunista licskóktól — csattant fel az elnök, majd egy kicsit hallgatott. — Nos, tegyük fel, megtámadják Ukrajnát és Törökországot, és megint atomfegyvereket használnak. Akkor mi lesz?

— Ez az a kérdés, amit én feltettem önnek, uram — felelte Freeman. — Mi a szándékunk? Melyek a céljaink? Ön milyen szerepet kíván játszani? Meg akar védeni egy NATO-tagországot, vagy megbüntetni Oroszországot, vagy mindkettőt? Ki akarja várni, mi lesz, vagy cselekedni akar?

— Valahányszor ezt mondja, tábornok, kedvem támad pofon vágni — robbant ki váratlanul a First Lady. — És úgy vélem, az én dolgom viszont az, hogy ezt kimondjam. Azt a benyomást kelti, hogy az óvatos, kiváró magatartás helytelen. Úgy állítja be, mintha a cselekvés, vagyis valójában a háború, a pusztá erőszak volna az egyetlen elfogadható válasz.

— Asszonyom, engem azért fizetnek, hogy elmondjam a rendelkezésemre álló információkra, a tudásomra és a tapasztalataimra alapozott szakmai véleményemet — sóhajtott Freeman. — Az elnök elfogadhatja a tanácsomat, elvetheti, kirúghat engem, és felvehet helyettem valaki mást. Ha azt mondja, ugorjak, akkor tisztelgek és megkérdem, milyen magasra. De fölfelé menet és lefelé jövet még mindig a véleményemet és a tanácsaimat fogom elmondani neki.

— Úgy vélem, kissé visszahúzódhatna, és tisztázhatná az indíté-

kait, tábornok — felelte az asszony hidegen, és a férjére meredt, mintha azt mondaná, meg kell szabadulnunk ettől az alaktól.

— Nem én kezdtem ezt a konfliktust, asszonyom, és nem én szabtam a feltételeket. De két pilótánk meghalt, és egy fontos szövetségünk szerintem pillanatokon belül a padlón lesz. Tervet kell készítenünk. — Az elnökhöz fordult. — Megteszek mindent, amit csak akar, uram. Az ön csapatában vagyok. Csak azt mondja meg, mit akar.

A telefon ismét megszólalt, és az elnök megrázta a fejét. Freeman felvette a kagylót, belehallgatott, és az elnökhöz fordult: — Uram, Valentyin Szenykov keresi Moszkvából.

— Mondja meg neki, hívjon később.

— Azt mondja, sürgős.

Az elnök másodszor is nemet akart mondani, de a First Lady odanyúlt és elvette a telefont. — Dobri vecser, Valentyin. Kak gyéla? — Egy ideig hallgatta Szenykovot, aztán bekapcsolta a hangosítást, és visszatette a helyére a kagylót. — Kihangosítottam a telefont, Valentyin, az elnök van itt, meg a kormány néhány tagja. Ismételje meg, amit nekem mondott.

— Édesem — mondta ingerülten az elnök —, ezt meg hogy a fenébe képzeled? — Miután egész nap százfélé akarták szakítani, már csak Szenykov dagályos stílusa hiányzott neki. És a felesége orosz ékesszólásától sem volt elragadtatva, különösen, ha Szenykovról volt szó.

— Bocsánat, elnök úr — mondta Szenykov —, de azt hiszem, ez nagyon sürgős. Tudom, az előbb beszélt Velicsko elnökkel. Tájékoztatom kell önt, Velicsko már nincs Moszkvában. A földalattin utazik a domogyedovói parancsközpontba.

— Micsoda?

— Miért megy oda, Valentyin? — kérdezte a First Lady. — Mi itt nem készülünk semmire. Semmiféle akciót nem tervezünk Oroszország ellen.

— Asszonyom, kérem! — figyelmeztette Freeman. — Ez egy kódotlan vonal! — Az asszony ügyet sem vetett rá.

— Nincsenek pontos információim, uram — folytatta Szenykov —, de azt hiszem, evakuált a Kremlből. Nagyon feldühítették a fekete-tengeri támadások, és attól tartok, azonnali visszavágásra készül.

— Visszavágásra? Hogyan? Mikor?

— Nem tudom — mondta Szenykov —, nem beszélhetek tovább, uram. De ezt el kell még mondanom: Velicsko helyzete ingatag. A hadsereg engedelmeskedik neki, de csak azért, mert tanácstalan és vezérre van szüksége. Követik Velicskót a pokolba is... vagy követnek en-

gem az igazi reform és haladás útján. Elnök úr, a segítségét kérem. Pontosan tudom, harminc perc múlva hol lesz Velicsko. Biztosra veszem, a CIA pontos információkkal rendelkezik Domogyedovóról. Vannak bombázóik Törökországban, cirkálórakétákkal felszerelt tengeralattjáróik az Égei-tengeren és a Földközi-tengeren, és interkontinentális ballisztikus rakétáik. Pusztítsák el Domogyedovót! Öljék meg Velicskót, mielőtt kirobbantja a harmadik világháborút!

— Szenykov, maga megőrült? — horkant fel az elnök. — Nem fogok atomfegyvert használni, hogy meggyilkoljam egy ország vezetőjét!

— Bocsánat, elnök úr, abba kell hagynom — mondta Szenykov. — Később majd jelentkezem. — A vonal megszakadt.

Az elnök és tanácsadói döbbsen meredtek a telefonra, mintha a készülék megelevenedett volna, és kígyóként tekeregne az íróasztalon. Végül hosszú hallgatás után megjött a hangjuk. — Teljesen megbolondult, elnök úr — mondta Harlan Grimm.

— Nem hiszem, hogy ez járható út volna, uram — mondta Scheer.

— Szerintem ez az első jó ötlet napok óta — mondta Philip Freeman.

— Tábornok, megőrült? — kérdezte a First Lady. — Vagy vicces próbált lenni? Az az ember azt javasolta, gyilkoljuk meg Velicskót egy atombombával!

— Nem tudok jobb megoldást elképzelni, sem jobb fegyvert, sem olyan személyt, aki jobban megérdemelné — felelte Freeman, és az elnökhöz fordult: — Uram, nagy győzelmet arattunk a Sivatagi Viharban, de nagy vereséget is szenvedtünk: Szaddám Huszein életben maradt. Azt a döntést, bár akkor helyesnek, célszerűnek és erkölcsösnek látszott, ma már súlyos tévedésnek tartjuk. Szaddám nagyon sokba került ennek az országnak, amikor két évvel ezelőtt megint összeszedte magát. Vitalij Velicskóval ugyanez lesz a helyzet. Őszintén hiszem, nem áll meg, míg ki nem robbantja a harmadik világháborút, vagy amíg a NATO be nem adja a derekát és meg nem engedi neki, hogy elfoglalja Ukrajnát, a balti államokat és Grúziát. Atomfegyvert használt, és én azt hiszem, a továbbiakban is használni fogja. Ha elkapjuk most Domogyedovóban, a bunkerjában, akkor végezhetünk vele, és legfeljebb még néhány ezer embert ölünk meg rajta kívül.

— És az oroszok tömeges visszavágását kockáztatjuk — jelentette ki a First Lady, és farkasszemét nézett Freemannel.

— Szerintem nem, asszonyom — felelte Freeman. — Ha elkapjuk Velicskót, a kormánya tagjait meg a vezérkarát a kódokkal, nem lesz ellentámadás. Ha Szenykov tényleg kézben tudja tartani a kormányt és a hadsereget, és én hiszek neki, akkor mindenféle nukleáris

visszavágásnak is elejét veheti. Viszont ha ezt nem tesszük meg, Velicsko továbbszítja a konfliktust, abban a reményben, hogy visszazokunk. Végül a sarokba szorít minket, és kénytelenek leszünk tömeges atomtámadást indítani Oroszország ellen, hogy véget vessünk a konfliktusnak. Így néhány ezer ember megölése helyett — és ennél sokkal többen haltak már meg Ukrajnában — százezrek vagy milliók pusztulnának el egy totális nukleáris összecsapásban.

Az elnök fáradtan dörzsölte a szemét, miközben a First Lady és a vezérkar főnöke farkasszemet néztek egymással. Hosszú másodpercek múlva az elnök kinyitotta az íróasztalán fekvő vörös borítású dossziét: a Pentagon elemzése volt benne a konfliktus alakulásáról és egy lista az ajánlott katonai ellenintézkedésekről. — Mondja el, mire gondol, elnök úr — mondta Harlan Grimm külügyminiszter.

— Azt akarom... — kezdte az elnök, nyelt egyet, mély lélegzetet vett és arra gondolt, vajon hogyan fogja megítélni a történelem, amit most tenni fog. Hivatalba lépése óta ez volt a legkritikusabb pillanat. Az emberek hamar felejtenek, de a történelem nem. Azért adta a fejét a politikára, és azért törekedett erre a posztra, mert a saját bélyegét akarta rányomni Amerikára. Indult az elnökválasztáson, és esélytelenként győzött, mert fel akarta rázni a dolgokat George Bush tunya négy éve, és az amerikai hadsereg szükségleteiről víziókat tápláló Ronald Reagan nyolc éve után. De még soha-soha nem szorították ennyire a falhoz, mint most. És a történelem várt, a választ várta, mint oly sok elnökét öelötte. — Azt akarom, ennek a rohadt háborúnak vége legyen, azonnal — folytatta az elnök. — Oroszország haladéktalanul hagyja abba a berepüléseket és szövetségeseink megfélemlítését. Oroszország azonnal kezdje meg szárazföldi csapatai kivonását Ukrajnából és Moldáviából. Azt akarom, Oroszország haladéktalanul vonja vissza a hadihajóit a Fekete-tengerről az orosz kikötőkbe...

— És ha nem teszik meg, elnök úr?

— Ha nem teszik meg, akkor... — Most vagy felrobban vagy végleg összeomlik, gondolta Freeman, — Ha nem teszik meg, akkor megtámadunk és elpusztítunk egy katonai célpontot Oroszországban.

— Micsoda? — kapkodott rémülten levegő után a First Lady.

— A tábornoknak igaza van — mondta neki az elnök. — Visszafogottan cselekedtünk, és még több erőszakot kaptunk válaszul. Nem látom a végét, hacsak nem cselekszünk, hacsak nem felelünk erőszakkal az erőszakra. Nem játszom többé a békecsináló szerepét. Megpróbáltam az iszlám háborúk idején, és a törökök a fejemre nőttek. Megpróbáltam Jugoszláviában, és a németek a fejemre nőttek. Ebben a konfliktusban Törökország megint megelőzött. Nem ülök to-

vább tétlenül. Harcot akarok Oroszország ellen. Nem gazdasági szankciókat, nem tárgyalásokat, nem szócsavarást, miközben még több amerikai pilótát ölnek meg. Nem akarok több ilyen beszélgetést a forró dróton, nem akarom, hogy az a seggfej letegye nekem a kagylót. Az orosz nép is meg fogja tudni, milyen érzés, ha ledobnak rájuk egy atombombát, és szeretteik sugárbetegségben halnak meg, milyen érzés az eget lesni, hogy mikor jön a következő gép, hogy az ő házukra dobjon egy neutronbombát, és mindent elpusztítson. Nukleáris bombatámadást indítok egy körülhatárolt oroszországi katonai célpont ellen. Beküldöm a lopakodó bombázókat Oroszországba, és elpusztítok egy katonai támaszpontot. Vagy véget vetek ennek a rohadt háborúnak, vagy végigharcolom!

Hosszú pillanatokig mély csend uralkodott az ovális irodában, csak az elnök nehéz légvétele és a First Lady cipőjének kopogása hallatszott, ahogy idegesen le-föl sétált.

— Rendben van, tábornok — mondta lehiggadva az elnök. — Kétszíszen egy tervet annak a bunkernak az elpusztítására, ott a Domo gyedovói repülőtéren. Mikorra tud mutatni valamit?

— Előzetes becsléseket egy órán belül, elnök úr — felelte Freeman, aki még mindig nem tért magához a meglepetéstől, hogy az elnök beadta a derekát. — Részletes tájékoztatást, amit a kongresszusi vezetőknek és a szövetségeseeknek is megmutathat, három... nem, két órán belül.

— Sebészi pontosságú beavatkozást kérek, minimális mellékhatásokkal — rendelkezett az elnök. — Vannak olyan kis hatóerejű izéink, mint az oroszoknak?

— Ha volnának is, a bunker ellen nem használhatók, uram — felelte Freeman. — A neutronsugárzás már tizennyolc hüvelyk vastag betonfalban is elnyelődik; azt a bunkert talán négy méter vastag betonréteg veszi körül, ha csak egy kicsit is hasonlít a nemzeti parancsközpontoz. Ki kell robbantanunk, amihez legalább húsz kilotonna és közvetlen találat kell, legfeljebb ezeröttszáz méteres magassággal.

— Nem hiszek a fülemnek — pihegett a First Lady. Hirtelen mindenki beszélni kezdett, és ekkor ismét megszólalt a telefon. Freeman vette föl. — Nem tudom elhinni, hogy éppen egy atomtámadást tervezünk Oroszország ellen. — Az elnök átvette közben Freemantól a telefont. Belehallgatott, aztán visszatette a kagylót.

— Úgy látszik, szükségünk lesz arra a tervre, Freeman tábornok. Orosz cirkálórakéta-támadás zajlott le Törökország ellen. Az isztambuli nemzetközi repülőteret és a golcuki tengerészeti támaszpontot érte találat.

— Atomfegyvereket is használtak, uram?

Hosszú csend következett. Az elnök lehajtotta a fejét, és mélyet lélegzett. — Mindkét célpont ellen — mondta. — Kis hatóerejű nukleáris tölteteket robbantottak tízezer láb magasságban.

— Istenem — nyögte ki Scheer. — Nem tudom elhinni... az oroszok tényleg el mertek indítani még egy atomtámadást.

— Az áldozatok száma alacsony lehet — jelentette ki gyorsan Freeman, akit megijesztett az elnök elborult arca. — A törökök napokkal ezelőtt szétszórták a Golcukban állomásozó flottát. A támaszpont nagy, de meglehetősen elszigetelt, a terep hegyvidéki, úgyhogy a sugárzás a közvetlen környékre lokalizálódik. A legközelebbi város tíz mérföldre van, kívül a veszélyes sugárzási övezeten. Ami az isztambuli repülőteret illeti, azt lezárták a kereskedelmi forgalom elől, amikor az oroszok megtámadták a török flottát, úgyhogy csak a minimális katonai őrség tartózkodhatott ott. A város közel van, körülbelül három-négy mérföldre északkeletre, de valószínűleg nem érte bántódás; az Ukrajnában robbantott nukleáris eszközök veszélyes hatósugara egy-két mérföld volt. Az oroszok jól választották ki a célpontokat, uram: maximális megrázkódtatás nagyon csekély emberveszteséggel.

Az elnök hálásan fogadta a tájékoztatást, és megkönnyebbülni látszott. Megpaskolta a felesége kezét, aki időközben odalépett mellé. Aggódva fürkészte az asszony rémült arcát. — Semmi baj, édesem — mondta halkán. — Minden rendben lesz.

— Uram, talán el kellene hagyniuk Washingtont — mondta Freeman. — Ezt a várost egy orosz tengeralattjáróról elindított néhány cirkálórakéta elpusztíthatja.

— Szó sem lehet róla — felelte eltökélten az elnök. — Egyszer elmentem innen, és az életem legkínosabb pillanata volt. Megfontolom, hogy az alelnököt és a kormány más tagjait elküldjem-e a városból, de én itt maradok. Haladéktalanul készítsenek el egy közleményt, amely felszólítja az oroszokat, vonuljanak ki Ukrajnából, és hagyjanak fel mindenféle ellenséges tevékenységgel. És a lehető leghamarabb állítsák össze az orosz célpontok listáját. Ha Velicsko nem ad azonnal megfelelő választ, holnap estére elrendelem a légitámadást.

Batan légi támaszpont, Kelet-Törökország

Délelőtt

Amióta csak Plattsburghba, az RF-111G Vámpírokhoz került, Daren Mace tudta, vissza fog térni Törökországba, a Batan légi támaszpont-

ra. Nem tudta, honnan ilyen biztos benne. Az európai zűrzavar, a Vámpír bombázóképességei, és a tény, hogy a törökök annyira odavoltak ezért a fenevadért, nyilvánvalóan nagy szerepet játszottak a dologban.

Egyedül állt a Batan nagy parkolórampáján, szemközt a bázis műveleti épületével. A Batan a világ egyik legkorszerűbb katonai támaszpontja volt, hatalmas betonhangárokai és kiterjedt föld alatti karbantartó létesítményekkel. A török kormány védelmi központjaként szolgált a kurd és síita mohamedán lázadókkal és más szélsőségesekkel szemben a múltban, ugyanakkor hatalmas ipari és olajtermelő vidék közepén lévén nagyon gondosan őrizték, és szándékosan elszigetelték. Az Eufrátesz forrásvidéke közelében fekvő, délről és keletről magas hegyekkel övezett támaszpont ugyanakkor nagyon szép is volt. A Sivatagi Vihar idején kevesek által ismert főhadiszállásul szolgálóit az amerikai különleges erők titkos kutatási, mentési és nem hagyományos harci akcióihoz Irak területén, és az egész közelkeleti térségben...

...és itt volt a főhadiszállása a Sivatagi Tűz hadműveletnek is, amelynek az volt a feladata, hogy termonukleáris fegyverrel elpusztítson egy iraki katonai bunkert, ha Szaddam Huszein vegyi vagy biológiai fegyvereket vetne be a háborúban. Akkor Daren Mace-t csak másodpercek választották el attól, hogy kilőjön egy atomrakétát. Most úgy tűnt, az egész világ elég örült ahhoz, hogy atomfegyvereket használjon.

Mace hallotta, egy helikopter közeledik. A török csendőrség egyik S-70-ese volt, az UH-60 Black Hawk helyi építésű változata. A helikopter valami terhet hozott, és Mace intett négy technikusanak, hogy készítsék elő a nagy gördülő darut a teher, egy RF-111G Vámpír bombázó mentőtokja levételéhez. A tokot óvatosan áttették a darura, az S-70-es leszállt, és egyetlen utas lépett ki belőle.

Három lépést sem tehetett meg a helikoptertől, amikor Mace odarohant hozzá, a karjába vette, és szájon csókolta. Rebecca Furness volt az. Vizsgálta a csókot, és arcát a férfi nyakába fúrta.

Az távolabb vezette a dübörgő rotortól. — Jézusom, Rebecca, már azt hittem elveszítettelek — mondta.

— Nem veszítettél el — felelte Furness. — Nem veszítesz el, ha csak nem vagy olyan ostoba, hogy elkergess.

A férfi mosolygott, tenyerébe vette az arcát. — Azt ne is reméld — mondta, és újabb csókkal tette nyomatékosabbá ezt a kijelentést.

Odamentek megvizsgálni a tokot. — A rakéta kilyukasztotta a jobb oldali úszótömlőt — mondta Furness. — De azért fent maradtuk, csak egy kicsit mélyen merültünk a vízbe. Minden működött: a

rádiók, a túlélési készlet, a fáklyák. — Felemelte a táskáját: — Két üveg Chivas Regal: csak ennyit tudtam kikönyörögni a török flottától. A túlélési szakértőidnek és a karbantartóidnak.

— Sok dolguk van — mondta Mace —, de méltányolni fogják a gondoskodást. Soha nem árt jóban lenni a túlélési csapattal. Mark hol van? Jól van?

— Tűrhetően — felelte Furness. — A hátsérülésének nem tett jót a katapultálás, és az orvosok vért találtak a székletében, úgyhogy elvitték kivizsgálásra Incirlikbe. Tényleg nagyon klasszul viselkedett: végre igazi pilóta lett belőle.

— Ez jó hír — mondta Mace. Magához szorította a lányt, és hozzátette: — Nagyon sajnálom Nortont és Aldridge-t.

— Nem találták meg őket?

Mace megrázta a fejét. — Az oroszok találták meg őket, meg ami a gépükből maradt. Azt mondják, kiadják a holttestüket, ha a harc véget ér. Sajnálom, Rebecca. Norton igazi harcos volt. Lelephetett volna, de nem tette meg. — Habozott, aztán folytatta: — Ti Markkal jól csináltatok. Az egész zászlóalj jól szerepelt. Két romboló, egy fregatt és egy cirkáló: és a négyből kettőt ti löttetek ki Fogelmannel. Az ukránok elkapták az orosz radargépet és a Novoroszijszk anyahajót.

— Emlékszem, milyen izgatottak voltak a fiúk, amikor az iraki háború idején visszajöttek egy bevetésből? — mondta Rebecca. — Furcsa, én ezt egyáltalán nem érzem. Úgy értem, boldog vagyok, hogy megcsináltam. Visszaüöttünk, de nem érzem úgy, mintha valamit is véghez vittem volna.

— Hallottál Golcukról és az isztambuli repülőtérről? — kérdezte a férfi.

— Igen — felelte Rebecca. — Hihetetlen. Sok az áldozat?

— Mostanáig körülbelül kétezer — felelte Mace. — A sugárzás még nem fejtette ki teljes hatását: több ezer áldozat várható.

— Istenem. Mi mit fogunk csinálni?

— Azt hiszem, hamarosan megtudjuk. Lafferty ezredes látni akar minket. Együttes eligazítás körülbelül tizenöt perc múlva.

Az eligazítást az egyik föld alatti hangár gyűléstermében rendezték. Ahogy a terem felé tartottak, Mace hirtelen megtorpant, egy másik folyosóra kanyarodott, megállt egy GYENGÉLKEDŐ feliratú ajtó előtt. — Ide be kéne néznünk — mondta.

— Ki sebesült meg? Azt hittem, mindenki sértetlenül tért vissza. — Az egyszemélyes szobában Lynn Ogden főhadnagyot találták. Hálóingben feküdt egy ágyon, magzati testtartásban, és fékezhetetlenül zokogott. — Lynn!

Amikor Ogden megpillantotta Furnesst, hangosan felsírt és ki-

nyújtotta feléje reszkető karját. Furness szorosan magához ölelte. — Mi a baj, Lynn? Megsebesültél? Clark hol van? — Lynn nem válaszolt, csak még hangosabban zokogott. Aztán egyszer csak szinte leolvadt Rebeccáról, Darennak kellett petyhüdt testét visszasegítenie az ágyra. — Lynn, mi a baj? Mi történt veled? Azt hittem, simán visszatértél. Lynn, hagyd abba, megijesztesz!

— Nem hall téged, Rebecca — mondta Mace. — A bevetés óta ilyen. Vesttel két HARM-ot lőttek ki egy fregatra, és szépen elsüllyesztették; túlélők nem voltak. A találat után rosszkedvű lett, és amikor megtudta, hogy elsüllyesztette a hajót, becsavarodott. Incirlik-be viszik kivizsgálásra; szerintem evakuálják Németországba, mihelyt biztonságos lesz a felszállás. A családja már odautazott.

— Nem beteg? Semmi sérülés? Megröntgenezték a koponyáját, meg ilyesmi?

— Láttam már ilyent, Rebecca — mondta Mace, miközben egy ápolónő kitessékelte őket a szobából; még a folyosón is hallották a zokogást. — Aknasoknak nevezik, vagy poszttraumás sokk szindrómának, vagy harctéri neurózisnak. Annyira megviselte a bevetés, hogy nem tud uralkodni az érzelmein. Mindennek tudatában van, ami körülötte történik, de nem tudják elállítani a sírását.

— Kap nyugtatót vagy valamit?

— Igen. És ilyen, amikor lejár a hatása.

A gyengélkedőt elhagyva egyenest Pavlo Ticsina ezredesbe futottak, az ukrán repülőosztály parancsnokába. — Ó... Rebecca Furness őrnagy. Nagyon örülök. — Kezet rázott mindkettőjükkel, és csók helyett Rebecca állához szorította gézmaszkkal fedett arcát. — Hallottam a bajtársukról, Lynn Ogden hadnagyról. Nagyon sajnálom. Remélem, rendbe fog jönni.

— Köszönöm — mondta Rebecca. Ijesztő arca ellenére nagyon szeretetreméltó embernek ismerte meg Ticsinát, aki kedves, de nagyon szigorú volt a saját embereihez, előírásos a törökökkel, és udvarias, szinte túláradó az amerikaiakkal. Mindig dolgozott és mindig parancsnokolt, noha legalább tíz évvel fiatalabbnak látszott a kelletnél. Természetesen az arcmaszk miatt nem nagyon lehetett megállapítani, Ticsina harmincéves-e vagy éppen hatvan. Beceneve, Vozkreszenkszi, vagyis Főnix, széles körben ismeretes volt az egyesült légi-erőknél, akárcsak hőstettének története, és az, hogy a menyasszonya sugárbetegségben halt meg. — Azt hiszem, rendbe fog jönni.

— Természetesen — mondta komolyan Ticsina. — A maguk emberei nagyon bátrak. Maga is bátor... és csinos. — Együtt léptek be a gyűlésterembe.

A törökök szokásuk szerint a szoba végében, a fal mellett álltak.

Mindannyian leplezetlen ellenszenvvel néztek föl, amikor Furness belépett a terembe. Egy török vadászpilóta a szájába dugta a hüvelykujját, szopogatni kezdte, és nyüszített, mint egy kutya. Az ukránok reakciója éppen ellenkező volt: felugráltak, tapsoltak és éljeneztek, és ahogy elment közöttük a terem elejéig, hogy Laffertyt, Hembreet meg a többi amerikait üdvözölje. Úgy veregették a hátát meg a fenekét, mintha ő is férfi volna. — Örülök, hogy újra látom, Rebecca — karolta át a vállát Lafferty. — Elveszítette a gépét, de nagyszerű munkát végzett.

— Köszönöm, uram. Fogelman hadnagyság üdvözetét küldi.

— Telefonált Incirlikből — mondta Hembree. — Máris vissza akar jönni. De a dokik még nem döntöttek.

— Tényleg nagyon jól szerepelt az éjszaka — mondta Furness Laffertynek. — Bármikor szívesen repülök vele. Sajnálom Paulát és Curtot, uram. És Lynnt is.

— Én is. Mindenkit megviselt az elvesztésük. A veszteségek mindig a legnagyobb csapást jelentik a kis egységek számára. Összebb kell húznunk magunkat.

— Mi várható? — kérdezte Mace.

— A NATO és a központi parancsnokság fejeseitől kapunk eligazítást. Bármelyik percben itt lehetnek — felelte Lafferty. — Hallott a Törökország elleni orosz támadásról, Rebecca? — A lány bólintott.

— Azt hiszem, a Fehér Ház végre mozgásba lendült. Nem tudom, mi lesz a mi szerepünk, de valami történni fog.

Mintegy jeladásra, a teremben vigyázzt vezényeltek, és három főtsízt lépett be, nyomukban néhány török törzstiszttel. Az amerikai tisztek vigyázzba vágták magukat.

Amikor a vendégek a dobogóra léptek, Mace nem hitt a szemének: Suleyman Isiklar tábornok, Batan parancsnoka, és Petr Joszipovics Pancsenko tábornok, az ukrán légierő aznap érkezett vezérkari főnöke társaságában Bruce Eyers vezérőrnagyot és Tyler Layton vezérőrnagyot látta: ugyanazt a két tiszte, akik a Sivatagi Tűz hadműveletet vezényelték, a négy évvel ezelőtti, hamvába holt atomtámadást Irak ellen. Hirtelen összeszorult a gyomra.

— Leülni! — vezényelt Isiklar szárnysegédje. Mindenki helyet foglalt, Daren Mace-t kivéve. Eyers és Layton észrevették, hogy valaki állva maradt, de nem méltatták szóra, csak szigorú pillantással utasították, üljön le.

Isiklar meghajolt Musztafa Kemal Atatürk, a modern Törökország megalapítójának arcképe előtt — képmásai és az emlékének szentelt kegyhelyek mindenütt megtalálhatók voltak Törökországban, és éppolyan tisztelettel viseltettek irántuk, mintha élő személye lett volna

jelen —, és bevezetés nélkül a következőket közölte: — Halál a Török Köztársaság ellenségeire és a bűnös agresszorokra mindenütt. Ma éjjel megkezdjük a harcot az oroszok ellen, Isten segítségével, Kemal Atatürk áldásával, a bátor ukránok és amerikaiak segítségével. Bemutatom Bruce Eyers vezérőrnagyot, a NATO délkeleti hadseregcsoportjának helyettes parancsnokát. — Az ukrán harcosok éljenzése közepette Isiklar átadta a dobogót Bruce Eyersnek.

Eyers biccentéssel tisztelgett Kemal Atatürk arcképe előtt, fellépett a dobogóra, és belevágott: — Azért vagyok itt; hogy tájékoztassam önöket: kelet-európai idő szerint pontban egy órakor az Észak-Atlanti Szerződés 12. cikkelyének megfelelően és valamennyi tagország egyhangú szavazatával az Ukrán Köztársaságot és a Litván Köztársaságot a NATO teljes jogú tagjaivá választották; az ENSZ Alapokmányának 51. cikkelye szellemében a NATO minden tagállama teljes harckészültséget rendelt el, beleértve az Egyesült Államok katonai erőit is. Noha az Egyesült Államok kongresszusa még nem üzent hadat, az Egyesült Államok elnöke elrendelte, hogy a NATO hadműveleteinek támogatására haladéktalanul kétszázezer katona fejlődjön fel a térségbe. A török kormány engedélyezte százezer katona állomásozását török területen. Egyik tagállamunk megtámadását úgy kell tekintenünk, mintha valamennyiünket megtámadták volna.

Az ukránok örült ujjongásba kezdtek. Ticsina ezredes egy ideig hagyta, aztán lecsendesítette őket.

— Szeretném bejelenteni, hogy Petr Pancsenko tábornok, az Ukrán Köztársaság légierijének vezérkari főnöke azonnali hatállyal a NATO egyesített légierijének főparancsnoka, továbbá a NATO Törökországban, Ukrajnában és Litvániában állomásozó valamennyi légegységének általános parancsnoka lett. Közvetlenül nekem, mint a térség NATO-főparancsnokának van alárendelve. Pancsenko tábornok, öné a szó. — A teremben ismét kitört a téboly, a boldogan öröngő ukránok üdvözölték dobogóra lépő vezérüket.

Pancsenko nem beszélt valami jól angolul, ezért Pavlo Ticsina fordította szavait: — A tábornok azt mondja, üzenete egyszerű és őszinte. Bajtársak, holnap elkezdjük Ukrajna felszabadítását. — Várt, míg az ünneplés alábbhagyott, majd folytatta: — De azért ne essünk nagyzási hóbortba. Erőnk csekély, és védelmeznünk kell befogadó országunkat és szövetségünket, Törökországot is. Nem remélhetünk győzelmet egyedül ebben a harcban. Inkább arra keli törekednünk, hogy kitartsunk, míg NATO-beli bajtársaink megérkeznek. De nem fogunk télenkedni. Tegnap éjszaka láthattuk, ha nem is tudjuk megölni az orosz medvét, de nagyon meg tudjuk gyötörni.

— Fő feladatunk az ellenség légvédelmének meggyengítése lesz

— fordította tovább Pancsenko szavait Pavlo Ticsina. — Minél hatékonyabban és minél mélyebben sikerül elpusztítanunk az orosz védelmi fegyverzetet és radarállásokat földön, tengeren és levegőben, annál hatásosabbak lesznek a NATO légicsapásai. Az a feladatunk, hogy uraljuk az eget a Fekete-tenger fölött, és minden orosz kézen lévő légi és tengeri támaszpontot harcképtelenné tegyünk a Fekete-tenger környékén, ami lehetővé teszi a NATO-erők számára, hogy szabadon bejussanak a Fekete-tengerre, és ezen a második fronton is támadást indítsanak. A kötelékparancsnokok számára közvetlenül a gyűlés után eligazítást tartok, ahol majd körvonalamozom céljainkat és terveimet az első hónapra. Az első bevetés ma este tizenkilenc órakor lesz. Célunk a novoroszijszki flottatámaszpont, továbbá a rosztovi és krasznodari légi támaszpontok elpusztítása. Ha sikerül ezeket elpusztítanunk, megszabadíthatjuk a Don-körzetben harcoló ukrán csapat-egységeket az orosz légitámadásoktól, és elvágthatjuk a Krím-félszigeten állomásozó orosz flotta- és légi alakulatokat a szokásos utánpótlási útvonalaiaktól. Ezzel be is fejeztem. Isten áldja és segítse önöket.

Alig ért véget a gyűlés, Eyers intett az amerikai tiszteknek, kövessék a szomszédos terembe. Az ajtót becsukták és bezárták; Eyers széles mosollyal üdvözölte Daren Mace-t: — Nicsak, az áruló! Látom, emlékszik rám.

— Kit nevez maga árulónak, Eyers? — sziszegte Mace. — Ki engedte ide ezt az elmebetegét?

— Azt reméltem, maga már halott — mondta nyugodtan Eyers.

— Én pedig reméltem, hogy maga még él, és személyesen csaphatom agyon.

— Na jól van, hagyják abba mind a ketten — szólt közbe Layton tábornok. — Eyers tábornok, elkezdhetnék az eligazítást?

— Mi a fene folyik itt? — kérdezte Lafferty ezredes. — Daren, maga ismeri Eyers tábornokot?

— Csak hallomásból... meg szagról.

— Pofa be, fostos! Mellesleg, ki a fene csinált magából ezredest? Biztos, hogy nem az én hazám hadseregéből valaki.

— Úgy látom, ebben a teremben mindenkit előléptettek az elmúlt négy évben, csak magát nem, Eyers.

— Azt mondtam, duguljon el, ezredes — szólt közbe Layton.

— Tábornok, tetszik vagy sem, szorosan együtt kell működnünk a következő néhány órában, úgyhogy...

— Mi nem fogunk együttműködni... én kiadom a parancsokat, és ezúttal jobban teszi, ha végre is hajtja őket, selyemfiú! — bődült közbe Eyers. Közelebb lépett Mace-hez, az arcába tolt a képét, hogy

meghátválásra kényszerítse. De Mace-nek esze ágában sem volt meghátválni, ami még jobban feldühítette Eyerst. — Ha tehettem volna, maga tyúkszar, megvasalt lábbal bedugtam volna Leavenworthba, vagy valami jó kis távoli radarállomásra Grönlandon.

— Ő itt marad, tábornok — mondta Layton —, és ezt ön is tudja.

— Tudom, tudom — csattant fel Eyers. — Jól elcseszte az elnök! Ezt a fattyút választotta ki, aki becsinált, nem teljesítette a parancsot, majdnem lelövette magát, és majdnem megölte a pilótáját is a Sivatagi Vihar alatt.

Minden tekintet hitetlenkedve Daren Mace felé fordult.

— Ők nem tudják, Eyers, mert nem is igaz. Talán azt sem tudják, hogy maga adott parancsot nekem egy atomrakéta kilövésére az Öböl-háború idején.

— Már azért kinyírom, hogy ezt kipofázta, Mace — mondta Eyers. — Ez szigorúan titkos információ. — Minden tekintet Eyers felé fordult, még nagyobb megdöbbenéssel; ezúttal azonban dühtől eltorzult vonások helyett elégedett mosolyt láttak az arcán. — Igen, ezredes, én adtam parancsot arra a támadásra. Az Egyesült Államok elnökének szabályszerű utasítására. Jogom volt kiadni azt a parancsot, és magának nem volt joga megtagadni.

— Azért tagadtam meg, mert visszavonták.

— Nem vonták vissza. Maga feltételezte, hogy visszavonták, mint valami rohadt idegbeteg. Nos, tudja, mi van, nagymenő? Az elnök most adott parancsot, hogy maga csinálja meg ugyanezt. Egy atomtámadást fog végrehajtani Oroszországban, a domogyedovói főhadiszállás ellen.

Mindenki villámsújtottan állt a teremben. — Mit mondott, tábornok? — kérdezte Lafferty.

— Jól hallották — mondta Eyers, és arcáról eltűnt a mosoly. — Bemegyünk az ukránokkal Novoroszijzskot, Krasznodart és Rosztovot bombázni, de ha ők végeznek a kis játékukkal, akkor átvisszük az RF-111G Vámpírjainkat az ukrán határ mentén Oroszországba, kilövünk egy vagy két nukit az orosz Velicsko föld alatti bunkerére Domogyedovóban, és húzunk Litvániába. A litvánok fedezni fogják a visszavonulásunkat. Kirobbantjuk a parancsközpontjukat, és a háborúnak vége az átkozott oroszok számára. Az elnök meg akarja lekéztetni a nyavalyás oroszokat, és mi fogjuk ezt végrehajtani.

— Atomcsapást kell végrehajtanunk Oroszország ellen? — kérdezte álmélgodva Furness. — Biztos ebben? Elkezdjük a harmadik világháborút?

— Az elnök a következő logikus lépésig akarja vinni ezt a háborút, emberek, és azt akarja, mi hajtsuk végre az első csapást —

folytatta Eyers. — A nagy megtiszteltetés engem ért. — Daren Mace-hez fordult, utálkozva mordult egyet, és folytatta: — Most meglátjuk majd, miből készült valójában, fiacskám! És csak úgy a vicc kedvéért, tudja, ki lesz a gépparancsnoka? Mit szólna Furness őrnagyhoz?

— Ezt nem teheti meg, tábornok — tiltakozott Layton.

— Bocsanat, tábornok — vetette közbe Lafferty ezredes —, de én döntöm el, ki kivel repül. Mint a repülőosztály rangidős tisztje, én felügyelem, hogy...

— Ez már eldőlt — fújtatott Eyers —, és nem akarok több nyafogást hallani. Furness pilótainstruktor és kiképzési parancsnok; a fenébe, Lafferty, magát is ő vizsgáztatja! Furness a legjobb pilóta, Mace a rangidős fegyvertiszt. Vége. Lafferty, maga a tartalék parancsnoka lesz, és kiválasztja magának a négy legjobb RF-111-est radarelhárító kíséretnek. Az osztály többi gépe az ukránokkal együtt részt vesz a légicsapásokban. Nálam van az összes útvonalterkép, repülési terv, hírközlési kód, meg a hírszerzési anyagaik. Az RF-111-esek pedig egy órán belül megérkeznek a SRAM rakétákkal.

Eyers Mace-hez fordult, a zsebébe nyúlt, kivett egy vörös műanyag tokot, és átnyújtotta neki: — Hogy ne legyen tévedés, ezredes, hoztam egy példányt a bevetést elrendelő parancsból. Megtalálja benne, mit kell tennie pontosan; semmi találgatás, semmi feltételezés, semmi beszariság és okoskodás, hogy hátha valaki elcseszett valamit. Ha nem lövi ki a rakétát, annak csak az lehet az oka, hogy beszart, vagy kinyírták. Javaslom, ezúttal teljesítse a kötelességét, ha van hozzá bátorsága. Nem szeretném látni, ahogy ez a csinos őrnagy szétkenyődik valami orosz mocsárban, mert maga nem volt eléggé férfi, hogy elvégezze a dolgát. Most pedig tűnjön a szemem elől, és lásson munkához!

Batan légi támaszpont, Törökország

Néhány órával később

Mace és Furness a gépüket készítették elő az esti felszálláshoz. Egy nagy, félig földbe süllyesztett betonhangárban voltak, de az acélból és betonból készült robbanásbiztos kapu félig nyitva állt. A gép most érkezett az Egyesült Államokból, és nagyon rövid idő alatt kellett tüzetesen átnézniük és ellenőrizniük. A belső bombatérben volt a két rakéta.

— Évek óta látok ilyeneket — mondta Furness, amikor egy elem-

lámpával és nyeles tükrörel bemásztak a bombafedél alá —, de most valahogy más. Mintha élne.

A rakéták elég kicsik voltak, keresztmetszetük háromszög alakú, három hegyes, mozgatható uszonnyal a végükön; mindkettő kényelmesen elfért a bombakamrában, szabad tér maradt kétoldalt és közöttük. A rakétának puha külső gumiburkolata volt, ami elnyelte a radarenergiát, és lopakodó jellegűvé tette, míg a háromszoros hangsebességnél le nem égett róla. Az orra kemény, szintetikus anyagból készült, a radar a magasságmérőt és a gyújtószerkezetet rejtette. Az alsó részén volt egy szerelőnyílás, ahol Mace és Furness együtt ellenőrizték a beállításokat.

— Húsz kilotonna robbanóerő — szavalta Mace. A rakétát a legkisebb robbanóerőre állították be: a maximális beállítás hetven kilotonna volt. — Elsődleges fúzió ötezer lábnál, másodlagos fúziós lehetőség talajszinten. Kettős rakétameghajtás nagy emelkedéshez háromszoros hangsebességgel, aztán tehetetlenségi vezérlésű ballisztikus röppálya becsapódásig.

— Rendben — felelte Furness. Bedugta a nyeles tükröt a két rakéta közé, és a lámpával odavilágított a jobb oldalukra. — Robbanófej biztosítódugaszai eltávolítva. — Ellenőrizte a második rakétát is, aztán átadta a lámpát és a tükröt Mace-nek, akit szintén ellenőrizte mindkét fegyvert. — Ember, nem tudom elhinni, mit csinálunk — mondta; aztán észbe kapott. — Te egyszer már majdnem megtetted. Ezt hoztad vissza, amikor Irak fölött találokztunk: atombombákat.

— Két ilyen volt nálam — mondta kelleetlenül Mace. — X modellek voltak, öt kilotonnás talajszinti robbanásra beállítva, másodlagos fúziós lehetőség nélkül. De így igaz, egy bunkert kellett volna felrobbantanom vele Bagdadtól délre.

— Miért nem tetted meg?

— Mert a parancsot visszavonták. Csak éppen nem közölték hivatalosan, de én tudtam, le kellett fűjniük — felelte Mace. Elmesélte neki a Sivatagi Tűz hadműveletet, azt, hogy az Izrael elleni Scud rakétatámadást vegyi-biológiai támadásnak hitték. — Nyilvánvalóan elcseszték valamit: mindenütt koalíciós gépek röpködtek, százával, közvetlenül az epicentrum fölött. Mindet kinyírtam volna. Visszatartottam az indítást: csukva tartottam a bombafedelet, míg lejárt a rakéták ideje. Eyers volt a parancsnok. Hibásan tervezett, de a vezérkarnak és az elnöknek beadta, hogy minden rendben van. Layton tábornok volt a légifőnök. Tudta, zűr van, és vissza kellett volna vonni a parancsot. Amikor nem jött át a kódolt lefűjési parancs, megpróbált kódolatlan üzenettel megállítani minket. Meghallottam, és leállítottam az akciót. Megkaptam érte a magamét.

— Pedig csak a parancsot teljesítetted.

— Eyers bomlott agya szerint nem — mondta Mace. — Megtagadtam egy szabályszerű parancsot. Csak Layton tábornok mentett meg a börtöntől.

Furness elhallgatott. Döbbsen gondolt arra, mi mindenen mehetett át a férfi. De egy kérdés még megválaszolatlan maradt. — Megtetted volna? — kérdezte. — Kیلőtted volna a rakétát? Ha nincs visszavonó parancs, nincsenek ott saját gépeink a körzetben: akkor megtetted volna?

— Rebecca, ez olyan kérdés, amit minden pilótának fel kell tennie magában.

— Tudnom kell, Daren — mondta a lány. Kinyújtotta a kezét, hogy megérintse a sűrke rakétát, de visszakapta, mintha a burkolat alatt pulzáló radioaktivitást érezte volna meg. — Tudnom kell... mert még soha nem kellett szembenéznem ezzel. Nem tudom, képes leszek-e rá.

— Igen, az leszel — mondta határozottan a férfi.

— Honnan tudod?

— Onnan, hogy itt vagy, egyenruhát viselsz, itt hasalsz a bombázó alatt, és ellenőrzöd a fegyvert — felelte Mace. — Ezen a támaszponton mindenki képes megtenni. Csak azok nem képesek, akik a gumiszobában végzik, mint Lynn Ogden, vagy gyáván lelépnek, mint Ted Little; vagy meghalnak, mint Paula Norton és Curt Aldridge. Azért vagy itt, mert Mark Fogelmannel együtt megvan a képességed és elszántságod, hogy megtegyed. Nem szeretek így beszélni a halottakról, Rebecca, de azért vagy itt te, és azért nincsenek itt ők, mert te jobb voltál, mint ők. Ilyen egyszerű az egész. Ha Mark nem figyelmeztet, amikor elkaptak benneteket azok az F-16-osok, ha nem szedi össze a kézikönyveit és nem tömi a fejét ott a kórházban, akkor most halottak vagytok, és más repül helyetted erre a bevetésre.

Kimásztak a bombatérből, befejezték a repülés előtti ellenőrzést, és észrevették, Pavlo Ticsina ezredes áll a félig nyitott kapuban: a biztonsági őr nem engedte beljebb. Mindketten kiléptek a hangárból, és üdvözölték.

— Minden bátor harcossal kezdet fogok bevetés előtt — mondta Ticsina. A Vámpírra intett a hátuk mögött. A Charlie-kötélék gépeivel ellentétben a Bravo-kötélék négy bombázójára külső üzemanyagtartályokat szereltek a kettes és hetes számú szárnykonzolra, továbbá AG-88 HARM-okat a hármas, négyes, ötös és hatos konzolokra, és AIM-9P Sidewinder rakétákat a hármasra és a hatosra; és az első két Vámpír természetesen nukikat is vitt a bombakamrában. — Külső

üzemanyagtartályok egy nyolcszáz mérföldes bevetéshez, Furness őrnagy? Ezt nem értem.

— Meg tudjuk tenni anélkül is, uram - mondta kissé zavartan Furness —, de nem árt egy kis tartalék.

— Aha. Persze — bólintott Pavlo Ticsina, de látszott rajta, nem érti a dolgot.

— Ez inkább kétezer mérföldes bevetés lesz, uram, nem nyolcszáz mérföldes — tette hozzá Mace. — Kell a tartalék üzemanyag, arra az esetre, ha utánégetőt kellene használnunk.

— Kétezer mérföldes bevetés, ezredes? Ezt nem értem.

Furness és Mace végre rájöttek, miről van szó. — És a támadás a bunker ellen Domogyedovóban, Moszkva mellett?

— Ismerem Domogyedovót — mondta Ticsina, és zavara lassan haraggá változott —, de erről a bevetésről nem tudok. Parancsot kaptak, támadják meg Domogyedovót?

— Istenem — dűnnyögte Mace. — Maga nem tud a légicsapásról, Ticsina ezredes? Rebecca, azonnal föl kell világosítanunk.

— Hát persze. — Furness intett a biztonsági őrnek, jelezve, Ticsinának joga van belépni velük a hangárba; az őt átkutatta Ticsinát, lerakatta vele a fegyverét és a felszerelését. Rebecca odakísérte az ukrán tisztet a bombatérhez. Ticsina szeme elkerekedett, ahogy megpillantotta az odabent lapuló rakétákat.

— Nagyon furcsa rakéták — mondta. — A kifutópályák bombázásához, gondolom.

Furness egy pillanatig habozott, aztán kivezette Ticsinát és Mace-t a hangárból, el az őrtől, hallótávolságon kívül. — Nem, uram, azok atomtöltetű cirkálórakéták — mondta. — Van egy további feladatunk, ezredes: miután odavezetjük magukat a három célpontjukra, a Bravo-kötélék atomcsapást mér a Domogyedovo légi támaszpontra Moszkva mellett. Velicsko orosz elnök a hírek szerint ott lapul egy föld alatti bunkerban. Ezek a rakéták elpusztítják a bunkert Velicskóval együtt.

Ticsinának tágra meredt a szeme a steril arcmaszok mögött. — Nem! Ez igaz?

— Igaz, uram — felelte Furness. — Én... én azt hittem, az ukránok tudnak erről. Azt hiszem, Pancsenko ezredes azonnal tájékoztatnia kellene.

— Nem hiszem, hogy a NATO-nál tudna róla valaki Eyersen kívül — mondta Mace. — Ő tervelte ki az egérszet.

— Eyers? — horkant föl Ticsina. — Bruce Eyers egy nagy szar-rakás. Nem szeretem őt. A kormányuk miért nem értesítette Ukrajnát erről a titkos bevetésről?

— Nem tudom — felelte Furness. — Talán mert Ukrajnának nincsenek meg az eszközei ennek a fegyvernek a célba juttatásához.

— Mit képzelsz? — kérdezte Ticsina. — Én az embereimmel mindent meg tudok csinálni, akárhová elrepülök. Maguk csak négy Vámpírral repülnek be Oroszországba? Nincs kíséretük, vadász kíséretük? Majd mi kísérünk.

— Nincs kíséret — felelte Mace. — Csak radarelhárító fegyverekkel és Sidewinderekkel megyünk be. A vadászok nem bírnák az iramot.

— Mit mond maga? Én lépést tartok magukkal, Daren ezredes. Az én MiG-23-asaim elkísérhetik magukat Oroszországba.

— A maguk vadászgépei nem tudnak olyan messzire repülni... nincs tartalék üzemanyaguk, uram — mondta Furness. — Utánanéztünk. Ez lehetetlen.

— És nem tudnak terepkövető magasságban repülni — tette hozzá Mace. — Háromszáz lábon vagy még alacsonyabban tesszük meg az egész utat.

— Akármit meg tudok csinálni, amit maguk tudnak — mondta Ticsina. — Maguk alacsonyan repülnek, én is alacsonyan repülök. Maguk Moszkváig repülnek, én elkísérem magukat.

— Uram, már csak hat óránk van felszállásig — mondta Furness. — Nem tudja időben átszerelni a gépeit.

— Maga mondja nye, nye, én mondom tak — felelte Ticsina. — Megcsinálom. Lejönnek a célpontról Rosztovnál, megtalálom magukat, csatlakozom.

Furness és Mace egymásra néztek. — Ha meg lehet csinálni, Daren... — szólalt meg Rebecca.

— Szerezhetek neki egy térképet az utolsó bevetési eligazítás alatt — mondta Mace. — Ha ezeken a MiG-eken van infrapászttázó, akkor fényjelzés és rádió nélkül is követhetnek minket.

— Most megyek. Jelentem a titkos bevetést Pancsenko tábornoknak, és felkészítem a gépeket. Találkozunk. — A fiatal ezredes visszavette az őrnél hagyott felszerelését, és elügetett. Menet közben leintett egy karbantartó teherautót, és felkapaszkodott rá, hogy hamarabb a parancsnokságra érjen.

— Nocsak, nocsak — mondta Daren

— Egy küldetést kell teljesítenünk, és én teljesíteni is akarom — vonta meg a vállát Furness. — Fogalmam sincs, miért nem mondtak semmit az ukránoknak erről a bevetésről, de ha Ticsina ezredes el tud látni minket vadász kísérettel, legalább az út egy részére, akkor elfogadom. Parancsot teljesítek, de a seggemre is vigyázok. Meg a tiédre.

A felszállás este kilenckor kezdődött. A Charlie-kötélék gépei szálltak fel elsőként, nekik bőven volt elegendő üzemanyaguk a bevetéshez, majd a Bravo-kötélék Vámpírjai következtek, aztán a Szuhoj-17-esek és a török F-16-osok. Az utóbbiak a Fekete-tenger felett biztosítottak légifedezetet, de nem léptek be orosz területre. Végül a MiG-23-as és Szu-27-es vadászgépek szálltak fel, s a legvégén tíz nagyon furcsán felszerelt MiG-23-as és Szu-17-es. A nyolc MiG-et és a két Szuhojt tartályok borították: egy kilencszáz fontos szabvány közepső tank, egy-egy tartály a mozgatható szárnyrészen, amitől a szárnyakat nem vonhatják vissza, míg le nem dobják őket, és egy-egy tank a fix szárnyrészen, összesen öt külső tartály gépenként... tartalmuk egyenlő a belső tartály tartalmával, ami gyakorlatilag megkét-szerezi a hatósugarukat. A szokásos hat levegő-levegő rakéta helyett a MiG-ek csak hármat vittek: egy AA-7-es radarvezérlésű rakétát a bal turbinanyílás konzolján, és két AA-8-as hőkeresős rakétát jobboldalt egy kettős konzolon. A Szuhoj-17-esek hasonló felszereléssel rendelkeztek, csak a rakéták helyére különleges tartályokat szereltek.

Az utolsó meglepetés a felszálláskor következett be: a túlterhelt gépek az üzemanyag-igényes utánégetés helyett csak teljes gázzal szálltak fel, a törzs végére szerelt gyorsítórakéták segítségével. Még ezekkel a rakétákkal is sokáig a fák magasságában repültek, míg elegendően fel nem gyorsultak ahhoz, hogy megcsúszás nélkül, biztonságosan emelkedni kezdhessenek. Mihelyt biztonságos magasságban voltak elég távol a lakott helyektől, a kiégett rakétákat ledobták, majd amikor elérték a Fekete-tenger partvonalát, a kiürült külső tankoktól is megszabadultak, hogy visszahúzhassák szárnyukat a hatékonyabb 45 fokos állásba. A tengerbe ejtett tartályokat a török csendőrség halászta ki.

Aznap éjszaka egy új A-50-es radargép körözött odafönt a Fekete-tenger térségét figyelve. A NATO légiereje Pancsenko tábornok vezényletével ismét támadásra készült. Egy húsz gépből álló kis ukrán csapásmérő egység nagy sebességgel észak felé indult a Krím-félszigeten lévő szevasztopoli orosz flottatámaszpont ellen, hat MiG-23-as pedig nagy magasságban az új AWACS gépet támadta nyugat felől.

A dél-ukrajnai Nyikolajev fölött köröző orosz radargép azonnal megfordult és észak felé húzódott, menekülés közben riasztva a szimferopoli és krasznodari vadászokat. Amikor a nagy magasságban érkező MiG-ek kilőtték AA-9-es rakétáikat, az orosz AWACS lekapcsolta a radarjait, gyorsított, és csalikat meg fáklyákat dobott ki.

Ugyanekkor az A-50-es radargépet kísérő orosz Antonov-12C típusú, zavarókat és más elektronikus elhárítórendszereket hordozó négy motoros bekapcsolta hatalmas zavaróit, és lehetetlenné tette minden radarbefogó működését, beleértve az AA-9-es rakétáikat is...

... csakhogy egyúttal minden más radar működését is lehetetlen-
né tette, az orosz vadászgépek, és a földi állomások radarjaiét is.
Az An-12C az egész Krím-félszigeten és a novoroszijszki flottatá-
maszponton is elfojtotta a vészjelző és befogóradarokat, és a térséget
megnyitotta a behatólók előtt. A támaszpont az oroszok üzemanyag-
szállító flottájának az állomáshelye volt, több létfontosságú olajveze-
téssel, olajtárolóval, nagy hatósugarú radarállással és légvédelmi ra-
kétaüteggel. A Kaukázus hegyláncai körös-körül természetes védel-
met nyújtottak, olyan volt, mint Rio de Janeiro orosz változata.

Egyetlen rakétát sem lőttek ki a bezúduló ukrán támadógépekre.
Ezek Törökország partjait követve, Grúzia légterébe lépve és a Kau-
kázus völgyein végigszágulva gyakorlatilag észlelhetetlenek voltak,
míg Novoroszijszktól néhány mérföldre elő nem bukkantak a hegyek
közül. A Fekete-tenger menti SA-19-es rakétaállásokat és nagy ható-
távolságú radarközpontokat végigverték a MiG-27-esek és Szuhoj-
17-esek kartácsbombái; a dokkokat, a raktárépületeket és a kikötőben
tartózkodó néhány tankhajót tévé- és lézervezérlésű bombákkal intéz-
ték el. Az egyik közepes magasságban repülő MiG-23-ast eltalálta
egy infravezérlésű légvédelmi löveg, másodpercekkel azelőtt, hogy
egy MiG-27-es tévévezérlésű bombája telibe kapta az ütegállást.

De amennyire váratlanul könnyű volt a Novoroszijszk elleni táma-
dás, annyira nehéz dolguk volt Krasznodarral.

A második támadóhullámnak is alacsonyan kellett berepülnie a
Kaukázus fölött, hogy ameddig csak lehet, elrejtse őket a hegyvidék
radarszórása. Csakhogy a Novoroszijszk elleni támadás és az A-50-
es gép elleni színlelt roham addigra már az összes orosz támaszpont-
ot riasztotta a körzetben.

A rövid, húszmérföldes szakasz a Kaukázustól Krasznodarig
majdnem leküzdhetetlen akadályt jelentett. Az oroszok kiokosodtak,
nem kapsolták be az SA-10-es rakétaállásaik radarjait, hanem egy-
szerűen elárasztották az eget a 23 és 57 milliméteres légvédelmi üte-
gek lövedékeivel, amelyeket sötétben látó kamerák, infravörös érzé-
kelők vagy egyszerű hangérzékelők vezéreltek. Ez az ukrán Szu-17-
eseket és MiG-27-eseket arra kényszerítette, hogy négyezer méter
fölé emelkedjenek, ahonnan nem tudtak elég pontosan célozni, és a
vadászgépek támadásának is jobban ki voltak téve.

A MiG-23-as vadászok felvették a harcot a berepülő orosz légi
járőrökkel, de az oroszok erőfölényben voltak: az ukrán gépek nem
mérkőzhettek a fejlett orosz harci gépekkel. Az orosz AWACS irányí-
tásával, kitűnő radarokkal és fegyverekkel felszerelve kegyetlen mód-
szerességgel lövöldözték le az ukránokat; néha egyszerre két MiG-
23-ast szedett le egyetlen orosz Szuhoj-27-es. Az ukránok azonban

most nem futamodhattak meg; a harmadik támadóhullámot, és benne a Domogyedovóba tartó köteléket kellett megvédeniük az orosz vadászok támadásától, míg el nem érik a nagy iparvidéket és a légi támaszpontot. Magukra vonták a támadást.

Az első bombázóhullám MiG-27-es és Szuhoj-17-es gépei fordították meg az ütközetet, de súlyos árat fizettek érte. Miután ledobták bombáikat Novoroszijzkra, északnak kanyarodtak, és egészen alacsonyan repülve szuperszonikus rohamot intéztek Krasznodar ellen. A légvédelmi tűz nagyon veszedelmes az alacsonyan repülő gépek számára, csakhogy ezek még a gyorstüzelő lövegek számára is túl alacsonyan jöttek. Az orosz vadászok kénytelenek voltak otthagyni az ukrán vadászokat és az alacsonyan érkező támadókkal foglalkozni. A fegyvereikből kifogyott ukrán vadászoknak ez lehetőséget adott arra, hogy visszameneküljenek Törökországba, és ott járőrfedezetet adjanak a harmadik támadóhullámnak.

A taktika bevált.

A rosztovi és domogyedovói támadóhullám zavartalanul haladt észak felé annak a húsz MiG-23-asnak a kíséretében, amelyek még rendelkeztek fegyverekkel, és nem sérültek meg annyira, hogy vissza kelljen fordulniuk.

A második támadóhullám gépeinek sikerült nagy magasságból ledobniuk bombáikat Krasznodarra, és noha a bombák a kelletnél jobban szóródtak, a repülőter időlegesen használhatatlanná vált, és a radarállások is komoly károkat szenvedtek.

Az első támadóhullám húsz MiG-27-es és Szu-17-es gépe a krasznodari repülőteret védő veszedelmes légvédelmi ütegek hatósugarán kívül felhagyott a színlelt támadással, és egyenesen az orosz vadászgépek célzóradarjaiba rohant. Egy percen belül húsz ukrán gépet lőttek le.

Rosztov Dél-Oroszország ipari, bányászati és mezőgazdasági régiójának fővárosa volt a Don torkolatánál. A Szovjetunió széthullása és az Oroszország, Grúzia, Örményország, Azerbajdzsán és Ukrajna közötti villongások következtében légi támaszpontjának jelentősége és mérete is megnövekedett, olyannyira, hogy a nehézbombázók, taktikai bombázók és csapat szállító gépek fő állomáshelyévé vált.

Létfontosságú volt, hogy ezt a támaszpontot és a hozzá kapcsolódó nagy hatósugarú légvédelmi rendszert kiiktassák.

A város az A-50-es radargép hatósugarán kívül feküdt, ezért Rosztov minden légvédelmi radarja működött. A Charlie-kötelék Vámpírjainak csodálatos lehetőségük nyílt HARM rakéták kilövésére. Egyidejű indításokkal összesen nyolc vészjelző, befogó- és rakétavezérlő radart lőttek ki egyszerre. A kisebb mozgatható SAM rend-

szerek és légelhárító ütegek kénytelenek voltak elektrooptikus vagy infravörös tűzvezérlésre átkapcsolni, ami jelentősen korlátozta hatékonyságukat.

Az RF-111G Vámpírok is tanultak az orosz hadihajók elleni első támadásból: nem csak AGM-88 HARM radarelhárító rakétákat vittek magukkal, hanem egy egész sor más fegyvert is, többek között BU-24-es, kétezer fontos lézervezérlésű bombákat PAVE TRACK lézeres célzórendszerrel a bombakamra forgó rekeszében, tizenkét CBU-52-es, CBU-71-es vagy CBU-87-es gyújtó-, kartács- és páncéltörő bombát, két GBU-15-ös, kétezer fontos tévévezérlésű bombát és tizenkét BLU-107-es Durandal bombát a kifutópályák elpusztítására. Minden RF-111G kilőtte HARM rakétáit a radarállásokra, biztonságos magasságba menekült a légelhárító ütegek elől, és megkezdte a célpontok bombázását.

A Charlie-kötelékből két Vámpírt lelőttek: az egyiket egy orosz MiG-29-es, majdnem tizennyolc mérföld távolságból, a másikat pedig akkor, miután már teleszórta Rosztov fő kifutópályáját egy egész rakomány Durandal bombával. A Durandal ejtőernyővel ereszkedett néhány lányira a felszín fölé, és ekkor egy rakétamotor belelőtte a robbanófejet a betonburkolatba.

Mihelyt végeztek az ellenséges légvédelemmel, a harmadik ukrán támadóhullám repült be a támaszpont fölé.

A MiG-27-esek és Szu-17-esek fő fegyvere az AS-10-es lézervezérlésű rakéta volt nagy hatóerejű robbanófejjel, továbbá a hagyományos ötszáz fontos bombák. Egy teljes rakományú vadászbombázó tizenkét AS-10-est vagy tizenkét ötszáz fontos bombát vihetett magával, plusz két külső üzemanyagtartályt. Nem volt idejük vacakolni a célterület fölött, megismételni a támadást vagy újra próbálkozni: minden egyes céltárgyra egy rakétát lőttek ki, vagy négy bombát dobtak le, és már húztak is a grúz határvidék hegyei felé, majd vissza Törökországba fegyverzetért és üzemanyagért.

Az ukrán vadászokat másodszer is elkapták az orosz MiG-29-esek és Szu-27-esek, és nagy pusztítást vittek véghez közöttük.

Kayseri légi támaszpont, Törökország

Egy órával később

— Zárójelentés, uram — nyújtotta át az ügyeletes tiszt a teletexjelentést Petr Pancsenko tábornoknak a kayseri légi támaszpont főhadiszállásán. Pancsenko átfutotta az ukrán nyelvű példányt, miközben

Eyers tábornok és Isiklar tábornok az angol nyelvű változatot tanulmányozták.

— Elég jó hírek, szerintem — mondta Eyers, kezét az övére szíjazott katonai colt markolatán nyugtatva. — A felderítőgép számos lerombolt épületet, raktárt, olajvezetéket és dokkot talált Novorozijszkban, és... szent egek, hat tankhajót is elkaptak, meg még ketőt a szárazdokkban. Légvédelmi radarnak semmi jele.

Ahogy továbbolvastott, szemöldöke bosszúsán felborzolódott. — Úgy tűnik, Krasznodar még működik, tábornok — mondta Pancsenkónak; egy tolmács lefordította szavait. — Csak kisebb... kisebb bombasérülések a kifutókon és a gördülősávokon, és egy Szu-17-es felderítőgépet is lelőttek onnan egy SA-10-es rakétával; szerintem ebből világos, hogy a SAM rendszerek még működnek.

Pancsenko mondott valamit az ügyeletes tisztjének, aki tisztelgett és elrohant. — A tábornok azt mondja — fordította a tolmács —, hogy Krasznodar üzemanyagraktárát eltalálták, tehát az ott leszálló orosz vadászgépek csapdába kerülnek. Kocserga őrnagynak kiadta a parancsot, azonnal indítsanak újabb támadást Krasznodar ellen.

— Jól kitalálta — mondta Eyers, kelletlenül ismerve be magában, hogy talán ez a Pancsenko mégsem egészen hülye. — Úgy látom, a fiai kiverték a szart Rosztovból, tábornok. Két kifutót tönkretettek, gördülősávokat és parkolórampákat találtak el bombákkal és rakétákkal, jelentős károkat okoztak a repülőtéri létesítményekben, kilőttek néhány radarállást, a légvédelmi radarok nem működnek. Szép munka, tábornok — mutatta fel a hüvelykujját Pancsenkónak, aki kis főhajtással nyugtázta az elismerést.

De ahogy Eyers továbbolvasta a jelentést, arcáról lehervadt az elégedett vigyor. — Jézusom... jól megtéptek minket — dörmögte. — Tíz Szu-17-est, tizennégy Floggert elvesztettünk, és ... csssze meg, negyvennyolc MiG-23-ast lelőttek, meg még vagy egy tucatot eltaláltak. Összesen nyolcvanhét használható gépünk maradt azokkal együtt, amelyek a levegőben vannak; vagyis hetvenhét bevethető gépünk maradt itt. — Eyers összezsukta a jelentést, és fáradtan megdörzsölte a szemét. — Kevesebb mint ötven százalék maradt, tábornok. Azt hiszem, kiszállhatunk a játszából.

A tolmács folyamatosan fordította a tábornok szavait Pancsenkónak, aki eddig csak bólogatott és hallgatott; ekkor azonban talpra ugrott, és dühös szózuhataggal árasztotta el Eyerst. — A tábornok azt mondja, az utolsó emberig harcolni fog — mondta a tolmács. — Ha Krasznodart és Szimferopolt elpusztították, a kelet-ukrajnai hadtestek Donyeckből és Harkovból elindulhatnak nyugat felé, és felszabadíthatják Ogyesszát. Ha megint hozzáférhetnek az ukrajnai támaszpon-

tokhoz, gyárakhoz és raktárakhoz, helyre tudják állítani a légierőjüket...

— Miközben az orosz bombázók kiverik a szart Törökországból — vágott közbe Eyers. — Ez nem megy, tábornok. Ha a maga vadászait leradírozzák mielőtt jelentősebb NATO-erősítés érkezhetne, a NATO egész keleti frontja összeomlik. Védekezésre kell átállnunk, Pancsenko tábornok. Miután végeztek Krasznodarral, a fiai az AWACS géppel fognak járőrözni. Az RF-111G Vámpírok dolga lesz elbánni a hajókkal meg a megmaradt légvédelmi radarokkal...

Pancsenko újabb szózuhataggal szakította félbe. — A tábornok azt mondja, ön cserben akarja hagyni Ukrajnát. Ő ezt nem fogja megengedni.

— Mondja meg neki, Ukrajnának már vége — vágott vissza Eyers, és ismét megmarkolta a colt markolatát. — Ha minden gépünket elveszítjük további értelmetlen rajtaütésekben, és megengedjük az oroszoknak, hogy tömeges csapást mérjenek Törökországra, két vagy talán három NATO-tagországot is elveszíthetünk. Ha visszahúzódnunk, talán tarthatjuk Törökországot és Görögországot. Mondja meg Pancsenkónak, minden gépét állítsa át légvédelmi szolgálatra, és haladéktalanul készítsen légvédelmi bevetési tervet. Ha egyetlen orosz bombázó- vagy cirkálórakéta átlépi a határt, személyesen őt teszem felelőssé.

Ukrajna fölött

Ugyanebben az időben

— Keresőradar tíz óránál — jelentette Mace. — A cservonojei repülőtér lehet. — Kis vörös olvasófényel böngészte az ölében tartott térképet. Cservonoje kis vadásztámaszpont volt Ukrajnában, amelyet az oroszok már a konfliktus kezdetén elfoglaltak. — MiG-29-eseket és mozgatható SAM-okat tüntetnek fel. Negyven mérföldre van tőlünk.

Daren Mace és Rebecca Furness egy nagy, harminc gépből álló kötelék élén száguldott Oroszország délnyugati határa felé.

A Kaukázusban bujkáltak, míg a támadóhullám berepült Krasznodar fölé, sikeresen átkeltek Kubány és a Don-vidék fölött, és kétszáz lábón lopakodtak, míg a taganrogi öbölnél ismét ukrán területre nem értek. Az Azovi-tengertől északra elterülő vidék lapos volt és erdők borították, így mihelyt kívül voltak a kétszáz mérfölddel nyugatabbra, Ukrajna fölött keringő A-50-es radargép hatósugarán, nyugodtan

háromszáz méterre állíthatták a terepkövető automatikát, és kifújhatták magukat.

Velük szoros kötelékben repült három ukrán MiG-23-as vadászgép, egy-egy kétoldalt, egy pedig kissé fölöttük és mögöttük. Az ukránok hihetetlen kockázatot vállaltak azzal, hogy elkísérték őket. A Vámpíroknak be kellett kapcsolniuk elektrolumineszcens vonalfényeiket, hogy az infravörös érzékelőkkel sem rendelkező MiG-ek követhessék őket; egyetlen felhő, egyetlen rossz mozdulat vagy a nem megfelelő vonalfény követése végzetes lehetett volna. Kétszer le kellett kapcsolniuk a fényeket, amikor vadászgépeket észleltek a közelben, de az ukránok valahogy mindig visszataláltak hozzájuk. A nyolc gépből álló kíséretből hármat már lelőttek a támadó orosz vadászok: az egyiket, amikor a taganrogi öböl fölött visszaléptek Ukrajnába, a másik kettőt pedig elszigetelt csetepatékban menet közben. A tervek szerint a MiG-eknek le kellett szakadniuk a kötelékről és megtámadni minden vadászt, amelyik a támadóhullámra veszélyes lehetett, és noha az orosz vadászok egyszer sem férköztek a közelükbe, ők minden alkalommal elvesztettek egy gépet a kíséretükből.

Öt mérfölddel Furness és Mace mögött jött Villám Kettő Hembree alezredessel és Larry Tobias alezredessel a fedélzetén. Ők hozták a második lövést. Két MiG-23-as kísérte őket, amelyek látszólag könnyedén ragadtak rájuk alig néhány száz láb magasságban, szélsőséges időjárási körülmények között, anélkül, hogy bármit is láttak volna a fülkéjükből.

Körülbelül egy mérfölddel mögöttük következett Ticsina és a szárnytársa, Szuhoj-17-es vadászbombázókon, két MiG-23-as kíséretében. A MiG-ekkel ellentétben a Szuhoj-17-esek a célíg együtt mennek az RF-111G Vámpírokkal. A MiG-eknek most már pillanatokon belül vissza kellett fordulniuk. Néhány mérfölddel Ticsina után Johnson és Rota jött a Villám Hárommal: nekik nem volt MiG-fedezetük, mert azokat már lelőtték az orosz vadászgépek. Villám Háromnak egy HARM rakétája maradt. Fay és Dutton a Villám Négyen már útközben kilőtte HARM rakétáit, és most egyetlen MiG-23-asból álló fedezetével a megszállt Ukrajna fölött Törökország felé tartott.

— Engedd le háromszázra — mondta Furness. Daren lenyúlt a középső konzolhoz, és a magasságbeállító kapcsolót ezerről háromszázra állította. A Vámpír engedelmesen, lágyan siklott közelebb a fagyos földhöz. A terepkövető radar most automatikusan háromszáz lábbal a talajszint fölött vezeti a gépet, hüen követve a terep legkisebb kiemelkedéseit is.

Amikor szintbe álltak, az S betű eltűnt a vészjelző szkoppról. — Keresőradar nincs — jelentette Mace. — Magas terep tíz mérföldre, fő-

lötte festődés. Város tőlünk jobbra, előttünk áramvezeték. A jegyzeteim szerint négyszázkilenc láb magasan.

— Próbáld ötszázra állítani a terepkövetőt — mondta Furness. Mace felment ötszázra, és a S betű és a lassú bip-bip-bip jelezte, hogy a radar ismét látja őket. — Nem jó, már négyszáznál látnak. Vissza háromszázra. — Ahogy lejjebb ereszkedtek, a hangjelzés elhallgatott.

Az S jel azonban egy pillanatra rombuszba foglalt 12-esre váltott.

— Lószar, egy SA-12-esük van — mondta Mace. — Tudják, hogy itt vagyunk. — Az SA-12-es nagy teljesítményű mozgatható légelhárító rakétarendszer volt, majdnem ötven mérföldről le tudott szedni egy alacsonyan repülő gépet; az orosz radaros légvédelmi rendszerek új generációjához tartozott, amelynek képviselői bárhol felbukkanhattak repülési útvonalukon, és halálos pontossággal gyilkoltak.

— Menj kétszázra — mondta Furness. Mace kétszázra állította a terepkövetőt, a legalacsonyabb állásba. Az S jel ismét 12-esre váltott a szkópon, majd sárga RAKÉTAVESZÉLY jelzés gyulladt ki Furness homlokzati műszerfalán, a szkópon pedig néhány hajszálkereszt jelent meg a 12-es jelzés körül. — Rakétaveszély kilenc óránál... — előre lökte a gázkarokat, visszahúzta 72 fokra a szárnyat, és a Vámpír bombázó 480 csomóról körülbelül 600 csomóra gyorsult; percenként tíz mérföldet tett meg így.

— Hé, a MiG-ek eltűntek — kiáltotta Mace. Kikapcsolta a külső vonalfényeket; úgysem volt kint senki, aki hasznukat vehette volna.

— Talán ezért kapcsolt be az SA-12-es... azok a MiG-ek nyilván... Hirtelen gyors bip-bip-bup vészjelzés hallatszott, a 12-es jel a szkópon villogni kezdett, és vörös RAKÉTAINDÍTÁS jelzés gyulladt ki.

— Rakéta a levegőben kilenc óránál! — kiáltotta Mace, és ellenőrizte, hogy a nyomtörölők működnek-e.

— Látom! — kiáltotta Rebecca. A messzeségben fénycsíkot látott elenyészni az éjszakai égbolton, majd nyomban utána még egyet.

— Mögöttünk van.

— Gyerünk, fiúk — dünnyögte Mace. — Hol vagytok? — Ebben a pillanatban a kódolt csatornán megszólalt egy hang: — Magnum elment. — Mace gyorsan kikapcsolta a nyomtörölőket. A magnum azt jelentette, hogy Johnson és Rota egy HARM rakétát lőtt ki; a rakéta irányítását rontotta volna a túl sok baráti zavarás, Mace ezért kapcsolta ki a nyomtörölőket. — Kapd el, bébi, kapd el... — Néhány másodperccel később a szkópról eltűnt a 12-es jelzés. — Szabad az út, fiúk.

— Szép lövés volt, srácok — mondta Furness Johnsonnak és Rotának, miközben visszaállította a hajtóművet 90 százalékos teljesítményre, és 54 fokra előretolta a szárnyat, hogy takarékoskodjon az üzemanyaggal; az azért nem jutott eszébe, hogy visszamenjen megint kétszáz láb fölé. Már csak négyen maradtak: két amerikai és két ukrán bombázó, és húsz percük volt, hogy elérjék a SRAM indítási helyét.

A vészjelző megint megszólalt. — Légvédelmi üteg tíz óránál — jelentette Mace. — Ez a Moszkva-Harkov főútvonal. Nyilván csapatok vonulnak rajta. A nyomtörők kikapcsolva. Kétszáz, kemény menet... ott vagyunk.

Egy radarvezérlésű mozgó légvédelmi üteg volt, Zeus-4 típusú, körülbelül kétföldes hatótávolsággal. Legalább húsz mérföldre voltak a főúttól, de amelyik egységnek Zeus-4-ese van, annak rendszerint mozgó légvédelmi rakétaütegei is vannak.

— Keresőradar tizenegy és két óránál — jelentette Mace. — Ember, kezd meleg lenni a helyzet.

Minél közelebb jártak Moszkvához, annál több radarra számíthatnak; Moszkva a világ legjobban védett városa volt.

— Teljesítmény 90 százalékon — jelentette Furness. — Készen állok a kilövés előtti ellenőrzésre, ha...

Ebben a pillanatban egy denevérszárny jelent meg a vészjelző ernyő alján, és ott is maradt. — A francba, egy vadászt észlelek — szitkozódott Mace. — A MiG-ek a legjobbkor tűntek el. — Ebben a pillanatban még két denevérszárny jelent meg a szkópon, ezúttal a tetején, aztán még kettő, jobbra fönt. — Akkurva, mindenütt vadászok vannak. Zavarás indul. Taposs bele, Rebecca!

Miközben Mace ismét benyomta a nyomtörő gombjait, Furness teljes gázra állította a fúvókákat, és visszahúzta a szárnyat 72,5 fokra. Eltökélte, így is hagyja, míg ki nem jutnak Oroszországból.

A szkópon egy rombusz táncolt a denevérszárnyak körül, a legkomolyabb veszélyt jelezve; a mögöttük jövők gyorsan közeledtek, az előttük lévők pedig lassan zárkóztak fel, mintha köröznének fölöttük, készen arra, hogy lecsapjanak rájuk. — A faroknál felzárkóznak a fiúk — jelentette Mace — ..fordulópont jön, következő irány nullakettő-három, irány tiszta, magasság ezer láb... egy perc fordulásig, óra indul... magas tornyok a fordulóponttól balra, kétszáz és nyolcszázötven láb magasan... fordulás után távvezeték.

Hirtelen vörös RAKÉTAINDÍTÁS jelzést kaptak, az infravörös érzékelő vészlámpája is kigyulladt, és szaporán csipogott a hangszóró: az infraérzékelő egy rakétamotor indítási hőszugárzását észlelte, és már látták is a hátuk mögött fellobbanó csalifáklyákat, amelyeket a

gép automatikus elhárítórendszere szórt ki. — Rakéta a levegőben!
— üvöltötte Mace. — Kitérni jobbra!

Rebecca a jobb térdéhez rántotta a botkormányt, 90 fokos éles kanyarba dőlt, és addig húzta maga felé a botkormányt, míg a nehézségi erőtől az álla a mellkasának nyomódott, aztán visszaengedte, és egyenesbe állt, készen arra, hogy újabb fordulót hajtson végre, ha szükséges. A terepkövető radar megzavarodott, és amikor a dőlésszög meghaladta a negyven fokot, megpróbálta felkapni a gépet; de a figyelmeztető jelzőfény akkor is égett tovább, amikor a gép már egyenesben volt. — Baj van a terepkövetővel, biztonságos magasságra megyek — mondta Furness. Bal keze kisujjával kikapcsolta a terepkövetőt, hogy ne erőltesse felfelé a gépet, és lassan emelkedni kezdett az adott útszakasz biztonságos magasságáig, majd lenyúlt a műszerfalhoz, hogy újraindítsa a terepkövetőt.

Mace közben eszeveszetten kereste a rakétát a gép mögött. Szinte lehetetlen volt észrevenni, mégis... — Ott van! — kiáltotta, balra és felfelé mutatva. — Két rakétát látok! Én...

Hirtelen tűzgömb lobbant előttük az égen, és vidám ordítózás kezdődött az UHF vészjelző sávon és a kódolt gépközi csatornán egyaránt.

— Mi a franc...? Kik ezek...? — kérdezte.

— Az ukrán MiG-ek — mondta Furness. Még a terepkövetővel vacakolt: mind a két sárga figyelmeztető jelzés égett. — Nem hagytak itt minket... a fenébe, most lőttek le egy orosz vadászgépet. Hívd le a következő pontot!

Mace a navigációs komputeren beállította a következő fordulási pontot, és észak felé fordultak. — Keresőradar kilenc és egy óránál, és az egész kibaszott környék vadászgépekkel van tele — jelentette. — Nem tudom, melyik milyen; ha engem kérdezel, mind banditák. Tizenkét perc a kezdési pontig. Kezdem a kioldás előtti ellenőrzést. — Beállította a fegyverzetpanel kapcsolóit, a bombafedelet AUTO üzemmódra állította, és ott is hagyta. Ezúttal nem próbálja majd visszatartani az induló rakétát.

A következő fordulóponthoz közeledve ellenőrizte radarernőjén a cél támpontjait. — Van egy kis baj, a radar tengelye mintha eltört volna — mondta. — Az utolsó kitérés nem tett jót neki. Be kell állítanom a radaromat. — Az ANTENNA gombra csapott, amitől a támadóradar parabolájának egyenesbe kellett volna fordulnia; de nem mozdult, és csak egy fénycsíkot adott a szkópon. Megpróbálta melegen újraindítani a rendszert: semmi. Ekkor teljesen kikapcsolta, és hideden indította újra: még mindig semmi. — A szentségit, a radar be-

— Ez azt jelenti, a terepkövető radar sem működik — mondta Furness. — Nem tudunk a biztonságos magasság alá menni.

Mace a terepkövető gombját HELYZET-re kapcsolta, ami csak körvonalképet adott az előttük fekvő terepről; ez volt az egyetlen működő radarjuk most. A terepkövető és a támadóradar nélkül veszélyes lett volna a biztonságos magasság alá ereszkedniük. — Jézusom, ez is a lehető legrosszabbkor döglött be.

A S jel tíz óránál hirtelen 10-esre váltott, és szapora, magas csipogást hallottak, ami közeli rakétaveszélyt jelentett.

— SA-10, tíz óránál; a kalugai üteg állt ránk — jelentette Mace, miközben benyomta a nyomtörő kapcsolóit, bekapcsolva a zavarást. — Menj balra, kapjuk el a szarházit! — Ellenőrizte, az AGM-88-as HARM radarelhárító rakéta készen van-e. A Vámpírok most nem vittek magukkal taktikai elektronikus érzékelőtokot a bombatérben — ezen az éjszakán egész más rakomány volt ott —, úgyhogy a HARM rakétáknak saját információik alapján kellett repülniük, ami hosszabb felkészülést igényelt.

Furness fordult, hogy a HARM rakétát a légvédelmi rakétaütegre irányítsa... és kigyulladt a RAKÉTAINDÍTÁS vészjelzés.

— Rakéta a levegőben! — kiáltotta Mace.

— Látom, látom — ordította Furness. — Csalit! Most!

Mace két köteg csalit lökött ki, Furness pedig élesen balra dőlt. Az elülső nyomtörők sugározni kezdtek, megpróbálták elfojtani a rakéta vezérlőjelét. De az SA-10-es rakéta jobbra kanyarodott.

— Csalit! — kiáltotta megint Furness, és kemény jobb fordulóra döntötte a gépet. Mace újabb két köteg csalit dobott ki.

Az SA-10-es ezúttal balra kanyarodott: nem sikerült megtéveszteni. Szilárdan befogta őket, és nem tágított. Rebecának 54 fokig, majd 36 fokig ki kellett engednie a szárnyat, hogy elkerüljék a csúszást... már kevés volt a sebességük ahhoz, hogy újabb fordulást kezdjenek.

Látták, egy hatalmas tűzgömb húz el fölöttük, és megszólalt egy hang a gépközin: — Magnum, Villám Egy, magnum. Tartsatok ki, srácok. — Hembree és Tobias a Villám Kettőről kilőtt egy HARM rakétát a SA-10 kilövőállására, közvetlenül a fejük fölött. Még néhány másodpercig kellett kitérő mozgást végezniük.

— Függőleges kitérés, Becky — kiáltotta Mace. — Függőleges!

Furness teljes erőből előre nyomta a botkormányt, háromszáz láb értékes magasságot veszítve; már csak harminc méter választotta el őket a körmék legmagasabb terepszintjétől, de semmit nem láttak, és bármikor nekicsapódhattak a földnek. Aztán két kézzel visszahúzta a botkormányt. Mace folyamatosan szórta ki a radarcsalikat. Furness

felpillantott, látta az SA-10-es rakéta motorjának lángját, az egyetlen fényt, amit láthatott, a gyorsulás és izomfeszítés okozta csillagokon kívül.

Ugyanekkor a vészjelzőről eltűnt a 10-es jel, amint a HARM rakéta eltalálta az SA-10-es kilövőállását. Az SA-10-es rakéta önmegsemmisítő töltete alig száz lábbal mögöttük robbant.

A robbanófej lökéshulláma mennydörgésként rázta meg a gépet. A fő vészjelző fényesen, vakítóan égett, közvetlenül Furness ijedt szemébe világított. — Mi történt, Daren? — kérdezte, gyors ujjmozdulattal kikapcsolva a fényt.

Mace ellenőrizte a figyelmeztető jelzéseket a bal alsó műszerfalon. — Kézi kormányzás jelzés... terepkövető jelzés... olajhőmérséklet-jelzés a bal motornál — jelentette. — Szivárog az olaj. — A zubbonya zsebéhez csíptetett kis lámpával az olajnyomást jelző műszerre világított. — Egy kis fluktuáció a bal motornál, de még belül a zöldön. Azt hiszem, kibírjuk. — Ellenőrizte a többi műszerlapot is. — A hátsó törzstartály szintje fluktuál... talán találat érte. Az üzemanyag-elosztó figyelmeztető fénye ég. Az elülső törzstartályra kapcsolok át, különben orrnehezek leszünk. A generátorpanel rendben. Készüljünk arra a másik rakétaállásra az útvonal jobb oldalán. Figyelj a magasságra: harminc méterrel lejjebb vagyunk.

Rebecca visszahúzta a botkormányt, hogy magasságot nyerjen, és úgy érezte, most több erő kellett hozzá. — A botkormány kezd elnehezülni — mondta. Középre állította a helyzetjelző kurzorát, és bekapcsolta a robotpilótát, de az néhány másodperc múlva kikapcsolt, és az orr süllyedni kezdett. — A francba, a robot nem tartja meg — szitkozódott. Megragadta a botkormányt, és följebb húzta az orrot. — Nem szeretném, ha szétesne ez a vacak; semmi kedvem két Vámpírt tönkretenni egy bevetésen. Nem fogják megújítani a pilótaigazolványomat.

A keresőradar két óránál hirtelen 8-as jelre váltott, de már felkészültek erre.

— Befogtam a keresőradart — jelentette Mace. — Adatfeldolgozás... ráállt. Indításra kész... most. — Egy másodperc múlva kilőtték első HARM rakétájukat... és nem történt semmi. A 8-as jel eltűnt a szkópról, de néhány másodperc múlva, amikor a HARM-nak már be kellett volna csapódnia, újra kigyulladt.

— Kettes, nem tudnák elkapni azt a szarházit? — rádiózta Rebecca a gépközin.

— Megvan, vezér — felelte Hembree. — Magnum... — Ám ebben a pillanatban kigyulladt a RAKÉTAINDÍTÁS jelzés, és látták, hogy négy rakéta szökken a magasba, majd feléjük kanyarodik. —

Rakéták a levegőben! — hallották Hembree kiáltását a rádióban. — Jobbra megyek, vezér!

Rebecca utánégetésre kapcsolt, és 54 fokra visszahúzta a szárnyat. — Csalit! — ordította, miközben élesen balra döntötte a gépet; megpróbált kitérni, de nem tudta a botkormánnyal ellensúlyozni a gép orrnehézségét, míg Mace is meg nem ragadta bal kézzel, miközben a jobbal tovább dobálta ki a csalikat. A kitérő manőver csak a fele volt a szabályosnak, de hamar elveszítették a lendületüket, és abba kellett hagyniuk. A sebességük a fele volt a normálisnak, és csak 24 fokra kiengedett szárnyal sikerült 350 csomóig felvergődniük; lassan és nehézkesen, de még repültek.

— Sehol nem látom a rakétákat... — Ekkor, messze jobbra és mögöttük, vakító tűzgömböt láttak, amely lezuhant, és felrobbant a földön, mérföldekre megvilágítva maga körül a hólepte tájat. — Istenem; valakit eltaláltak — kiáltotta Mace. — Villám Kettes, hall engem? Villám Kettes...! — Hosszú, vérfagyasztó csend következett, senki sem válaszolt. — Villám Kettes, jelentkezzen!

— Vettem, vezér — felelte Hembree. — Az egyik ukrán volt. Villám Tíz, hall engem? Vétel.

— Igen, jól hallom — rádiózta a Szu-17-es vezérgépről Pavlo Ticsina. — A szárnytársam volt. Nem láttam a rakétát, csak amikor már eltalálták.

— A kezdőponton vagyunk — jelentette ünnepélyesen Mace. — Négy perc múlva a kioldási pontra érünk.

— Rendben. Kettes, kicsit orrnehezek vagyunk, alig bírjuk tartani a háromszázötven csomót. Dick, volna szíves átvenni? Maga a vezér. Van még egy HARM-om. Fedezem a seggét.

— Én vagyok a vezér, rendben — felelte Hembree. Kicsit később újra megszólalt: — Végső ellenőrzés, Villám-kötélék. Élesre állítani. Vezér már forró.

— Istenem, kezdődik — suttopta Furness. Letúrta a zubbonya ujját, felhúzta a cipzárák, megigazította a sisakját és az oxigénmaszkját, és olyan szorosra húzta a hevedereit, amennyire csak bírta. Mace követte a példáját, aztán ellenőrizte Rebeccát. Behúzták a fülke függönyeit, lehajtották a fényvédő lemezeket, teljes fényerőre állították a belső világítást, és ellenőrizték a fülke túlnyomását. Szemükre illesztették és bekapcsolták a POCT szemüvegüket. — Készen vagyok, Daren — mondta a lány, és társára nézett. — Istenem, olyan vagy, mint egy nagy légy.

— Ismerős érzésem van — felelte Daren. Ellenőrizte a vészjelző szköpot. — Keresőradar egy óránál, Rebecca. Ez már Moszkva. Két perc a kioldásig.

— Azt hiszem, örültek vagyunk, Daren — mondta Rebecca. — Úgy értem, nem tudok gondolkodni... levegőt venni is alig. Hogy lehet ezt megtenni? Hogy képes valaki is egy atomrakétát kilőni?

— Hozzátartozik a munkához. Bekapcsolt egy SA-10-es — mondta Mace. — Menj tíz fokkal balra, és kilőjük az utolsó HARM-unkat.

Furness irányba állt, a rakéta feldolgozta a céladatokat, és elindították. Az indítás és a SA-10 rakétaállás elpusztítása szinte unalmas foglalatosságnak tűnt. — Két hete megőrültem volna a gondolattól, hogy ennyi HARM-ot-fogok kilőni — mondta a lány. — Most olyan, mintha papírgalacsinokat hajigálnék, ahhoz képest, amit csinálni fogunk.

— SA-10-es eltűnt — jelentette Mace. — Egy perc kioldásig. Rakéták feltöltve, kész.

Rebecca a gépközi rádióra kapcsolt. — Sok szerencsét, Villám! — mondta be.

— Maguknak is, Villám — felelte Hembree. — Vége és kikap.

— Harminc másodperc. Kioldás előtti ellenőrzés kész, fedél KÉZI-n, állj be irányba, Becky! — A Vámpír enyhén jobbra dőlt, aztán egyenesbe állt. — Húsz másodperc...

— Rakéta kint, Villám Egy — hallották Hembree hangját. Az első rakéta elindult célja felé; körülbelül fél perccel az övék előtt fog becsapódni.

— Nem kapok radarkoordinátát a kioldási pontról... Remélem, a rendszer elég pontos műholdas adatokkal is — mondta Mace még mindig feszült, elszánt hangon. — Keresőradar tizenkét óránál... ez Domogyedovo, Megpróbálják elkapni Dick Hembree rakétáját. Egy SA-17-es rendszerük van, de elkéstek vele...

— Daren!

— Semmi baj, Rebecca. Csináljuk meg, legyünk túl rajta. — NYITVA állásba billentette a bombafedél kapcsolóját. — Tíz másodperc... fedél nyílik...

Rebecca olyan erővel szorította a botkormányt és a gázkart, amennyire csak tudta. Valami történni fog, gondolta. Biztos volt benne. A felsőbb lény nem fogja megengedni, hogy emberi erő ilyen pusztító hatalmat szabadítson el...

— Rakéta kint, Rebecca — jelentette Mace, amint rácsapott a kioldógombra, és elindított egy stoppert. A lány érezte ahogy a másfél tonna súlyú rakéta elhagyja a bombakamrát. Hirtelen jobban érezte magát, visszatért az önuralma. — Kanyar balra, irány kettő-öt-kilenc, tűnjünk a francba innen! — Rebecca visszahúzta a szárnyat 72,5 fokra, megfordította a Vámpírt, és gyorsítva távolodott Domogyedovótól. — Egyes rakéta repülési ideje harminc másodperc, becsapódás

harminc másodperc múlva. — Lassan növekedett a sebességük, de több mint negyven mérföldre lesznek a célkörzettől, amikor a rakéták becsapódnak.

— Egyes rakéta becsapódása... most. — Rebecca hangos dübörgést hallott: szíve hevesen pumpálta a vért. Daren a radarernyőre pillantott, és elfordított egy kapcsolót. — Videojelem van az AS-13-as rakétáról — mondta. Megragadta az irányítókart, és kissé jobbra mozdította. — Azt hiszem, a malinói reptér; megpróbálok odairányítani. — A malinói repülőtér egy kisebb vadásztámaszpont volt Domogyedovó mellett.

— Hé, ezek a rakéták egész rendszeren működnek.

Rebecca a fejét csóválta. Nem értette, hogy lehet ilyen hányaveti pont most. Közvetlenül a felszállás után parancs jött, hogy nem ők fogják kioldani az atombombát. Úgy látszik, az elnök politikailag célszerű hangulatváltozáson esett át. Vagy az Acél Magnólia. Akárhogy is, az atombombákat így is le fogják dobni... csak éppen az elnök úgy döntött, az ukrán vezérkar egyetértésével, hogy az ukránok végezzék el a piszkos munkát. Így történt, hogy Mace-szel ők egy ukrán fegyvert vittek magukkal, és az ukránok hozták az amerikai atombombákat. — Daren... hogy tudsz ilyesmivel viccelni, amikor tudod, mi fog... történni?

Mace nem figyelte rá. — Becsapódás — jelentette. — Jó sok törmelék lesz...

Vitalij Velicsko éppen a bunker hatodik emeletén üldögélt egy asztal mellett, parancsnokaival értekezett, vodkát iszogatót, és Románia, Törökország, Grúzia, Kazahsztán és Alaszka orosz megszállását tervezgette, amikor egy milliomod másodperc alatt túlhevített gázzá változott.

Pavlo Ticsinát a tűzgömb nem érte el, de a robbanás nyomáshulláma úgy csapta le a Szu-17-est az égboltról, mint a fej fölött meglendített ütő a teniszlabdát. Csak Isten látta arcán a mosolyt, amikor lezuhant a fagyott orosz földre.

Vilna, Litvánia

Ugyanazon a napon

Daren Mace gyengéden megérintette a karját: — Rebecca! Ébredj fel!

— Huhh... micsoda?... Jézusom! — Álmában az RF-111G Vámpír bombázó pilótáfülkéjében ült, kesztyűben és sisakban, a lezárt ku-

pola alatt... de valahogy elaludt, és a sebességük majdnem nullára csökkent. Odakint még sötét volt, de tudta, egészen alacsonyan vannak, a fák koronájánál is alacsonyabban: a magasságmérő csak ötszáz lábat mutatott! Megmarkolta a gázkart, előrelökte teljes sebességre...

— Nyugi, Rebecca — kapta el a kezét Mace. — A földön vagyunk. Vilnában, Litvániában... nem emlékszel? Most volt itt a csoportvezető feltölteni a gépet. — Rebecca kissé zavartan mászott ki Mace után a fülkéből, ahol egész éjszaka készenlétben ültek, várva hogy ismét felszálljanak, miközben az Incirlikből jött karbantartók a dolgukat végezték.

A Vámpírokat újratöltötték, mihelyt földet értek a vilnai nemzetközi repülőtéren. A támadás napján ideküldött karbantartók rendbe hozták a radart, betapasztották a hátsó törzstartály lékeit. Most, két órával a leszállás után, egy C-17 Globemaster szállítógép külső üzemanyagtartályokat, Sidewinder rakétákat, indítókocsikat, HARM rakétákat és CBU-89-es aknaledobókat hozott a Vámpírok számára és új repülési terveket, ezúttal az Oroszországból esetleg Litvánia ellen meginduló páncélos hadtestek elleni támadás terveivel. A fegyvereket és tartályokat gyorsan felszerelték mindkét gépre, és a Villám Egy és Kettő riadókészültségben várakozott.

— Tehát csak rossz álom volt — mondta Rebecca.

— Nem. Tényleg megtettük — felelte Mace. A litván védelmi erőktől kölcsönzött bundákba burkolóztak, és fenn hagyták a sisakjukat, hogy hallják a rádiót. Mindketten mentőmellényt viseltek a kabátjuk alatt. A külső indítókocsiról befúvott meleg levegő befűtötte a Vámpír fülkéjét, de odakint fagypontra volt a hőmérséklet. — Pavlo?

— Hol van most?

— Soha nem tér vissza — felelte Mace. — Hallottam, hogy oroszul beszélt a rádióba, amikor eljöttünk onnan. Nem értek oroszul, de nagyon úgy hangzott, mint egy búcsúlevél.

— A fene egye meg — dünnyögte Furness.

Riadókészültségük nem tartott sokáig. Nyolc órával és két töltőkocsival később Tyler Layton altábornagy érkezett a szélfogóhoz néhány litván tiszttel és NATO-parancsnokkal. Intett nekik, szálljanak ki a fülkéből.

— Palcikas tábornok, hadd mutassam be önnek Rebecca Furness őrnagyot és Daren Mace alezredest — mondta Layton. — Rebecca, Daren, ismerkedjenek meg Dominikas Palcikas tábornokkal, a Litván Köztársaság hadügyminiszterével.

— Jó híreket hozunk — jelentette ki Palcikas. — A háborúnak vége. Az oroszok letették a fegyvert, és már vonulnak is kifelé Ukrajnából.

— Ez csodálatos! — mondta Furness, és sorra mindenkinek a nyakába ugrott, Palcikast sem hagyva ki. A nagydarab litván miniszter egyáltalán nem jött zavarba.

— A Népképviselők Kongresszusa Valentyin Szenykovot nevezte ki elnökké a következő választásokig — mondta Layton. — Ő elrendelte a kivonulást Ukrajnából, és egyelőre úgy tűnik, az orosz hadsereg engedelmeskedik neki.

— Litvánia télen hideg és szeles — mondta Dominikas Palcikas —, de sok módját ismerjük annak, hogy melegen tartsuk vendégeinket. Szívesen látjuk önöket. De először is mutassák meg nekem a gyönyörű gépüket. Úgy hallom, Törökország meg akarja vásárolni a Vámpír bombázókat, de talán Litvánia is megvenne néhányat. Nem volna kedvük Litvániába jönni és megtanítani az embereinket ezeken a gyönyörű gépeken repülni?

Készítette a Kaposvári Nyomda Kft.
Felelős vezető: Mike Ferenc igazgató
Munkaszám: 140961